COLECȚIA

Iubiri de poveste

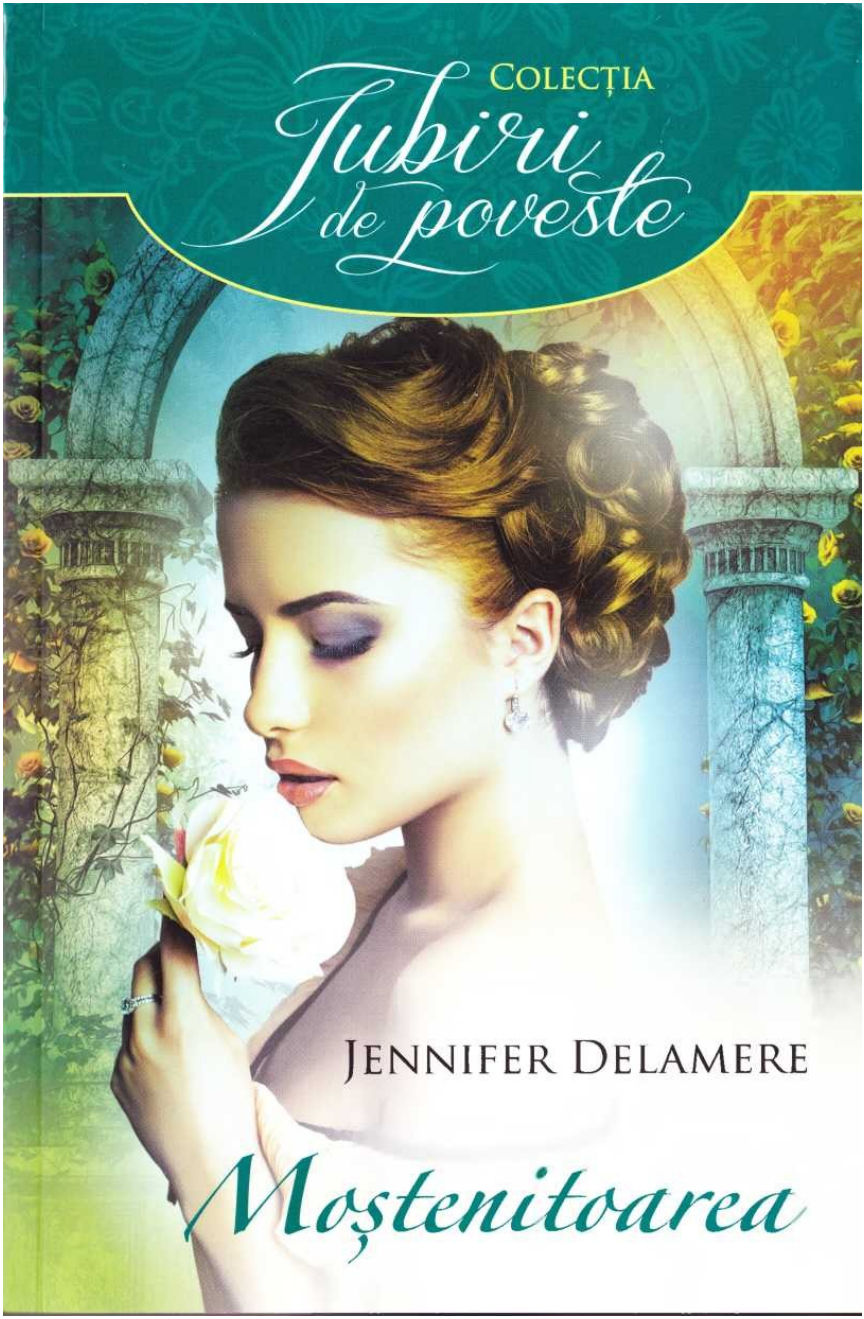

JENNIFER DELAMERE

Moștenitoarea

JENNIFER DELAMERE
MOŞTENITOAREA

***An Heiress at Heart by* Jennifer Delamere**

Copyright © 2012 Jennifer Harrington
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Moştenitoarea
Jennifer Delamere
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DELAMERE, JENNIFER
Moştenitoarea / Jennifer Delamere. Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză Oana Butta

În amintirea mamei mele,
Margaret Wayt Debolt,
Care a crezut că trebuie să ne urmăm visurile

Cât sunt de sus cerurile faţă de pământ,
atât de mare este bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El;
Cât este de departe răsăritul de apus,
atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.

Psalmul 103

Deşi uimirea noastră se stinge tot mai mult
Şi spunem: „Toate astea au mai fost,
Toate-au mai fost, deşi nu ştiu nici când, nici unde"
Prietene, atunci când ţi-am văzut chipul,
Gândurile noastre şi-au vorbit atât de sincer–
Oglinzi faţă în faţă, reflectându-se pe sine –,
Că nu ştiam nici când, nici unde,
Dar eram sigur că te-am întâlnit,
Că împreună, în inimă şi în gândire, am trăit.

Lord Alfred Tennyson

Prolog

New South Wales, Australia, februarie 1846

— În spatele acestui defileu, prieteni, se întinde marea câmpie Bathurst!

Anunţul veni din partea bărbatului călare ce conducea o procesiune de care enorme, pe două roţi, pline de bagaje şi trase de boi.

De la locul ei din vârful unuia dintre care, Lizzie Poole se întinse să vadă pentru prima oară valea din spatele Munţilor Albaştri.

Fusese o călătorie lungă din Sidney. De trei zile încoace călătoreau pe acel drum îngust, strecurându-se greoi prin strâmtoarea dintre munţi. Drumul se ridica şi cobora abrupt, făcând nenumărate curbe prin văi înguste. Lizzie se gândise la un moment dat că nu vor mai scăpa niciodată din pădurea deasă, ale cărei crengi erau atât de stufoase, că uneori nici nu se mai vedea soarele de deasupra. Şi nu-i plăcea deloc acea pasăre căreia i se spunea kookaburra, al cărei ţipăt semăna cu râsul unui maniac.

Dar acum ieşiseră în sfârşit la lumina soarelui. Vizitiii opriră carele într-un loc în care drumul trecea pe deasupra unei creste, iar valea de vest se deschidea înaintea lor într-un peisaj uluitor. Dincolo de stâncile abrupte, cu formele lor spectaculoase, terenul se întindea pe kilometri întregi. Copacii şi câmpiile alcătuiau o tapiserie de verde şi cafeniu, punctată ici şi colo de flori colorate. Lizzie vedea chiar şi sclipirea albastră a unui râu în depărtare. Deşi îşi petrecuse patru luni privind orizontul nemărginit al oceanului, lumea nu i se mai păruse niciodată atât de mare.

— Tom, nu-i aşa că e minunat? îi strigă ea fratelui

său, care mergea pe lângă car.

— Da, răspunse Tom. Arată mai mare decât întreaga Anglie.

Lizzie simţea aceeaşi mirare pe care o vedea oglindită şi pe chipurile celorlalţi nou-veniţi: trei bărbaţi care fuseseră angajaţi direct de pe nava care ancorase în Sidney, ca să lucreze la ferma de oi, şi un preot, reverendul Greene, care călătorea împreună cu soţia lui şi cei doi copii pentru a prelua mica parohie din Bathurst.

Ghidul lor, domnul Edward Smythe, părea mulţumit de reacţiile lor. Îşi deschise larg braţele şi declamă, pe un ton teatral:

— „Câmpia cea nemărginită ni se deschise-n faţă, / Ca frumuseţi de netăgăduit, îndată, / Precum poporul lui Israel văzu câmpia Canaanului, înaltă”.

Lizzie nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Nu era surprinsă că domnul Smythe începuse să spună poezii într-un asemenea moment. Era un bărbat chipeş, cu părul închis la culoare şi ochii căprui şi expresivi. Lizzie şi l-ar fi putut imagina uşor ca pe un actor pe scenă. Era tânăr, de asemenea. La fel ca Lizzie şi fratele ei, părea să aibă sub treizeci de ani. Ceea ce o fascina însă pe Lizzie cel mai mult era faptul că, deşi avea accentul unui gentleman din Anglia, părea să se simtă perfect în largul lui în acest ţinut dur şi neîmblânzit.

— Canaanul, repetă doamna Greene, care era aşezată în car, lângă Lizzie, şi ţinea un nou-născut în braţe. Presupun că Tărâmul Făgăduinţei era la fel de frumos ca ţara asta.

Lizzie rămase cu acele vorbe în minte în timp ce carele se puseră din nou în mişcare, avansând încet, dar sigur. Ea şi Tom lăsaseră totul în urmă, în Anglia. Oare chiar puteau avea parte de un nou început aici, după cum îi promisese Tom? Spera asta cu disperare.

După încă vreo oră, zăriră un grup de bărbaţi care

săpau un şanţ de-a lungul drumului. Erau zece bărbaţi, iar Lizzie se gândi că nu mai văzuse niciodată creaturi atât de mizerabile. Erau murdari şi zdrenţuiţi, dar lucrau cu o hotărâre posomorâtă sub supravegherea altor trei bărbaţi – conducătorul echipajului, care dădea ordine răstite din şa, un bărbat înalt cu chipul ars de soare care ţinea o puşcă şi, cel de-al treilea, un individ masiv cu un bici.

Când conducătorul văzu caravana, se grăbi să-i întâmpine şi îl salută pe domnul Smythe, călărind alături de el câteva minute în timp ce caravana continua să avanseze. Lizzie observă că ceilalţi doi bărbaţi aveau grijă ca lucrătorii să nu se oprească nicio clipă şi păreau fără milă.

— El e căpitanul McCann, îşi anunţă domnul Smythe călătorii. E sarcina lui să aibă grijă ca drumurile să fie sigure şi bine întreţinute.

— Bine aţi venit! spuse căpitanul, apropiindu-se de care pentru a putea saluta pe toată lumea. Mă bucur să văd şi mai mulţi imigranţi venind în vale.

Când o văzu pe Lizzie, căpitanul ridică surprins din sprâncene. Apoi se întoarse şi spuse peste umăr:

— Ce-i asta, Smythe? Ţi-ai dus soţia cu tine până la Sidney doar ca să aibă de unde se întoarce?

Ochii domnului Smythe străluciră de amuzament.

— Nu, domnule, îl lămuri el. Este domnişoara Poole. Tocmai a sosit din Anglia cu fratele ei.

Căpitanul îl privi confuz. După o ezitare de-o clipă, zâmbi în semn de scuză şi îşi ridică pălăria în faţa lui Lizzie.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară, spuse el.

— Ei sunt… deţinuţi? întrebă timid soţia pastorului, arătând spre lucrători.

— Chiar aşa, doamnă, răspunse căpitanul. I-am adus aici ca să repare şanţurile de pe marginea drumului.

Doi dintre deţinuţi se întoarseră de la lucru ca să vadă carele trecând, dar bărbatul cel mai solid îi atinse cu biciul, făcându-i să se întoarcă din nou la muncă.

— Bietele creaturi, spuse ea, în ton cu gândurile lui Lizzie.

— Să nu vă pară rău de ei, doamnă, spuse căpitanul. Îşi merită soarta din pricina răutăţilor pe care le-au făcut.

— De ce, ce-au săvârşit?

— Au furat, majoritatea, răspunse căpitanul cu răceală. Unii sunt şi criminali. Aţi face bine să vă ţineţi departe de ei.

Când convoiul trecu pe lângă deţinuţi, alţi doi reuşiră să le arunce priviri întunecate fără ca bărbatul cu biciul să-i observe. Fiul reverendului Greene se întoarse spre acesta şi spuse:

— Tată, crezi că Dumnezeu i-a iertat?

— Cred că da, dacă s-au căit şi L-au rugat să-i ierte, răspunse reverendul.

— Chiar crezi că e atât de simplu? îl întrebă Tom. Un Dumnezeu drept n-ar căuta răzbunare?

Pastorul îi aruncă lui Tom o privire întrebătoare. Chipul impasibil al lui Tom nu lăsa să se întrevadă ce era în mintea lui. Dar Lizzie ştia la ce se gândea. Trecuseră patru luni de când Tom îl omorâse pe Freddie Hightower într-un duel, răzbunându-se pe bărbatul care îi sedusese sora, o luase cu el în Europa şi o abandonase acolo. Lizzie încă se mai înfiora amintindu-şi acea dimineaţă rece şi nefericită în care Tom, încă acoperit de sânge după duel, venise să-i spună ce făcuse. Deşi Freddie se purtase execrabil şi crud cu ea, Lizzie nu-şi dorise niciodată să-l vadă mort – şi cu atât mai puţin ucis de fratele ei.

— Poate că, după ce ne instalăm aici, vei veni să mă vizitezi la biserică, îi sugeră reverendul lui Tom. Acolo vom putea discuta chestiunea asta mai pe larg.

— Mulţumesc, domnule, spuse Tom, înclinând din cap.

Însă Lizzie se îndoia că o astfel de întâlnire urma să aibă loc. Tom îi spusese clar că se simţise perfect îndreptăţit să comită acel act. O făcuse „de dragul ei”, aşa

spusese, şi nu avea de gând să-i permită nimănui să-l facă să se răzgândească. În pofida cuvintelor sale însă, Lizzie ştia că acţiunile lui îi lăsaseră o pată pe inimă, şi încă nu-şi găsise pacea. Nici ea nu se simţea mai liniştită, se gândi ea cu tristeţe. Acţiunile ei prosteşti duseseră la acele evenimente îngrozitoare. Cu siguranţă fusese ceva de neiertat.

— Cu siguranţă, Coroana nu este atât de milostivă, îi spuse căpitanul lui Tom, arătând cu un gest batjocoritor spre deţinuţi. Aceşti bărbaţi îşi vor plăti fărădelegile pentru tot restul vieţii. Este o soartă mai cruntă decât moartea. Să fiţi recunoscător că aţi venit în Australia ca om liber.

Căpitanul nu avea de unde să ştie cât de aproape era de adevăr. Dacă Tom ar fi fost arestat pentru ce făcuse, ar fi sosit în Australia legat în lanţuri. Dar Tom scăpase. Aranjase ca duelul să aibă loc în dimineaţa în care plecau spre Australia şi nu-i dezvăluise lui Lizzie intenţiile sale decât după ce faptul fusese consumat. La câteva ore de la duel, pluteau deja pe mare. Erau imposibil de prins, chiar dacă cineva le-ar fi luat urma. Nimeni de aici nu cunoştea povestea sordidă din cauza căreia plecaseră din Anglia.

Toate i se păreau doar un vis acum. Porniră din nou prin valea întinsă, în lumina soarelui strălucitor. Era straniu că erau în luna februarie, însă continentul se afla în plină vară. Totul era altfel aici. Lumea pe care o cunoscuse nu mai exista.

Oare Lizzie avea să se simtă vreodată acasă în acest ţinut ciudat şi nou?

Domnul Smythe insistase că da. Îi văzuse coborând de pe navă în portul Sidney şi imediat se strecurase prin mulţime ca să-i întâlnească, oferindu-se să le găsească de lucru la una dintre cele mai mari ferme de oi din valea Bathurst. Spusese că fusese trimis de proprietar ca să găsească muncitori în puterea vârstei de pe nava cu imigranţi, a cărei sosire era aşteptată de mult timp. Acum

că hoţii şi criminalii erau duşi în alte părţi ale Australiei, New South Wales avea neapărată nevoie de muncitori liberi.

— Soţia mea va fi încântată să vă cunoască, spusese domnul Smythe când Lizzie şi fratele ei fuseseră de acord să-l însoţească, şi o repetase de nenumărate ori de-a lungul călătoriei lor.

— Nu este nicio doamnă care să-i ţină companie? întrebase Lizzie.

— Niciuna dintre ele nu îi poate fi o prietenă atât de apropiată cum ar vrea. Dar ceva îmi spune că voi două veţi fi foarte apropiate.

Lizzie îi ceruse mai multe detalii, însă domnul Smythe nu mai spusese nimic. Astfel că fata înţelesese că misterul va rămâne până când o va întâlni pe această Ria Smythe.

Era târziu după-amiază când ajunseră în sfârşit în oraşul Bathurst şi traseră în curtea locului unde aveau să-şi petreacă noaptea. Un semn de deasupra uşii spunea că ajunseseră la Royal Hotel. Părea un nume mult prea pompos pentru acea clădire de lemn, cu un singur etaj. Şi totuşi, după ce dormise pe jos trei nopţi la rând, Lizzie era sigură că urma să se simtă ca o prinţesă într-un palat.

Tom o ajută pe Lizzie să coboare din car. În faţă, domnul Smythe coborî din şa şi fu întâmpinat imediat de o doamnă frumoasă.

— Eddie, ai ajuns acasă! strigă ea fericită.

Apoi îşi dădu boneta pe spate şi porni fugind spre el. Lizzie îi văzu chipul pentru o clipă, apoi, doamna îşi îmbrăţişă şi îşi sărută cu foc soţul.

— Ca să vezi, îi spuse Tom lui Lizzie. Doamna aia seamănă leit cu tine.

Lizzie nu se putea abţine să nu se holbeze. Femeia semăna într-adevăr *leit* cu ea. Se potriveau din atâtea puncte de vedere, de la părul blond şters, la chip şi siluetă. Lizzie nu-i putea vedea ochii femeii de la distanţă, dar era

sigură că erau albaştri, la fel ca ai ei. Avea senzaţia stranie că se uita în oglindă.

— Acum văd de ce Smythe ne-a pus atâtea întrebări despre familia noastră, zâmbi Tom.

— Şi asta explică şi de ce a fost atât de dezamăgit că n-am nicio soră, observă Lizzie. Trebuie să-şi fi închipuit că există o legătură.

Domnul Smythe o desprinse blând pe soţia sa de la piept, ţinând-o la distanţă de un braţ ca să o privească mai bine.

— Cât de bine arăţi. Nu-mi vine să cred că ai venit până în oraş ca să mă întâmpini. Dar, draga mea, mă tem că i-ai scandalizat pe aceşti oameni cuviincioşi cu purtarea ta de acum.

Domnul Smythe vorbea de parcă i-ar fi făcut vreun reproş, dar era limpede că salutul ei entuziasmat îl bucura.

— Dar, Eddie, răspunse ea, ştii că nu mai puteam aştepta nici măcar o zi ca să te văd.

Se priveau cu atâta afecţiune, că Lizzie simţi cum invidia îi prinde inima ca într-o menghină. Odată, simţise şi ea o asemenea iubire. Dar niciodată nu fusese atât de fericită. Dragostea nu făcuse decât să-i aducă tristeţe şi să-i distrugă reputaţia. Nu avea de gând să-şi mai deschidă vreodată inima astfel.

— Ria, draga mea, spuse domnul Smythe. N-ai de gând să mă întrebi ce ţi-am adus din Sidney?

— Mi-ai adus un cadou? întrebă ea veselă. Ce-ar putea fi?

— Vino să vezi, spuse el, apoi începu să o tragă spre Lizzie.

În clipa în care Ria o văzu pe Lizzie, se opri. Gura ei rămase deschisă, şi ochii ei – albaştri, aşa cum Lizzie se aştepta să fie – scânteiară de bucurie şi mirare.

— Un cadou într-adevăr special, spuse Edward cu un zâmbet mulţumit. Ţi-am adus o soră.

Capitolul 1

Londra, iunie 1851

— Dacă ai ucis-o, Geoffrey, Lady Thornborough n-o să ne dea pace cu asta niciodată.

Geoffrey Somerville îi aruncă o privire tăioasă însoţitorului său. Atitudinea lui îl enerva, dar ştia că James Simpson nu era genul de bărbat care să ia vreo problemă în serios. Nici măcar atunci când era vorba de o tânără femeie pe care tocmai o călcaseră din greşeală cu trăsura.

Fata traversa strada şi, din câte se părea, nu îi văzuse apropiindu-se în viteză până când nu fusese prea târziu. Vizitiul abia reuşise să tragă brusc caii într-o parte, ca să nu o calce sub copitele lor masive. Totuşi, nu avusese nici destul timp, nici destul loc să o evite cu totul, iar roata din faţă a trăsurii o aruncase pe trotuar ca pe un coş de paie lăsat de izbelişte.

Geoffrey îngenunche lângă ea şi îi săltă capul cu blândeţe, dându-i la o parte părul de pe frunte. O rană la tâmpla stângă sângera din plin, urâţindu-i chipul şi lăsând dâre roşii în părul blond-deschis.

Ochii îi erau închişi, dar Geoffrey observă, plin de uşurare, că încă respira. Pieptul i se ridica şi cobora cu mişcări neregulate, dar evidente.

— Nu e moartă, spuse el. Dar e grav rănită. Trebuie să cerem ajutor imediat.

James urcă în fugă scările şi bătu în uşă cu bastonul.

— Mai întâi trebuie să o ducem înăuntru. A început să se strângă lumea, şi ştii cât de mult îi displac scandalurile

mătuşii mele.

Geoffrey observă că, într-adevăr, câţiva oameni se opriseră să caşte gura, deşi nimeni nu se oferise să ajute. O doamnă îmbrăcată în haine scumpe întoarse capul şi se grăbi să se îndepărteze, alături de însoţitoarea ei, de parcă biata femeie care sângera pe trotuar adusese ciuma în cartierul elitist Mayfair. Pe vremuri, Geoffrey s-ar fi întrebat de ce sunt atât de puţini buni samariteni aici. Dar în ultimele şase luni, de când se afla în Londra, văzuse reacţii asemănătoare la suferinţa omenească zi de zi. Deşi nu îl mai surprindea, tot se simţea întristat şi revoltat din pricina asta.

Singurul căruia părea într-adevăr să-i pese era vizitiul. Ţinea frâiele cailor şi îl urmărea pe Geoffrey, cu chipul plin de riduri de îngrijorare.

— Nici n-am văzut-o, milord, spuse el. A apărut de nicăieri.

— Nu e vina ta, îl asigură Geoffrey, apoi scoase o batistă şi începu să-i tamponeze rana femeii. Mergi cât de repede poţi pe Harley Street şi adu-l pe doctorul Layton.

— Da, milord. Vizitiul era evident uşurat. Se căţără grăbit pe capră şi prinse frâiele. Ajung cât ai clipi.

Geoffrey continuă să cerceteze trupul femeii, căutând şi alte răni. Îşi plimbă încet mâinile de-a lungul gâtului ei delicat, al umerilor, al braţelor subţiri. Îi pipăi pieptul şi picioarelor pe cât îndrăznea, ezitând între îngrijorare pentru sănătatea ei şi nevoia de a nu fi vulgar. Din fericire, nu părea să fie nimic rupt.

James bătu încă o dată la uşa neagră, impunătoare, care se deschise în sfârşit. Chipul lunguieţ al majordomului lui Lady Thornborough se iţi în deschizătură.

— Dă-te la o parte, Harding, spuse James. A avut loc un accident.

Harding făcu ochi mari văzând o femeie care sângera pe treptele imaculate ale stăpânei sale. Evaluă imediat

situaţia, apoi deschise larg uşa.

Geoffrey o ridică pe fata leşinată în braţe. Era mult prea slabă, şi nu fu surprins să descopere că trupul ei era uşor ca un fulg. Părul auriu crea un contrast profund cu haina lui neagră. Unde îi era boneta? Geoffrey privi în jur şi descoperi posomorât rămăşiţele unei bonete de paie care rămăsese strivită în mijlocul străzii. Inima îi tresări când capul ei se lipi de pieptul lui. Simţea compasiune, din câte presupunea. Dar era un sentiment curios de profund.

— Sângerează mult, observă James. Cheamă un servitor să o ducă înăuntru sau o să-ţi distrugi haina.

— Nu contează, răspunse Geoffrey.

Simţea o nevoie curioasă să o protejeze pe femeia din braţele lui, deşi nu avea habar cine era. *Trăsura lui* o lovise, până la urmă, deşi grozăvia fusese provocată de nepăsarea ei. Dar nu avea de gând să-i dea drumul – indiferent de motiv.

Geoffrey păşi sobru peste petele roşii pe care sângele ei le lăsase pe treptele albe de marmură şi o duse în holul de la intrare, unde James se adresă majordomului:

— Lady Thornborough e acasă, Harding?

— Nu, domnule. Dar o aşteptăm dintr-o clipă în alta.

Geoffrey ştia, după ani întregi în care avusese de-a face cu familia Thornborough, că Harding era un om practic, care îşi păstra calmul până şi în circumstanţe peste măsură de neobişnuite. Escapadele din copilărie ale nepoatei lui Lady Thornborough, Victoria, îl făcuseră să-şi descopere acest talent, iar isprăvile din tinereţe ale lui James i-l călişeră până la rangul de artă.

După cum era de aşteptat, Harding făcu semn spre scări cu o mină detaşată, de parcă ar fi fost un lucru obişnuit să vadă o femeie rănită şi necunoscută în casă.

— Pot să vă sugerez divanul din Salonul Trandafiriu, domnule?

— Excelent, spuse James.

În timp ce urcau scările, Harding îi strigă unei tinere servitoare care încă stătea în holul de la intrare:

— Mary, adu-ne nişte apă şi un prosop. Şi spune-i lui Jane să cureţe imediat treptele de la intrare.

Mary dădu din cap şi fugi să împlinească porunca. O altă servitoare îi întâmpină în capul scărilor. Harding o instrui să găsească o pătură pe care să o întindă peste divan, pentru a proteja tapiţeria scumpă.

Geoffrey îşi lăsă povara fragilă din braţe cu mare grijă. Se aşeză pe un scăunel lângă femeie şi îi tamponă din nou rana de la tâmplă. Pielea din jurul ei începea să se învineţească – fusese lovită foarte tare. Se simţi cuprins de panică.

— De ce dracu' a sărit în faţa trăsurii?

Nu-şi dădu seama că vorbise cu glas tare până când James nu-i răspunse.

— Ai grijă cum vorbeşti, Geoffrey, se prefăcu el contrariat. Este o doamnă de faţă.

Geoffrey o privi pe femeia leşinată.

— Nu cred că mă poate auzi acum.

O cercetă plin de interes. Rochia ei simplă, neagră, îi era prea largă, iar manşetele păreau să fi fost întoarse de mai multe ori. Pantofii ei de piele erau de o calitate bună, dar păreau foarte purtaţi. Oare era o servitoare îmbrăcată în hainele vechi ale stăpânei sale? Sau o doamnă care ţinea doliu? Oare deja era în suferinţă după cineva drag care murise, iar acum se întâmplase şi acest accident care să-i aducă şi mai multe griji pe cap?

— Dacă este o aristocrată, atunci pare să aibă probleme, spuse Geoffrey, simţind iarăşi acea tresărire curioasă în inimă.

El ştia foarte bine cât de tragic era să-ţi simţi viaţa zdruncinată de o tragedie după alta.

O servitoare intră în cameră, aducând lucrurile cerute de Harding. Aşeză ligheanul pe o măsuţă din apropiere.

După ce scufundă compresa în apă, se apropie timidă şi făcu o mică reverenţă în faţa lui Geoffrey.

— Cu permisiunea voastră, milord.

Ceva în felul în care servitoarea spusese acele cuvinte îl irita. Primise titlul de „milord” de câteva luni, dar încă nu era obişnuit cu el. Mulţi oameni l-ar fi felicitat pentru că devenise recent un membru al Camerei Lorzilor, dar pentru Geoffrey nu era decât o amintire constantă a ceea ce pierduse. Niciun lucru de pe lume nu merita pierderea a doi fraţi. Niciun fel de rang, indiferent cât de înalt, nu te scutea de responsabilitatea de a-i ajuta pe ceilalţi dacă erai în măsură s-o faci. Întinse o mână după compresă.

— Dă-mi-o. Mă ocup eu.

Servitoarea ezită.

— Crezi că se cuvine? întrebă James. Sunt sigur că e o sarcină potrivită pentru un servitor.

— Am experienţă cu asta. M-am îngrijit de multe ori de bolnavii din parohia mea.

— Dar atunci erai doar un preot. Acum eşti un baron.

Geoffrey ura poziţia în care fusese pus după moartea fraţilor săi mai mari. Dar avea de gând să se folosească de ea, dacă trebuia. Şi avea toate intenţiile să aibă grijă de această femeie.

— Din moment ce sunt un baron, spuse el pe un ton sever, întinzându-se din nou după compresă, toţi trebuie să faceţi ce vă poruncesc.

James râse şi făcu o mică plecăciune.

— *Touché,* milord.

Servitoarea puse compresa în mâna lui Geoffrey şi făcu încă o mică reverenţă. Se trase înapoi câţiva paşi, dar rămase cu ochii pironiţi asupra lui. Geoffrey bănuia că era atât de atentă la el mai degrabă datorită noii sale poziţii sociale decât a circumstanţelor de moment. Ştia că devenise ţinta atenţiei multor personaje – de la servitoare la ducese – de când fusese ridicat la rangul de baron. Din

câte se părea, anii pe care îi petrecuse în calitate de preot al unui sat sărac, făcând tot posibilul pentru a-i ajuta pe cei care se chinuiau, ducându-şi traiul de pe-o zi pe alta, nu meritau nici pe departe la fel de multă atenţie.

Geoffrey puse o mână pe fruntea femeii. Era prea fierbinte în comparaţie cu palma lui rece.

— Mă tem că e posibil să aibă febră, pe lângă rana de la cap.

James îşi scoase ostentativ batista şi îşi acoperi pe jumătate gura şi nasul.

— Vai de mine, sper că n-a adus nimic contagios în casă. Asta ar fi groaznic de deranjant.

Harding intră în cameră, ducând o geantă prăfuită. O ţinea cu braţele întinse, atent să nu o atingă de haina lui imaculată.

— Am găsit asta afară, lângă trepte. Cred că îi aparţine… — aruncă o privire dispreţuitoare spre silueta chircită pe divan doamnei.

— Mulţumesc, Harding, spuse James, privind obiectul jerpelit cu un dispreţ la fel de mare, apoi arătând spre celălalt capăt al camerei. Las-o acolo deocamdată.

Era posibil ca în acea geantă să fie toată agoniseala femeii, se gândi Geoffrey, dar lui James nu-i păsa câtuşi de puţin. Avea multe de învăţat când venea vorba de compasiunea faţă de cei mai puţin norocoşi în viaţă.

Geoffrey se întoarse înapoi spre femeie, care tresări şi scoase un geamăt slab.

— Uşor, murmură Geoffrey, neputându-se abţine să nu o aline, deşi se îndoia că îl auzea. Eşti în siguranţă acum.

De cealaltă parte a divanului, James îl privea pe Geoffrey cum îi curăţa sângele de pe faţă şi din păr.

— Ce specimen, remarcă el, văzându-i trăsăturile şi aplecându-se să o cerceteze. Uită-te la obrajii ăştia înalţi. Ce sprâncene delicate, arcuite. Şi ce buze pline…

— E o femeie, James, îi reproşă Geoffrey, nu o creatură de la grădina zoologică.

— Ei bine, e clar că e o femeie, răspunse nonşalant James, care nu părea afectat de tonul lui Geoffrey. Mă bucur că ai observat. Uneori mă întreb dacă observi lucrurile astea.

Geoffrey observa. În acele momente, observa chiar *prea multe.* Nu putea nega faptul că, la fel ca şi James, era impresionat de frumuseţea ei. Dar buzele ei erau prea palide, uscate şi crăpate. Simţea un imbold sălbatic să i le tamponeze cu apă rece…

— Dumnezeule, spuse brusc James, făcându-l pe Geoffrey să tresară şi să lase jos batista. E Ria!

Geoffrey încremeni locului.

— Ce-ai spus?

— Am spus că această domnişoară care sângerează pe divanul mătuşii mele este Victoria Thornborough.

Nu. Cu siguranţă, aşa ceva era imposibil. În anumite momente, James părea hotărât să-l aducă la capătul răbdării.

— James, nu este momentul pentru vreunul dintre bancurile tale copilăreşti.

James clătină din cap.

— Sunt absolut sincer.

— Dar aşa ceva e ridicol.

— Cred că îmi cunosc propria verişoară. Chiar dacă au trecut zece ani. James se apropie şi mai mult în timp ce femeia murmură ceva incoerent. Vezi? M-a auzit. Îşi recunoaşte numele.

Brusc, toată activitatea din cameră se opri. Până şi servitorii care rămăseseră prin preajmă se opriră din ce făceau. Toate privirile se întoarseră spre divan.

Oare chiar era Ria? Geoffrey trebuia să-l creadă pe James pe cuvânt, deocamdată, căci nu o cunoscuse niciodată. Fusese în Europa în timpul relaţiei scurte şi

clandestine dintre ea şi fratele său. Despre această femeie faţă de care se simţise ciudat de fascinat – din cine ştie ce motiv, putea crede cu uşurinţă că era o doamnă, în ciuda hainelor murdare şi a vânătăilor. Şi-l putea închipui uşor pe Edward îndrăgostindu-se de ea – oare nu se simţea şi el atras de ea? „Nu”, îşi spuse el din nou. Nu simţise decât compasiune. Şi era complet de neînţeles cum cumnata lui putea să apară aşa, de nicăieri.

— Dacă ea este Ria, spuse Geoffrey, atunci cu siguranţă că Edward ar trebui să fie cu ea, nu-i aşa?

— Aşa ar fi de aşteptat, răspunse James. Sunt de acord că avem de-a face cu o situaţie foarte neobişnuită.

— Neobişnuită, repetă sec Geoffrey.

Acel cuvânt putea fi folosit pentru a descrie tot ce se întâmplase între Ria şi fratele său. Fuga lor îi luase pe toţi prin surprindere şi provocase un scandal care fusese suficient de rău fără să mai pună la socoteală şi faptul că Ria fusese logodită cu fratele lui mai mare, William, la acea vreme.

— Cel puţin putem deduce că nu au fost pe nava *Sea Venture* care s-a scufundat, spuse James. *Unde* s-au dus, mă întreb?

— Ăsta e unul dintre multele lucruri pe care ţin neapărat să le aflu, spuse Geoffrey.

După ce Edward şi Ria dispăruseră fără urmă, Geoffrey îi căutase peste tot, până la epuizare. Nu reuşise decât să afle că era posibil să fi cumpărat bilete pentru o navă care se scufundase în drum spre America. Însă nu avusese nicio dovadă concretă, doar speculaţii.

Geoffrey luă mâna stângă a femeii şi începu să-i scoată mănuşa veche de pe degete. Auzi cum servitoarea din spatele lui scoate un suspin, dar nu era momentul să-şi facă probleme că gesturile lui ar putea fi indecente. Dacă o avea în faţă pe Ria, voia o dovadă că Edward se căsătorise cu ea, după cum se cuvenea. Nu credea că fratele lui s-ar fi

jucat intenţionat cu sentimentele unei femei, dar ştia de asemenea că Edward era predispus la acţiuni impulsive şi iresponsabile. Multe lucruri i-ar fi putut strica planurile.

Geoffrey trase încă o dată cu blândeţe de mănuşă, reuşind să o scoată. Mâna de dedesubt era plină de bătături şi aspră. Era o mână care muncise mult. Deşi nu purta verighetă, purta un inel de aur cu o piatră de onix. Geoffrey ştia că inelul fusese al lui Edward. Văzându-l, se simţi devastat. Nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care ea l-ar fi purtat.

— De ce? întrebă răguşit Geoffrey, simţind cum îngrijorarea lui se transformă în consternare. Dacă aveau probleme, de ce nu s-au întors? De ce nu ne-au cerut ajutorul?

— Dacă ai fi fost în locul lor, răspunse James, ai fi vrut să înfrunţi furia lui William? Sau a lui Lady Thornborough? O privi gânditor. Poate că nu au fost mereu atât de săraci. Uită-te la ea, Geoffrey. Uită-te la hainele ei.

Geoffrey îşi permise să o privească încă o dată pe femeia cea slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, care părea de doliu.

— Nu! spuse răstit Geoffrey.

Cum ar fi fost posibil ca ea să supravieţuiască, iar Edward nu?

Geoffrey se ridică şi îi dădu prosopul şi mănuşa servitoarei. Merse la fereastră şi privi strada de dedesubt prin perdelele de dantelă. Era plin de trăsuri care se grăbeau în ambele sensuri, dar a lui nu se vedea nicăieri, şi nici urmă de doctor. Ştia că era prea devreme să se aştepte să-i vadă, dar nu-şi putea stăpâni neliniştea care ameninţa să-l copleşească.

Ce era mai rău? Suferinţa continuă de a nu şti ce se întâmplase cu fratele său, sau lovitura de graţie de a şti că, într-adevăr, murise? Dacă cineva l-ar fi întrebat asta înainte, ar fi răspuns cu totul altfel, poate.

Trebuia să o ajute pe Ria să se însănătoşească. Şi să afle ce se întâmplase.

Capitolul 2

Auzea vag voci care vorbeau deasupra ei şi simţea o compresă moale şi rece pe faţa ei fierbinte.

Un parfum dulce de trandafiri o îmbia să inspire adânc, încercând să o trezească din leşin, dar, cu fiecare respiraţie, simţea o durere ascuţită într-o parte. Tâmpla stângă îi zvâcnea puternic, ameţind-o iar şi iar. Nu-şi putea deschide ochii.

Murmurele încetară odată cu un foşnet de fuste şi un pas grăbit pe podea. O voce ascuţită, de femeie, spuse:

— N-aţi făcut nimic să o treziţi?

— Am trimis după doctorul Layton, răspunse un bărbat.

— Eşti la fel de inutil ca şi tatăl tău.

— Draga mea mătuşă, dă-mi voie să te contrazic. Sunt sigur că sunt mult mai inutil decât a fost el vreodată.

Urmă un ţâţâit dezaprobator, apoi un ordin ferm:

— Repede, Mary. Adu-mi sărurile.

Alte foşnete, urmate de un miros acru, puternic, chiar sub nasul ei. Strănută puternic, crispându-se când o săgeată de durere îi străbătu capul. Apoi, treptat, privirea ei se concentră pe o doamnă în vârstă, îmbrăcată într-o rochie grea de mătase verde-închis. Femeia o privea cu o combinaţie de şoc şi uimire.

Apoi îşi aminti.

Stătea peste drum de casa lui Lady Thornborough,

încercând să se hotărască dacă să se apropie sau nu. Chiar şi acum, că ajunsese atât de departe, ezita. Oare îşi putea duce planul la îndeplinire? Oare aveau să-i creadă povestea?

Trebuia să fie aşa. Făcuse o promisiune unei femei muribunde şi avea de gând să şi-o păstreze. Febra şi frisoanele o urmăriseră pas cu pas din port încoace, obligând-o să se mişte repede ca să nu leşine pe trotuar.

„Trebuie să te duci”, auzea vocea Riei în mintea ei. „Contez pe tine.”

Adunându-şi curajul, păşise în stradă. Durerea din tâmple estompase larma de sunete a străzii aglomerate, iar razele soarelui de după-amiază târzie o orbiseră. Nu văzuse trăsura care se apropia în grabă.

Acum, Lizzie Poole stătea nemişcată, privind-o în ochi pe doamna din faţa ei. Ochii cenuşii ai femeii se potriveau cu părul ei cărunt, care era prins într-un coc strâns. Postura ei regală arăta că ea era doamna casei. Deci ea trebuia să fie Lady Thornborough – doamna severă, implacabilă, care o crescuse pe Ria.

Oare Lady Thornborough avea să creadă că în faţa ei se afla nepoata pe care nu o mai văzuse de zece ani, de când fata avea doar şaptesprezece ani? Sau avea să-şi dea seama imediat că Lizzie era o impostoare? „Nu întru totul o impostoare”, se corectă ea. Ria o convinsese că erau surori vitrege şi îi spusese că putea găsi dovezi. Deci Lizzie era şi ea nepoata lui Lady Thornborough, deşi bătrâna doamnă nu ştia.

Şi ce dacă Lizzie se prefăcea că e Ria? Ea era moartă acum. Relaţia ei cu Lady Thornborough fusese una furtunoasă, iar Ria o implorase pe Lizzie să o ajute să îndrepte lucrurile. Era oare vreo metodă mai bună de a face asta decât *să devină* Ria – să fie nepoata ascultătoare pe care Lady Thornborough şi-o dorise dintotdeauna? Ca nepoată ilegitimă, Lizzie nu putea face nimic, în schimb,

dându-se drept Ria, putea obţine totul. Iar Ria îi dăduse binecuvântarea ei. De fapt, planul fusese ideea ei de la bun început.

Preţ de câteva clipe lungi, agonizante, Lizzie privi chipul lui Lady Thornborough, care rămăsese sever şi inscrutabil. Apoi se încruntă şi clătină din cap.

Lizzie închise ochii. „Am dat greş”, se gândi ea. „Ştie că nu sunt Ria.” îşi stăpâni sentimentul de dezamăgire. Ria îi descrisese familia, casa şi pe servitori atât de detaliat, încât Lizzie se crezuse în stare să intre pe uşă şi să preia viaţa pe care sora ei vitregă o lăsase în urmă. Acum era cuprinsă de teama că o vor arunca în stradă înainte să aibă măcar şansa să le explice totul.

În sfârşit, Lady Thornborough spuse:

— Ria, unde ai fost?

Vocea ei era fermă, dar nu lipsită de bunătate – şi, pentru Lizzie, era minunată. Uşurarea o cuprinse şi, pentru o clipă binecuvântată, durerea din trupul ei se potoli. Lady Thornborough credea că este Ria. Putea rămâne. Întinse mâna după compresa de pe frunte şi se ridică în picioare, în ciuda durerii care îi pulsa în tâmple. Plănuise să spună atâtea lucruri, dar nu reuşi decât să răspundă întrebării lui Lady Thornborough: „Unde ai fost?”

— Păi, Australia, desigur… murmură ea, apoi vocea i se stinse.

— Australia? repetă Lady Thornborough, peste măsură de surprinsă, apoi se aşeză şi o îmbrăţişă pe Lizzie. Vai, draga mea fată.

Lizzie nu se aşteptase deloc la asta, dar acceptă graţios îmbrăţişarea. Se relaxă în îmbrăţişarea celeilalte femei, recunoscătoare că mătasea rece a rochiei lui Lady Thornborough îi alina obrajii fierbinţi. Se simţea pe undeva vinovată; îşi dădea seama că planul ei o putea răni pe această femeie după ale cărei iubire şi respect tânjise Ria. Dar Lizzie era bolnavă şi epuizată, iar trupul o durea peste

tot. Îşi stabilise planul şi nu avea de gând să şi-l schimbe. Şi, în orice caz, n-avea unde altundeva să meargă.

Treptat, Lizzie îşi dădu seama că un bărbat stătea pe un scăunel, lângă ea. Îşi sprijinea bărbia într-un baston cu mâner de aur şi o privea curios.

— Te-ai schimbat, Ria, spuse el. Nu-mi amintesc ca ochii tăi să bată atât de mult spre violet. Eşti cu siguranţă mult mai slabă, iar pielea ta e bronzată ca a unei fete de la ţară. Dar mă ţii minte, nu-i aşa, fetiţo?

Bărbatul îi zâmbi încurajator. Lizzie îl cercetă atentă. Era un tânăr slăbuţ, de vreo treizeci de ani, cu păr castaniu, cârlionţat, şi ochi albaştri. Şi bine îmbrăcat. Purta o vestă fină, aurie, şi o cămaşă albă pe sub o haină albastră, bine croită, care îi scotea în evidenţă umerii laţi. O eşarfă de aceeaşi culoare ca şi vesta era legată cu artă la baza gulerului întărit al cămăşii. Singurul lucru care îi strica frumuseţea era o mică umflătură pe nas – o amintire, îi spusese Ria, din ziua în care căzuse dintr-un copac.

Bărbatul trebuia să fie James Simpson. Se potrivea întru totul felului în care Ria îşi descrisese vărul favorit. După felul în care era îmbrăcat, se vedea că era încă un cuceritor, şi Lizzie se întrebă dacă era, de asemenea, cum spusese Ria, „un pierde-vară şi un sălbatic, genul de om care provoacă mereu scandaluri care se cer trecute sub tăcere”.

Deşi era sigură, Lizzie se simţi totuşi neliniştită răspunzându-i, sperând din toată inima că instinctul ei nu dăduse greş:

— Se pare că nu te-ai schimbat, James.

— Ea e fata mea! râse James, plesnindu-se peste genunchi. Vezi, Geoffrey, este Ria.

Ultima remarcă îi fusese adresată unui bărbat care stătea de cealaltă parte a salonului. Abia se întrezărea din spatele unei mese mari, rotunde, aflate în mijlocul camerei, pe care era o vază pictată în culori vesele cu un buchet de

trandafiri galbeni.

„Geoffrey?”

Singurul Geoffrey de care Ria îi vorbise vreodată era fratele mai mic al soţului ei. Ria nu-l întâlnise niciodată pe Geoffrey, dar Edward îl descrisese cândva drept serios şi studios, menit vieţii bisericeşti. Din descrierea lui, Lizzie îşi imaginase un bărbat scund şi şters, poate cu ochelari, îmbrăcat în haine jerpelite şi cocoşat de la prea multă carte.

Bărbatul care o privea de lângă cămin nu semăna deloc cu imaginea ei despre el. Era înalt şi cu spatele drept. Părul lui şaten, mătăsos, era curat şi tuns cu artă. Mustăţile lui scurte încadrau un chip plăcut şi curios, deşi nu chipeş în sensul obişnuit al cuvântului. Ochii lui negri, neascunşi de ochelari, o urmăreau concentraţi. Costumul lui negru era mult mai sobru decât haina albastră pe care o purta James, dar era nou şi i se potrivea bine.

Nu, nu putea fi cumnatul Riei. Şi totuşi, James îi spusese după numele lui de botez. Oare mai era cineva în familie cu acelaşi nume? Oare Lizzie nu se pregătise atât de bine pe cât crezuse?

Încercă să nu intre în panică, spunându-şi că bărbatul nu făcea parte din familie, probabil. Ria spusese că James avea un cerc larg de cunoştinţe. Având în vedere personalitatea lui uşuratică şi nepoliticoasă, era de aşteptat să se adreseze prietenilor săi apropiaţi cu atât de multă familiaritate. Dar acest gând nu o linişti deloc. Câţi dintre prietenii lui James făcuseră cunoştinţă cu Ria? Câţi dintre ei ar fi trebuit să-şi „amintească” Lizzie?

Lady Thornborough dădu blând la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea lui Lizzie.

— Ria, mi-am făcut atât de multe griji, spuse ea. Nu preget în a spune că mi-ai răpit zece ani din viaţă.

— Zece ani din viaţă, mătuşă? repetă James. Mă îndoiesc. Pun pariu că vei trăi până la o sută de ani.

Lady Thornborough îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Nu vorbi de pariuri în casa asta. Nu voi tolera un asemenea limbaj ruşinos.

James înclină bărbia în semn că înţelesese. Odată ce mătuşa sa se întoarse înapoi spre Lizzie, îi zâmbi lui Geoffrey şi îi făcu cu ochiul. Bărbatul nu răspunse gestului jucăuş al lui James. O cerceta pe Lizzie – centimetru cu centimetru, cu o expresie care plutea undeva între curiozitate şi dispreţ.

Cine era el?

Obrajii lui Lizzie ardeau – ori de la febră, ori fiindcă bărbatul o cerceta atât de atent, nu-şi dădea seama. Ochii lui negri o captivau. Încerca să-şi liniştească respiraţia, însă era degeaba. Brusc, camera îi părea mult prea mică.

Mâna rece a lui Lady Thornborough i se lipi de frunte, liniştind-o întru câtva. Cerceta rana lui Lizzie.

— Şi James a reuşit să te calce cu trăsura ca pe un câine, spuse ea.

— N-am fost eu, protestă James.

Lady Thornborough îl ignoră.

— De ce erai singură şi pe jos, ca o servitoare? Şi de ce, în atâţia ani, n-ai luat niciodată legătura cu noi? Îţi dai seama cât am suferit din cauza ta?

— Voi explica totul, bunico, spuse Lizzie, încercând cuvântul pentru prima oară.

Reuşi să-l rostească destul de uşor. Cu siguranţă că era un semn bun. Acum era Ria, şi avea să descopere în curând secretele pe care le ascundea această familie. Familia Thornborough ascundea misterul propriei naşteri, un mister la care nici nu visase până când o întâlnise pe Ria.

Ria cea dulce, blândă şi prostuţă. Obişnuită să acţioneze impulsiv, dar hotărâtă odată ce luase o decizie. Da, şi asta aveau în comun, nu doar faptul că semănau leit.

Când Lizzie fusese de acord cu planul în Australia cea îndepărtată, crezuse că era un plan bun. Acum că ajunsese aici, enormitatea a ceea ce făcea o făcu să se cutremure mai puternic decât febra.

Lizzie se luptă să-şi păstreze gândurile în prezent, acolo, în acea cameră. O singură greşeală ar fi putut provoca un dezastru. Dar era atât de cald. Tâmplele îi zvâcneau şi camera începuse să se învârtă din nou. Se lăsă să cadă înapoi pe divan.

— Ria! strigă Lady Thornborough.

— Îmi pare atât de rău… Nu plănuiam să mă întorc aşa…

Lizzie se simţi inundată de un val de căldură din cauza febrei, urmat de o greaţă tot mai puternică. Închise ochii, încercând să-şi stăpânească stomacul. Planul ei mergea bine, se gândi ea. În afară de faptul că fusese cât pe ce să moară pe drum spre casă. Şi în afară de bărbatul care o privea, şi pe care nu-l putea identifica.

Camera se învârtea din nou, era la un pas să-şi piardă controlul…

Geoffrey traversă camera şi îngenunche lângă ea, cu ochii scânteind.

— Te rog, iartă-mă, văd că nu te simţi bine, dar trebuie să te întreb. Trebuie să ştiu. Am aşteptat zece ani fără nicio veste. Ce e cu Australia? Unde este fratele meu?

Lizzie îşi adună câteva gânduri.

— Tu eşti cumnatul meu? întrebă ea, ameţită.

Era atât de înalt. Atât de chipeş. Atât de diferit faţă de ce se aşteptase. Şi totuşi… semăna mult cu Edward. Acum îşi dădea seama de asta, vedea urme din ţinuta încrezătoare a lui Edward şi din felul în care îi privea pe ceilalţi – îi cerceta, într-adevăr – când vorbea cu ei. Cât de straniu, îşi dădea Lizzie seama acum, să fi crezut că era altcineva.

— Dar unde este? întrebă Geoffrey, de parcă

intenţiona să-i scoată cu forţa informaţia din minte. Ce s-a întâmplat cu el?

— El…

Lizzie închise ochii. Acum că observase asemănarea, era prea dureros să-l privească. Prea multe amintiri. Mintea ei rătăcea, îşi dădea seama de asta. Nu reuşi să spună decât:

— Te-a… descris… altfel.

Avu timp să-i vadă expresia plină de furie şi frustrare, apoi întunericul o cuprinse.

Capitolul 3

Geoffrey mergea pe stradă cu paşi grăbiţi, bucuros că era liber să se mişte şi să gândească. Nu locuia departe, aşa că îşi instruise vizitiul să-l ducă pe doctorul Layton unde era nevoie după ce termina cu Ria.

Ria.

Geoffrey grăbi pasul, folosindu-se de asta ca să-şi domolească frustrarea. Ria fusese pe cale să-i dea răspunsul pe care îl căuta cu disperare, dar leşinase înainte să-i poată spune vreun lucru coerent.

Doctorul Layton confirmase că rănile Riei nu îi puneau viaţa în pericol, dar febra era mult mai gravă. Diagnosticul lui provocase o activitate frenetică în casă. Lady Thornborough îşi ieşise din fire, ordonându-le servitorilor să facă tot felul de lucruri: să pregătească o cameră, să încălzească apă, să aducă de mâncare – iar, între timp, sarcina lor era să-l ajute pe doctor cu orice era nevoie. Nu semăna deloc cu felul ei obişnuit de a fi: să dea ordine

contradictorii, având pretenţia ca servitorii să le ducă la îndeplinire cu o viteză nerealistă.

Geoffrey se bucura că scăpase de haos, chiar dacă doar pentru câteva ore. Avea nevoie de timp ca să-şi revină după şocul evenimentelor din acea zi, ca să reflecteze la însemnătatea lor.

Moartea lui William de iarna trecută îl obligase pe Geoffrey să se confrunte cu problema moşiei familiei şi a titlului. Fusese convins să renunţe la mica lui parohie pentru a-şi asuma baronia şi toate responsabilităţile care se trăgeau din ea. Nu se simţea în largul lui făcând asta, şi nu voise să facă pasul legal care se impunea de a-l declara pe Edward mort. Simţea că asta ar fi trădat memoria fratelui său. Nu reuşise niciodată să scape de convingerea că Edward trăia.

Geoffrey se opri şi închise ochii, luptându-se cu frustrarea care ameninţa să-l copleşească. Australia! De ce plecase Edward într-o ţară atât de dură şi de periculoasă? Şi unde era acum?

Clipind, respiră adânc, gândindu-se la trista ironie a situaţiei. Perioada lui oficială de doliu pentru ambii săi fraţi luase sfârşit cu câteva săptămâni în urmă. Dacă moartea lui Edward era confirmată acum, nimeni nu s-ar fi aşteptat să înceapă din nou acel proces. Dar Geoffrey ştia că ar fi făcut exact asta – în inima lui, dacă nu şi public.

Intrând pe strada lui, Geoffrey îi salută pe cunoscuţi înclinându-se, dar nu se opri. Urcă grăbit scările până la reşedinţă şi intră pe uşa din faţă.

Când îşi lăsă pălăria pe măsuţa dinăuntru, observă că tava de argint pentru cărţi de vizită era plină. Lângă ea se afla un teanc de scrisori şi de bileţele. Încercă să-şi stăpânească un geamăt. Părea că toată înalta societate profita de ocazia de a-l cunoaşte cât mai repede pe noul Lord Somerville.

Geoffrey luă una dintre cărţile de vizită şi citi numele

tipărit pe ea. Strâmbă din nas simţind un parfum bogat care adia dinspre cartonaş, semn al adevăratului motiv din spatele popularităţii sale neaşteptate. Femeile care îl ignoraseră până acum se năpusteau asupra lui pentru a obţine titlul de baronească.

Oare vreunul dintre cartonaşele elegante, cu margini aurite, ascundea numele cuiva care i-ar fi înţeles aspiraţiile şi i-ar fi împărtăşit visurilor? Puţin probabil. Fusese destul de dificil să găsească o astfel de persoană printre femeile dispuse să se mărite cu un preot ce ducea un trai modest. Deşi numărul doamnelor care doreau să devină baronese era cu siguranţă mult mai mare, Geoffrey nu îşi făcea iluzii că urma să-i fie mai uşor să găsească o asemenea femeie. Încruntându-se, puse cartea de vizită la loc peste celelalte. Nu avea de gând să se căsătorească pur şi simplu fiindcă aşa îi dicta societatea. Voia o soţie pe care să o poată iubi şi aprecia cu adevărat, aşa cum scria în Biblie. Nicio femeie căreia îi păsa doar de titlul şi de averea lui nu i-ar fi putut cuceri inima.

Auzind paşi, Geoffrey se întoarse şi o văzu pe doamna Claridge, menajera, care cobora scările.

— Ah, părinte, îmi cer scuze că n-am deschis uşa. Nu v-am auzit intrând.

Doamna Claridge era o femeie masivă şi cu bun-simţ, care îl ştia pe Geoffrey de când avea cinci ani. Ar fi trebuit să-i spună

„Lord Somerville” acum, dar prefera să i se adreseze cu „părinte”, iar Geoffrey era mulţumit de asta. Titlul său nobiliar se afla într-un contrast atât de mare cu vechea lui viaţă, că era bine să aibă pe cineva în preajmă care să-i amintească de adevărata lui menire.

— Cred că te aşteptai să-mi auzi trăsura, spuse el, dar am venit acasă pe jos.

Geoffrey îşi privi ceasul de buzunar. Era ora şase. Trecuseră mai puţin de două ore de când Ria ieşise în calea

trăsurii şi îi dăduse viaţa peste cap cu totul.

Ceva din gândurile tumultuoase pesemne că i se oglindea pe chip, căci doamna Claridge îi citi imediat expresia.

— S-a întâmplat ceva, domnule? Înainte ca Geoffrey să poată răspunde, menajera îi văzu sângele de pe cămaşă şi exclamă: Ce s-a întâmplat? Sunteţi rănit!

— Sunt bine, o asigură el. Sângele nu e al meu. Ajutam… o altă persoană.

— Cât de tipic pentru dumneavoastră, domnule, spuse ea plină de mândrie, privindu-l cu chipul ei blând cuprins de îngrijorare.. Vreţi să vă aduc un ceai? Cred că v-ar prinde bine puţină mâncare, dacă nu vă deranjează că spun asta.

Geoffrey era sigur că vestea întoarcerii Riei avea să se răspândească rapid, şi voia ca doamna Claridge să fie printre primii care aflau. Servea cu loialitate familia Somerville de peste douăzeci de ani şi merita să ştie asemenea veşti importante.

— Eşti bună să mi-l aduci personal în vreo treizeci de minute? Trebuie să-ţi spun ceva, dar vreau să fiu singur înainte.

Menajera îi zâmbi înţelegătoare.

— Bineînţeles, domnule. O să mă asigur că nu vă deranjează nimeni.

Doamna Claridge porni grăbită spre bucătărie, în timp ce George urcă scările spre biroul lui. Odată ajuns acolo, se lăsă să cadă într-un fotoliu moale de piele de lângă cămin, bucuros să fie în sfârşit singur. Era prea cald afară ca să facă focul, dar aici era locul lui favorit în care să se relaxeze şi să se gândească.

Îşi lăsă mintea să rătăcească în voie, gândindu-se la fraţii lui. Îşi amintea de jocurile lor din copilărie, de bătăile şi certurile copilăreşti care izbucniseră uneori. Deseori erau doi contra unuia, dar în fiecare zi perechea era alta. Uneori,

Geoffrey era cel în minoritate. De multe ori erau Edward sau William. Dar Geoffrey obişnuia să fie cel care împăca pe toată lumea.

Cu timpul, William devenise mai distant. Era prins cu educaţia, care urma să-i servească atunci când avea să preia titlul de baron. Petrecea ore întregi discutând cu tatăl lor sau însoţindu-l în vizite la moşiile din apropiere, bucurându-se de atenţia şi de privilegiul de a fi moştenitorul.

Edward fusese primul dintre cei trei care devenise foarte interesat de femei. Învăţase cum să danseze, cum să se poarte la evenimentele din societate şi cum să vorbească astfel încât să se facă plăcut doamnelor. Iar Edward le plăcea întru totul. Frumuseţea lui şi felul prietenos de a se comporta erau irezistibile. De multe ori, Geoffrey vedea câte o domnişoară căutându-l cu privirea pe Edward într-o sală de bal aglomerată, deşi se prefăcea că nu face asta.

Îşi amintea conversaţiile lor în şoaptă de la miezul nopţii, când Edward îi povestea lucrurile extrem de interesante pe care le descoperea despre femei. Lucruri pe care tatăl lor cu siguranţă că nu le spusese.

Edward ar fi putut alege orice domnişoară bună de măritiş din Anglia, dar în schimb fugise cu logodnica lui William. Relaţia lor fulgerătoare şi fuga care îi urmase dovedea că Ria era la fel de încăpăţânată şi de nesăbuită ca şi Edward.

William fusese furios, desigur. Dar Geoffrey descoperise în curând că fratele său mai mare nu era atât de mânios din cauză că îşi pierduse iubita, ci fiindcă mândria lui avusese de suferit şi era îngrijorat pentru reputaţia familiei. În câteva luni, îşi găsise o altă femeie căreia să-i acorde favorurile. William avea exact atitudinea faţă de căsătorie pe care Geoffrey o detesta: pentru el nu conta decât poziţia domnişoarei în societate şi dispoziţia ei

de a respecta eticheta.

Geoffrey se foi în fotoliu, rezemându-şi leneş un picior de grilajul de fier şi privind încruntat în căminul întunecat. Femeile erau încă o enigmă pentru el. Nu avusese niciodată magnetismul dulce al lui Edward, şi nici detaşarea rece a lui William când venea vorba de problemele inimii. Încă mai încerca să-şi găsească propria abordare.

Dincolo de orice, gândurile lui se întorceau iar şi iar la Ria. De ce se afla într-o stare atât de jalnică? Dacă Edward era mort – Doamne fereşte! — ce aşteptări avea ea de la familia lui? Oare venise să ceară o rentă de văduvă, deşi nu semnaseră niciun contract prenupţial?

Ce făcuseră ea şi Edward atâţia ani? Nu avea de unde şti de câte zile avea nevoie Ria pentru a-şi reveni suficient cât să le povestească totul. Nu putea face nimic, trebuia să aştepte – şi asta era infinit mai frustrant decât să nu poată face absolut nimic. *Absolut* nimic. Geoffrey se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Aşteptarea avea să fie într-adevăr foarte grea.

Capitolul 4

Lizzie înota să ajungă la suprafaţă într-o apă adâncă şi rece, disperată să atingă raza de soare care străbătea până în adâncurile întunecoase. Să poată respira…

Se trezi brusc. Îşi întoarse capul spre sursa luminii şi îşi dădu seama că, într-adevăr, simţise razele soarelui pe pleoape. Lumina se strecura printre draperiile de la fereastră, scăldându-i patul în strălucire şi căldură. Respiră adânc, bucurându-se de liniştea camerei. Treptat, zgomotele şi confuzia din coşmarul ei se stinseră.

Nu era pentru prima oară când avea asemenea vise cu furtuni şi naufragii. Era bântuită de ele de la moartea lui Tom, de parcă o parte din ea încerca mereu să-şi imagineze teroarea fratelui ei când corabia lui se frânsese în acea

furtună sălbatică. Peripeţiile prin care trecuse în timpul călătoriei din Australia nu făcuse decât să le crească intensitatea.

Lizzie avusese nevoie de toată hotărârea de care era în stare pentru a urca pe o corabie care pornea spre Anglia, fiindcă Tom murise într-o simplă călătorie de la Sidney la Melbourne.

Temerile ei fuseseră justificate. Căci fuseseră urmăriţi neîncetat de valuri uriaşe şi vreme rea şi, de mai multe ori, Lizzie fusese sigură că va avea aceeaşi soartă ca şi fratele ei.

Din fericire, corabia ajunsese în Anglia, dar nu înainte ca mulţi dintre pasagerii săi să se îmbolnăvească şi să moară. În fiecare zi, tot mai multe trupuri erau aruncate în mare. Lizzie reuşise cumva să supravieţuiască pe navă, dar, în cele din urmă, gripa o atinsese şi pe ea. I se spusese că simptomele puteau să apară fără niciun avertisment, dar nu se aşteptase să fie atât de puternice. Febra o asaltase când venea dinspre docuri, făcând-o să se împleticească în mijlocul străzii, gata-gata să leşine – iar apoi dăduse peste ea o trăsură.

Ducându-şi o mână la tâmplă, Lizzie apăsă timid bandajul care îi acoperea rana. Pielea era încă sensibilă, dar nu mai simţea acea durere care pulsa, agonizantă. Încercă să-şi aducă aminte ce se întâmplase după ce o lovise trăsura.

Îşi amintea vag că o pereche de braţe calde şi puternice o ridicaseră. Apoi auzise fragmente scurte dintr-o conversaţie. Auzise menţionat numele Riei. Apoi fusese trezită din leşin şi se trezise faţă în faţă cu familia Riei.

Şi fusese o adevărată revelaţie. Chiar şi cuprinsă de durere şi confuzie, Lizzie o recunoscuse imediat pe Lady Thornborough. Ştiuse într-o clipită. Ria îşi descrisese precis bunica, ce-i drept, dar Lizzie intuia un motiv mai profund pentru legătura dintre ele. Era o senzaţie ciudat de

puternică – de parcă ar fi aşteptat de o viaţă întreagă reîntâlnirea cu o persoană pe care nu o cunoscuse niciodată. Întâlnirea cu James urmase acelaşi tipar. Şi el arăta şi se comporta exact aşa cum şi-l imaginase Lizzie.

Singurul care o luase complet prin surprindere era Geoffrey. Amintindu-şi de el, inima lui Lizzie începu să bată mai repede, la fel cum se întâmplase şi când îl întâlnise. Geoffrey nu era un preot bătrân. De fapt, arăta cu totul altfel faţă de bărbatul pe care şi-l imaginase Lizzie. Amintindu-şi silueta lui înaltă, prezenţa puternică, întrebările lui nerăbdătoare, o altă imagine îi răsări în minte, atât de limpede de parcă o vedea chiar acum.

Geoffrey avea pete de sânge pe cămaşă şi la guler. Sângele ei. El era cel care o dusese în braţe.

Braţele lui o făcuseră să se simtă bine şi în siguranţă, dar nu regăsise acea mângâiere şi în privirea lui.

Oare ce credea despre ea? îşi putea închipui cu uşurinţă. Privirea lui plină de dispreţ fusese suficient de elocventă. Nu încăpea nicio îndoială asupra a ceea ce credea despre femeia care fugise cu fratele lui, şi care se întorsese acum acasă într-o asemenea stare.

Şi totuşi, îşi reaminti Lizzie, lucrul cel mai important acum nu era *ce* credea despre ea, ci *cine* credea că era. Cumva, deşi pornise cu stângul, reuşise să-i convingă pe toţi că era Victoria Thornborough. Reuşise să-şi asume viaţa pe care Ria o lăsase în urmă.

Dar oare chiar o făcuse? Dacă ceilalţi îşi dăduseră cumva seama de confuzie cât timp Lizzie fusese leşinată? Deşi era singură acum, un scaun de lemn de lângă pat era dovada că cineva stătuse lângă ea. Oare acel cineva fusese acolo ca să o vegheze fiindcă era bolnavă, sau pentru că avea de gând să o tragă la răspundere imediat ce se trezea?

Luptându-se cu un fior, Lizzie se ridică pe jumătate, încercând să-şi dea seama unde o aduseseră. Patul era

mare, cu baldachin şi cu tăblii acoperite cu crepon roz. Printre draperiile întredeschise se zărea o canapea îmbietoare, acoperită cu o pernă vişinie. În celălalt colţ al camerei era o măsuţă de toaletă acoperită cu tot felul de sticluţe de parfum şi o cutie de lemn încrustată cu fildeş.

Era camera Riei, exact aşa cum i-o descrisese. Probabil că Lady Thornborough o păstrase neschimbată în toţi aceşti ani. Mai important, o aduseseră pe Lizzie aici. În ciuda bolii ei, a accidentului şi a câtorva greşeli, păreau să fi acceptat că ea era Ria. Se lăsă pe spate printre perne şi oftă lung. Spera că era un semn bun pentru ce urma să vină.

Uşa dormitorului se deschise şi o femeie vânjoasă, grăsuţă, intră în cameră. Era îmbrăcată ca o servitoare, dar se aşeză pe scaunul de lângă Lizzie cu o familiaritate naturală.

— Deci, te-ai trezit în sfârşit, spuse ea, cu un zâmbet care îi dădu la iveală strungăreaţă dintre dinţii din faţă. Ne-ai speriat de moarte când ai leşinat atunci.

Lizzie studie repede chipul femeii. Faţa ei trandafirie era încadrată de şuviţe cărunte, care se iţeau de sub o bonetă albă.

Sub ochiul ei stâng abia se întrezărea o cicatrice. Fosta dădacă a Riei avea o cicatrice ca asta. Ori de câte ori Ria o supăra pe Martha – ceea ce, spusese Ria, se întâmpla destul de des cicatricea ieşea clar în evidenţă.

Lizzie simţi un val de entuziasm, la fel ca şi atunci când riscase să i se adreseze lui James pe nume. Se simţea de parcă ar fi păşit de pe o stâncă, ştiind că un pod îi aştepta paşii. Îi dădea un sentiment ameţitor, care îi făcea plăcere.

— Ria ta s-a întors, Martha.

Lizzie vorbi cu o voce mai înaltă, copiind inflexiunile Riei. Dintotdeauna avusese talentul de a imita accentele pe care le întâlnea în Londra. Era un talent cu care ea şi Tom

se distrau ore în şir – acum însă, viitorul ei depindea de asta.

— Doamne, mulţumescu-Ţi! spuse bătrâna servitoare zâmbind şi luă una din mâinile lui Lizzie într-ale ei, care erau grăsuţe şi bătucite. Ne era teamă că te-ai întors după atâta amar de vreme doar ca să mori de febră. Martha dădu drumul mâinii lui Lizzie ca să-şi şteargă o lacrimă. Iartă-mă, domnişoară. Dar suntem atât de bucuroşi că te-ai întors.

— Chiar te bucuri, Martha? Şi Lady Thornborough… bunica… Şi ea e bucuroasă?

— Da, desigur! răspunse Martha fără nicio ezitare. Bineînţeles că a fost foarte supărată când ai plecat aşa cum ai făcut-o, fără să spui nimic şi după atâtea certuri. Dar timpul vindecă toate rănile, aşa se spune. De multe ori o vedeam stând în grădină, singură, pierdută, şi ştiam că la tine se gândeşte.

Deci Lady Thornborough sperase ca Ria să se întoarcă. De cealaltă parte a lumii, şi Ria tânjise după acelaşi lucru. În ultimele săptămâni ale bolii Riei, când îi povestise atâtea lucruri despre viaţa ei lui Lizzie, Ria spusese de multe ori că se temea că toată lumea de acasă uitase de ea. Era evident că se înşelase. Cu toţii, inclusiv Lady Thornborough, aşteptaseră cu sufletul la gură, sperând că Ria se va întoarce acasă într-o zi. Gândindu-se că ea nu va şti niciodată asta, Lizzie simţi lacrimi arzătoare la colţurile ochilor.

Martha îi zâmbi blând, apoi îi aşeză o mână pe frunte şi dădu din cap, mulţumită.

— Doctorul Layton ne-a spus ieri că ce era mai rău a trecut şi că ar trebui să-ţi revii în curând. E doar o chestiune de timp, aşa a spus.

— Martha, de cât timp sunt aici?

— De cinci zile, domnişoară.

— De cinci zile!

Lizzie încercă să se ridice, dar Martha o opri cu blândeţe.

— Uşor, domnişoară, spuse ea. Încă nu ţi-ai revenit cu totul.

Lizzie observă pentru prima oară cămaşa moale şi largă de bumbac care îi îmbrăţişa trupul. Cercetă camera cu privirea, căutându-şi hainele, dar nu văzu nici urmă de ele.

— Martha, unde sunt hainele mele?

— Nu-ţi face griji, stăpâna a comandat rochii noi pentru tine. Cea cu care ai venit era prea zdrenţuită şi demodată, aşa a spus.

Cuvintele ei ar fi trebuit să o liniştească, dar Lizzie simţi un nou fel de teamă – că obiectul pe care venise de departe să-l returneze s-ar fi putut pierde. Îşi închipui juponul vândut la cine ştie ce stand cu haine uzate. Noua lui proprietară n-avea de unde să ştie că în betelie era cusută o brăţară cu diamante şi safire. O prinse de braţ pe Martha şi întrebă:

— Cine m-a dezbrăcat?

— Eu, domnişoară, zâmbi mulţumită servitoarea, înclinându-se spre ea. Stai liniştită, spuse ea încet. Brăţara nu s-a pierdut.

Lizzie se simţi cuprinsă de uşurare.

— Presupun că ai recunoscut-o?

— Da, domnişoară.

— Vreau să i-o înapoiez bunicii.

Martha o mângâie pe mână.

— Ştiu că Ria a mea e un suflet onest şi n-ar păstra niciodată ceva ce nu-i aparţine. Sunt sigură că stăpâna va fi peste măsură de bucuroasă când îi vei da înapoi brăţara.

— N-ai făcut asta deja?

Martha clătină din cap.

— Nu se cuvenea să o fac eu. Vocea ei coborî, devenind o şoaptă conspirativă: Dar n-am vrut ca vreunul

dintre ceilalţi servitori să o găsească, aşa că am ascuns-o într-un loc sigur. Am pus-o în ascunzătoarea ta secretă.

Lizzie o privi fără să înţeleagă. Ria îi descrisese o ascunzătoare la Rosewood, casa lor de la ţară, din Kent. Acolo, Lizzie putea găsi scrisorile de dragoste care fuseseră schimbate cu câţiva ani în urmă între mama lui Lizzie şi tatăl Riei – scrisori despre care Ria era convinsă că vor dovedi că există o legătură de sânge între ele. Dar Ria nu vorbise de nicio ascunzătoare în casa din Londra. Cum putea Lizzie să-i spună Marthei că nu ştia despre ce loc era vorba?

— Haide. Au trecut mulţi ani şi ai călătorit departe, dar trebuie să-ţi aminteşti asta, îi zise Martha aruncându-i o privire plină de reproş.

Oare Martha o testa intenţionat? Lizzie zâmbi jucăuş, aşa cum proceda Ria când voia să-l convingă pe Edward să-i facă pe plac.

— Martha, eşti atât de isteaţă, draga mea. Dar ştii că n-am forţa să mă ridic din pat şi vreau să-i dau brăţara bunicii chiar acum. Poţi să mi-o aduci, te rog?

Martha rămase aşezată.

— Stăpâna a fost distrusă când ai fugit. Va fi prea mândră să o recunoască, dar în toţi aceşti ani nu şi-a dorit decât ca draga ei Ria să se întoarcă acasă. (Martha îi aruncă lui Lizzie o privire lungă, întrebătoare). Sper că nu vei face nimic ca să îi provoci şi mai multă suferinţă.

Lizzie era surprinsă de cuvintele Marthei. Nu avusese niciodată în viaţa ei servitori, dar era aproape sigură că nu se cuvenea ca servitorii să le vorbească stăpânilor aşa. Oare Martha o bănuia că nu era cine pretindea să fie?

Nu. Deocamdată trebuia să presupună că Martha era pur şi simplu o slujitoare bătrână şi credincioasă care avea o poziţie suficient de respectată încât să-şi permită aşa ceva. Mai ales că ţinea atât de mult la Ria.

— Martha, sunt multe lucruri pe care trebuie să le

îndrept. Şi aşa voi face. Lizzie îşi ţuguie buzele, prefăcându-se supărată. Nu fi aşa scorţoasă.

Ultimele cuvinte, pe care Ria obişnuise să le spună atât de des, părură să aibă efectul scontat. Urma de îndoială din privirea Marthei dispăru.

— Voi aduce brăţara imediat, domnişoară.

Martha ieşi printr-o uşă care ducea fără îndoială spre vechea cameră a copiilor. Bineînţeles, acolo era ascunzătoarea perfectă pentru Ria, se gândi Lizzie. Oftă. Se închipui traversând un râu învolburat, sărind din piatră în piatră. Era suficient un pas greşit, şi curentul avea să o înghită.

Uşa dinspre hol se deschise şi Lady Thornborough intră. „Următoarea piatră”, se gândi Lizzie.

— Te-ai trezit. Lăudat fie Domnul. Lady Thornborough veni până lângă pat. Unde este Martha? I-am spus să rămână cu tine.

— Nu fi supărată, bunico. Am trimis-o să facă ceva pentru mine, atâta tot.

Martha se întoarse pe uşa care dădea spre camera copiilor.

— Sunt aici, milady.

Martha netezi ostentativ aşternuturile şi aşeză discret o batistă împăturită în mâna lui Lizzie între timp. Simţindu-i greutatea, Lizzie ghici că brăţara era înăuntru.

Lady Thornborough îşi aşeză o mână pe fruntea lui Lizzie, aşa cum făcuse şi Martha înainte.

— Cum te simţi?

Mâna lui Lady Thornborough era rece şi uscată, ca o coală de pergament. Dar atingerea ei era totuşi liniştitoare. Lizzie respiră adânc. Cu doar câteva zile în urmă, plămânii ei ar fi fost cuprinşi de agonie la un asemenea efort. Acum însă, abia dacă mai simţea durerea.

— Mă simt de parcă tocmai am ieşit la suprafaţă şi, în sfârşit, pot să respir.

Bătrâna se încruntă.

— Poftim?

— Am visat că eram în ocean, înotând în sus, dar că nu reuşeam să ajung niciodată la suprafaţă.

— Nu-mi vorbi despre ocean! spuse răstit Lady Thornborough. Nu face decât să separe oameni care ar trebui să fie împreună.

Cuvintele şi postura ei rigidă păreau să dovedească ce-i spusese şi Ria: că bunica ei era dură şi necruţătoare. Odată, Ria ar fi răspuns apărându-se furioasă şi înşirând toate motivele pentru care traversase oceanul. Dar asta s-ar fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Ria se dusese în mormânt fără să mai apuce să îndrepte lucrurile. Înarmată cu ceea ce tocmai îi spusese Martha, Lizzie era hotărâtă să găsească acea blândeţe despre care ştia că se afla în inima bunicii ei. Zâmbi slab.

— Atunci, dă-mi voie să spun că mă simt mult mai bine. Şi mi-e foame, poate.

— Martha, rosti Lady Thornborough, spune-i bucătăresei că avem nevoie de supa ei specială.

— Imediat, milady.

Martha ieşi grăbită din cameră şi închise uşa în urma ei. Lady Thornborough se aşează pe scaunul de lângă patul lui Lizzie.

— Să ştii că suntem cu toţii nerăbdători să aflăm ce s-a întâmplat. Lord Somerville trece pe-aici în fiecare zi şi întreabă de tine.

Lizzie se încruntă. „Lord Somerville.” Adică William, desigur. El era capul familiei Somerville, deci dorinţa de a afla ce se întâmplase cu Edward era firească. Fără îndoială că Geoffrey îi povestise deja felul groaznic în care Lizzie sosise acolo. Se întrebă dacă Geoffrey se interesase şi el de ea şi, dintr-odată, dori să ştie neapărat asta. Simţea o pornire stranie să-l vadă din nou – să-i explice de ce ieşise în stradă şi să-i mulţumească fiindcă fusese bun cu ea şi o

adusese în casă, deşi se purtase mult mai rece cu ea apoi. Dacă nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea? Era un gând neliniştitor.

— Sunt sigură că *ambii* cumnaţi ai mei sunt nerăbdători să afle totul, spuse Lizzie, încercând în mod subtil să obţină un răspuns de la Lady Thornborough.

— Ambii…? repetă Lady Thornborough, evident uimită. Apoi, brusc, o expresie îndurerată îi umbri chipul. Da, desigur.

Felul vinovat în care îşi întoarse privirea părea să contrazică acel răspuns. Era dezamăgitor, dar nu era nici pe departe surprinzător. În definitiv, Geoffrey avea destule motive să-şi deteste cumnata. Sentimentele lui faţă de ea porneau din convingerea că ea era Ria, iar Lizzie îşi dădea seama de asta. Era doar un alt obstacol care trebuia cucerit. Asumându-şi identitatea Riei, Lizzie trebuia să accepte, de asemenea, şi povara vinei pe care tânăra o purtase pentru toate persoanele pe care le rănise.

Greutatea tuturor acelor vieţi o apăsa. Nu mai ducea cu ea doar bucuriile şi tristeţile propriei vieţi, ci şi pe cele ale lui Edward şi ale Riei. Crezuse că avea să-şi lase poverile în urmă şi să înceapă o nouă viaţă. Acum îşi dădea seama că trebuia să ducă mai departe poverile a două vieţi.

Lizzie îşi coborî posomorâtă privirea spre inelul de pe mâna stângă. Inelul lui Edward. Ria insistase să-l ia.

Lady Thornborough atinse uşor inelul.

— Tu şi Edward chiar *aţi fost* căsătoriţi, nu?

— Ah, da.

— Şi Edward… este…?

Pentru o clipă, Lizzie nu reuşi să răspundă. Îşi aminti de cele două morminte, unul lângă celălalt, într-o mică biserică din Bathurst.

— Da, spuse ea în cele din urmă cu un oftat tremurat. A murit.

Privi inelul, gândindu-se la cei doi oameni care îl

purtaseră înaintea ei, ştiind că pierderea lor era irecuperabilă. După câteva clipe de tăcere, Lady Thornborough spuse:

— Ne-am făcut griji când ai apărut la uşă în haine de doliu. Dar am refuzat să cred ce era mai rău până n-am auzit-o de la tine. Deşi n-am vrut să te măriţi cu el, vreau să ştii că moartea lui mă întristează. Ştiu cât de greu este să-ţi pierzi soţul.

Cuvintele erau simple, dar venite din inimă. Lizzie vedea asta în ochii bătrânei. I se oferea şi iertare, şi sprijin.

— Bunico… începu Lizzie. Cuvântul devenea mai uşor de spus de fiecare dată. Ştiu că m-am purtat groaznic. Dar te rog să înţelegi că am făcut-o din iubire pentru Edward. Nu am vrut să provoc un scandal în care să implic familia.

— Fie că ai vrut, fie că nu, asta s-a întâmplat, spuse Lady Thornborough. Dar nu mai poţi da timpul înapoi.

Lizzie strânse în palmă brăţara învelită în batistă. Ştia că avea o valoare sentimentală care era mai mare chiar decât cea a pietrelor preţioase. Fusese un cadou pentru Lady Thornborough de la soţul ei, primit în ziua nunţii. I-o întinse bătrânei.

— Există totuşi un lucru pe care îl pot îndrepta. De multă vreme voiam să-ţi dau înapoi asta.

Lady Thornborough deschise micul pacheţel, cu mâinile tremurând. Batista căzu, iar diamantele şi safirele scânteiară în lumină.

— Brăţara mea, murmură ea, cu o expresie vizibil mai blândă. Eram sigură că ai scos pietrele şi ai vândut-o cu ani în urmă. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred că ai păstrat-o atâta timp.

Lizzie ştia vorbele pe care Ria şi-ar fi dorit să i le spună bunicii ei. Le exersase de multe ori de-a lungul călătoriei interminabile dinspre Australia.

— Am fost groaznic de egoistă când ţi-am luat brăţara, dar sper că acum, că ţi-am adus-o înapoi, vei reuşi

cumva să mă ierţi. Am luat-o fiindcă mi-era mare teamă că vom ajunge săraci lipiţi, dar Edward a insistat să nu o vindem niciodată. Aşa că n-am vândut-o. Cumva, ne-am descurcat tot timpul.

Lizzie îşi dădu seama că ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre Tom, care făcuse totul pentru a o proteja şi a avea grijă de ea, lucrând neobosit în acel ţinut sălbatic pentru a-i oferi o nouă viaţă. Nu avea să-i fie greu să facă pe văduva, fiindcă într-adevăr *pierduse* pe cineva. Suferinţa ei nu era cu nimic mai blândă fiindcă pierduse un frate, şi nu un soţ.

— A spus că va avea grijă de mine, reuşi Lizzie să adauge, şi aşa a făcut.

Apoi izbucni în lacrimi. Lady Thornborough o îmbrăţişă blând, murmurând vorbe dulci, liniştitoare.

— Ai venit acasă, şi vom trece împreună peste asta.

Vorbise cu o tandreţe care ar fi uimit-o până şi pe Ria. Lizzie îşi lăsă lacrimile să curgă nestăvilite. Se stăpânise mult prea mult timp. În Australia trebuise să fie puternică, să lupte în continuare, în ciuda fiecărei pierderi suferite: Edward, Tom şi, în sfârşit, Ria. Nu avusese timp să ţină doliu, fiindcă tragediile urmaseră una după alta atât de repede.

Cei trei oameni la care ţinuse cel mai mult pe lume nu mai erau. Lizzie se agăţă de femeia care îi oferea acum alinare. Asta era casa ei acum, se gândi ea cu înverşunare. Asta era familia ei.

Capitolul 5

Geoffrey stătea la birou, încercând să se concentreze asupra hârtiilor din faţa lui. Ca membru al Asociaţiei pentru îmbunătăţirea Locuinţelor Clasei Muncitoare, era responsabil cu organizarea ceremoniei de inaugurare a celei mai noi clădiri de apartamente în Spitalfields.

De regulă, o astfel de sarcină i-ar fi ocupat imediat gândurile. După ce servise ani întregi ca preot, nu avea de gând să înceapă o viaţă plină de risipă şi nepăsare, la fel ca majoritatea celorlalţi nobili de care era înconjurat. Titlul nobiliar nu avea să-l împiedice să facă bine în lume.

Astăzi însă, deşi avea cele mai bune intenţii, nu se putea gândi decât la Ria. Nu îi putea uita chipul palid când era întinsă pe divan, ameţită, şi nici felul în care ochii ei albaştri-violeţi îl captivaseră când se deschiseseră în sfârşit. Ria era slăbită de febră şi epuizare, dar Geoffrey întrezărise o urmă din femeia vioaie care îi cucerise inima lui Edward.

Îşi spuse că gândurile lui se întorceau la Ria doar fiindcă voia să afle ce ştia. Trebuia să afle ce se întâmplase cu Edward. Trecuse aproape o săptămână şi Ria nu se întremase. Iar el îşi petrecuse aproape tot acest timp făcându-şi griji. Dacă Ria murea înainte să-i spună ce se întâmplase cu Edward…

Geoffrey clătină din cap ca să-şi limpezească gândurile. Îşi coborî privirea şi văzu că tocul lui lăsase o pată de cerneală pe hârtie, fiindcă mâna îi rămăsese nemişcată. Puse repede tocul înapoi în călimară şi îşi şterse mâna cu o cârpă.

Doamna Claridge intră în cameră.

— Îmi cer scuze, domnule, dar Lady Thornborough e jos.

Lady Thornborough n-ar fi venit în persoană dacă veştile n-ar fi fost bune sau foarte rele. Geoffrey lăsă cârpa din mână şi se ridică în picioare.

— Cheam-o sus, te rog.

Apoi începu să se plimbe prin cameră, aşteptând,

rugându-se ca veştile să fie bune. Lady Thornborough intră în birou înaintea doamnei Claridge, fără sa mai aştepte să fie anunţată. Traversă încăperea şi îi luă ambele mâini într-ale ei. Nu se obosi cu nicio formalitate, ci spuse foarte simplu:

— I-a trecut febra. S-a trezit.

Geoffrey răsuflă adânc. Fără să-şi dea seama, îşi ţinuse respiraţia.

— Ai vorbit cu ea?

O umbră întunecă chipul lui Lady Thornborough.

— Da. Am avut deja o discuţie.

— Şi…?

Lady Thornborough îşi retrase blând mâinile dintr-ale lui şi privi în jur, căutând un loc unde să se aşeze. Amintindu-şi cu întârziere de îndatoririle lui de gazdă, Geoffrey făcu semn spre un scaun de la fereastră.

— Te rog, ia loc.

Lady Thornborough se aşeză, oprindu-se câteva clipe ca să-şi aranjeze fustele. Apoi îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Tu nu stai jos, Lord Somerville?

Geoffrey ar fi preferat să rămână în picioare, să se plimbe prin cameră dacă era nevoie. Mişcarea îl ajutase mereu să treacă peste momentele dificile. Dar Lady Thornborough nu părea dispusă să vorbească până nu se aşeza. Cu un efort suprem, Geoffrey încuviinţă şi se aşeză pe un scaun, lângă ea.

— Ce alte veşti mai ai pentru mine, Lady Thornborough?

Nu trebuia să-şi detalieze întrebarea. Lady Thornborough ştia foarte bine că Geoffrey voia să afle ce se întâmplase cu Edward. Ochii ei cenuşii îi ţintuiră pe ai lui.

— Mă tem că ştii deja ce am venit să-ţi spun.

Geoffrey ştia. Înţelegea expresia ei plină de milă. Ultimul lui firicel de speranţă dispăruse. În ciuda faptului că

Lady Thornborough era ciudat de blândă, cuvintele ei îl răniseră totuşi. Se simţea de parcă fusese înjunghiat.

— Cum a...? Brusc, îşi simţi gura uscată. Vocea lui se frânse. Când?

— Acum aproape doi ani.

— Doi ani!

Cât de multe procese de conştiinţă îşi făcuse când îl declaraseră mort pe Edward, doar ca să afle acum că fratele lui era oale şi ulcele de mult! Situaţia era atât de absurdă, încât era prea dureros să se mai gândească la asta.

— Cât despre felul în care a murit, continuă Lady Thornborough, nu cunosc detaliile. Ria ne-a cerut să ne strângem cu toţii ca să spună povestea o singură dată.

— Deci e chiar atât de rău?

— Din câte am înţeles, este foarte neplăcut. Deşi a trecut atâta timp, e limpede că încă mai suferă profund.

Geoffrey încercă să nu uite că nu era singurul care ţinea doliu. Dar gândul nu îl ajuta. Orice ar fi simţit Ria, Geoffrey era sigur că şi el suferea la fel. Trupul îi era amorţit şi îi era greaţă. Se simţea pironit locului şi voia în acelaşi timp să fugă unde vedea cu ochii. O durere surdă îi pulsa în întreg trupul.

— Ah, Edward, gemu el.

Lady Thornborough scoase o batistă din săculeţ şi îşi apăsă blând nasul. Cumva, deşi era prins într-o furtună de sentimente, Geoffrey reuşi totuşi să-i simtă parfumul de lavandă. Ce ar fi putut păţi fratele lui? În mintea lui începură să se înfiripe tot felul de variante. Un accident îngrozitor, o boală fatală...

— Nu ţi-a dat niciun indiciu?

— Mă tem că niciunul.

— Chiar au fost în Australia? Sau febra o făcea să delireze?

— Au fost în Australia. Şi eu sunt nerăbdătoare să aflu

cum au ajuns într-un loc atât de îngrozitor. Lady Thornborough îşi puse batista înapoi în săculeţ. Doctorul Layton spune că în câteva zile ar trebui să-şi revină destul cât să se poată da jos din pat. Te voi contacta imediat ce se întremează suficient cât să primească vizite.

Trebuia deci să mai aştepte câteva zile. Câteva zile interminabile. Ar fi preferat să afle totul imediat. Aşteptarea îl înnebunea.

— Lord Somerville, să nu crezi că nu-mi dau seama cât de deranjantă este situaţia noastră, spuse apăsat Lady Thornborough. Deşi sunt peste măsură de bucuroasă că Ria s-a întors, şi pe mine mă întristează profund moartea fratelui dumitale.

Geoffrey nu reuşi decât să încuviinţeze. Nu se simţea în stare să vorbească.

— Cred că te simţi singur pe lume, continuă Lady Thornborough. Şi totuşi, chiar dacă Edward a murit, nu trebuie să uităm legătura care ne-a unit. De-acum înainte trebuie să te consideri un membru al familiei noastre.

Privirea ei, deşi era blândă, radia în acelaşi timp hotărârea ei obişnuită. Se aştepta, ca întotdeauna, ca dorinţele ei să fie duse la îndeplinire.

Geoffrey făcu un efort să vorbească.

— E foarte generos din partea dumitale.

Răspunsul lui păru să o satisfacă – deocamdată. Părea să-şi dea seama că nu se cuvenea să insiste acum. Se ridică, iar Geoffrey făcu la fel, mai degrabă fiindcă era recunoscător că se putea plimba din nou, decât din curtoazie.

— Deocamdată nu te mai deranjez.

Femeia fermă şi hotărâtă pe care Geoffrey o ştia atât de bine îşi reintrase în drepturi. Lady Thornborough îşi cercetă reflexia în oglinda de deasupra căminului şi îşi aranjă pălăria înainte să se întoarcă spre uşă.

— Trebuie să plec.

— Sunt sigur că eşti nerăbdătoare să te întorci la Ria.

— Într-adevăr, deşi trebuie să merg mai întâi pe Regent Street.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere pe Geoffrey. Pe Regent Street erau multe magazine la modă. Era ciudat să şi-o imagineze pe Lady Thornborough ieşind la cumpărături în acea zi.

— Trebuie să comand rochii noi pentru Ria. N-a adus cu ea nimic modern sau potrivit pentru poziţia ei.

Geoffrey rămase cu o mână pe mânerul uşii care ducea spre salon.

— Poziţia ei?

— Da. Ria este o văduvă tânără care încă mai ţine doliu. Are nevoie de haine potrivite pentru această perioadă din viaţa ei.

După ce îl mai asigură o dată pe Geoffrey că va lua legătura cu el cât mai repede posibil, Lady Thornborough părăsi camera la fel de rapid şi de hotărât cum intrase.

Geoffrey rămase singur să se întrebe în ce poziţie îl punea *pe el* întoarcerea Riei.

Capitolul 6

Lizzie stătea la măsuţa de toaletă, privindu-se în oglindă în timp ce Martha tocmai îi termina coafura.

Faţa ei era mai plină acum. Urmele lăsate de febră şi de lunile în care suferise de foame fuseseră îmblânzite de odihnă, de linişte şi de atâtea farfurii din supa specială a bucătăresei, că se săturase de supă pentru totdeauna.

În câteva minute, Lizzie avea să coboare scările pentru prima oară în calitate de Victoria Somerville. Cu siguranţă că înfăţişarea ei era potrivită rolului. Rochia pe care Lady Thornborough i-o cumpărase era dintr-o mătase

cenuşie, cu dungi închise la culoare. Era scumpă, drăguţă şi se potrivea perfect ocaziei.

Părul ei era dat pe spate şi prins în bucle. Fusese obositor, dar ştia că Riei i-ar fi plăcut mult asta, aşa că se străduise să suporte întregul proces cu răbdare.

În ultima săptămână, de când îi trecuse febra, lui Lizzie îi fusese destul de uşor să fie Ria. Îşi petrecuse majoritatea timpului odihnindu-se, vorbind doar cu Lady Thornborough, cu Martha, cu doctorul Layton şi, din când în când, cu tânăra servitoare care făcea curat în camera lui Lizzie. Adevărata provocare a planului său începea de-acum înainte – şi cel mai greu lucru avea să fie întâlnirea cu ceilalţi membri ai familiei Somerville. Poate că reuşise să le amăgească pe Martha şi pe Lady Thornborough fiindcă amândouă îşi doreau cu disperare să creadă că Ria se întorsese acasă. Pe William şi Geoffrey urma să fie mai greu să-i convingă.

Geoffrey trebuia să-i semene mult lui William, se gândi Lizzie. Ria îl descrisese pe William ca fiind un bărbat calm, cu o atenţie impecabilă pentru detalii. Din câte se părea, William observa totul. Lizzie ştiuse, chiar înainte să ajungă în Anglia, că William putea deveni bănuitor dacă petrecea prea mult timp în compania lui. Acum era la fel de îngrijorată şi în privinţa lui Geoffrey. Multe dintre lucrurile care se întâmplaseră în ziua în care sosise erau vagi în memoria ei, dar nu uitase cum ochii lui nu-i părăsiseră pe ai ei nicio clipă, cum o cercetase din cap până-n picioare – cu suspiciune şi neîncredere. Era limpede că trebuia să aibă grijă.

Martha prinse ultimele ace de păr, iar Lizzie rememoră toate informaţiile pe care le avea despre camerele din casă şi numele servitorilor. Martha îi confirmase că domnul Harding era încă majordomul, iar doamna Travers era încă menajera. Iar bucătăreasa – al cărei nume adevărat nu se obosea nimeni să-l pronunţe –

era aceeaşi femeie blândă care îi dăduse Riei pe ascuns mult prea multe prăjituri în copilărie.

Lizzie nu credea că risca mare lucru dacă nu-şi amintea numele servitorilor mai puţin importanţi. Era logic să fi uitat asemenea detalii, având în vedere că se ştia că Ria avea memoria scurtă şi, oricum, trecuse atâta timp.

Lizzie se ridică, făcându-i semn Marthei să se îndepărteze.

— Cred că sunt pe cât de pregătită pot fi, spuse ea, atentă să folosească tonul mai subţire al Riei.

— Pot să spun că arăţi fantastic, domnişoară Ria? spuse Martha, acoperindu-şi gura cu o mână. Îmi cer scuze, domnişoară. Chiar dacă eşti doamna Somerville acum, eu te voi vedea întotdeauna drept domnişoara Ria.

Cuvintele Marthei o făcură pe Lizzie să ezite. Martha părea să o fi acceptat, şi Lizzie spera că se va putea baza pe ajutorul ei în viitor.

— Mă bucur că gândeşti aşa, spuse ea. Nu ţi-aş reproşa niciodată asta.

Ochii Marthei străluciră şi servitoarea încuviinţă plină de respect.

— Într-adevăr, domnişoară.

Lizzie se mai privi în oglindă pentru ultimă oară, apoi se întoarse spre uşă. Martha porni pe urmele ei, dar Lizzie ridică o mână.

— Mi-ar plăcea să cobor singură.

Martha făcu o mică reverenţă.

— Cu siguranţă, domnişoară Ria.

Lizzie ieşi în hol. Acum era momentul să cunoască întreaga casă, nu doar din descrierile Riei, ci explorând-o ea însăşi, în stânga se aflau camera lui Lady Thornborough şi câteva încăperi pentru oaspeţi. Lizzie se întoarse spre dreapta, spre scări.

Ria îi descrisese doar că tapetul şi covorul aveau un model cu trandafiri. Lizzie mergea încet, plimbându-şi mâna

de-a lungul lambriurilor din stejar scump de pe perete. Trupul o durea încă, dar era uşurată să vadă că se putea ţine pe picioare.

Spre capătul holului, descoperi un alt obiect despre care îi povestise Ria – o pictură drăguţă, în ramă aurită, care înfăţişa o casă de la ţară în mijlocul verii. Ria iubise acel tablou fiindcă fusese pictat de mama ei, care murise pe când ea avea doar trei ani. Era prima oară când Lizzie vedea cu ochii ei Rosewood – proprietatea familiei Thornborough, unde putea găsi scrisorile care dovedeau cine erau părinţii ei cu adevărat. Cercetă nerăbdătoare pictura, studiind fiecare detaliu. Conacul era înfăţişat în mijlocul unui peisaj deluros, înconjurat de tufe de liliac şi trandafir în floare. Pânza era frumoasă şi plină de viaţă, pictată cu mână sigură de cineva care iubise acel loc. Lizzie începuse şi ea să se îndrăgostească de Rosewood.

Văzând-o pe Martha privind-o din uşa dormitorului, Lizzie spuse:

— Ah, Martha, cât de frumos e la Rosewood. Abia aştept să merg acolo!

Martha zâmbi amar.

— Înainte preferai să stai în oraş.

Asta o surprinse pe Lizzie. Ria îi vorbise mereu cu drag de Rosewood. Poate că dorul de casă o făcuse să îl aprecieze mai mult. Unul dintre lucrurile adorabile pe care le făcea Ria era că, odată ce-şi schimba părerea legat de un subiect, nega cu vehemenţă că ar fi crezut vreodată altceva. Lizzie se hotărî să abordeze problema în acelaşi fel.

— Prostii, Martha, spuse ea pe un ton jucăuş. Din totdeauna am spus că Rosewood este cel mai minunat loc din lume.

Tonul ei amuzat o făcu pe Martha să chicotească.

— Într-adevăr, domnişoară.

Lizzie traversă coridorul şi coborî scările până la etajul al doilea, unde erau biblioteca şi salonul. Trecu pe lângă o

colecţie de portrete de familie, oprindu-se în faţa celui pe care voia cel mai mult să-l vadă: cel al lui Sir Herbert Thornborough.

Tabloul înfăţişa un bărbat de o statură impunătoare, îmbrăcat în haine scumpe, cu păr blond şi ochi albaştri, aproape violeţi. Deborda de încredere – o combinaţie între bogăţiile de care fusese înconjurat de la naştere şi o voinţă puternică. Arăta atât de diferit faţă de bărbatul pe care îl văzuse în acea zi, cu atâţia ani în urmă. Fusese mai bătrân şi mai masiv. Lizzie nu ştiuse cine era atunci. Tatăl ei.

Lizzie avea doar cinci ani pe-atunci. Uitase de acel incident până când, după mulţi ani, ea şi Ria comparaseră trecutul propriilor familii. Iar asta era singura amintire din copilărie pe care o împărtăşeau.

Lizzie stătea lângă băcănia tatălui ei, Sam Poole – bărbatul despre care crezuse dintotdeauna că era tatăl său. Privea plictisită ce se întâmpla pe stradă, aşteptând ca tatăl ei să închidă magazinul pentru a merge împreună acasă. Observase o fetiţă de-o seamă cu ea care tocmai ieşea din farmacia de peste drum. Fetiţa venise în fugă spre Lizzie şi o întrebase cum o cheamă. Înainte ca Lizzie să apuce să răspundă, Herbert Thornborough ieşise în fugă din farmacie. O luase pe Ria de cot şi îi spusese să vină cu el, fiindcă nu se cuvenea să stea în stradă şi să vorbească cu oamenii de rând. În aceeaşi clipă, Sam ieşise din magazin şi o luase pe Lizzie în braţe, uitându-se încruntat la Sir Herbert, de parcă bănuia că voise să-i facă rău fiicei sale.

De când Ria îi readusese în memorie acel incident, Lizzie era muncită de sentimente confuze. Ria spusese că tatăl ei frecventa des acea farmacie, spunând că alifia de acolo era singurul lucru care îi ameliora guta, însă ea era de părere că, de fapt, Sir Herbert venea acolo doar ca să o privească pe Lizzie. Cu siguranţă ştia cine era. Atunci, de ce o respinsese când fuseseră faţă în faţă?

Oare chiar se născuse în urma unei aventuri dintre Sir

Herbert şi o altă femeie, chiar în timp ce propria soţie îşi alăpta fetiţa abia născută?

Stăpânindu-şi un suspin, Lizzie îl privi pe bărbatul din portret, dorindu-şi să fi putut găsi răspunsul acolo. În privirea lui nu se vedeau decât mândrie şi mulţumire de sine. Ochii lui semănau foarte mult cu ai ei – şi erau atât de diferiţi de cei ai lui Sam Poole. Sam fusese un bărbat negricios, iar Tom semănase din ce în ce mai mult cu el. Lizzie nu semăna nici cu Sam, nici cu mama ei, Emma, o femeie melancolică, distantă, cu păr şaten şi moale şi ochi căprui-deschis. Acum ştia de ce.

— Toată lumea s-a strâns în Salonul Trandafiriu, doamnă.

Lizzie tresări puternic auzind pe neaşteptate vocea guturală. Se întoarse şi văzu că Harding se apropiase de ea. Nici măcar nu-i auzise paşii. Nu era de mirare că Ria se temuse întotdeauna de el. Deşi părea deferent, Lizzie îl simţea încercând să descifreze sentimentele ce i se oglindeau pe chip.

— Mulţumesc, Harding, spuse ea pe un ton rigid. Voi coborî imediat.

Poate că vorbise prea arogant, dar apariţia bruscă a lui Harding o tulburase. Fusese mai puţin formală cu Martha, dar trebuia să aibă grijă şi să-şi ţină garda sus cu ceilalţi servitori. Dacă era Ria, era important să li se adreseze servitorilor într-un fel care se potrivea cu poziţia ei socială. Lizzie spera că vorbele ei îi dăduseră de înţeles majordomului că avea de gând să coboare când avea chef, nu când îi spunea el.

Bărbatul încuviinţă şi făcu o plecăciune scurtă, apoi se întoarse. Lizzie înaintă pe hol, oprindu-se în faţa celei de-a doua uşi. Dinăuntru se auzea un murmur slab de voci. În ciuda momentului de bravadă din prezenţa lui Harding, Lizzie simţi o strângere de inimă. Închise ochii şi respiră adânc. Le promisese să le povestească pe de-a-ntregul ce

se întâmplase în Australia şi era pregătită să-şi spună povestea – lăsând deoparte câteva detalii semnificative, bineînţeles.

Până acum reuşise să-i convingă că era Ria fiindcă semăna cu ea şi fiindcă ştia câte ceva despre familia ei. Dar cât timp îşi putea menţine şarada? Cât timp avea să treacă până când apăreau cine ştie ce detalii pe care doar Ria ar fi putut să le ştie, şi familia urma să intre la bănuieli? Lizzie ezită, luptându-se cu imboldul brusc de a o lua la fugă.

Apoi o văzu pe Ria cu ochii minţii, plină de viaţă. Munciseră din greu împreună în timpul zilei, îşi petrecuseră serile obişnuite împreună, sărbătoriseră împreună. Îşi aminti de orele lungi petrecute vorbind despre familiile lor, povestindu-şi copilăria. Ştia totul despre Ria, pe cât era posibil ca o persoană să o cunoască pe alta, de parcă Ria ar fi fost într-adevăr o parte din ea. Auzise că gemenii aveau de multe ori o astfel de legătură. Ria şi Lizzie nu erau gemene, dar *erau* surori. Herbert Thornborough era tatăl ei. Avea de gând să dovedească asta.

Gândurile şi hotărârile se învârtejeau în mintea lui Lizzie, alungându-i nesiguranţa. Se simţi cuprinsă de nerăbdare, ca un cal pursânge înaintea unei curse. Ştia ce trebuia să facă şi îşi impuse să se descurce bine.

Adunându-şi în sfârşit gândurile, Lizzie împinse cu hotărâre uşa salonului şi intră.

Capitolul 7

William nu era de faţă. Singurul Somerville prezent era Geoffrey. Stătea singur lângă cămin, în aceeaşi poziţie în care îl văzuse pentru prima oară. Acum o privea cu o intensitate atent stăpânită, amintindu-i lui Lizzie de un foc mocnit care are nevoie de foarte puţin ca să devină un

incendiu. Cu un efort de voinţă, îşi întoarse privirea şi studie din nou salonul.

Ultima oară când fusese în această încăpere, abia dacă era conştientă. Acum, în ciuda neliniştilor sale, putea vedea cât de elegantă era. O vază mare cu trandafiri era aşezată pe măsuţa de ceai din mijlocul camerei, iar Lizzie îşi reaminti cum parfumul de trandafiri fusese primul lucru pe care îl simţise când îşi recăpătase cunoştinţa. Dincolo de măsuţa de ceai, Lady Thornborough stătea pe divan, iar James se aşezase comod pe un fotoliu. Inima lui Lizzie se mai potoli văzându-i – încă un semn, poate, că începuse să-i vadă ca pe familia ei. Dar unde era William?

— Ria, spuse Lady Thornborough, în sfârşit ai venit.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, bunico.

James se ridică şi traversă camera ca să o sărute pe obraz.

— Ei bine, draga mea verişoară, niciodată n-ai fost punctuală. Era de aşteptat.

Lizzie zâmbi natural.

— De unde crezi că am învăţat asta?

— Habar n-am, chicoti James.

Geoffrey se apropie şi făcu o plecăciune rigidă, formală.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit întru totul… Ria.

Lizzie avu iarăşi impresia că Geoffrey se străduia să-şi stăpânească un imbold misterios.

— Mărturisesc că mi se pare straniu să-ţi spun pe numele de botez de la prima noastră întâlnire, zise el.

— Ah, interveni James, dar nu vă întâlniţi pentru prima oară, nu-i aşa?

Nu, nu era prima lor întâlnire. Geoffrey o ridicase în braţe de pe stradă, însângerată şi plină de vânătăi, înainte să ştie cine era de fapt. Sau, mai degrabă, drept cine se dădea.

— Trebuie să-mi spui Ria, desigur, spuse ea. Suntem

rude, nu-i aşa?

Lizzie îşi dorea din toată inima – aşa cum o făcuse şi Ria – să-i intre în graţii, să repare cumva răul pe care îl făcuse. Ştia foarte bine că nu va fi uşor. Întinse mâna, sperând că zâmbetul nu îi era prea tremurător.

Atingerea lui Geoffrey era plăcută, amintindu-i imediat lui Lizzie de momentul în care o luase în braţe. Amintirea o făcu să roşească. Se gândi cu nelinişte că avea să simtă aceeaşi emoţie de fiecare dată când se apropia de el. Expresia lui era însă rece, aşa cum fusese şi la prima lor întâlnire.

Stând atât de aproape de el, Lizzie observă din nou cu surprindere cât de mult semănau Edward şi Geoffrey. Şi totuşi, n-ar fi crezut niciodată că Geoffrey era mai tânăr. Era mult mai rezervat decât fusese Edward vreodată.

Edward se comportase dintotdeauna cu o graţie înnăscută, ca orice bărbat crescut în cele mai înalte cercuri şi obişnuit să-şi facă prieteni uşor. Dar era, de asemenea, un bărbat independent, mereu în căutarea aventurii, căruia nu-i păsa de regulile societăţii, şi care vorbea cu oricine, indiferent de avere, atâta timp cât era o persoană cinstită şi bună. O dovadă era faptul că o acceptase pe Lizzie, în ciuda trecutului ei îngrozitor. Edward îi fusese un prieten drag.

Geoffrey nu era prietenos cu ea, deşi o credea văduva fratelui său. Probabil rămăsese cu un gust amar după ce Edward părăsise Anglia din cauza ei. Oare ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut că ea *nu* era Ria? Dacă ar fi cunoscut-o doar pe Lizzie cea cu trecut ruşinos? Păcatele lui Lizzie erau mult mai mari decât orice făcuse Ria vreodată. Parcă şi vedea cum acel foc mocnit devenea un incendiu care o mistuia cu totul.

Singura ei scăpare era să devină Ria cu totul. În pielea Riei, putea găsi cel puţin o cale de a face pace cu acest bărbat. Iată scopul ei. Voia să-l facă să o respecte, şi doar

fiind Ria avea şansa de a reuşi asta.

*

„E frumoasă”, se gândi Geoffrey. Nu putea nega asta. Rochia ei cenuşie, care era teoretic un veşmânt de doliu, nu făcea decât să-i accentueze ochii albaştri-violeţi. Zona din jurul tăieturii de pe frunte era încă vânătă, dar nici măcar asta nu-i putea ştirbi frumuseţea.

Pielea ei era curată, dar nu palidă. Stătuse o vreme la soare, îşi coborî privirea, studiind mâna rece dintr-a lui. Era mai moale acum decât atunci când o ţinuse prima oară. Bătăturile începuseră să se estompeze, acum că Ria avusese timp să se odihnească şi să se întremeze.

Atitudinea ei liniştită şi politicoasă era într-un contrast pronunţat cu ce-şi amintea de ultima oară când o văzuse, abia conştientă şi suferind de febră. Ria părea să se străduiască din răsputeri să-i facă o impresie bună.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

Femeia îi zâmbi, încercând fără îndoială să-l cucerească cu frumuseţea ei, aşa cum procedase şi cu Edward. Geoffrey se apără din răsputeri. Nu avea de gând să se lase cucerit, la fel ca şi fratele său.

— Vrei să-mi mulţumeşti pentru că te-am călcat cu trăsura? întrebă el.

— Eu am fost de vină, fiindcă ţi-am ieşit pe neaşteptate în faţă, răspunse calm Lizzie. Sunt recunoscătoare că ai acţionat atât de rapid.

În spatele ochilor ei captivanţi se ascundea o forţă interioară la care Geoffrey nu se aşteptase. Brusc, înţelese de ce fratele său renunţase la tot ca să fie împreună cu ea. Spre uimirea lui, se gândi pe neaşteptate că şi el ar fi urmat o asemenea privire prin lume, în lung şi-n lat, şi nu ar fi regretat nicio clipă.

Geoffrey îşi înăbuşi gândul, reamintindu-şi cu severitate faptele. Edward se lăsase condus de pasiune, iar Ria era la fel de vinovată fiindcă îl ademenise să o facă. Poate că fuseseră ispitiţi de ideea de a abandona totul de dragul „adevăratei iubiri”. De fapt, renunţaseră la onoare şi la decenţă şi nu obţinuseră nimic în schimb – în afară de suferinţă şi calamităţi. Geoffrey avea multe cusururi şi le ştia foarte bine, dar nu avea de gând să se lase pradă unei pasiuni prosteşti de moment. Nu avea să permită aşa ceva.

Îi eliberă mâna Riei şi se trase înapoi. Ria probabil că simţise răceala din spatele retragerii lui. Fără să se lase intimidată, îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia. Geoffrey fu luat cu totul pe nepregătite de următoarele ei cuvinte:

— Presupun că William trebuie să fie furios.

Geoffrey respiră adânc.

— Poftim?

— Sper că nu este încă supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi. Cred că şi-a dat seama şi el, la fel ca şi mine, că n-am fi fost fericiţi împreună. Fără îndoială, se bucură că s-a însurat cu Annabel Harris în schimb.

Geoffrey se holba la ea.

Era limpede că Ria nu înţelesese motivul expresiei lui. Spuse:

— Ştiu că s-a căsătorit. Am citit despre asta în ziare.

Geoffrey îi aruncă o privire confuză lui Lady Thornborough.

— Nu i-ai spus ce s-a întâmplat?

— M-am gândit că e mai bine să aştept până astăzi, răspunse ea. Ria nu s-a simţit deloc bine. M-am gândit că vestea poate aştepta până când ne strângem cu toţii.

Ria privi de la unul la celălalt.

— Ce anume nu mi-aţi spus?

Lady Thornborough îşi tampona delicat un ochi cu batista. Chiar şi James îşi drese glasul şi îşi feri privirea. Geoffrey ştia că era de datoria lui să o spună.

— William a murit, Ria. A murit vara trecută de scarlatină. Presupun că ţi-a scăpat asta când ai citit ziarele.

Ria scoase un geamăt slab, ducându-şi o mână la piept. Durerea pe care părea să o simtă era mai puternică decât se aşteptase Geoffrey, după felul în care îl tratase pe William cu atâţia ani în urmă. Poate îşi dădea seama că, fiindcă nu se întorseseră în Anglia mai repede, ea şi Edward rataseră ocazia de a deţine un titlu nobiliar.

Ria se clătină puţin. Temându-se că va leşina, Geoffrey înaintă şi o luă de braţ. Era mult prea aproape acum, iar prezenţa ei era mai puternică decât se aşteptase. Căldura ei radia prin mâneca de mătase a rochiei pe care o purta şi i se răspândea prin trup ca un fulger. Fruntea ei aplecată aproape că îi atingea bărbia. Avea părul blond, cârlionţat. Mirosea a trandafiri proaspăt culeşi – un parfum care nu i se păruse niciodată ademenitor lui Geoffrey, cel puţin până acum.

Lady Thornborough întinse o mână.

— Vino şi aşază-te, Ria. Trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

Geoffrey ştia că ar fi trebuit să o ajute pe Ria să se aşeze pe divan, dar nu se simţea în stare să se mişte. James înaintă şi o luă blând pe Ria de celălalt braţ.

— Te rog. Dă-mi voie.

Ria îi dădu drumul lui Geoffrey. Când se îndepărtă de el, căldura dispăru imediat. Geoffrey simţi un fior rece, deşi mintea îi redevenise imediat lucidă.

James o conduse pe Ria să se aşeze lângă Lady Thornborough, în partea opusă a camerei. Chiar şi acum, într-o asemenea dispoziţie, Ria mergea cu o graţie care nu părea să fie conştientă sau afectată. Dintotdeauna şi-o imaginase pe Ria ca pe o fată prostuţă şi încăpăţânată, care renunţase la posibilitatea de a deveni o baroană pentru a fugi cu un bărbat al cărui viitor era mult mai nesigur. Era greu să potrivească acea imagine cu femeia

din faţa lui. Poate că evenimentele care urmaseră o forţaseră să se maturizeze.

Pe de altă parte, îşi reaminti Geoffrey, având în vedere felul întru totul neobişnuit în care sosise în casa lui Lady Thornborough, poate că totuşi Ria nu se schimbase prea mult.

— Ce s-a întâmplat cu Annabel? întrebă Ria după ce se aşeză.

— Cumnata mea a murit cu aproximativ douăsprezece ore înaintea soţului ei, spuse Geoffrey, nemilos.

Moartea lor îl rănise profund, şi nu vedea de ce ar fi încercat să facă veştile mai uşor de suportat pentru Ria. Ea rămase cu gura căscată.

— William şi Annabel au murit?

Lady Thornborough o mângâie pe mână.

— Ştiam că vei fi tristă, draga mea. De-asta am aşteptat.

— William şi Annabel au murit, repetă încet Ria, de parcă ar fi încercat să se convingă că era adevărat; apoi îl privi pe Geoffrey, înţelegând. Deci dumneata eşti Lord Somerville.

— Aşa este, draga mea verişoară, spuse James. De câteva luni.

— De câteva luni? repetă Ria, mijindu-şi ochii. Cum e posibil? Nu ai ştiut până atunci ce s-a întâmplat cu Edward.

— A fost o dilemă, recunoscu Geoffrey, nereuşind să-şi stăpânească sarcasmul. Baronul lipsea. Ce urma să facem? Nimeni nu-l mai văzuse şi nu ştia nimic de el de zece ani. Era foarte posibil să fi murit deja. Ce se presupune că ar fi trebuit să fac?

— N-ai încercat să-l găseşti… să *ne* găseşti?

— Vrei să-ţi povestesc în detaliu cât timp şi câţi bani am cheltuit căutându-vă? Vrei să-ţi descriu fiecare pas pe care l-am făcut, fiecare oraş în care am căutat, fiecare

document de navă pe care l-am cercetat? Sau vei avea decenţa să mă scuteşti de asta?

— Dacă am fi ştiut, spuse Ria, cu o expresie pe jumătate furioasă, pe jumătate plină de compasiune.

— Cu siguranţă aţi fi ştiut, răspunse Geoffrey, dacă am fi ştiut unde sunteţi.

Ria îşi plecă privirea.

— Da, presupun că aşa este, spuse ea, dar tonul ei nu se potrivea cu ceea ce tocmai spusese.

— Te îndoieşti de mine? întrebă Geoffrey, iritat că el era cel care trebuia să se apere. După iadul pe care îl înfruntase, n-avea de gând să-i permită acestei femei să-l judece. Crezi că am vrut asta? Crezi că titlul îmi face plăcere? Te asigur că nu.

— Asta este evident, spuse James. Trebuie să-ţi spun, te adaptezi extrem de greu la beneficiile situaţiei tale.

Geoffrey ignoră tentativa lui James de a înveseli atmosfera. O privea în continuare fix pe Ria.

— Edward murise deja, din punct de vedere legal. Când a murit şi William, nu am avut de ales şi a trebuit să accept realitatea. Nu mi-am dorit nicio clipă aşa ceva, dar n-am avut de ales. Datoria vine înainte de toate. Îţi va fi de folos să ţii minte asta.

Ria îşi strânse buzele într-o expresie tristă, dar hotărâtă.

— Îmi cunosc foarte bine datoria, spuse ea. Datoria e motivul pentru care m-am întors.

— Atunci fă-ţi datoria! se răsti Geoffrey. Trecuseră atâţia ani în care nu ştiuse nimic de fratele său, că Geoffrey simţea că era pe cale să înnebunească dacă mai trebuia să aştepte încă puţin. Spune-ne unde aţi fost şi ce s-a întâmplat cu Edward. Şi de ce, în tot acest timp, nu aţi catadicsit niciodată să luaţi legătura cu noi.

Capitolul 8

Ria îl privea fix acum. Zâmbetele pe care i le oferise la început dispăruseră. James se aşeză în fotoliu.

— Cred că Ria este dispusă să ne spună totul, Geoffrey, dacă îi oferim ocazia, spuse el, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi bărbia în mâini, privind-o pe Ria de parcă era la teatru şi aştepta să înceapă o piesă interesantă.

Lady Thornborough îi făcu semn lui Geoffrey să se aşeze într-un alt fotoliu.

— Dă-mi voie să-ţi sugerez să te aşezi şi dumneata, Lord Somerville. Trebuie să ne liniştim cu toţii.

Cuvintele ei fuseseră formulate ca un îndemn, dar Geoffrey simţi ordinul care se ascundea în spatele lor. Această femeie era obişnuită să fie ascultată – mai ales în propria casă. Geoffrey făcu tot posibilul să-şi stăpânească agitaţia şi se îndreptă spre scaunul care i se arătase. Îşi reproşă că se lăsase cuprins de furie, în ciuda temperamentului său potolit. Răbdarea era o virtute, dar încercările prin care trecuse în ultimele săptămâni i-o puseseră la grea încercare.

— Voi începe cu întrebarea dumitale, Geoffrey, spuse Ria, fără ca vocea să-i tremure. M-ai întrebat de ce nu am luat legătura cu voi, dar am făcut-o. Eu şi Edward ţi-am scris din Scoţia că ne-am căsătorit.

— N-am primit niciodată o asemenea scrisoare, spuse Geoffrey.

Ria se încruntă.

— Acum ştiu asta. Probabil că scrisorile s-au pierdut, sau n-au fost trimise niciodată.

— Nu le-ai trimis tu?

— Nu. Ne grăbeam să ne îmbarcăm şi nu aveam timp. Edward a dat scrisorile unui bărbat de pe docuri – un marinar de pe o altă navă, cred. Mi se părea că arată destul de dubios, dar Edward i-a dat scrisorile şi banii, iar el a spus că le va trimite. Din câte se pare, probabil că a aruncat scrisorile şi a păstrat banii.

— Încă o dovadă că Edward nu era în stare să ia decât decizii proaste, spuse Geoffrey. Asta a fost singura dată când ne-aţi scris?

— Da. Am fost foarte surprinşi că nu ne-aţi răspuns. Lăsaserăm vorbă unde ne puteţi găsi în Sidney. I-am sugerat lui Edward că era posibil să se fi întâmplat ceva cu scrisorile. Am insistat să vă scriem din nou, dar Edward era prea mândru. A spus că vom aştepta până când ne făceam un rost. Ştia că familia lui nu îl credea în stare să reuşească nimic şi voia să demonstreze contrariul.

— Dar cum Dumnezeu aţi nimerit tocmai în Australia, Ria? întrebă James. Trebuie să ne spui toate detaliile.

— Bineînţeles. Ria respiră adânc. Eu şi Edward am fugit în Scoţia, după cum aţi dedus cu toţii, chiar şi fără scrisoarea noastră.

James zâmbi.

— Deci v-a căsătorit fierarul din Gretna Green, aşa-i?

— Ce expresie vulgară, spuse acru Lady Thornborough. James, te rog să ai grijă cum vorbeşti astăzi, măcar o oră.

— Îmi cer scuze, draga mea mătuşă, spuse James, deşi privirea lui era în continuare la fel de veselă. Cred însă că uneori este bine să mai şi râdem, mai ales când discutăm despre lucruri atât de dificile.

Ria chicoti încet, de parcă ar fi vrut să spună că era de acord.

— E în regulă, spuse ea, aruncându-i lui James o privire adorabilă care, dintr-un anume motiv, îl nelinişti pe Geoffrey. În Scoţia, desigur, căsătoria ar fi fost legală chiar

dacă ar fi fost oficiată de fierar. Am făcut însă nunta aşa cum se cuvine – în biserică, cu un permis special.

Spunând asta, Ria îl privi fix pe Geoffrey.

— Asta mă linişteşte puţin, spuse Lady Thornborough.

— Te rog să continui, spuse Geoffrey, nerăbdător să ajungă la esenţa poveştii. Credeam că v-am dat de urmă în Edinburgh.

Ria încuviinţă.

— Iniţial plănuiserăm să ajungem în Liverpool şi să ne îmbarcăm pe o corabie spre America. Dar am întâlnit un bărbat care l-a convins pe Edward că are şanse mai mari în Australia. Aşa că am plecat din Edinburgh pe o corabie care se îndrepta spre Plymouth. Şi de-acolo ne-am îmbarcat pentru Australia.

James se aplecă în faţă.

— Plănuiaţi să luaţi corabia *Sea Venture* din Liverpool? Nava s-a scufundat, şi toţi cei de la bord au murit. Când n-am mai primit nicio veste de la voi, am început să ne temem că eraţi şi voi printre ei. Numele voastre nu erau trecute în lista de pasageri, dar am crezut că aţi folosit nume false.

— Mă bucur că n-am fost pe acea corabie nefericită, spuse Ria, înfiorându-se. Am fi putut fi, dacă nu ne-am fi schimbat planul. Spunând asta, îl privi din nou fix pe Geoffrey. Presupun că Edward a luat hotărârea corectă în cazul ăsta.

Geoffrey nu avea de gând să se lase provocat. Îşi continuă ofensiva:

— Presupun totuşi că am avut dreptate şi că nu v-aţi folosit numele adevărate.

— E adevărat. Am călătorit sub numele de domnul şi doamna Smythe.

— Smythe? zâmbi James. Cât de original!

Lady Thornborough îi aruncă o privire glacială, făcându-l să tacă.

— Ne-a fost de folos la momentul respectiv, spuse Ria. Când am ajuns în Australia, ne-am întâlnit cu un bărbat numit McCrae, care avea o fermă de oi în New South Wales, imediat după Munţii Albaştri. Domnul McCrae i-a oferit imediat o slujbă lui Edward. Au foarte puţini muncitori liberi acolo.

— Sunt sigur, spuse James. Din câte ştiu, majoritatea bărbaţilor sunt deţinuţi. Sau foşti deţinuţi. Scursorile societăţii.

Lady Thornborough pufni.

— Când mă gândesc că nepoata unui cavaler şi fiul unui baron s-au asociat cu clasa bandiţilor…

Geoffrey se zbârli. Lucra de ani întregi cu membrii claselor mai puţin înstărite şi ştia că nu toţi erau „bandiţi” înnăscuţi. Mulţi oameni cinstiţi erau obligaţi să comită acte abominabile din cauza sărăciei şi a nepăsării celor bogaţi.

— Vrei să spui că aţi muncit la o fermă? spuse James, nevenindu-i să creadă. Cum Dumnezeu aţi supravieţuit?

— Ne-a fost greu la început, recunoscu Ria. Poate mai mult mie decât lui Edward. Edward a dat tot ce avea mai bun. Ria îi aruncă o privire glacială lui Geoffrey. Era hotărât să reuşească.

— Nimeni nu l-a acuzat vreodată pe Edward că îi lipseşte hotărârea, ripostă Geoffrey.

Fratele său nu era leneş din fire, dar fusese crescut în huzur şi în lux, aşa că Geoffrey încă nu şi-l putea imagina lucrând la o fermă de oi.

— N-a trecut mult şi Eddie a devenit unul dintre cei mai de încredere oameni ai domnului McCrae. De multe ori traversa munţii, ducând lână la Sidney şi aducându-ne înapoi provizii. Era o slujbă importantă. Ria tăcu preţ de câteva clipe. Închise ochii, cu o expresie îndurerată. Era şi periculos. Într-una dintre călătorii, la jumătatea drumului, le-a ieşit în cale o bandă de hoţi. În Anglia, i-am numi…

— Tâlhari la drumul mare, termină James în locul ei.

Ria încuviinţă.

— Edward a fost atacat de hoţi? întrebă Geoffrey.

Îşi închipuise că Edward murise într-un accident sau dintr-o boală, dar povestea Riei tindea într-o cu totul altă direcţie.

— Trei hoţi. Ria respiră tremurat. A fost ultimul drum al lui Edward în Munţii Albaştri.

*

Pentru o clipă, toată lumea îşi ţinu respiraţia. Tăcerea din cameră era apăsătoare. Părea să înăbuşe chiar şi zgomotul străzii aglomerate care se strecura prin ferestrele deschise.

Geoffrey o privea cu atâta intensitate, că Lizzie simţea cum o sfredeleşte cu ochii.

— Vrei să spui că Edward a fost ucis?

— Nu cred că intenţia lor era să comită o crimă. Ar fi fost dispuşi să ia banii şi să plece, lăsându-i legaţi de copaci ca să-i găsească alţi călători. Nu se aşteptau ca Eddie şi Tom să se împotrivească. Ei…

— Stai puţin, întrerupse James. Cine este Tom?

— Tom era un alt muncitor de la fermă.

Lizzie nu adăugă şi faptul că Tom fusese cel mai bun prieten al lui Edward. Prietenia dintre ei patru fusese mai apropiată decât relaţia dintre membrii multor familii. Fusese ceva atât de preţios, că Lizzie nu voia să vorbească despre asta dacă nu era neapărat nevoie.

— Hoţii credeau că îşi aleseseră o ţintă uşoară. Ei erau pe cai, iar Eddie şi Tom conduceau un car tras de boi.

— Poftim? spuse perplexă Lady Thornborough.

— Un car cu boi se mişcă foarte încet, explică Lizzie. Nu aveau cum să întreacă o bandă de hoţi călare. Dar Edward şi Tom nu aveau de gând să se lase jefuiţi atât de uşor. S-au tras mai multe gloanţe şi a fost o situaţie foarte

confuză. Când s-a terminat, Edward era…

— Mort, spuse Geoffrey pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Lizzie clătină din cap.

— Nu murise, dar era grav rănit.

Nu trebuia să le dea detalii. Ştia că şi-l puteau închipui pe Edward sângerând pe pământul uscat. Chipul lui Geoffrey se schimonosi, de parcă ar fi simţit suferinţa fratelui său. Nimeni nu spuse nimic. Lady Thornborough îşi duse o mână la inimă, iar cu cealaltă îşi apăsă nasul cu o batistă parfumată. Ceasul ticăia puternic în tăcerea care se lăsase.

— Continuă, spuse blând James. Ce s-a întâmplat apoi?

— Când a văzut că doi dintre complicii lui muriseră, cel de-al treilea hoţ s-a urcat pe cal şi a fugit.

— Edward şi individul ăsta, Tom, au ucis doi hoţi? spuse James, pe un ton plin de admiraţie. Incredibil.

Geoffrey îşi încleştă pumnii.

— Ce s-a întâmplat cu Tom?

— Şi el a fost rănit, dar a reuşit să-l urce pe Eddie pe unul din cai şi l-a adus la fermă cât de repede a fost în stare. Era deja în stare gravă. Sângera profund în partea stângă. Tom fusese împuşcat în şold şi era cât pe ce să leşine pe drum fiindcă pierduse prea mult sânge. Dar era hotărât să-l aducă pe Eddie înapoi.

— De ce l-a dus Tom la fermă? întrebă Geoffrey pe un ton răstit, acuzator. Sunt sigur că ar fi fost mai bine să-l ducă la un doctor din oraş, nu crezi?

— Asta voia Tom să facă. Dar Eddie a insistat să meargă acasă.

— Nesăbuitul! Geoffrey se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. E posibil să se fi ucis cu mâna lui. O privi încruntat pe Lizzie. Ce fel de om mai e şi Tom ăsta? De ce n-a insistat să facă ce se cuvenea?

Lizzie îl privi la rândul ei.

— Cred că a făcut ce se cuvenea.

Geoffrey pufni şi continuă să se plimbe.

— Aveam un bărbat la fermă care se pricepea într-ale medicinei, spuse Lizzie pe un ton defensiv. El le-a îngrijit cât a putut de bine rănile, dar a confirmat ceea ce Tom şi Edward ştiau deja – că n-avea rost. Niciun doctor din oraş nu l-ar fi putut salva. Lizzie voia ca Geoffrey să înţeleagă ce om onorabil fusese fratele său. Edward îşi dorea să se întoarcă acasă ca să-şi ia adio. N-a existat vreodată vreun bărbat atât de devotat soţiei sale.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Da, se vede că l-ai iubit, draga mea, spuse Lady Thornborough, mângâind-o blând pe braţ.

Geoffrey se opri.

— Cu toţii l-am iubit, spuse el. Dar adevărul rămâne că, dacă nu l-ai fi luat pe Edward din Anglia, ar putea fi în viaţă acum.

Lizzie ştiuse că era posibil să fie acuzată de asta, dar cuvintele lui o dureau oricum. Se ridică.

— Spune-mi, Lord Somerville, rosti ea, accentuându-i titlul cu amărăciune, de ce crezi că Edward ar fi fost încă în viaţă dacă ar fi rămas aici? William nu a părăsit niciodată Anglia. Presupun că a avut parte de cei mai scumpi şi cei mai buni doctori. Dar şi el e mort.

Apoi se opri. Simţea că nu mai poate să respire. Nu era obişnuită să poarte un corset atât de strâns.

— Ria, trebuie să stai jos, îi ordonă Lady Thornborough. Te vei îmbolnăvi din nou.

Dar Lizzie nu avea de gând să se aşeze. Înaintă spre Geoffrey.

— Edward era hotărât să mergem în Australia. Ştia că va trebui să muncească din greu – şi cunoştea riscurile. Credea că aşa ne vom putea construi o nouă viaţă. Câţi bărbaţi ar fi dispuşi să înfrunte orice obstacol şi să

călătorească până la capătul lumii din iubire?

— Eu nu m-aş avânta niciodată la capătul lumii de dragul cuiva, interveni James. Pare groaznic de incomod.

— La capătul lumii, repetă Geoffrey pe un ton plin de reproş. Din iubire. Ce prostie!

În acele momente, Lizzie îşi aminti de Edward şi Ria cu atâta claritate, încât parcă îi vedea lângă ea. De câte ori îi zărise cu capetele plecate, vorbindu-şi în şoaptă, zâmbind şi spunându-şi lucruri pe care doar ei le ştiau? Puţini oameni aveau parte de o asemenea iubire, iar Lizzie era pregătită să le apere acţiunile cu toată puterea de care era în stare.

— Câţi oameni pot spune sincer că sunt fericiţi? Câte femei pot spune că sunt măritate cu bărbatul pe care îl iubesc din toată inima şi că soţul lor le venerează? Folosi intenţionat acel cuvânt şi simţi o bucurie perversă văzându-l pe Geoffrey încruntându-se. Ţie ţi-e foarte uşor să judeci. N-ai fost acolo. Erai aici, în Anglia, cu cărţile dumitale. Ce ştii despre adevărata iubire?

Geoffrey se întinse şi o strânse de umeri cu atâta putere, că Lizzie se văzu obligată să-şi stăpânească un ţipăt de durere.

— Văd că ştii totul despre viaţa mea, spuse el pe un ton caustic. Susţii, de asemenea, că ştii ce înseamnă datoria. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva despre asta. Dacă un bărbat îşi înţelege cu adevărat datoria, nu o va neglija pentru ceva atât de trecător cum este o iubire romantică.

— Lord Somerville, îi reproşă Lady Thornborough. O răneşti.

Geoffrey îi dădu drumul, dar braţele lui Lizzie ardeau în continuare acolo unde mâinile lui o atinseseră. Le frecă instinctiv.

— Îmi cer scuze dacă te-am rănit, spuse el. Nu-mi cer scuze pentru ce am spus.

— Nici eu, spuse sfidător Lizzie.

Voise ca întâlnirea dintre ei să meargă bine, să-i arate lui Geoffrey că putea fi mândru de fratele lui, să găsească o cale de a-l face să accepte ce se întâmplase. Dar vedea că nu avea nici un rost să mai continue discuţia.

Şi comentariile lui răutăcioase despre Tom o înfuriaseră, aşa că hotărî că mai era un lucru pe care nu voia să i-l spună. Fratele ei murise fiindcă plecase în urmărirea celui care îl ucisese pe Edward.

Capitolul 9

Pentru a doua oară în tot atâtea săptămâni, Geoffrey plecă din casa lui Lady Thornborough gândindu-se tulburat la Ria. Fusese copleşit de o dorinţă impetuoasă de a evada, de a găsi un loc liniştit în care să-şi descâlcească gândurile.

Plecase imediat ce bunele maniere i-o permiseseră, după ce o asigurase pe Lady Thornborough că se va întoarce din nou. De fapt însă, nu mai avea nimic de spus. Fratele lui murise, iar Ria, deşi era cu inima zdrobită, nu se căia. Anii pe care îi petrecuse în Australia nu o învăţaseră absolut nimic.

Tristeţea şi şocul îl asaltau fără încetare, la fel ca şi gândul că fraţii lui dispăruseră pentru totdeauna. Nu mai avea nicio rudă acum. Ultima lui legătură cu fratele lui demult pierdut era această femeie care îi era, din punct de vedere legal, soră. Dar cum ar fi putut să o ierte, după tot ce făcuse?

Obligat să se oprească la un colţ al străzii aglomerate, Geoffrey aşteptă să se facă loc printre care şi căruţe, amintindu-şi iarăşi cuvintele amare pe care le schimbaseră despre dragoste şi datorie, în timp ce stătea acolo, un băiat care mătura strada se apropie de el.

— Daţi-mi un bănuţ şi vă curăţ drumul, domnule, spuse băiatul.

Nu putea avea mai mult de doisprezece ani. Faţa lui era înnegrită de praf şi hainele lui erau murdare. Într-o mână ţinea o mătură jerpelită, iar cealaltă era întinsă după bani.

Geoffrey era perfect capabil să traverseze strada fără niciun ajutor, dar voia să-l ajute pe băiat. Se căută în buzunare şi îi întinse de două ori mai mult decât ceruse. Pentru a-şi deghiza caritatea, spuse cu severitate:

— Repede, dacă binevoieşti.

Chipul băiatului se lumină.

— Da, domnule! îl salută, imitând un soldat. Imediat!

Alergă în stradă, folosindu-se de mătura lui ca un mic expert, ferindu-se de cai şi de trăsuri, croindu-i drum printre gunoaie şi excremente de cai.

În timp ce Geoffrey aştepta, o trăsură trase lângă el, iar o voce ascuţită de femeie strigă:

— Lord Somerville! Tu eşti?

Ştia acea voce. Era atât de ascuţită, că putea fi auzită de la trei poşte. Îi aparţinea lui Lady Cardington – una dintre multele matroane cu fete bune de măritat care îl urmăreau pe Geoffrey de când se întorsese în Londra.

Geoffrey o compară în sinea sa pe Ria cu fiica cea mai mare a lui Lady Cardington, Lucinda. Lucinda era o domnişoară slăbuţă, destul de plăcută, dar care nu ştia să se descurce deloc în societate şi se conforma întru totul dorinţelor mamei sale. Exact opusul Riei.

Geoffrey îşi alungă asemenea gânduri. Făcu o reverenţă înspre Lady Cardington, deşi acum regreta că îl plătise pe băiatul care mătura strada. În timp ce se salutau, Geoffrey îşi dădu seama că era recunoscător pentru litania de politeţuri care îi aglomerau viaţa de zi cu zi. Astfel, nu trebuia să se gândească la ceva sincer de spus.

Spera vag că erau suficiente doar câteva cuvinte, şi

că Lady Cardington nu va rămâne prea mult. Totuşi, se resemnă să accepte inevitabilul, când doamna îi făcu semn însoţitorului ei să o ajute să coboare. Voia să vorbească mai mult cu el, iar Geoffrey, care era un gentleman, nu avea de ales decât să o asculte.

Lady Cardington coborî cu greutate, fiindcă era o femeie corpolentă. Geoffrey era impresionat de cât de uşor reuşi demersul servitorul ei. Fără îndoială că avea multă experienţă. Geoffrey nu mai văzuse niciodată o femeie atât de masivă, care să se afle totuşi mereu în mişcare.

Odată ce Lady Cardington coborî, servitorul închise uşa trăsurii şi se retrase. Lady Cardington îi zâmbi lui Geoffrey, care îşi stăpâni o grimasă, ştiind ce urma.

— Cât de bine că ne-am întâlnit, Lord Somerville! Încă n-am primit răspunsul dumitale la invitaţia pe care ţi-am trimis-o pentru gala noastră caritabilă. Sper că ai avut ocazia să te gândeşti la asta? rosti Lady Cardington în vreme ce dădea din cap, iar colăceii de sub bărbie îi tremurară la unison.

— Într-adevăr.

Geoffrey făcea parte din conducerea societăţii care avea să profite de pe urma galei. Era mult mai probabil ca implicarea lui să-i fi stârnit mai degrabă interesul lui Lady Cardington, decât importanţa cauzei în sine. Doamna voia o altă şansă să-şi plimbe fiica prin faţa lui.

— Îmi cer scuze pentru răspunsul întârziat, spuse Geoffrey. Am fost asaltat de probleme în ultima vreme.

„Asaltat” era într-adevăr cuvântul cel mai potrivit. Ria se năpustise în viaţa lui ca o furtună stârnită pe neaşteptate, iar el nu avusese unde să se adăpostească de urgie.

— Am auzit… Lady Cardington îi aruncă o privire conspirativă şi îşi coborî vocea. Este adevărat că văduva fratelui dumitale Edward – Dumnezeu să-l odihnească în pace – s-a întors în Londra?

Cuvintele ei îl uimiră pe Geoffrey. Ştia că se bârfea, desigur, dar nu-şi închipuise cât de repede urmau să se răspândească zvonurile. Lady Cardington folosise cuvântul „văduvă”, deci motivul întoarcerii Riei era deja cunoscut.

Nu avea rost să nege. Fără îndoială că, în curând, toată lumea avea să afle adevărul.

— Da, este adevărat.

— Permite-mi să-ţi ofer cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea suferită.

Chipul lui Lady Cardington se schimonosi, încercând să imite tristeţea. Geoffrey nu se lăsă amăgit. Doamna se bucura peste măsură auzind veştile, fiindcă acum dispăruseră toate îndoielile cu privire la titlul lui. Era foarte probabil ca de-acum înainte să insiste şi mai mult în intenţia de a-şi mărita fiica. Sezonul de baluri din Londra, care punea atâta accent pe statutul social şi pe piaţa căsătoriilor, îi făcea scârbă.

— Mulţumesc, Lady Cardington. Sunteţi prea bună.

— Desigur, am fost foarte uşurată să aflu că doamna Somerville s-a întors teafără.

Geoffrey nu se gândise niciodată la Ria drept „doamna Somerville”. Spre deznădejdea lui, de-acum înainte trebuia să audă acel nume ori de câte ori cineva aducea vorba de ea – ceea ce urma să se întâmple des, era sigur. Îşi drese glasul şi reuşi să spună pe un ton calm:

— Da, suntem cu toţii recunoscători Providenţei divine că Victoria s-a întors acasă.

— Cât de greu trebuie să-i fi fost în acea ţară necivilizată! Lady Cardington clătină din cap, făcând din nou colăceii să tremure. Şi când te gândeşti că şi-a pierdut şi soţul. Dar e adevărat că a trecut ceva timp? Am auzit că e pe cale să iasă din perioada de doliu.

— Da. Au trecut aproape doi ani de când…

Geoffrey nu reuşi să termine propoziţia. De data asta văzu o licărire de tristeţe autentică în privirea lui Lady

Cardington. O lacrimă îi străluci în ochi. Părea să-l înţeleagă. Poate că poziţia ei socială nu-i înăbuşise instinctele omeneşti cu totul. Într-o clipă însă, tristeţea dispăru.

— Bineînţeles, am adăugat-o şi pe doamna Somerville pe lista de invitaţi la bal, spuse ea, de parcă Geoffrey ar fi trebuit să se bucure auzind asta.

Ria la bal? În înalta societate?

— A fost bolnavă, spuse Geoffrey. Deşi a trecut atâta timp, încă suferă enorm după soţul ei.

Nu exista nicio îndoială legată de asta, îşi spuse Geoffrey, simţind un fior straniu amintindu-şi cum vorbise Ria despre Edward.

— Nu poate rămâne izolată pentru totdeauna. Este încă tânără, îi face bine să iasă din casă.

Geoffrey bănuia că, din nou, Lady Cardington îşi ascundea planurile egoiste în spatele unei false bunătăţi. Probabil că abia aştepta să-i pună Riei tot felul de întrebări indiscrete despre viaţa din Australia.

— Nu sunt singura care crede asta, spuse Lady Cardington. De fapt, am auzit că a fost invitată, de asemenea, şi la balul dat de Lord Beauchamp la sfârşitul lunii.

După câte se părea, toată lumea din Londra se grăbise să trimită invitaţii unei apariţii atât de exotice. Pentru o clipă, aproape că îi păru rău pentru Ria, ştiind cât de intens avea să fie analizată.

Gândindu-se la asta, Geoffrey îşi dădu seama că va trebui să vorbească din nou cu ea în curând, înainte să întâlnească oameni ca Lady Cardington. Îi putea oferi câteva îndrumări care să o ajute să se menţină la suprafaţă în apele tulburi ale societăţii, mai agitate decât ale oricărui ocean. Lady Thornborough ar fi putut da dovadă de prevedere şi să-i ofere şi ea asemenea sfaturi. În orice caz, Geoffrey era de părere că el se bucura de o experienţă pe

care Lady Thornborough, deşi se învârtea în societate de zeci de ani, nu o avea.

Gândindu-se la asta, Geoffrey se hotărî să ia parte la gala caritabilă a lui Lady Cardington din acelaşi motiv şi îi spuse că va fi onorat să-i accepte invitaţia. Mulţumită că aflase ce voia despre Ria şi reuşise să-l atragă pe Geoffrey în casa ei, Lady Cardington se grăbi să plece.

Privind trăsura cum se îndepărta, Geoffrey încercă încă o dată să-şi pună gândurile despre Ria într-o ordine coerentă. Problema era că Ria îi acaparase atât de tare mintea, că îi era aproape imposibil să şi le aranjeze. Ceva din felul ei de a fi şi de a se comporta nu înceta să îl uimească. Păreau să fie două persoane în trupul uneia singure, sfidătoare şi independentă, dar în acelaşi timp vulnerabilă şi nesigură.

Oare nu trecuse şi el prin acelaşi lucru? Fusese răpit din sătucul lui şi aruncat în mijlocul presiunilor şi al înaltelor aşteptări ale nobilimii. Ştia că avea să fie subiectul unor discuţii şi speculaţii interminabile. Poate că o înţelegea pe Ria mai bine decât crezuse la început.

Încă era furios din cauza multor lucruri pe care Ria le spusese. Şi totuşi, cum să nu fie binevoitor, aşa cum i se cuvenea unui bun creştin, faţă de o membră a familiei sale?

Căsătoria dintre Ria şi fratele său îi unise. Trebuia să găsească o modalitate de a o ajuta să se obişnuiască cu noua ei viaţă. Cu câteva minute în urmă plecase furios, vrând doar să se îndepărteze cât mai mult de ea. Acum îşi dădea seama că voia să o vadă din nou, şi asta cât mai repede.

Avea destul timp să-şi dea seama de ce. Dar trebuia să aibă încredere în Dumnezeu şi să înainteze cu paşi mici.

Capitolul 10

— Ria, draga mea, sigur te simţi bine? Lady Thornborough o privea pe deasupra mesei, la micul dejun. Vrei să chem doctorul?

Lizzie îşi lăsă furculiţa din mână. Nici nu se atinsese de mâncarea de pe farfuria din faţa ei. Încă se mai gândea la întâlnirea cu Geoffrey din ajun. Deşi Lady Thornborough credea că nu se simţea bine, tristeţea ei era de fapt pur sentimentală.

— Sunt bine, bunico. Nu e nevoie să chemi doctorul.

Majordomul intră, aducând o tavă de argint cu câteva scrisori pe ea. Privind-o în continuare pe Lizzie cu îngrijorare, Lady Thornborough cercetă dintr-o privire scrisorile, apoi alese una şi o deschise. Un servitor aştepta lângă Lizzie cu mai mult ceai. Lizzie îi făcu semn cu bărbia să îi reumple ceaşca. Pentru a evita mai multe întrebări din partea lui Lady Thornborough, Lizzie îşi luă furculiţa şi făcu un nou efort să mănânce.

Nu-şi putea scoate din minte întâlnirea recentă. Îi apărase pe Edward şi pe Ria cu atâta pasiune, de parcă ea trăise într-adevăr acea viaţă, şi nu fusese doar prietena lor. Oare chiar se pierduse atât de mult în rolul Riei? Acesta era scopul ei şi ar fi trebuit să se simtă uşurată că se întâmpla în sfârşit. Şi totuşi, se simţea neliniştită.

Ouăle fuseseră gătite perfect, fără îndoială, dar pe Lizzie o durea stomacul oricum. Renunţă să mai încerce să mănânce şi se resemnă să bea puţin ceai. I-ar fi plăcut mai degrabă o ceaşcă de cafea care să o învioreze, dar Ria detestase dintotdeauna cafeaua, aşa că Lizzie trebuia să se mulţumească cu ceaiul.

James, care stătea lângă ea, observase mişcările ei obosite.

— Arăţi destul de tristă în dimineaţa asta, draga mea verişoară. Am observat că Geoffrey are efectul ăsta asupra celorlalţi.

Deci chiar *avea de gând* să vorbească despre asta, se gândi posomorâtă Lizzie. Bineînţeles. Lizzie mersese direct în camera ei după ce Geoffrey plecase atât de brusc, cerând să fie lăsată în pace ca să se odihnească. Ceilalţi se conformaseră, dar Lizzie bănuia că niciunul din ei nu avea de gând să ignore prea mult timp cele întâmplate.

Desigur, Lady Thornborough îşi ridică privirea de pe scrisoarea pe care o citea şi spuse:

— De data asta, James a pus degetul pe rană. Eşti neliniştită fiindcă te-ai certat cu Lord Somerville ieri.

Ceea ce o supărase pe Lizzie de fapt fusese felul grosolan în care îi vorbise Geoffrey.

— Aţi auzit ce a spus ieri despre Edward! exclamă ea. Cum aş fi putut să-l las în pace?

— Trebuie să ţii minte că abia a aflat că fratele lui e mort, spuse Lady Thornborough pe un ton plin de reproş. Încă doare. Nu mă îndoiesc că va vedea lucrurile altfel în timp şi îşi va regreta cuvintele amare. La fel şi tu. Lady Thornborough se întinse să o mângâie pe mână pe Lizzie. Trebuie să vă apropiaţi unul de celălalt. E cumnatul tău şi trebuie să ţii minte că este un om important pentru tine.

— Important? Pentru că face parte din Camera Lorzilor?

— Da. Ai intrat într-o familie de aristocraţi. Chiar şi ca văduvă, asta te va ajuta să te întorci în societate. Lady Thornborough arătă spre scrisoarea pe care o ţinea în mână. Deja ai fost inclusă în invitaţii.

— Au sosit deja invitaţii pentru mine? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă. Cum este posibil?

— Tot oraşul a aflat deja că te-ai întors. Lady Thornborough îl pironi cu privirea pe James, care tocmai îşi strecura o bucată de zahăr în cafea, cu o expresie inocentă. Prin urmare, trebuie să acţionăm. Dacă te simţi suficient de întremată, aş vrea să mă însoţeşti în câteva vizite în dimineaţa asta.

Vizite matinale. Lui Ria îi făcuseră plăcere astfel de vizite, dar lui Lizzie i se părea o pierdere de vreme să treci din casă în casă doar pentru câteva conversaţii scurte şi pompoase cu doamnele din înalta societate. Lizzie ştiuse că exista posibilitatea să se întâmple asta, dar sperase că nu va fi atât de curând.

— Dar nu le cunosc pe aceste doamne, obiectă ea.

— Într-adevăr. E timpul să le cunoşti. Balul dat de Lord Beauchamp va avea loc peste doar două săptămâni, şi te vei descurca mai bine dacă lumea te cunoaşte dinainte.

Lizzie fusese neliniştită până acum. Dintr-odată, se simţi alarmată. Vizitele matinale erau simple, dar un bal era cu totul altceva. Se aşteptase ca statutul ei de văduvă să o scutească de asemenea evenimente grandioase cel puţin pentru o vreme. Avea nevoie de timp ca să intre în pielea personajului şi să se obişnuiască mai ales cu delicateţurile vieţii de doamnă din înalta societate. Cu cât ieşea mai curând în lume, cu atât era mai probabil să facă o gafă care să o dea de gol.

— Dar, bunico, protestă ea, nu pot ieşi în lume atât de curând.

— Ştiu ce te nelinişteşte, spuse Lady Thornborough. Eşti îngrijorată că alţii ar putea crede că faci ceva ce nu se cuvine. Dar Edward a murit de aproape doi ani. Nimeni nu te poate acuza că n-ai ţinut doliu suficient de mult timp. Privirea ei era înţelegătoare, deşi cuvintele erau pline de pragmatism. Este perfect respectabil ca o tânără văduvă să se întoarcă în societate după atâta timp.

— Nu este atât de tânără, draga mea mătuşă, interveni James. Are douăzeci şi opt de ani.

— Are încă timp să-şi găsească un soţ potrivit.

Un soţ? Trebuia să se căsătorească? Lizzie îşi trânti ceaşca de ceai pe farfurioară cu zgomot. Cu siguranţă că nu avea de gând să se căsătorească. Atâta timp cât era Ria, nu era nevoie. Avea moştenirea Riei din care să se

întreţină, şi nici nu se punea problema să se căsătorească din dragoste. Inima ei era hotărâtă.

Intenţiona să rămână o văduvă îndurerată, ceea ce o putea proteja de toate presiunile şi argumentele celorlalţi.

— Bunico, nu mă voi recăsători niciodată, declară ea. Asta nu i-ar face cinste amintirii lui Edward.

Expresia lui Lady Thornborough era înţelegătoare, dar necruţătoare.

— Trebuie să vezi cu claritate circumstanţele vieţii tale. Ştii că proprietatea Rosewood îi aparţine lui James. Nu poţi locui acolo la nesfârşit.

— Poate sta acolo cât vrea, spuse James. Nu am nicio obiecţie. Şi, în plus, este şi casa ta.

— Deci, din câte vezi, problema nu este chiar atât de presantă, insistă Lizzie.

— Vorbesc doar de primul pas. Ai nevoie de timp ca să-ţi reconstruieşti reputaţia. Ceea ce ai făcut acum zece ani a pătat reputaţia ambelor familii. Trebuie să le arăţi celorlalţi ce femeie responsabilă ai devenit, şi că trăieşti aşa cum se cuvine pentru cineva de rangul tău.

„Cineva de rangul tău.” Cuvintele făcură inima lui Lizzie să se strângă.

— Mă voi gândi la asta, spuse ea încet.

Lady Thornborough simţi încercarea ei de a fi echivocă.

— Nu mai ai timp de pierdut, spuse ea. Sezonul este deja la jumătate. Dacă ai parte de câteva apariţii acum, e mult mai probabil să îţi găseşti o partidă potrivită în viitor.

Lizzie privi spre James, încercând să-şi dea seama dacă avea rost să încerce să-l înduplece. James zâmbi scurt, dar înţelegător, apoi se întoarse spre mătuşa lui.

— Trebuie să vă spun că toată conversaţia asta despre partide mă plictiseşte peste măsură.

— Asta explică de ce ai treizeci şi cinci de ani şi nu te-ai căsătorit încă, presupun? spuse sec Lady Thornborough.

— Nu, fiindcă sunt îndrăgostit de Ria de atâta amar de vreme, spuse James.

Apoi luă mâna lui Lizzie şi o sărută galant. În ciuda grijilor ei, Lizzie zâmbi.

— Poţi să încetezi cu asta, pufni Lady Thornborough. Nu prosteşti pe nimeni.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, draga mea mătuşă, spuse James cu o sclipire jucăuşă în ochi. Dar, din moment ce nu pot prosti pe nimeni, e foarte probabil să nu mă căsătoresc niciodată. Se pare că e nevoie de foarte multă falsitate pentru a-ţi găsi o partidă potrivită. Nu-i aşa, Ria?

Lizzie era uimită. Oare James făcea aluzie la propria ei şaradă? O privea deschis, arătând de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să-i răspundă la întrebarea retorică. Îl privi lung, nereuşind să vorbească, întrebându-se dacă nu cumva îşi dăduse seama că nu era Ria.

„Nu”, decise ea. Nici chiar James n-ar fi vorbit atât de uşor şi de jucăuş dacă intenţiona să spună ceva mai serios. Îşi duse un deget la bărbie, imitând unul dintre gesturile Riei.

— Nu ştiu la ce te referi, James. Eu şi Eddie n-am avut niciodată secrete unul faţă de celălalt.

James zâmbi larg, iar ridurile de la colţurile ochilor i se încreţiră.

— Fără îndoială, spuse el.

Reacţia lui o făcu pe Lizzie să se liniştească întru câtva, deşi James o privi în ochi câteva clipe mai mult decât era strict necesar. Apoi se lăsă pe spate în scaun.

— În orice caz, *sper* să nu mă însor niciodată. Îmi place compania domnişoarelor, aşa că de ce să mă rezum la una singură toată viaţa?

Lizzie se întinse după ceaşca ei de ceai, recunoscătoare că vorbele lui schimbaseră făgaşul discuţiei. Momentul de respiro nu ţinu mult însă, fiindcă James continuă:

— Din păcate, nu cred că aş fi cel mai bun soţ pentru draga noastră Ria. Ea are nevoie de un bărbat cu un titlu nobiliar şi o poziţie solidă. Un bărbat care să o îndrume ferm… cineva ca Geoffrey, de exemplu. De fapt, *ar trebui* să se mărite cu Lord Somerville.

Lizzie fu la un pas să se înece cu ceaiul. Lăsă jos cana, tuşind. James o bătu uşor peste spate.

Să se căsătorească cu Geoffrey? Era ceva de neconceput. Geoffrey era rece şi dur şi ducea la extrem idealul de „datorie şi onoare”. O acuzase de moartea fratelui său. Şi, mai rău, îl acuzase şi pe *Tom.*

Şi totuşi…

Oare Lady Thornborough avusese dreptate când spusese că Geoffrey îi vorbise astfel fiindcă suferea? Oare chiar era atât de implacabil pe cât şi-l imagina, sau dincolo de acea furie se ascundea un om mai bun? îşi aminti prima zi în care îl văzuse pe Geoffrey. Felul în care o ţinuse în braţe, sângele care îi pătase cămaşa, compresa rece de pe frunte pe care tot el o pregătise.

Lizzie îşi duse şerveţelul la buze, recunoscătoare că tuşea îi oferise pretextul de a-şi ascunde roşeaţa care începuse să-i coloreze obrajii.

*

— Nu fi ridicol, James, interveni Lady Thornborough. Nu s-ar putea căsători niciodată cu Lord Somerville. E ilegal.

— Ilegal? spuse răguşit Lizzie; sângele care îi înroşise chipul începu să i se scurgă din obraji. Cum aşa?

Lady Thornborough îi aruncă o privire exasperată.

— Ştii doar că legea spune că o văduvă nu se poate mărita cu cumnatul ei.

— Ah, da, desigur. Uitasem, se bâlbâi Lizzie.

Uitase că era Ria şi că Geoffrey era cumnatul ei. Cât

de prostesc din partea ei, se gândi Lizzie, să se lase tulburată atât de tare de gândul la acest bărbat.

— Mi se pare, draga mea mătuşă, spuse James, că legea contrazice principiile Bibliei.

Dacă Lady Thornborough n-ar fi fost o femeie cu o stăpânire de sine de invidiat, ar fi rămas cu gura căscată auzindu-şi nepotul spunând asta. Îi aruncă o privire severă.

— Pardon, dar ce ştii dumneata despre Biblie?

— Nu sunt doxă ca Geoffrey, desigur, recunoscu James, dar în fiecare săptămână luăm prânzul împreună şi Geoffrey încearcă să mă facă să mă îndrept. În acelaşi timp, eu încerc să-l ispitesc cu moravurile mele îndoielnice. Amândoi ne simţim foarte bine, deşi niciunul din noi nu-şi va atinge obiectivul, probabil. James îşi luă felia de pâine prăjită şi începu să o ungă cu marmeladă de portocale. În orice caz, luând masa cu el în fiecare săptămână, am învăţat câteva lucruri. Îmi amintesc foarte bine un pasaj în care se spunea că trebuie să te căsătoreşti cu văduva fratelui tău ca să-i faci urmaşi.

— Nu fi vulgar, James.

James zâmbi cu subînţeles.

— Aşa scrie în Biblie, draga mea mătuşă. Cum să fie vulgar?

Lady Thornborough rămase fără replică. James îşi duse felia de pâine prăjită la nas şi inhală uşor, delectându-se cu aroma puternică a marmeladei într-un fel care lui Lizzie i se păru aproape senzual. Muşcă din felia de pâine prăjită şi începu să o mestece cu o satisfacţie evidentă.

Lizzie îşi dădea seama de ce Ria îşi adorase verişorul. Pentru el, totul în viaţă era plin de umor şi de farmec. Ar fi fost minunat, se gândi ea, dacă i-ar fi putut povesti lui James cum se cunoscuseră ele două. I-ar fi plăcut enorm de mult să audă o asemenea poveste incredibilă. Regreta faptul că nu avea să poată niciodată să fie întru totul sinceră cu el.

— Bineînţeles, pur şi simplu nu-mi place ideea de a te căsători cu cineva doar din obligaţie, continuă James. Chiar şi dacă ar fi Ria noastră cea fermecătoare. Voi aştepta până când îmi voi găsi iubirea potrivită. Sau va da ea peste mine.

— Nu aştepta prea mult, îl sfătui Lady Thornborough. Datoria ta este să te căsătoreşti şi să produci un moştenitor.

— Presupun că va trebui să capitulez la un moment dat, răspunse el, oftând exagerat. Apoi îşi ridică ceaşca de ceai de parcă ar fi ţinut un toast cu un pahar de vin. Între timp, propun să trăim în prezent şi să ne veselim, în loc să ne facem griji cu cine ne vom căsători.

Lizzie încercă să-şi ascundă zâmbetul de Lady Thornborough, care o privea dezaprobator. James îşi goli ceaşca cu un gest teatral. O servitoare se grăbi imediat să o umple la loc. James zâmbi în semn de mulţumire, făcând-o să roşească.

Lady Thornborough îi aruncă o privire extrem de dezaprobatoare fetei, care îşi lăsă capul în jos şi se grăbi să se retragă. Şi James văzuse asta, dar probabil că ştia că nu e o idee bună să-i pună răbdarea la încercare mătuşii sale prea mult. Zâmbi mulţumit spre Lady Thornborough, apoi se întoarse spre Lizzie şi spuse:

— Mă tem, draga mea verişoară, că ne-am întors de unde am plecat, la ceea ce te sfătuia mătuşa noastră. Trebuie să iei parte la balul lui Lord Beauchamp.

Lady Thornborough îşi miji ochii, remarcând schimbarea bruscă de tactică.

— Eşti de acord cu mine?

— O, da. James încuviinţă către Lizzie, de parcă ar fi vrut să confirme adevărul spuselor sale. Sunt sigur că va fi o încercare să treci peste ce s-a întâmplat, draga mea, dar trebuie să depui un efort. Cred că îţi va face bine.

— Deci până şi tu eşti împotriva mea, James?

— Nu, sunt cu totul de partea ta. Ochii lui albaştri îi

captivară pe ai ei. Te voi ajuta cât de mult voi putea.

Încă o dată, Lizzie se întrebă dacă James voia să lase să se înţeleagă mai mult decât spusese.

— Şi cum ai de gând să o ajuţi? întrebă Lady Thornborough.

— Pentru început, o scot la plimbare în parc. Cred că i-ar prinde bine nişte aer curat.

— Cum de ai atâta energie? Te-ai culcat foarte târziu.

— Ah, nu, o corectă el. Nu era deloc *târziu* când m-am culcat. Văzându-i expresia nedumerită, James clarifică: Era *devreme.* Dimineaţa devreme. Cred că am trecut pe lângă florarii care se îndreptau spre Covent Garden în drum spre casă.

— Nu vei fi tânăr pentru totdeauna, îl avertiză Lady Thornborough. Într-o bună zi, viaţa asta tumultuoasă te va ajunge din urmă.

— Nu, voi continua să alerg cât de repede sunt în stare. Nu mă va ajunge din urmă niciodată. James se întoarse spre Lizzie. Ce spui, draga mea? Vrei să ne plimbăm împreună prin Hyde Park?

Entuziasmul lui era contagios.

— Mi-ar plăcea asta, spuse Lizzie. Dar avem timp? Dacă trebuie să merg în vizitele de dimineaţă cu bunica…

Lady Thornborough râse.

— Draga mea, ai stat departe de societate prea mult timp. Nu plecăm până la ora două.

Lizzie îşi muşcă buzele. Iarăşi greşise. Se bucura că cealaltă doamnă o pusese pe seama anilor pe care îi petrecuse în străinătate. Se ridică de la masă şi i se adresă lui James:

— Pot să fiu gata într-un sfert de oră.

Capitolul 11

Geoffrey se plimba pe aleea de lângă lacul şerpuit din Hyde Park, cunoscută sub numele de Serpentina. Respira adânc aerul proaspăt al dimineţii, care în acea zi era, din fericire, curat şi limpede. Un vânt puternic îndepărtase aproape tot fumul din Londra cu o zi înainte. Geoffrey ştia că era doar temporar, dar era recunoscător pentru asta.

Plimbările lui erau foarte diferite faţă de dimineţile petrecute în micuţul oraş de la malul mării din nordul comitatului Devonshire, unde locuise timp de cinci ani, îngrijindu-se de nevoile enoriaşilor săi. Cărarea pietruită care urma linia coastei era abruptă şi uneori periculoasă, dar priveliştea oceanului de pe stâncile înalte era surprinzător de frumoasă. Acolo avusese parte de cele mai strălucite idei ale sale, în timp ce se căţăra pe cărările înguste, îşi plănuise predicile sau se gândise la cum să-şi ajute oamenii cu problemele lor mici şi mari.

Proprietatea familiei sale, unde avea să-şi petreacă majoritatea timpului de-acum înainte, era departe, spre sud-est, în Kent. Era un loc frumos, cu siguranţă – un conac masiv, înconjurat de pajişti şi grădini atent îngrijite, cuibărit între coline şi poieni sălbatice. Dar lui Geoffrey avea să-i fie dor de peisajele sălbatice din nord şi de marea care se schimba în fiecare clipă.

Un grup de aproximativ douăzeci de bărbaţi şi femei trecură în grabă pe lângă el, mergând câte trei în şir. Îşi vorbeau veseli unii altora şi, după accentele lor, Geoffrey îşi dădu seama că nu erau londonezi. De obicei, în parc nu era multă lume la o asemenea oră. Ar fi putut vedea, probabil, grădinari care tundeau tufişurile sau dădace care îşi priveau protejaţii jucându-se. Membrii înaltei societăţi ieşeau spre sfârşitul după-amiezii, ca să-şi etaleze hainele scumpe şi trăsurile dichisite de-a lungul unei alei populare, cunoscută sub numele de Rotten Row.

De când se deschisese Marea Expoziţie Industrială a

Tuturor Naţiunilor însă, lucrurile se schimbaseră. Londra devenise centrul lumii. La fel ca şi grupul care tocmai trecuse pe lângă el, englezi din întreaga ţară, dar şi străini, veniseră aici pentru a vedea selecţia uimitoare de obiecte expuse într-o clădire imensă construită din oţel şi sticlă, aşa cum nu se mai pomenise vreodată. Era atât de magnifică, încât ziarele îi spuneau Palatul de Cristal.

De-a lungul Serpentinei, bărbaţi, femei şi copii se îndreptau spre expoziţie. Astăzi era una dintre zilele în care biletul de intrare era cel mai ieftin şi costa doar un şiling. „Doar un şiling.” Geoffrey zâmbi, amuzat să-şi dea seama că gândea aşa. Un şiling nu era atât de mult pentru el acum, dar nu cu mult timp în urmă fusese nevoit să aibă grijă de fiecare bănuţ. Îşi aminti de enoriaşii lui, care majoritatea erau şi mai săraci decât fusese el. Erau fermieri şi muncitori în fabrici – la fel ca mulţimea care umplea Hyde Park acum. Un şiling era o mare parte din venitul lor săptămânal.

„Clasele mai înstărite” se temuseră că afluxul de oameni „obişnuiţi” în Londra urma să ducă la revolte şi la mai multe crime. Dar nu se întâmplase aşa ceva. Toată lumea se comporta exemplar. Era o dimineaţă de marţi, dar cu toţii ieşiseră în hainele de duminică, râzând şi vorbind unii cu alţii şi grăbindu-se spre Palatul de Cristal. Mulţi duceau coşuleţe umplute cu mâncare şi băutură, pregătiţi să-şi petreacă întreaga zi în marea clădire.

Geoffrey începu să-şi îndrepte gândurile spre îndatoririle sale din acea zi. Promisese să-l viziteze pe Lord Ashley, directorul Asociaţiei pentru îmbunătăţirea Locuinţelor Clasei Muncitoare, şi fusese rugat, de asemenea, să se întâlnească în aceeaşi după-amiază cu doi posibili sponsori pentru următoarea clădire de locuinţe sociale pe care avea de gând să o construiască.

Şi, cumva, trebuia să-şi facă timp să o viziteze şi pe Ria. Întâlnirea din ajun fusese un dezastru. Se lăsase

copleşit de furie şi de durere. Poate că şi mândria se făcea vinovată de cele întâmplate. Şi totuşi, Ria îl provocase insistând cu atâta încăpăţânare că iubirea era mai importantă decât datoria faţă de familie, sau decât onoarea. Devotamentul ei faţă de Edward era impresionant, asta era sigur. Ar fi putut fi un lucru bun dacă amândoi ar fi decis să urmeze o cale onorabilă. Părerea lui legată de asta nu se schimbase, dar Geoffrey îşi jură sieşi că de data asta avea să-şi stăpânească emoţiile. Trebuia să găsească o cale de a face pace.

*

Lizzie şi James mergeau braţ la braţ la pas domol de-a lungul Serpentinei.

— Trebuie să spun că, în ciuda bolii, eşti mult mai viguroasă decât înainte, remarcă James.

— Da?

Lizzie îşi micşoră paşii şi începu să meargă mai încet.

— Nu, nu, e un lucru bun! o asigură James, râzând. Când ne plimbam prin parc, te plângeai mereu că îţi strici pantofii.

Lizzie îşi ridică un picior la câţiva centimetri deasupra pământului ca să-şi studieze pantoful. Cizma din piele neagră, roasă, nu se potrivea deloc cu poalele moi ale rochiei ei de mătase.

— Poate se întâmplă pentru că am învăţat să port ceva mai practic când ies la plimbare prin parc, şi nu pantofi din satin.

— Înţeleg, spuse James. Acum eşti şi mai bătrână, şi mai înţeleaptă.

— Mai bătrână, cu siguranţă. Cât despre înţelepciune…

Lizzie ridică din umeri, iar James zâmbi.

— Şi totuşi, acele botine sunt oribile, îi reproşă James.

Nu-mi vine să cred că eşti dispusă să fii văzută cu aşa ceva în public.

— Mâine merg să-mi ia măsurile pentru încălţări noi. Bunica a aranjat totul.

Dincolo de următorul colţ, cei doi văzură un cuplu în vârstă care venea încet înspre ei.

— Sunt bătrânul domn Walburton şi soţia lui cea ridată, spuse James. Îi mai ţii minte, Ria?

Lizzie murmură ceva vag, privind perechea care se apropia. Bărbatul se sprijinea din greu de bastonul lui, iar soţia lui se ţinea de braţul lui. Hainele lor, deşi erau bine îngrijite, nu mai erau la modă de ani întregi. Lizzie şi James îi salutară pe cei doi când trecură pe lângă ei. Bătrânii le întoarseră cu cordialitate salutul, zâmbind vag printre riduri, fără să dea vreun semn că îi recunoscuseră pe vreunul din ei.

După ce trecură mai departe, James spuse:

— Aştia doi au fost bătrâni din negura timpului. Mai ţii minte cum le spuneai domnul şi doamna Prună?

— Chiar aşa? James, nu trebuie să-mi reaminteşti de toate lucrurile pe care le-am spus atunci.

— Dar mereu obişnuiai să spui tot felul de prostioare. Dacă eşti mai bătrână şi mai înţeleaptă, mă voi plictisi groaznic alături de tine.

Din moment ce James părea să aibă chef să povestească amintiri din copilăria lor, Lizzie se gândi că era ocazia perfectă să-i pună câteva întrebări. Ria avea doar câteva indicii cu privire la ceea ce se întâmplase între Sir Herbert şi mama lui Lizzie. Unul dintre aceste indicii avea de-a face cu ceva ce James îi spusese odată, în urmă cu mulţi ani.

Nevrând să-i stârnească vreo bănuială, Lizzie decise să se apropie de subiect pe ocolite.

— Spune-mi, James, care e cea mai dragă amintire a ta din copilărie?

James părea mulţumit de întrebare şi se gândi câteva clipe la asta.

— Îmi plăcea cum îţi ţuguiai buzele când mătuşa noastră nu te lăsa să mănânci toate prăjiturile la ceai. Se întoarse spre ea, de parcă i-ar fi admirat boneta, şi îi studie şuviţele de păr blond care ieşeau de dedesubt. Atinse uşor una dintre ele cu o mână acoperită de mănuşă. Îmi plăcea cât de important era pentru tine ca buclele din jurul feţei să fie aranjate aşa cum trebuie.

Într-adevăr, acele lucruri păreau caracteristice pentru Ria. Lizzie chicoti, cu mintea plină de amintiri dulci-amare cu prietena ei dragă.

— Chiar dădeam dovadă de atâta vanitate?

— Ah, da, cu siguranţă, afirmă James. Dar erai atât de frumoasă, încât vanitatea ta era de înţeles. Şi, bineînţeles, cu toţii îţi iertam capriciile.

Se apropiau de două dădace aşezate pe o bancă. Fiecare avea un cărucior în faţă şi se uita înăuntru din când în când, ca să se asigure că bebeluşul dinăuntru dormea comod. Una din dădace părea suficient de în vârstă încât să fi crescut câteva generaţii de copii, dar cealaltă arăta mai tânără decât Lizzie. O privea pe furiş pe Lizzie în timp ce ea şi James se apropiau. Nu se holba direct – fusese prea bine-crescută pentru asta –, dar Lizzie o văzu studiindu-i discret rochia şi boneta.

James îşi ridică jobenul.

— Bună dimineaţa, doamnelor.

Dădaca mai tânără făcu ochi mari văzându-se astfel salutată de un gentleman. Zâmbi puţin şi se înroşi cu totul, apoi îşi plecă privirea în timp ce bătrâna îi şoptea ceva la ureche – probabil, reproşându-i faptul că îşi dăduse sentimentele la iveală.

James îşi aşeză jobenul la loc şi trecură mai departe.

— Mai ţii minte, îi spuse lui Lizzie pe un ton neatent, cum inventam poveşti despre ce fac servitorii în zilele lor

libere? Cum ne întrebam dacă au sau nu sentimente?

Lui Lizzie îi era greu ori de câte ori era pusă faţă în faţă cu aspectele mai puţin caritabile ale personalităţii Riei, care erau fără îndoială rezultatul unei copilării petrecute într-un mediu privilegiat şi egoist în Anglia. Lizzie fusese martoră la astfel de momente din când în când în Australia, dar abia acum începea să înţeleagă cât de mult făceau parte din fiinţa ei.

James, deşi făcea glume plăcute şi avea maniere impecabile, părea la fel de nepăsător faţă de clasele de jos ca toţi ceilalţi aristocraţi de teapa lui. Era prietenul ei acum, dar dacă ar fi ştiut că poziţia ei socială nu era de fapt cu nimic mai înaltă decât cea a doamnelor pe lângă care tocmai trecuseră, sau a servitorilor ale căror „sentimente” fuseseră atât de greu de înţeles? Lizzie se cutremură gândindu-se la asta.

— Ţi-e frig? întrebă îngrijorat James.

Lizzie se cutremură din nou, de data asta intenţionat.

— Doar mi-e groază de vizitele de dimineaţă cu bunica.

— Înţeleg, zâmbi James. Sunt sigur că ar fi groaznic de plictisitor să ascult nişte femei pălăvrăgind toată după-amiaza.

Lizzie îşi reaminti că nu se cuvenea ca sentimentele ei pentru Ria – bune sau rele – să o abată de la scopul ei de a afla cât mai multe informaţii. Spusele lui James îi oferiră ocazia perfectă de a introduce întrebarea al cărei răspuns voia să îl afle mai mult decât orice.

— Poate ar trebui să-mi petrec după-amiaza în dulăpiorul de sub scări, cum obişnuiai tu. Ţin minte că ai spus odată că bârfele servitorilor sunt mult mai interesante decât ce se discută în saloane.

James o privi lung.

— Aşa am zis. Încă mai cred asta.

— Dar asta ţi-a făcut probleme uneori, nu-i aşa? Ca

atunci când ai repetat ceva ce auziseşi despre valetul tatei? Mai ţii minte?

— Stai să-mi reamintesc… Ţin minte absolut tot ce au bârfit servitorii… James se prefăcu că se gândeşte foarte intens. Da, spuse el în sfârşit, încuviinţând. Îmi aduc aminte. Se părea că valetul lăsase o tânără însărcinată şi fugiseră în Londra amândoi. Servitorii spuneau că se făcuseră vinovaţi de „adulter”. Când am întrebat-o pe mătuşa despre asta, m-a făcut să-mi spăl gura cu săpun şi mi-a spus să nu mai folosesc niciodată acel cuvânt.

— O idee bună, spuse Lizzie.

Folosise un ton glumeţ, dar de fapt vorbea serios. Acel cuvânt îngrozitor fusese folosit şi împotriva ei odată.

— Tata ştia? De femeie, adică?

— Habar n-am. Când am auzit şi eu ce se întâmplase, adică peste şapte sau opt ani, tocmai murise.

— E posibil ca, atunci când a murit, iar ceilalţi vorbeau despre viaţa lui, aşa cum se întâmplă când moare cineva, a apărut ceva care să le reamintească de acele bârfe?

— Ah, spuse James. Eşti îngrijorată că ar putea fi vreo legătură – că bârfele servitorilor nu erau întru totul corecte, şi tatăl tău era cumva implicat *personal* în asta?

— Este posibil să fi fost? întrebă Lizzie, încercând să nu arate cât de mult voia să ştie asta. Aveam doar şapte ani când a murit. Tu ţi-l aminteşti mai bine decât mine. E posibil să fi fost un astfel de om?

James îi luă amândouă mâinile într-ale lui şi îi zâmbi în semn de încurajare.

— Nu-ţi face griji – nimeni nu l-a acuzat vreodată pe Sir Herbert Thornborough că ar fi fost altceva decât un membru ireproşabil al înaltei societăţi.

Lizzie îl privi întrebătoare.

— Întotdeauna pari să răspunzi la întrebări fără să răspunzi de fapt.

— Eşti mai ageră la minte decât înainte, draga mea

verişoară, râse el. Dar de ce încerci să scoţi la iveală lucruri urâte despre tatăl tău după atâţia ani? Sunt sigur că ai destule amintiri frumoase legate de el.

Întrebarea o luă pe neaşteptate pe Lizzie, formulată astfel. Nu avea decât o singură amintire legată de tatăl ei, şi *nu* era o amintire frumoasă. Dar Ria îl adorase.

Ochii mari şi albaştri ai lui James străluceau. Oare îi făcea plăcere stânjeneala ei evidentă? Probabil, se gândi ea cu amărăciune, făcea parte din natura lui.

— Haide să nu ne mai gândim la astfel de lucruri acum, spuse el. Uite ceva mult mai interesant despre care putem vorbi.

Spunând asta, James o conduse dincolo de o cotitură a Serpentinei şi îi arătă ceva în depărtare. Grijile lui Lizzie dispărură pe moment când văzu priveliştea din faţa ei. Era cea mai înaltă clădire pe care o văzuse vreodată. Şi era construită pe de-a-ntregul din sticlă.

Avea o formă de cruce. Secţiunea mai scurtă avea un acoperiş rotunjit, făcând-o să arate ca un dom dreptunghiular. Secţiunea mai lungă părea să se întindă peste un kilometru. Construcţia strălucea în lumina soarelui. Acoperişul ei era mai înalt decât vârfurile copacilor din jur, şi era acoperit cu sute de steaguri colorate.

— Arată ca o clădire din poveşti, spuse ea, uimită. Este făcută într-adevăr din sticlă?

— Da, zâmbi James, văzându-i expresia uimită. Se numeşte Palatul de Cristal.

— Dar cum de nu se prăbuşeşte?

— E susţinută de un schelet de oţel. Înăuntru sunt podele de lemn, balcoane şi chiar şi copaci întregi. S-a făcut atâta scandal când s-a auzit că vor să se taie ulmii de-acolo, încât clădirea s-a construit pur şi simplu în jurul lor.

— Ai fost înăuntru? întrebă Lizzie, grăbind pasul ca să vadă mai bine.

— Într-adevăr. Sunt sute de exponate înăuntru, de la

maşinării greoaie – plictisitoare, deşi se presupune că sunt cele mai bune din lume –, la pietre preţioase. Cred că te va interesa să afli că două dintre cele mai mari diamante din lume sunt aici. (James îi aruncă o privire întrebătoare). N-ai auzit nimic despre expoziţie când locuiai în sălbăticia din Australia?

— Nu ştiu când am văzut ultima oară un ziar. Trebuie să fi fost acum cel puţin şase luni. Îmi amintesc că am citit despre o expoziţie organizată de prinţul Albert, şi că erau nişte discuţii legate de ea, dar nu mai ţin minte detaliile.

— „Discuţiile" de care vorbeşti ţineau de decizia de a organiza expoziţia în Hyde Park. Mulţi membri din înalta societate s-au opus vehement. Spuneau că va fi o clădire oribilă, şi că frumosul nostru parc va ajunge fără copaci şi pustiit ca un deşert. Dar, după cum vezi, rezultatul este…

— Strălucitor, termină Lizzie în locul lui, privind clădirea plină de admiraţie. Când ai fost acolo?

— Ah, am fost de câteva ori. Am cumpărat un bilet pentru întreg sezonul, desigur. Era singura cale de a lua parte la ceremonia de inaugurare de luna trecută.

Lizzie se întoarse nerăbdătoare spre el.

— Putem merge acolo acum?

— Mă tem că nu, râse James. Ai avea nevoie de cel puţin o zi întreagă ca să vezi totul. Mătuşa vrea să te întorci acasă la timp pentru prânz. Te voi duce acolo în curând, dacă te simţi suficient de întremată pentru asta.

— Sunt sigură că voi fi bine.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors în Londra, spuse James. Cât de tare ne vom distra!

Lizzie încercă să-şi imagineze copaci întregi dinăuntrul unei construcţii pline cu exponate. Era sigură că adevărul era mai măreţ decât orice şi-ar fi putut imagina. Cât de mult îşi dorea ca şi Tom să fi fost acolo ca să vadă asta. Tom iubise Londra, cu aglomeraţia ei, firmele şi monumentele maiestuoase. Iubise chiar şi mizeria, şi

ceţurile londoneze. Ar fi fost peste măsură de uimit să vadă o asemenea privelişte extraordinară. Privirea lui Lizzie se împăienjeni. Clipi de câteva ori şi nu se putu stăpâni să nu murmure:

— I-ar fi plăcut să vadă asta atât de mult.

— Cât de urât din partea mea, spuse James. Mă gândeam doar la bucuria de a te fi întors, şi nu şi la circumstanţele tragice care te-au adus aici. Întorcându-se să culeagă o floare dintr-un tufiş îmbobocit, adăugă: Ştiu că nu mă pot compara cu dragul tău Edward. Făcând o plecăciune, îi oferi floarea. Mă poţi ierta?

Lizzie acceptă floarea roşie şi încercă să zâmbească slab, apoi îi savură parfumul dulce pentru o clipă. Nu se simţea în stare să vorbească.

— Vai de mine, spuse James, privind de-a lungul aleii. Chiar când credeam că am reuşit să te înveselesc, uite-l pe Geoffrey.

Lizzie îşi ridică privirea. Geoffrey se afla cam la cincizeci de paşi depărtare, venind spre ei. Silueta lui înaltă ieşea în evidenţă în faţa trestiilor care creşteau pe marginea apei. Când îi văzuse, grăbise pasul, făcându-i inima lui Lizzie să bată mai repede. Era din cauza furiei pe care i-o provocaseră evenimentele zilei trecute, era sigură. Nu uitase cuvintele lui aspre. Şi totuşi, Lizzie nu se putea stăpâni să nu observe cât de bine arăta Geoffrey, în costumul lui negru şi cu eşarfa la gât. Alţi bărbaţi arătau şters în negru, dar culoarea se potrivea mai bine decât oricare alta cu părul său brunet şi ochii lui. Lizzie ar fi preferat, de dragul propriei stăpâniri de sine, ca bărbatul să nu fie chiar atât de chipeş.

Pe măsură ce paşii lui se apropiau, Lizzie începu să se piardă în privirea lui intensă. Rămăsese locului, simţind că picioarele prinseseră rădăcini şi, în mod straniu, începu să ameţească.

Capitolul 12

Geoffrey îi descoperise chiar atunci când James îi oferea Riei o floare. Chiar şi de la distanţă, văzuse gestul dramatic al vărului său, la fel de exotic ca şi floarea pe care o culesese. Dar graţia cu care Ria o primise îi captivase şi mai mult atenţia.

De ce era James atât de galant? Geoffrey spera că nu încerca să o seducă pe Ria. Ea era prea bună pentru el. Mirat să se surprindă gândindu-se la asta după cât de tare îl înfuriaseră cuvintele ei, îşi spuse mai degrabă că, în ciuda tuturor defectelor ei, Ria era totuşi prea bună pentru James.

James era un seducător şi un pierde-vară. Nu era în stare să-şi păstreze doi şilingi în buzunar. Se zvonea că averea lui era pe terminate şi trebuia să-şi găsească o soţie bogată pentru a-şi păstra stilul de viaţă cu care se obişnuise. Asta o descalifica pe Ria printre alegerile lui. Era evident că se întorsese din Australia fără niciun bănuţ. Trebuia să primească o moştenire din partea tatălui ei, dar nu una suficient de mare pentru a susţine un stil de viaţă opulent.

Ria rămase nemişcată ca o statuie când Geoffrey se apropie de ei. Floarea roşie pe care o ţinea în mână ieşea în evidenţă şi mai mult în comparaţie cu rochia ei cenuşie. În spatele ei, Palatul de Cristal strălucea în lumina soarelui. Îi zâmbise lui James, dar când privirea ei o întâlni pe a lui Geoffrey zâmbetul se stinse, înlocuit de aceeaşi precauţie pe care o văzuse şi în ajun. Avu impresia că vedea cum pereţii se ridică aievea în jurul ei.

Când ajunse la ei, James îi scutură mâna.

— Trebuia să-mi dau seama că ai de gând să te trezeşti devreme şi să bântui prin parc.

— Trebuie să-ţi spun că nu mă aşteptam să te văd, răspunse Geoffrey. Nu e puţin prea devreme pentru lumea

bună?

James ignoră cu graţie critica insinuată de Geoffrey.

— Nu mai contează, spuse el. Toată gălăgia de la expoziţie a stricat cu totul plăcerea plimbărilor de după-amiază. Şi, în orice caz, mă sacrific de dragul Riei. Ne-am gândit că i-ar face bine să se plimbe puţin.

Geoffrey se întoarse spre Ria şi făcu o reverenţă. Ar fi vrut să vorbească, dar nu reuşi să spună nici măcar platitudinile obişnuite. Văzând-o, rana din inima lui începu să pulseze dureros din nou. Şi totuşi, Ria stătea acolo nemişcată şi atât de frumoasă. Nu arăta deloc ca o femeie care adusese scandal şi suferinţă pentru două familii.

Ria încuviinţă în schimb, dar nu spuse nimic. James observă răceala schimbului dintre ei.

— Haideţi, interveni el. Doar nu sunteţi încă supăraţi unul pe celălalt? Îi desfăcu blând braţul Riei dintr-al lui şi îl întinse spre Geoffrey. Trebuie să daţi mâna, cel puţin.

Geoffrey îi luă mâna într-a lui. Ria nu părea dispusă să o lase acolo, dar nu încercă să se tragă înapoi.

— Am hotărât, continuă James, ca de-acum înainte să ne amintim de cei dispăruţi cu dragoste şi cu respect, dar să nu permitem amintirilor să se amestece în viaţa noastră actuală. Viaţa merge înainte, să ştiţi.

Geoffrey nu se simţea în stare să o privească în ochi pe Ria, aşa că îi privi în schimb mâna. Mănuşa ei neagră era nouă şi bine croită. Chiar şi prin propriile mănuşi, simţea că pielea din care erau făcute era moale şi subţire. Se gândi, deşi n-avea nicio legătură cu momentul, că vizita lui Lady Thornborough pe Regent Street avusese rezultate excelente.

Ridicându-şi privirea, Geoffrey se pierdu încă o dată în ochii ei albaştri-violeţi.

— Da, spuse el încet. Viaţa merge mai departe.

Încordarea care pusese stăpânire pe trupul Riei păru să dispară. James zâmbi în semn că era întru totul de acord.

— Doamne ajută că am terminat cu asta, spuse el. Acum, Geoffrey, oferă-i braţul tău.

Spunând asta, îi luă mâna Riei şi o aşeză pe braţul vărului său. Îşi continuară drumul pe Serpentină, cu Ria încadrată de cei doi bărbaţi.

— Este atât de plăcut să ne plimbăm împreună, remarcă James, fără să vorbească în mod special cu vreunul din ei. Nu credeţi?

Geoffrey simţea din plin apropierea de Ria. Fiecare fibră a trupului său îi transmitea cât de aproape erau unul de celălalt. Era aceeaşi senzaţie curioasă pe care o avusese şi când o luase de braţ în salonul lui Lady Thornborough. De data asta însă, membrele lui reuşiră să funcţioneze, lucru pentru care era recunoscător.

Abia auzea remarcile animate ale lui James despre Marea Expoziţie şi efectul mulţimilor asupra admiratului Hyde Park. Era bucuros că Ria îi răspundea suficient de mult lui James pentru ca discuţia să poată continua fără ajutorul lui.

Spre surprinderea lui, James întrebă:

— Ai vreo trăsură prin apropiere, Geoffrey?

— Da. I-am spus vizitiului să mă aştepte dincolo de Kensington Gardens.

— Excelent, spuse James, stăpânindu-şi un căscat. Am mers destul astăzi. Trebuie să ajung în pat înainte să leşin de epuizare. Ria are încă destulă energie, în schimb. Sunt sigur că i-ar plăcea să te însoţească până acolo. Pot să te rog să o duci tu acasă?

— James, nu mă poţi părăsi, protestă Ria.

Fără îndoială, Ria prefera compania lui James. Geoffrey nu o învinuia pentru asta, după ce se întâmplase în ajun. James îşi trăsese deja braţul.

— Voi doi aveţi multe de discutat, iar eu aş fi în plus.

— Dar…

— Nu-ţi face griji, draga mea, o întrerupse James,

zâmbind. Vei fi pe mâini bune. Te va proteja el de mulţimi.

„Da”, se gândi Geoffrey, „dar cine mă va apăra pe mine de ea?” Amândoi îl priviră pe James cum se îndepărta grăbit pe aleea care ducea spre intrarea de est a parcului.

— James pare să aibă destulă energie pentru cineva care susţine că este epuizat, remarcă Geoffrey.

— Îmi pare rău dacă te-a pus într-o situaţie nefirească, spuse Ria. E un dulce, dar e ca o cometă: te ia prin surprindere, te încântă, apoi dispare pur şi simplu.

În ciuda lucrurilor mai serioase care îi apăsau conştiinţa, Geoffrey era totuşi amuzat de descrierea ei.

— Îi cunosc foarte bine personalitatea, deşi sunt sigur că n-am auzit pe nimeni descriind-o astfel.

Poate că Geoffrey avea ceva de la învăţat de la James, care se bucura mereu de viaţă. Deşi voise să vorbească cu Ria, crezuse că avea mai mult timp la dispoziţie ca să-şi organizeze gândurile înainte. Dar poate că aşa era mai bine. Acum puteau vorbi în linişte, fără ca Lady Thornborough sau James să se amestece.

În timp ce mergeau, Geoffrey era foarte conştient de mâna ei pe braţul lui. Parfumul din părul ei era mai dulce decât toate florile care mărgineau aleea. Ar fi fost mult mai uşor, se gândi Geoffrey, dacă ar fi stat într-un salon, la o distanţă respectabilă unul de celălalt.

Fusese mai uşor să se gândească la Ria în mod abstract, când şi-o putuse imagina ca pe o fată îndărătnică şi neascultătoare care trebuia stăpânită. Însă era mult mai dificil când se confrunta cu ea personal, într-o plimbare.

— Ria, începu el. Mă bucur că avem câteva minute să stăm de vorbă. Plănuiam să te vizitez astăzi.

Ria se încordă şi zidurile din jurul ei reapărură. Privea fix de cealaltă parte a râului, urmărind oamenii care veneau şi plecau din Palatul de Cristal.

— Sunt sigură că ai multe întrebări. Sunt dispusă să îţi răspund, desigur. Dar mai întâi sper că-mi dai voie să-mi

cer scuze pentru felul în care m-am purtat ieri.

Geoffrey o privi uimit. Era posibil ca discuţia lor să meargă mai uşor decât se aşteptase.

— Te rog să înţelegi, continuă ea, că nu-mi cer scuze pentru hotărârea noastră de a pleca în Australia.

Bineînţeles că nu.

— Înţeleg.

— A fost nepoliticos din partea mea să vorbesc atât de crud însă. Ştiu că ţineai mult la fratele dumitale. Ria îl privi nerăbdătoare. Îmi pare rău că ne-am cunoscut în circumstanţe atât de amare. Edward îşi dorea foarte mult ca noi doi să fim prieteni.

— Da, pare ceva ce ar spune Edward. Îşi dorea mereu să fie prieten cu toată lumea.

— Insinuezi cumva că greşea? Dacă e vorba de defecte, nu e ceva chiar atât de grav.

— Presupun că e adevărat, recunoscu Geoffrey.

Edward îşi făcea prieteni atât de uşor. Geoffrey îl invidiase în secret pentru asta, căci el însuşi era mult mai precaut cu persoanele pe care le accepta în cercul lui de prieteni.

— Edward vorbea de multe ori cu mândrie despre dumneata şi despre William, continuă Ria. Credea că propria viaţă nu se putea compara cu a voastră. Voia să fie demn de iubirea şi de admiraţia fraţilor lui.

— Dintotdeauna l-am iubit, spuse Geoffrey.

— Dar nu l-ai admirat.

Geoffrey nu răspunse. Ceea ce spusese Ria era adevărat, deşi Edward avea calităţi pe care Geoffrey şi le-ar fi dorit într-o mai mare măsură.

— Voia să vă demonstreze că poate reuşi pe cont propriu, fără să aibă parte de ajutor din partea familiei, spuse Ria. Voia să vă facă mândri.

— Ei bine, a făcut ceva incredibil de prostesc încercând asta, spuse Geoffrey. Aş fi fost mult mai mândru

de el dacă…

— Te rog, spuse Ria, luându-i ambele mâini într-ale ei. Haide să nu ne certăm din cauza trecutului. Nu-l putem schimba.

Ochii ei îi căutară pe ai lui, iar chipul ei era deschis şi rugător. Reproşurile îi muriră lui Geoffrey pe buze. Poate că Ria îl învăţa cum să ierte. Tăcerea se prelungi, întreruptă doar de foşnetul slab al frunzelor de deasupra. Geoffrey oftă.

— Ai dreptate. Şi trebuie să-mi cer scuze pentru ce am spus ieri, la supărare.

Ria zâmbi. O briză răcoroasă îi mângâie uşor o şuviţă cârlionţată de la baza gâtului. Încă o dată, Geoffrey avu aceeaşi idee absurdă la care se gândise şi în ajun, când se întâlniseră: că ar fi fost foarte greu să-i refuze ceva acestei femei.

Geoffrey se trase înapoi şi îi lăsă mâinile dintr-ale lui, deşi nu o făcea din furie, aşa cum se întâmplase cu o zi în urmă. De data asta se îndepărtă fiindcă îi era mult prea greu să gândească limpede când ea era atât de aproape.

Bunele maniere dictau în schimb ca el să-i ofere braţul. Porniră din nou pe alee. Chiar dacă Ria era atât de aproape de el, iar mâna ei se odihnea pe braţul lui, era mai bine să se mişte decât să rămână ţintuit locului, fermecat, fără să fie în stare să mai vadă ceva în afară de chipul ei frumos. După ce porniră din nou, Geoffrey reuşi să respire.

— Ria, ai dreptate când spui că nu trebuie să ne mai gândim la trecut. De fapt, vreau să discut despre prezent. Ce planuri ai acum, că te-ai întors în Anglia?

Capitolul 13

Lizzie se împiedică de o rădăcină. Geoffrey o prinse

strâns de braţ ca să nu cadă. Îşi regăsi echilibrul şi îi zâmbi în semn de mulţumire. Mâinile lui se relaxară.

Lizzie era recunoscătoare pentru cele câteva secunde în plus, fiindcă avusese timp să se gândească mai bine la ce urma să răspundă. Îşi reaminti una dintre maximele Riei: „Dacă vrei să minţi, pune cât mai mult adevăr în asta. Spune adevărul şi poţi uita de el; spune o minciună şi va trebui să ţi-o aminteşti pentru totdeauna”. Sfatul Riei era perfect.

— Sper să duc o viaţă cât mai liniştită, spuse Lizzie, iar acesta era purul adevăr. Am nevoie de timp ca să-mi recapăt forţele.

— Şi apoi? insistă Geoffrey.

— Sunt nerăbdătoare să mă întorc la Rosewood.

— Dar vei rămâne în oraş pentru restul sezonului, nu-i aşa?

— Da, oftă Lizzie. Aş fi fost mai fericită dacă aş fi plecat imediat spre Rosewood. Sunt sigură că mi-ar face mai bine. „Şi m-ar ţine departe de întrebări şi priviri iscoditoare.”

— Lady Thornborough nu e de aceeaşi părere?

— Nu. Doctorul Layton spune că nu mai e niciun pericol, iar bunica insistă să rămân în oraş.

— Cred că se cuvine să te avertizez că îţi va fi greu să duci acea „viaţă liniştită” de care spuneai. Toată Londra ştie că te-ai întors. Vei fi invitată peste tot.

Lizzie îşi reaminti de conversaţia neplăcută de la micul dejun.

— Am încercat să-i explic bunicii că nu vreau să ies deloc în societate.

— Nu? Geoffrey nu părea convins. Credeam că abia aştepţi să te reîntorci la serate şi cine oficiale. William spunea că te simţeai bine, mereu în centrul atenţiei.

Lizzie îi aruncă o privire plină de reproş.

— Crede-mă, nu mai sunt acea fată prostuţă din înalta

societate care a plecat din Anglia acum zece ani.

Încă o dată, Lizzie considera că spusese adevărul, dar asta dincolo de faptul că nu era de fapt Ria. Când fugise cu Freddie fusese tânără, naivă şi îndrăgostită, aşa cum fusese şi Ria. Acum era cu mult diferită.

— Trebuie să te pregăteşti pentru ce se va întâmpla. Oriunde vei merge, vei primi tot felul de întrebări indiscrete despre viaţa din Australia. Vei fi cercetată şi discutată de parcă ai fi un exponat fascinant de la grădina zoologică.

Lizzie se gândi neliniştită că va trebui să aibă de-a face cu toţi acei oameni. Se simţea nepregătită, în ciuda conversaţiilor ei lungi cu Ria şi a manierelor pe care le deprinsese în lunile pe care le petrecuse împreună cu Freddie. Nu se aşteptase ca Lady Thornborough să o împingă în mijlocul societăţii atât de repede. Crezuse că va avea mai mult timp.

— Când ţi se vor pune aceste întrebări, continuă Geoffrey, va trebui să ai grijă. Nu trebuie să spui sau să faci nimic din ce ar putea dăuna reputaţiei familiilor noastre.

— Asta te îngrijorează pe dumneata? Crezi că voi face încă ceva care să îţi strice reputaţia?

În ciuda grijilor sale, Lizzie nu-şi putu stăpâni o notă de indignare din glas. Geoffrey clătină din cap.

— Eşti prea dură. Nu fac decât să îţi reamintesc că se impune să fii discretă.

Lizzie era dureros de conştientă de faptul că trebuia să aibă grijă la fiecare pas.

— Speram că vorbele mele de astăzi ţi-au inspirat mai multă încredere. Sunt la fel de preocupată ca şi dumneata când vine vorba de reputaţia familiei.

Într-adevăr, îşi dădu Lizzie seama, dorea să-l facă pe Geoffrey să o aprecieze nu doar pe Ria, ci şi pe ea însăşi, cumva. Geoffrey o privi gânditor pentru o clipă.

— Cred că spui adevărul.

Adevărul. Lizzie şi-ar fi dorit să-l audă folosind orice

alt cuvânt. Îşi continuară plimbarea în tăcere. Lizzie căuta un subiect sigur de conversaţie, dar dintr-odată atenţia îi fu distrasă din nou de oamenii şi trăsurile aflate de cealaltă parte a Serpentinei.

— Ai fost la Marea Expoziţie?

Judecând după răspunsul vesel al lui Geoffrey, făcuse cu siguranţă alegerea corectă.

— Am fost implicat în planificarea ei, de fapt.

— Ai fost? Deci l-ai cunoscut pe prinţul Albert?

— Într-adevăr.

— Este oare… Lizzie îşi coborî vocea, deşi nimeni nu era suficient de aproape încât să o audă. Este într-adevăr un neamţ scorţos şi plictisitor, aşa cum scriu ziarele?

Geoffrey râse. Sunetul o surprinse pe Lizzie, fiindcă era atât de plin şi de plăcut. Simţi un fior scurt şi speră imediat că îl va auzi din nou.

— Prinţul Albert are un simţ al umorului destul de ascuţit după ce ajungi să îl cunoşti. Este un om pe cinste – şi nu spun asta doar fiindcă s-a căsătorit cu regina noastră. Are idealuri înalte şi îl preocupă într-adevăr toate persoanele din regat, atât bogaţii, cât şi săracii.

Lizzie clătină din cap, neîncrezătoare.

— N-am văzut niciodată un prinţ căruia să-i pese sincer de săraci, în afară de cum să le stoarcă şi mai multe taxe.

Geoffrey clătină din cap.

— Ai rostit nişte cuvinte foarte cinice – mai ales că faci parte din clasa privilegiată.

Lizzie îl privi neimpresionată, încercând să găsească o explicaţie pentru ceea ce spusese. Încă o dată, sfatul Riei de a spune adevărul cât mai mult posibil o scoase din încurcătură.

— În ultimii zece ani nu am trăit deloc ca o membră a clasei privilegiate. Am simţit pe pielea mea cum e să te chinui ca să supravieţuieşti.

Cuvintele ei erau rezonabile şi Geoffrey le acceptă cu uşurinţă.

— Acum vezi lucrurile diferit, presupun. Vocea lui părea să aibă o urmă de încuviinţare. Şi presupunerea dumitale este, probabil, adevărată în ceea ce priveşte majoritatea monarhilor. Dar Albert e într-o poziţie unică. Este căsătorit cu regina, dar nu e rege. Are timp şi multe resurse la dispoziţie, iar mintea lui activă caută modalităţi de a le folosi.

Geoffrey arătă spre un pod de piatră care se ridica într-o arcadă elegantă de-a lungul Serpentinei.

— Îmi dai voie să-ţi arăt unul dintre proiectele iniţiate de însuşi prinţul? Nu e departe de aici.

Lizzie era curioasă.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta.

Traversară podul şi porniră spre palatul Kensington. Geoffrey grăbi pasul, dar Lizzie se ţinea uşor după el, mânată de entuziasm.

Se apropiau de un şir lung de clădiri simple din lemn, în care locuia un regiment de armată. Lizzie îşi aminti că văzuse acele barăci cu ani în urmă, când venise în parc ca să-i admire pe domni şi doamne în timp ce-şi făceau plimbarea.

În acea zonă a parcului mai fusese construită încă o clădire. Avea două etaje şi era făcută din piatră albă, lustruită, contrastând puternic cu barăcile pământii din apropiere. Era o structură întru totul simetrică. Două uşi de la parter încadrau două ferestre mari, identice. O scară din fier forjat ducea spre un hol deschis la etaj, unde încă două uşi şi ferestre formau un ansamblu care îl copia întru totul pe cel de la parter.

— Ce e aici? întrebă Lizzie.

— De fapt, sunt patru apartamente în clădirea asta, răspunse Geoffrey. Sunt cunoscute sub denumirea de Căscioarele Prinţului.

— Prinţul vrea să locuiască aici? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule, nu, spuse Geoffrey zâmbind.

Lizzie descoperea că îi plăcea zâmbetul lui. Când nu se mai burzuluia atât de tare, părea mai cald şi nu la fel de formidabil.

— Aceste locuinţe au fost gândite pentru clasa muncitoare, explică Geoffrey. Nu sunt suficient de grandioase pentru un prinţ, dar niciun om obişnuit nu s-ar ruşina să locuiască aici.

— Doar prinţul nu intenţionează ca oamenii obişnuiţi să se mute în Hyde Park, nu-i aşa? Clădirea se putea vedea de la ferestrele palatului Kensington. Deşi nu era o reşedinţă regală în prezent, regina Victoria se născuse şi copilărise aici. Poate că prinţul are totuşi un simţ unic al umorului.

— Clădirea este temporară, spuse Geoffrey. După sfârşitul Marii Expoziţii, va fi demolată şi reconstruită la sud de râu.

Două duzini de oameni se plimbau în jurul clădirii, admirând-o din toate părţile. Un domn gras, cu eşarfă scrobită şi joben, stătea lângă uşi, împărţind broşuri şi încurajând vizitatorii să arunce o privire înăuntru. Văzându-l pe Geoffrey, bărbatul zâmbi şi se înclină.

— Bună dimineaţa, Lord Somerville, spuse el. Lord Ashley ne-a spus că veţi veni în vizită.

Geoffrey îi scutură mâna cu căldură.

— Văd că ai mulţi clienţi, domnule Lang.

Domnul zâmbi mândru.

— Patruzeci şi cinci de vizitatori astăzi, din câte am numărat, domnule. Au venit o mulţime de membri ai clasei muncitoare, dar şi aristocraţi. Amintindu-şi poate că Geoffrey fusese preot, domnul Lang adăugă: După cum se spune în Proverbe, bogatul şi săracul se întâlnesc, dar Domnul i-a făcut pe amândoi.

Geoffrey zâmbi.

— Într-adevăr, domnule Lang. Sunt încrezător că eforturile pe care le-am făcut aici vor fi de folos tuturor în cele din urmă. Geoffrey privi în jur. Lord Ashley mai e aici?

— Într-adevăr, domnule, încuviinţă interlocutorul, arătând spre scări. Este la etaj deocamdată, oferindu-le un tur unor domni de la *Ştirile ilustrate din Londra.*

— Lord Ashley, conte de Shaftesbury, este directorul Asociaţiei pentru îmbunătăţirea Locuinţelor Clasei Muncitoare, îi explică Geoffrey lui Lizzie. Îţi va face plăcere să-l cunoşti.

Abia terminase de vorbit, că de sus se auzi un zgomot şi câţiva bărbaţi păreau să coboare de la etaj.

— Şi asta e, domnilor, spuse o voce puternică. Locuinţe sanitare, sigure şi nu costă mai mult de închiriat pentru clasa muncitoare decât cocioabele dărăpănate în care oamenii aceştia locuiesc acum.

Scările din fier forjat vibrară şi un domn înalt, cu părul argintiu şi nasul şi bărbia ascuţite îşi făcu apariţia. Se mişca sprinten, iar cizmele lui lustruite păşeau pline de autoritate pe scările din metal.

Doi bărbaţi care ţineau carneţele şi creioane păşeau pe urmele sale.

— Deci vorbim de o recuperare a investiţiei de cinci procente, întrebă unul din bărbaţi. Vă aşteptaţi într-adevăr la asta?

— Vă îndoiţi de cuvântul meu?

Cel de-al doilea bărbat scria în continuare în carneţel, chiar şi în timp ce coborau scările.

— Dar vă puteţi aştepta să primiţi bani în mod regulat de la astfel de oameni, milord? insistă acesta. Nu este prea riscant să vă lăsaţi capitalul în seama lor?

Lord Ashley se întoarse când ajunse pe ultima treaptă. Îi cercetă pe cei doi bărbaţi, care fuseseră obligaţi să se oprească şi ei pe scări. Îl împunse uşor cu bastonul în

piept pe bărbatul care pusese întrebarea.

— Permite-mi să-ţi dau un exemplu, spuse el. La Whitechapel folosim o clădire asemănătoare de câţiva ani. Cu excepţia câtorva şilingi, nimeni nu a întârziat vreodată, şi totalul chiriilor încasate este de 2 000 de lire, plătite de mai mult de 100 de chiriaşi.

Vocea autoritară a contelui le captivase uşor atenţia tuturor celor din jur. Câţiva bărbaţi şi femei priviră chiar peste balustradă, ascultând de la parter ce se petrecea. Era limpede că Lord Ashley atrăgea atenţia oriunde mergea.

— Chiriaşii noştri sunt muncitori pe care te poţi baza şi care merită ce le putem oferi, adică banii necesari pentru a construi astfel de locuinţe. Ei plătesc chiria, iar investitorii beneficiază. Spunând asta, Ashley îl privi fix pe celălalt bărbat, care continua să îşi ia notiţe. Insă cel mai important lucru de ţinut minte este că ne-am folosit averea pentru a fi de ajutor semenilor noştri.

Dinspre mulţime se auzi un murmur aprobator.

Lord Ashley îl descoperi pe Geoffrey.

— Lord Somerville, ai venit.

— Îmi cer scuze că am întârziat, milord. Am fost reţinut.

Nu era nicio urmă de răutate în vocea lui Geoffrey, dar Lizzie simţi reproşul oricum. James i-o lăsase în seamă lui Geoffrey fără să se gândească măcar că Geoffrey ar putea avea alte planuri. Privirea lui Lord Ashley se lumină văzând-o pe Lizzie.

— Reţinut, zici? Văd! Nici nu pot să te acuz, dacă atenţiile unei domnişoare atât de drăguţe te-au făcut să întârzii.

Lizzie îşi întoarse stânjenită privirea, dar Geoffrey nu părea tulburat.

— Lord Ashley, dă-mi voie să ţi-o prezint pe cumnata mea, doamna Edward Somerville.

— Doamna Somerville? Sprâncenele groase ale

lordului se ridicară. Ah, da, desigur. Îi luă mâna lui Lizzie, privind-o cu interes şi cu o urmă de milă. Lord Somerville mi-a descris deja situaţia, desigur. Ce tragedie! Mulţumesc lui Dumnezeu că dumneata, cel puţin, te-ai întors în siguranţă. Expresia contelui era plină de empatie privindu-i. Poate că vă puteţi alina durerea unul altuia, nu? Întorcându-se către Lizzie, spuse: Sunt sigur că Lord Somerville va avea mare grijă de dumneata.

Contele se referea doar la rolul de cumnat al lui Geoffrey, desigur. Chiar şi aşa, gândindu-se că Geoffrey o va îngriji, Lizzie simţi că i se taie respiraţia.

— Doamna are tot ce îi trebuie, îi spuse Geoffrey contelui, în prezent, locuieşte la bunica ei, Lady Thornborough.

Reporterii se ţinuseră la o distanţă respectabilă în tot acest timp. Deşi o priveau din când în când, Lizzie observă că unul din ei scria în continuare rapid în carneţelul lui. Ajunse la concluzia că amândoi fuseseră antrenaţi să asculte şi să observe fără să fie remarcaţi. Lizzie se mută neliniştită de pe un picior pe celălalt. Nu-i plăcea că detaliile conversaţiei lor erau înregistrate.

Lord Ashley observă că prezenţa bărbaţilor o neliniştea.

— Domnilor, rosti cu vocea lui puternică, cred că aţi văzut tot ce doreaţi să vedeţi, nu-i aşa?

Deşi formulase fraza ca pe o întrebare, era limpede ce intenţiona. Bărbaţii înaintară şi îi mulţumiră contelui pentru timpul acordat, se înclinară de câteva ori în faţa acestuia şi a lui Geoffrey, apoi îşi scoaseră jobenele în faţa lui Lizzie şi plecară.

Lord Ashley îi privi îndepărtându-se.

— Ai auzit ce a spus acel bărbat, Somerville? A întrebat dacă ne putem baza într-adevăr pe oamenii de rând să-şi plătească chiria.

— Am auzit, domnule.

— Nu ţi s-a părut o întrebare peste măsură de impertinentă – mai ales venită din partea cuiva care nici nu e atât de diferit de aşa-numitele „mase muncitoare”?

Geoffrey încuviinţă.

— Am observat de multe ori că muncitorii de rând îşi plătesc datoriile mai conştiincios decât mulţi membri din înalta societate.

— O observaţie pătrunzătoare, spuse aprobator contele, privind-o pe Lizzie cu un aer prietenos, deşi era atât de impunător. Din moment ce Lord Somerville te-a scos la plimbare astăzi, nu vrei să inspectezi micul nostru proiect?

Lizzie îl plăcu instinctiv pe acest bărbat. Deşi se comporta cu o siguranţă de sine remarcabilă şi părea obişnuit să comande, la fel ca oricare alt bărbat aflat în poziţia lui, părea de asemenea accesibil.

— Da, milord, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta.

— Splendid, splendid. Lordul se întoarse încă o dată spre scară. Trebuie să vezi apartamentele de la etaj ca să apreciezi cum se cuvinte designul minunat al trapelor pentru praf şi cărbune.

În timp ce urcau, Geoffrey o luă blând pe Lizzie de braţ, apropiindu-şi umerii laţi de ai ei pe scara îngustă. Până să ajungă în capul scărilor, Lizzie descoperi surprinsă că respira greu. Geoffrey nu încercă să se îndepărteze de ea, ci aşteptă ca respiraţia ei să se liniştească şi întrebă cu blândeţe:

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc, răspunse Lizzie, reuşind să încuviinţeze. Uitase de celelalte persoane de la etaj, care îi urmăriseră de sus în timp ce Lord Ashley vorbea cu jurnaliştii. O clipă mai târziu, inima i se opri în piept când auzi o voce strigând de undeva de lângă ea:

— Doamne sfinte! Să vezi că e Lizzie Poole!

Capitolul 14

Lizzie se simţi cuprinsă dintr-odată de valuri de căldură şi de gheaţă. Se întoarse şi ajunse faţă în faţă cu un bătrân cu faţa ridată. Haina care îi acoperea spatele cocoşat fusese peticită şi cusută de zeci de ori, dar era probabil cea mai bună haină pe care o avea. Zâmbi larg, arătându-şi gura din care lipseau aproape toţi dinţii.

— Lizzie Poole! Credeam că ai dispărut pentru totdeauna! Dar iată-te aievea, şi ce haine frumoase porţi! Taică-tău ar fi căzut pe spate să te vadă!

Vocea bătrânului era răguşită şi sufocată, de parcă ar fi fost bolnav la plămâni. Dar cuvintele lui erau groaznic de limpezi. Lizzie rămase ţintuită locului, îngrozită. Ştia că erau oameni în Londra care o puteau recunoaşte, chiar şi după atâţia ani, dar se convinsese că nu avea cum să îi întâlnească din moment ce urma să se învârtă în cercurile cele mai exclusiviste din Londra. Cine ar fi putut ghici că Marea Expoziţie urma să reunească toate clasele sociale? Bogaţii şi săracii se întâlneau aici…

Lizzie nu reuşi să vorbească. Geoffrey îl privi surprins pe bătrân. Până şi Lord Ashley cel plin de vervă părea să nu-şi mai găsească cuvintele.

— Eu sunt! spuse bătrânul, apropiindu-se încă un pas de Lizzie. Ben Weathers! Nu se poate să mă fi uitat.

Lizzie îi studie faţa. Avea un nas lat, şi cărnos, şi roşu, ochi albaştri şi apoşi care erau atât de şterşi, încât părea că cineva le spălase toată culoarea. Era mai bătrân şi avea mai multe riduri decât înainte, dar Lizzie recunoscu oricum chipul unuia dintre cei mai dragi prieteni ai tatălui ei.

Se strădui să-şi păstreze expresia impasibilă, dar o multitudine de dorinţe care se luptau una cu alta puseră

stăpânire cu ea. Tatăl ei murise pe când era în Australia, şi nu ştia nimic despre ultimele lui zile. Era sigură că Ben Weathers putea răspunde tuturor întrebărilor pe care tânjea să le pună. Weathers continua să o privească nerăbdător. Oare văzuse urma de recunoaştere din ochii ei? Ba chiar îşi deschisese braţele, de parcă se aştepta ca Lizzie să vină şi să-l îmbrăţişeze. Lizzie avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se arunce în braţele lui. Se forţă să se concentreze pe braţul solid al lui Geoffrey şi se agăţă de el. Asta era calea ei acum. Trebuia să nege că-l cunoştea pe bărbatul din faţa ei.

Lizzie îl privi dezinteresată pe bătrânul pe care îl iubise odată la fel de mult ca pe propriul tată. Cumva, reuşi să folosească acelaşi ton aristocratic pe care îl folosise cu Harding şi spuse rece:

— Despre cine vorbiţi, *domnule?*

Pronunţă cuvântul „domnule” cu o inflexiune ironică, gândindu-se că o doamnă ar fi fost jignită dacă un străin care îi era în mod evident inferior i s-ar fi adresat astfel. Weathers se trase înapoi, de parcă l-ar fi plesnit.

— Vai, Lizzie! Ce…? Chipul lui oglindi confuzia şi îndoiala. Deci nu eşti Lizzie Poole?

Lizzie simţi că se sufocă şi spuse cu un glas sugrumat:

— Sunt sigură că nu pot fi vreuna dintre cunoştinţele *dumitale.*

Fiind atât de nerăbdătoare să pară suficient de jignită, Lizzie vorbise prea dur. Îşi regretă cuvintele în clipa în care văzu expresia ruşinată a lui Weathers. Aşa că fu recunoscătoare când Geoffrey spuse, pe un ton împăciuitor:

— E vorba despre o confuzie, bătrâne. Te adresezi de fapt onorabilei doamne Somerville.

Weathers privi cu ochii mijiţi chipul lui Lizzie, încercând să împace cuvintele lui Geoffrey cu dovada contradictorie pe care o avea în faţa ochilor. Lizzie rămase foarte nemişcată sub privirea lui intensă, căci nu avea

încredere să-şi mişte nici măcar un muşchi.

În sfârşit, Weathers păru să accepte cuvintele lui Geoffrey. Îşi plecă privirea, cu o expresie stânjenită de om sărac care se adresa celor cu un statut mult superior.

— Îmi cer scuze, doamnă. N-am vrut să vă jignesc, cu siguranţă.

Inima lui Lizzie se strânse atât de tare, încât se temea că va exploda. Nu spuse nimic.

— Nu e nicio problemă, spuse blând Geoffrey. Poate că ochii tăi bătrâni îţi joacă feste.

Lizzie ar fi pus pariu că ochii lui Ben Weathers erau mai ageri ca ai unui şoim, dar postura lui umilă rămase neschimbată. Încuviinţă şi zise:

— Într-adevăr, domnule, sunt sigur că asta s-a întâmplat. Se aplecă din nou. Nu o voi mai deranja pe doamna.

Geoffrey o trase blând pe Lizzie din faţa scărilor ca să-i facă loc lui Weathers. Lizzie îşi întoarse privirea, prefăcându-se interesată de una dintre ferestrele care se deschideau spre hol. Spera că Weathers va interpreta asta ca pe un semn că deja nu se mai gândea al el.

Chiar şi cu spatele la el, tot îi simţea privirea curioasă în timp ce se îndrepta spre scări. Când paşii lui se stinseră, Lizzie oftă uşurată.

— Cât de extraordinar! exclamă Lord Ashley. Ce crezi despre asta?

— Sunt sigură că nici n-aş putea ghici.

Lizzie încercă să vorbească nonşalant, dar, spre disperarea ei, cuvintele ieşiră sugrumate.

— E limpede că avea impresia că te ştie, spuse Geoffrey.

— Da, ei bine… Lizzie înghiţi în sec, încercând să scape de nodul din gât. Aşa cum ai spus, probabil că nu vedea bine.

Geoffrey clătină din cap.

— Am spus asta doar ca să te scutesc de o situaţie jenantă.

— De ce? El a fost impertinent să mi se adreseze aşa.

— Poate că semeni cu fiica unui om pentru care lucra bătrânul, sugeră Lord Ashley. A spus ceva despre tatăl ei.

— E o presupunere rezonabilă, încuviinţă Geoffrey.

Ambii bărbaţi luau evenimentul mult prea în serios. Lizzie trebuia să găsească o cale de a face întreaga poveste să pară ridicolă. Ce-ar fi spus Ria?

— Trebuie să vă spun că întreaga situaţie mă supără foarte tare, spuse ea pe un ton nonşalant, accentuându-şi cuvintele cu o expresie exagerat de jignită.

Geoffrey o privi consternat.

— Te supără? De ce? întrebă Lord Ashley.

— Mă îngrozeşte gândul că există cineva care seamănă cu mine. Este atât de jignitor! Lizzie îşi înclină mândră capul. Vreau să cred că sunt întru totul unică!

— Ai dreptate, draga mea! zâmbi Lord Ashley. A fost de neiertat din partea noastră să discutăm orice altă variantă.

Lizzie îi zâmbi larg.

— Te iert. Apoi privi din nou prin fereastră, prefăcându-se curioasă. Intrăm? Sunt foarte nerăbdătoare să aflu totul despre această clădire.

Lord Ashley îi făcu semn spre uşa deschisă.

— Vei fi impresionată, fără îndoială…

Lizzie se gândi că se arătase credibil de interesată în timp ce lordul îi arăta locuinţa simplă, dar modernă. Îi arătă dormitorul matrimonial, şi cele două camere mai mici pentru copii.

— Dormitoare separate! exclamă el fericit. Pentru a încuraja modestia şi standardele morale înalte.

În micuţa bucătărie, lordul îi arătă mulţumit evacuările separate pentru gunoi şi cărbuni.

Lizzie zâmbi şi încuviinţă în semn de apreciere. Reuşi

chiar să pună câteva întrebări pertinente, deşi gândurile ei continuau să se întoarcă la Ben Weathers.

Acţiunile ei îl răniseră şi îl dezamăgiseră pe bătrân, şi regreta asta. Trecuseră cu siguranţă cel puţin zece ani de când se văzuseră ultima oară. Acei ani se oglindeau clar în silueta lui cocoşată. Şi totuşi, o recunoscuse. Câţi reprezentanţi ai clasei de jos a Londrei ar fi putut-o recunoaşte încă?

Cu o oră în urmă, fusese nerăbdătoare să viziteze Marea Expoziţie. Acum, gândul de a-şi petrece ore în şir în acea clădire vastă, cu sute – poate mii – de oameni din toate colţurile Londrei, o neliniştea. Bogaţii şi săracii se întâlneau aici… Trebuia să aibă mare grijă.

*

Geoffrey stătea faţă în faţă cu Ria, privind-o în timp ce trăsura lor înainta de-a lungul marginii sudice a Hyde Park, îndreptându-se spre est, spre Mayfair. Ria stătea cu capul sprijinit de peretele vehiculului şi ochii închişi, afundându-se şi mai adânc în catifeaua moale a banchetei cu fiecare mişcare a trăsurii. Părea epuizată. Nu mai spusese nimic de ceva vreme.

Geoffrey îşi reproşă că o ţinuse cu el în oraş atâta vreme, şi o obosise şi mai mult ducând-o să vadă Căscioarele Prinţului. În acelaşi timp, Ria păruse dispusă să vadă clădirea şi se arătase chiar sincer interesată. Abia după ce se despărţiseră de Lord Ashley, oboseala începuse să iasă la iveală. Fusese liniştită şi atentă, cercetând atent chipurile tuturor celor pe lângă care treceau în drum spre trăsura lui Geoffrey. Poate îl căuta pe bătrânul care îi vorbise mai devreme.

Geoffrey încă se mai gândea la acel episod straniu. Bătrânul fusese convins că o cunoaşte pe Ria, deşi îi spusese pe un alt nume. Ea încercase să treacă uşor peste

incident, dar Geoffrey simţea că o supărase mai mult decât lăsa să se întrevadă.

Ria îşi dăduse probabil seama că o cerceta cu privirea. Deschise ochii. Geoffrey crezu că vede o urmă de vulnerabilitate în privirea ei, o tristeţe pe care era tentat să creadă că o putea înţelege. Sprâncenele ei se strânseră, de parcă încerca foarte tare să-şi amintească ceva. Geoffrey mai-mai că-şi dorea să se întindă şi să o ia de mână, ca pe un copil.

Se bucură însă că rezistase tentaţiei, fiindcă expresia Riei se schimbă într-o clipă în ceva cu totul diferit. Un zâmbet jucăuş stinse orice urmă din fata liniştită şi pierdută. Ria îşi duse mâinile la obraji şi spuse:

— O, vai, am o pată pe faţă?

Geoffrey se forţă să zâmbească şi clătină din cap.

— Mă întrebam doar dacă te simţi bine.

— Ah, da. Foarte bine. Se întinse să-şi verifice boneta şi îşi ascunse o şuviţă rătăcită sub ea. Mărturisesc că sunt obosită, dar asta nu contează. A fost o dimineaţă atât de interesantă.

Trăsura se opri. Geoffrey privi pe fereastră şi văzu că se opriseră la intersecţia cu strada lată care ducea la casa lui Lady Thornborough. Drumul era plin de trăsuri, cărucioare şi căruţe. Vizitiul aştepta, probabil, o ocazie să se amestece printre celelalte vehicule.

— Palatul de Cristal este atât de minunat! continuă veselă Ria. Abia aştept să văd ce e înăuntru.

— Când mergi? Mâine?

— Ah, nu. James spune că trebuie să aşteptăm până sâmbătă, când sunt mai puţini vizitatori, pentru că taxa de intrare este mai mare.

Ria vorbea pe un ton nonşalant, naiv, ca atâtea alte domnişoare pe care le întâlnise în Londra în acel sezon. Îl înfuria.

— Plănuieşti să eviţi persoanele cu un statut inferior,

spuse el cu o urmă de sarcasm. Un plan strălucit. Până una-alta, nu vrei să se repete scena de astăzi, când cineva te-a confundat cu o femeie de rând.

Chipul Riei se înroşi. Probabil că îi simţise reproşul din voce. Geoffrey fu deci surprins când Ria încuviinţă de parcă ar fi spus ceva perfect normal.

— Într-adevăr. Nu vreau încă un asemenea incident. Ar fi…

Ria fu întreruptă în mijlocul propoziţiei când trăsura se smuci înainte fără niciun avertisment. Vizitiul probabil că zărise un spaţiu liber şi se grăbise să profite. Mişcarea neaşteptată o aruncă pe Ria de pe banchetă şi căzu în faţă, aterizând pe podeaua trăsurii.

— … ciudat, termină ea.

Imediat, Geoffrey se ridică să o ajute. Mâinile lui îi înconjurară talia îngustă, stârnind în el un vârtej de senzaţii imposibil de scuzat.

— Te-ai lovit? întrebă el cu o voce ipocrit de calmă.

Faţa ei era la câţiva centimetri de a lui.

— Nu… nu cred, se bâlbâi ea.

Încet, Ria reuşi să se ridice în picioare, iar Geoffrey o ajută să se aşeze din nou. Amândoi trebuiau să facă un efort ca să-şi păstreze echilibrul.

După ce se lăsă şi el să cadă pe banchetă, trăsura continuă să înainteze rapid pe stradă, iar Geoffrey fu recunoscător pentru asta. Avea să se simtă extrem de uşurat după ce o ducea pe Ria acasă şi îşi vedea de drum. Îi provocase mult prea multe emoţii în acea zi.

Ea trase încet de mănuşi şi îşi rearanjă şalul, iar trăsura opri în faţa casei lui Lady Thornborough. Obrajii ei erau trandafirii – într-un contrast viu cu ziua când o văzuse pentru prima oară, întinsă pe treptele de marmură, leşinată.

Vizitiul deschise uşa. Geoffrey coborî din trăsură şi se întoarse să o ajute pe Ria. De fiecare dată când ea se

apropia atât de mult, toate celelalte lucruri din jur păreau să dispară până când nu mai rămânea decât ea. Parfumul ei subtil de trandafiri îl învălui cu totul.

— Mulţumesc că m-ai adus acasă, Geoffrey. Ştiu că ţi-am încurcat planurile.

Tonul ei era supus. Geoffrey simţi din nou acea pornire stranie să o consoleze.

— Cred că putem să-l învinuim pe James că mi-a stricat planurile.

— Atunci trebuie să-l „învinuim” şi că ne-a oferit ocazia de a lămuri câteva lucruri, zâmbi Ria. Ştiu că vorbesc uneori ca o femeie naivă, dar mă bucur că am petrecut acest timp împreună astăzi.

— Şi eu.

Geoffrey era sincer. Simţise o altă latură a personalităţii Riei, pe care voia să o cunoască mai bine. Îşi drese glasul.

— Îmi permiţi să vin în vizită mâine? Se simţea ca un netot întrebând-o asta, de parcă ar fi vrut să vină în peţit, aşa că adăugă: Aş vrea să-mi povesteşti mai multe despre Edward.

Ria părea sincer mulţumită. Răspunse:

— Desigur. Îmi va face plăcere.

Asemenea tuturor membrilor înaltei societăţi din Londra, Geoffrey se simţea extrem de curios în legătură cu ultimii ani din viaţa lui Edward. Deşi, spre deosebire de restul Londrei, el avea dreptul să cunoască adevărul. Erau şi alte lucruri pe care Geoffrey ştia că trebuia să le discute cu Ria, deşi nu spusese asta acum.

Trebuiau să rezolve anumite chestiuni legale privind statutul ei de văduvă a lui Edward. Dar toate astea puteau aştepta până a doua zi.

Uşa casei lui Lady Thornborough se deschise. Harding stătea în cadrul ei, privindu-i nerăbdător. Geoffrey o conduse pe Ria pe scări.

— Pe mâine, deci, spuse ea zâmbind, apoi dispăru înăuntru.

Deşi intenţionase să plece cât mai repede, Geoffrey rămase locului o clipă, incapabil să se mişte, privind cum uşa se închise în urma ei.

Capitolul 15

Lady Thornborough îşi ridică privirea de la măsuţa de scris când Lizzie intră în salon.

— Dumnezeule, copilă, unde ai fost? începeam să-mi fac griji.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Lizzie o sărută pe bătrână pe obraz, observând că măsuţa de scris era acoperită cu invitaţii. Lady Thornborough pregătea probabil o serată – iar Lizzie era oaspetele de onoare.

— Am fost cu Geoffrey, spuse ea. Nu ţi-a spus James?

— Nu, nu mi-a trimis vorbă. Probabil că s-a dus la club şi nici nu s-a mai gândit la asta. Lady Thornborough îşi aşează pana lângă călimară. Spuneai că ai fost cu Lord Somerville?

— Da.

Văzând mulţimea de întrebări din ochii ei, Lizzie îşi întoarse privirea. Nu era încă pregătită să le răspundă. Amintirea a ceea ce se întâmplase între ea şi Geoffrey în trăsură era încă mult prea proaspătă. Încă mai simţea fiorul surprinzător de plăcere pe care i-l trezise atingerea lui. O prinsese şi o ţinuse la piept, ajutând-o să-şi recapete echilibrul, dar năucindu-i inima.

Lizzie se văzu în oglinda de deasupra căminului şi observă că obrajii ei se înroşiseră cu totul. Şi Lady Thornborough văzu asta.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă ea, ridicându-se de la birou şi sunând după majordom.

— Sunt obosită, recunoscu Lizzie.

Apoi se lăsă să cadă încet într-un fotoliu. Picioarele îi tremurau periculos de tare.

— Am cerut iarăşi supa specială a bucătăresei pentru gustare. Asta ar trebui să te ajute să-ţi revii după atâta vânzoleală.

Lizzie îşi stăpâni o expresie acră. Era posibil să te saturi chiar şi de o mâncare bună, se hotărî ea. Supa bucătăresei era o dovadă clară în sensul ăsta.

Harding intră. O privi pe Lizzie doar o clipă, dar ea era sigură că nu îi scăpase nimic. Îi auzise cuvintele de rămas-bun adresate lui Geoffrey pe trepte, văzuse expresia de pe chipul ei, care, fără îndoială, nu se potrivea cu cuvintele ei sobre. Nu îşi putea ascunde sentimentele, aşa cum făceau jucătorii de pocher. Tom învăţase cum să o facă de la americanii care veniseră în Sidney.

— Harding, spune-i bucătăresei că suntem gata să servim o gustare, îl informă Lady Thornborough pe majordom.

— Imediat, doamnă.

Harding se retrase şi închise uşa, iar Lizzie răsuflă uşurată. Harding reuşea să o sperie pe Lizzie fiind sobru ca un director de şcoală, exact aşa cum îl descrisese şi Ria. Lady Thornborough se întoarse înapoi spre Lizzie.

— Lucrurile au decurs cum se cuvine între tine şi Lord Somerville astăzi?

Lizzie îşi netezi cu grijă rochia.

— Desigur.

— Deci sunteţi în relaţii amicale?

— Să zicem.

Lizzie nu voia să facă pe timida acum, dar nu-i putea descrie nici reacţia puternică pe care i-o provocase Geoffrey. Continuă să îşi netezească încet rochia, încercând

să-şi adune gândurile atingând materialul răcoros.

— Ei bine, sunt uşurată, spuse Lady Thornborough. Mă bucur că mi-ai ascultat sfaturile. Suntem o familie cu toţii, până la urmă.

O familie. Lizzie venise în Anglia în căutarea familiei sale, şi cu siguranţă găsise asta în Lady Thornborough şi James. Sentimentele ei pentru Geoffrey erau mai greu de definit. Fusese prea uşor astăzi să uite că Geoffrey era presupusul ei cumnat.

— Va veni în vizită şi mâine, spuse ea.

Geoffrey voia să o vadă din nou şi, indiferent de motiv, era fără îndoială bucuroasă.

— Excelent, spuse satisfăcută Lady Thornborough. Cred că vă va prinde bine să vă petreceţi timpul împreună. Îşi aşeză o mână rece pe obrazul înfierbântat lui Lizzie. Eşti sigură că eşti în stare să vii în vizită cu mine astăzi?

Lizzie respiră adânc, sperând că asta îi va linişti bătăile repezi ale inimii.

— Desigur. Supa bucătăresei îmi va da toată tăria de care am nevoie.

*

— E incredibil de captivant, declară Lady Cardington, iar vocea ei umplu salonul mult prea împopoţonat şi prea aglomerat, în vreme ce toate celelalte doamne şi domnişoare care erau de faţă încuviinţară.

Vizita la Lady Cardington era ultima pe care Lizzie şi Lady Thornborough o făceau în acea dimineaţă, iar Lizzie număra minutele până când puteau să plece. Era obositor să se tot urce şi să se dea jos din trăsură, să-şi pună şi să-şi scoată boneta, să se prezinte – şi totul pentru o conversaţie banală de un sfert de oră.

Singura uşurare pentru Lizzie era că nu se afla totuşi în centrul atenţiei. Acea onoare îi revenea lui Geoffrey. Pe

oriunde mergeau, discuţia era aceeaşi: doamnele din societate şi fiicele lor discutau pline de pasiune despre Lord Somerville şi cum el era prada neaşteptată a sezonului. Era puţin ciudat, ce-i drept, dar fără îndoială că era cea mai importantă şi mai bună partidă.

Pe Lizzie o înfuria complet să le audă cum îl reduceau pe Geoffrey la statutul de trofeu care se cerea câştigat. Cu siguranţă că Geoffrey era mai mult de-atât. În orele pe care le petrecuseră împreună în acea dimineaţă, Lizzie începuse să-l cunoască pe bărbatul de dincolo de etichete. Îşi dăduse seama că şi ea se făcuse la fel de vinovată ca toată lumea de tot felul de presupuneri superficiale. Geoffrey nu era preotul sever pe care şi-l închipuise, şi nici cel mai dezirabil nobil de pe piaţa căsniciilor de sezon. Lizzie începea să creadă că ar fi fost un soţ bun, dar nu din motivele pe care le auzise dezbătute până atunci.

La prima lor întâlnire, Geoffrey spusese că titlurile nu-i făceau nicio plăcere. Acum credea asta. El fusese obligat să-şi schimbe planurile de viaţă, să îndeplinească un rol pentru care nu fusese pregătit. Probabil se simţea apăsat de aşteptările tuturor. Poate se puteau ajuta reciproc, după cum sugerase Lord Ashley. Erau cumnaţi, deci puteau petrece mult timp împreună dacă doreau asta. Lizzie îşi dădu seama că îi plăcea ideea. Trebuia să aibă grijă însă, căci s-ar fi putut ataşa de el *prea* mult.

— Soţul meu este de părere că Lord Somerville intenţionează să se căsătorească, şi asta cât mai repede, spuse una dintre femei, care îi fusese prezentată lui Lizzie drept doamna Paddington.

Era o femeie înaltă, slabă, care purta o rochie cu un model ţipător în carouri roşii şi verzi. Lizzie aflase din celelalte vizite că astfel de materiale erau la modă în acel sezon. Aproape că vedea cruciş de la atâtea carouri.

— Soţul meu a discutat cu Lord Somerville la club săptămâna trecută, povesti doamna Paddington cu un

zâmbet superior. Bineînţeles că l-a bâzâit pe bietul om şi i-a cerut toate detaliile – ştiţi doar că soţului meu îi place atât de mult să bârfească!

Mai multe doamne chicotiră auzind-o.

— Dar nici chiar Stanley al meu nu a reuşit să scoată nimic de la el.

— A avut mare grijă să nu se arate interesat de nicio doamnă, spuse Lady Cardington cu un aer cunoscător, dar vă pot spune pe cine a pus ochii…

Lady Cardington se opri dramatic şi privi insistent spre fiica ei cea mai mare, Lucinda. Îşi putea permite să vorbească pe şleau. Toate femeile de faţă, în afară de cele două fiice ale ei, erau fie în vârstă, fie deja căsătorite. „Sau trecute”, îşi spuse Lizzie, gândindu-se la propria situaţie. Lizzie se gândi cu amărăciune la celelalte vizite pe care le făcuseră în acea dimineaţă. În toate saloanele erau doamne la fel de sigure de preferinţele lui Geoffrey – şi care nu se refereau la domnişoara Cardington cea mare.

— Ne aşteptăm din zi în zi să vină cu cererea, spuse Lady Cardington. Tremur toată, parcă aş sta mereu pe ace.

Lady Cardington făcu câteva mişcări bruşte în scaun ca să-şi ilustreze cuvintele dramatice. Nu era însă persoana potrivită pe care ai fi vrut să ţi-o imaginezi tremurând toată. Lizzie îşi întoarse rapid privirea, sperând că va uita imediat acea imagine. Făcând asta, privirea ei întâlni ochii mari şi căprui ai Lucindei Cardington.

Lucinda întinse ceainicul spre Lizzie.

— Mai doreşti ceai, doamnă Somerville?

Lizzie nu fusese *de fapt* căsătorită niciodată, iar acum, că toată lumea i se adresa tot timpul spunându-i „doamna Somerville”, începea să se simtă stânjenită. Îşi spuse că avea să se obişnuiască cu asta în timp – aşa cum pe o bucată de piele frecată încontinuu creşte o băşică. Întinse la rândul ei ceaşca.

— Da, mulţumesc.

Lucinda se încruntă, concentrându-se să toarne ceaiul. Când ceaşca se umplu, se întoarse la fel de atentă să lase ceainicul pe o măsuţă din faţa lor. În ciuda eforturilor ei, porţelanul scoase un sunet puternic lovindu-se de tava de argint, făcând-o pe biata fată să se crispeze stânjenită.

Părea să nu reuşească să-şi controleze prea bine mişcările. Lizzie încă încerca să-şi dea seama dacă aşa era ea, sau doar era tulburată când avea oaspeţi. Poate că prezenţa ei era, de fapt, ceea ce o neliniştea pe Lucinda atât de mult. Până la urmă, ea era cumnata celui mai dorit burlac din Londra. Poate că Lucinda îşi dorea cu disperare să îi facă o impresie bună lui Lizzie, pentru ca ea să-i pună o vorbă bună lui Geoffrey. Dar Lizzie nu voia să se gândească la un asemenea scenariu.

Lucinda părea însă o persoană bună. Cinstită şi blândă, cu o educaţie rezonabilă. Reuşise chiar să facă discuţia interesantă, în afară de incidentul cu ceainicul. Lizzie o înţelegea cu totul. La fel ca şi Lucinda, nici ea nu se simţea în largul ei în societatea atât de formalistă. Din nefericire, nu-i putea spune asta Lucindei ca să o facă să se simtă mai bine. Amândouă se simţeau ca nişte intruse, se gândi Lizzie, dar motivele erau cu totul altele.

De cealaltă parte a lui Lizzie era Emily, sora mai tânără a Lucindei. Emily nu avea mai mult de şaisprezece ani, dar conversaţia era atât de concentrată pe „şansele de căsătorie” că nu s-ar fi mirat să o ştie ieşită de pe băncile şcolii şi făcându-şi debutul în înalta societate. Poate că evenimentul deja avusese loc. Lizzie auzise că unele fete debutau la vârste chiar şi mai fragede.

Emily o cerceta pe Lizzie cu o curiozitate intensă, de parcă ar fi fost cine ştie ce creatură de pe altă lume. Era uşor tulburător.

— Emily, unde-ţi sunt bunele maniere? spuse răstit Lady Cardington. Sunt sigură că doamnei Somerville nu-i

place să te holbezi într-un mod atât de nepoliticos.

Emily zâmbi spre Lizzie, încercând să pară că-şi cerea scuze, şi spuse pe un ton dulce:

— Îmi cer scuze, doamnă Somerville.

— Aşa e mai bine, spuse mama ei, mulţumită.

— Aş vrea să ştiu totul despre Lord Somerville, continuă veselă Emily, fără să se lase intimidată de reproşurile mamei ei. Lucinda crede că ar fi divin să avem un asemenea om în familie. Zâmbi ştrengăreşte. Poate că „divin” nu e cuvântul potrivit, acum că nu mai are o parohie, continuă ea, chicotind la gluma proastă.

Cuvintele frivole ale lui Emily o făcură pe Lizzie să se înfioare. Femeile astea vorbeau de căsătoria Lucindei cu Geoffrey ca despre un fapt consumat. Dar oare ce părere avea el despre asta? Fără îndoială că avea să-şi îndeplinească datoria şi să-şi ia o soţie. Dar cât de curând avea să o facă? Era într-adevăr un gest iminent, aşa cum insinua Lady Cardington? Spre deosebire de celelalte femei, Lizzie îşi făcea griji pentru Geoffrey. Voia să-l vadă într-adevăr fericit – şi nu doar căsătorit cu o doamnă din înalta societate pentru a le satisface aşteptările celorlalţi.

Lizzie sorbi din ceai şi privi din nou discret spre ceas. Mai erau doar câteva minute până puteau pleca. Abia aştepta să scape şi să se întoarcă acasă. Iar a doua zi, se gândi zâmbind în sinea ei şi privindu-le pe femeile care pălăvrăgeau în continuare, avea să se întâlnească din nou cu Geoffrey.

Capitolul 16

Soarele strălucitor de vară scălda Londra într-o lumină surprinzător de frumoasă. Geoffrey era recunoscător pentru vremea frumoasă în timp ce se îndrepta spre casa familiei

Thornborough în trăsura lui deschisă. Ar fi preferat să meargă pe jos, dar se aştepta să o plimbe şi pe Ria astăzi. Aşa se putea reobişnui cu oraşul într-un mod agreabil.

Era uimitor cât de mult se gândea la ea, deşi încă nu reuşea să o înţeleagă pe de-a-ntregul. Fusese mulţumit de cât de repede se împăcaseră, de cât de mult îşi dorea ea să fie prieteni. Cu siguranţă era un lucru bun. Dar Ria îl şi enerva, de asemenea. Cuvintele ei pline de naivitate de ieri, după ce vorbise cu acel bătrân din Hyde Park, erau un bun exemplu. De fapt, Geoffrey era dezamăgit de felul în care Ria se comportase în acea situaţie.

Apoi venise momentul din trăsură când Ria îi căzuse în braţe. Nu avea habar de ce reacţionase atât de puternic. Cu siguranţă mai ţinuse femei în braţe şi cu alte ocazii – dansând cu ele, însoţindu-le. Dar niciodată nu se mai simţise aşa. Probabil că era singurul lucru la care era mai bine să *nu* se gândească.

Era pregătit să-i ceară mai multe detalii despre Edward. Anumite lucruri pe care Ria i le spusese la prima lor întâlnire îi reveneau mereu în minte şi voia să afle mai multe. Se întrebă cum ar fi decurs viaţa lui Edward dacă nu ar fi fost ucis. Geoffrey spera că se putea consola cu gândul că fratele său fusese fericit cu viaţa pe care o alesese. Spera că Ria putea să-i spună mai multe şi să-l ajute să-şi găsească liniştea.

Când trăsura se opri, Geoffrey începu să se roage: „Mulţumesc, Doamne, că m-ai ajutat să mă vindec”. Şi, în timp ce urca scările spre casa lui Lady Thornborough, adăugă în grabă: „Doamne, ajută-mă să o înţeleg mai bine pe această femeie. Ajută-ne să ştim ce va trebui să facem în viitor”.

Majordomul îl conduse în salon. Ria stătea la fereastră, iar razele soarelui îi luminau chipul. Geoffrey rămase ţintuit locului.

Rochia ei vişinie îi scotea în evidenţă chipul frumos,

iar părul ei era coafat în bucle care îi încadrau gâtul graţios.

Cu doar câteva zile înainte, Geoffrey o văzuse ca pe un motiv de nefericire. Acum ştia că nu-şi putea permite ca asta să-i acapareze toate gândurile şi acţiunile. Trecutul nu mai putea fi schimbat. El şi această femeie trebuiau să facă tot posibilul să se înţeleagă în prezent.

Ria veni şi îi strânse mâinile cu căldură.

— Cât de mult mă bucur că ai venit!

Geoffrey era surprinzător de fericit că nici Lady Thornborough, nici James nu erau de faţă.

— Aşadar, suntem singuri? întrebă el.

— Mă tem că da. Bunica are o altă vizită de făcut în dimineaţa asta. Speră că îi vei ierta absenţa.

— Desigur, încuviinţă Geoffrey.

Ria părea să nu ştie ce să spună mai departe, iar Geoffrey simţi şi el brusc cum amuţeşte. Intui că amândoi deveneau din ce în ce mai stânjeniţi pe măsură ce tăcerea dintre ei se prelungea. În sfârşit, spuse:

— Vrei să ne plimbăm puţin? E o zi frumoasă şi am venit cu o trăsură deschisă.

Ria zâmbi, iar Geoffrey observă bucuros că încordarea îi dispăruse.

— Sună minunat.

Câteva minute mai târziu, ieşiră din casă. Geoffrey o ajută să urce în trăsură şi, spre uşurarea lui, sarcina se dovedi mai uşoară decât în ziua precedentă. Spera că, pe măsură ce se obişnuia cu Ria, urma să reacţioneze tot mai puţin la prezenţa ei. Însă imediat ce se aşeză lângă ea, îşi dădu seama că mai avea mult de lucru la asta.

— Încotro, milord? întrebă vizitiul.

Geoffrey se întoarse spre Ria.

— Ce ai vrea să vezi? Mergem în nord, spre Regents Park, sau în jos, spre râu? Poate să vizităm catedrala Saint Paul?

Chipul Riei se lumină auzind numele catedralei, care

se afla în partea veche a oraşului, cunoscută încă sub numele de „centrul oraşului”.

— Ar fi minunat să văd centrul din nou.

— Excelent. Apoi, Geoffrey adăugă către vizitiu: Du-ne pe lângă palatul Buckingham.

Spre mulţumirea lui, Ria îi întoarse o privire încântată.

Străzile erau pline de trăsuri, căruţe şi chiar vite, ca întotdeauna. Erau şi mulţi pietoni, inclusiv mulţimile care se îndreptau spre Marea Expoziţie. Ria părea să fie fascinată de toate aceste lucruri.

— Cât de aglomerată e Londra, observă ea. Zgomotul şi forfota nu se opresc niciodată.

— E foarte diferită de o fermă de oi, sunt sigur, spuse Geoffrey.

Ria încuviinţă.

— E diferită şi de micuţa dumitale parohie de la ţară, nu-i aşa?

Cât de frumos din partea ei că se gândise la asta, îşi spuse

Geoffrey.

— Da, încuviinţă el. Mă întreb dacă mă voi obişnui vreodată.

— Şi eu simt al fel, răspunse ea cu un aer melancolic.

Semănau din acest punct de vedere, reflectă Geoffrey. Amândoi treceau prin schimbări extraordinare.

— Sunt sigur că multe lucruri s-au schimbat de când ai fost ultima oară în Londra.

Ria râse puţin.

— Într-adevăr, multe lucruri s-au schimbat, spuse ea, aruncându-i o privire critică în glumă. Oare şi dumneata te-ai schimbat? îţi mărturisesc că nu eşti deloc aşa cum mi te imaginasem.

Geoffrey n-ar fi trebuit să fie surprins să audă asta. Până la urmă, oare nu simţise şi el acelaşi lucru atunci când o întâlnise? Şi totuşi, ezită.

— Fără îndoială că descrierea lui Edward nu mi s-a potrivit. Ce ţi-a spus despre mine, încât aveai aşteptări atât de mici?

— Nu e vorba de faptul că Edward te-ar fi vorbit de rău, protestă ea. A spus doar că toţi trei fraţii eraţi foarte diferiţi. Din câte am înţeles, William era prea încăpăţânat, Eddie prea relaxat, iar dumneata prea sever cu amândoi.

— Fără îndoială că avea dreptate, spuse Geoffrey, clătinând din cap. Îmi doresc doar să-mi fi spus ce avea de gând să facă înainte să părăsească Anglia.

— Poate se temea că vei încerca să-l opreşti.

— Fără îndoială. Ştia că i-aş fi amintit cu obstinaţie de îndatoririle lui şi l-aş fi implorat să facă ceea ce trebuia să facă.

— Dar ar fi fost corect să rămână în Anglia? Ar fi însemnat să o vadă pe femeia pe care o iubea măritându-se cu fratele lui. Iar ea ar fi fost obligată să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Ce alegere ciudată de cuvinte.

— De ce vorbeşti despre dumneata la persoana a treia?

— Eu… ezită Ria. Eu… încercam doar să formulez logic întrebarea.

Geoffrey nu ar fi folosit cuvântul „logic” pentru a-i descrie pe Ria sau pe Edward, dar îşi dădu seama că era mai bine să nu spună asta. Era momentul, îşi spuse el, să fie discret.

Trăsura lor se opri ca să aştepte un bărbat care mâna câteva vite peste drum. Geoffrey încercă să şi-l imagineze pe Edward într-un asemenea rol. Încă i se părea ceva incredibil.

— Ria, ai spus că Edward a fost unul dintre cei mai de încredere muncitori ai domnului McCrae. Care erau îndatoririle lui? Chiar îi făcea plăcere munca lui?

Era ca şi cum un baraj s-ar fi spart – într-un fel bun.

Ria începu să vorbească entuziasmată despre viaţa pe care ea şi Edward o duseseră în Australia. Povestea plină de însufleţire, iar lui Geoffrey îi făcea plăcere să o asculte descriind cum aveau grijă de oi, cum le tundeau lâna vara, cum rolul lui Edward de a aduce provizii peste Munţii Albaştri era vital pentru fermă. Uşurinţa de a călări a lui Edward, un talent obişnuit în familia Somerville, fusese primul lui atu. Energia şi talentul de a conduce carul fusese cel de-al doilea.

— Trebuie să-ţi spun că mi-l descrii pe Edward aşa cum nu mi l-am imaginat niciodată, îi spuse Geoffrey.

— Nu mă miră. În Anglia n-a avut niciodată şansa de a arăta ce poate. A fost mereu doar cel de-al doilea fiu – „rezerva”. În Australia s-a dezlănţuit. Ria îi zâmbi printre lacrimi. Ai fi fost atât de mândru.

Geoffrey îi luă mâinile într-ale lui, bucuros să poată împărtăşi aceste momente cu ea, bucuros să o poată atinge.

— Îmi doresc să-l fi cunoscut atunci… spuse el. Să-l fi văzut…

Geoffrey se opri. Era greu să îşi exprime durerea în cuvinte, regretul că nu putuse lua parte la cei mai buni ani din viaţa fratelui său. Ria îi strânse blând mâinile.

— Şi lui i-ar fi plăcut asta, spuse ea.

— Dar tu? Erai fericită în acel loc? De-asta ai rămas acolo atât de mult timp după moartea lui?

Ria îşi întoarse privirea, cercetând clădirile pe lângă care treceau.

— Cred că am fost mulţumită… atâta timp cât Edward trăia. Am avut şi nişte prieteni dragi. Se opri o clipă ca să-şi tamponeze ochii cu batista. La început n-am vrut să-l părăsesc pe Edward. Să-i părăsesc mormântul, adică. Deşi era mort, simţeam că l-aş fi abandonat astfel.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Eu… Ria îi aruncă o privire prin care parcă voia să-

şi ceară scuze. Ştiam că am lăsat lucrurile neterminate aici. Trebuia să mă întorc.

— Mulţumesc pentru asta, spuse Geoffrey. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

— Nu mi-a fost uşor să traversez din nou munţii, îţi spun sincer, spuse ea plină de emoţie. Să urmez paşii lui Edward... Călătoream cu un grup. Ghidul nostru ştia unde fusese atacat Edward, dar i-am cerut să *nu* îmi arate acel loc.

Îşi şterse din nou ochii, iar Geoffrey îşi spuse că era păcat să se lase copleşiţi de durere acum.

— Hai să nu ne gândim prea mult la moartea lui acum, îi propuse el. Astăzi, haide să ne bucurăm de viaţa pe care a trăit-o.

— Mulţumesc, spuse ea. E o sugestie înţeleaptă.

Urmă apoi un moment de tăcere însă, fiindcă nu păreau să găsească modul de a începe să vorbească despre altceva. Geoffrey văzu că se apropiau de palatul Buckingham.

— Văd steagul regal, spuse el, arătând spre stindardul roşu, albastru şi auriu frumos decorat de pe acoperişul palatului. Regina este acolo astăzi.

*

Lizzie era surprinsă de cât de bine primea Geoffrey amănuntele pe care i le dezvăluia despre Edward. Era încă un succes, îşi spuse ea, căci îl făcuse să-şi aprecieze mai mult fratele. În acest fel îşi păstrase promisiunea făcută Riei, iar inima ei era puţin mai uşoară acum.

— Mulţumesc că m-ai scos la plimbare astăzi, spuse ea.

— Nu, *eu* îţi mulţumesc.

Adora zâmbetul lui. Nu zâmbea la fel de uşor precum Edward, dar era la fel de atrăgător. Se întrebă dacă

Geoffrey îşi dădea seama de efectul pe care zâmbetul lui îl avea asupra femeilor. Bănuia că nu. Lizzie îşi întoarse faţa spre soare, bucurându-se de căldura lui şi de satisfacţia de a-şi fi petrecut dimineaţa cu Geoffrey.

Trecură prin St. James Park şi se îndreptară spre est. Era prima ei ocazie adevărată de a vedea oraşul de când se întorsese. Scurtele incursiuni alături de Lady Thornborough şi James se limitaseră la Hyde Park şi la câteva reşedinţe ale unor familii înstărite din Mayfair şi Belgravia. Şi cât de frumos era să vadă totul dintr-o trăsură comodă. Înainte, când locuise în Londra, obişnuise să meargă pe jos şi rareori ajunsese atât de departe spre vest.

Pe măsură ce se apropiau de inima oraşului, traficul se înteţea. Faimosul dom al catedralei Saint Paul se vedea de departe. Pe măsură ce se apropiau, Lizzie vedea din ce în ce mai mulţi oameni plimbându-se de colo-colo, admirând cele două şiruri de coloane şi turnurile gemene care încadrau faţada edificiului. Avea amintiri plăcute legate de acest loc. Într-un fel, era ca şi când s-ar fi reîntâlnit cu un vechi prieten.

— Ţi-ar plăcea să intrăm? întrebă Geoffrey.

Lizzie fu imediat de acord.

Interiorul răcoros al catedralei era reconfortant după căldura zilei de vară. Era plin de lume, dar majoritatea oamenilor dispărură în capelele mai mici şi alcovurile enormei catedrale. În timp ce se îndreptau încet înspre altar, Lizzie se bucură de calmul acestui loc – atât de liniştitor după zgomotele şi confuzia de pe străzile de afară.

Când ajunseră în centru, se opriră ca să privească domul gigantic din interior. Lizzie văzu cel puţin o duzină de oameni care o priveau de sus. Erau vizitatori care se aventuraseră pe scări până la galeria de sus, care înconjura baza domului. Lizzie se întoarse spre Geoffrey.

— Putem urca? întrebă ea nerăbdătoare.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? răspunse el

surprins. Cred că sunt peste două sute de trepte.

— Două sute şaptezeci şi cinci, mai exact, spuse un bărbat care trecea din întâmplare pe lângă ei în acel moment. Eu şi doamna tocmai am coborât, continuă el, arătând spre femeia care îl însoţea.

Amândoi erau trecuţi de prima tinereţe şi îmbujoraţi la faţă, de parcă incursiunea pe trepte i-ar fi obosit. Lizzie recunoscu imediat accentul american al bărbatului.

— E mult de urcat, sincer, spuse bărbatul. Când am ajuns sus, eram aşa de praf, că mi-era frică să nu pic lat. Dar priveliştea este de milioane.

Lizzie încercă să-şi ascundă un zâmbet văzând expresia de pe chipul lui Geoffrey. Oare era surprins de felul familiar al bărbatului de a-i vorbi, sau de faptul că i se adresase fără să se prezinte întâi?

Lizzie înţelese în sfârşit ce se întâmplase după ce americanii trecură mai departe, când Geoffrey se întoarse spre ea şi o întrebă amuzat:

— Ai înţeles ce a spus acel domn?

— Ah, da, răspunse chicotind Lizzie. Am întâlnit câţiva americani în Sidney. Vorbesc destul de ciudat uneori.

Lizzie îi traduse ce voise să spună americanul în timp ce urcau scara abruptă şi îngustă. Se opriră pe o mică platformă la jumătatea drumului. Era mai cald aici, sus, iar Lizzie încă se obişnuia cu straturile de haine în plus pe care trebuia să le poarte acum. Fusese mult mai simplu să se îmbrace în Australia. Se rezemă de braţul lui Geoffrey în timp ce amândoi îşi trăgeau sufletul şi observă că gestul părea să-i facă şi lui la fel de multă plăcere ca şi ei. După ce se odihniră puţin, urcară ultimele trepte şi ieşiră printr-o uşă în Galeria Şoaptelor.

Lizzie merse direct la balustrada de fier şi privi spaţiul imens de jos. Mai urcase o dată aici, în copilărie. Ea şi Tom se distraseră testând caracteristica neobişnuită care dăduse şi numele galeriei.

Tom mersese până în celălalt capăt, şi reuşiseră să-şi vorbească fără să strige, în ciuda distanţei dintre ei.

— Ai mai venit aici vreodată? îl întrebă Lizzie pe Geoffrey când îl văzu venind lângă ea.

— Ah, da, răspunse el. Eu şi fraţii mei am venit aici pe când eram copii şi am fost foarte miraţi de cum călătoreşte sunetul dintr-o parte în cealaltă.

— Pot să-mi imaginez asta, spuse Lizzie.

Cât de ciudat era să ştie că trecuseră pe-aici cu toţii. Vieţile lor avuseseră traiectorii atât de diferite de atunci încoace… Lizzie se întoarse ca să privească în sus. De aici, picturile murale care decorau domul se vedeau mai limpede.

— Ce reprezintă? întrebă ea.

Fusese sigură că Geoffrey ştia răspunsul la întrebarea ei, şi chiar aşa era.

— Sunt scene din viaţa Sfântului Pavel. Sunt opt în total, după cum vezi. Prima, spuse el, arătând spre pictura care era chiar deasupra lor, arată convertirea lui Pavel pe drumul spre Damasc. Uite-l pe Pavel în genunchi, cu lumina Domnului strălucind în jurul lui.

Geoffrey îi descrise pe scurt toate poveştile ilustrate de picturi. Când ajunse la ultima, spuse:

— Şi aici e naufragiul, când corabia lui Pavel s-a scufundat în timpul unei furtuni.

— S-a scufundat?

Cuvântul o neliniştea pe Lizzie. Amintirile o asaltară: parcă vedea aievea oceanul, val după val, o mişcare nesfârşită, eternă, pe care parcă o simţea din nou. Gândindu-se cum ar fi să te prindă marea în gheare, fără să te poţi împotrivi, aşa cum păţise şi Tom, simţi cum inima i se frânge din nou.

— Trebuie să fi fost groaznic, spuse ea, cu vocea îngroşată.

— În Faptele Apostolilor e o descriere foarte vie.

„Toată speranţa că vom fi salvaţi s-a stins.”

Lizzie strânse balustrada şi privi spre cealaltă parte a Galeriei Şoaptelor, amintindu-şi cum fratele ei stătuse acolo, viu şi tânăr şi plin de veselie şi nerăbdare. Acum îşi dădu seama că Tom stătuse sub pictura cu naufragiul.

— Toată speranţa s-a stins, repetă ea tristă.

Văzându-i expresia, Geoffrey adăugă:

— Biblia spune că toţi cei 276 de oameni de la bord au ajuns pe uscat în siguranţă. Dumnezeu i-a apărat.

Spusese asta ca pe un lucru bun, îşi dădu seama Lizzie, aşa că rosti:

— Ce miracol minunat.

În secret însă, Lizzie se întrebă cu o urmă de vinovăţie de ce Dumnezeu nu îl salvase şi pe Tom. Desigur, Pavel fusese neobosit în încercarea de a-i aduce şi pe alţii pe calea lui Hristos. Tom se urcase pe corabie având cu totul alte intenţii. Credea că aflase unde se ascundea ucigaşul lui Edward şi plecase să facă dreptate.

— Din totdeauna l-am admirat pe Sfântul Pavel, spuse gânditor Geoffrey. A început persecutând creştinii şi a devenit un conducător al lor. S-a răzgândit întru totul. Mai târziu, a scris că este bine să uiţi lucrurile din trecut şi să te îndrepţi spre lucrurile care te aşteaptă.

— Să uiţi trecutul? întrebă Lizzie, clătinând din cap. Crezi că aşa ceva e posibil?

— Cred că lecţia e că nu trebuie să lăsăm păcatele din trecut să ne ţină departe de Hristos în prezent.

Lizzie nu se gândise niciodată să se „apropie de Hristos”. Mersese mereu la biserică, la fel ca toată lumea. Dar cu toate lucrurile care se întâmplaseră în viaţa ei – perioade scurte de fericire sufocate de tristeţe şi dezamăgire – nu se apropiase niciodată de Dumnezeu.

Iar să uite trecutul nici nu intra în discuţie. Cu fiecare nouă zi, Lizzie avea tot mai mult succes în noua ei viaţă, dar, în acelaşi timp, descoperea că trecutul încă nu o

părăsise. Nu avea voie să uite niciodată cine era de fapt. Nu, trecutul era ceva cu care trăia zi de zi. Niciodată nu avea să-l lase în urmă cu totul.

Se întoarse spre Geoffrey, care o privea. Ştia cât de uşor îi era să-şi dea la iveală gândurile triste şi nu-şi dorea ca Geoffrey să-i observe stânjeneala, aşa că scoase un chicotit, îşi făcu vânt cu evantaiul şi spuse, imitându-l perfect pe americanul de mai devreme:

— Sunt aşa de praf. Apoi privi peste balustradă. Dar priveliştea e de milioane!

Capitolul 17

Geoffrey stătea în bibliotecă, privind gânditor un tablou mare înfăţişându-i pe el şi pe cei doi fraţi ai săi. Deşi portretele fuseseră pictate pe când cei trei băieţi erau la începutul adolescenţei, personalităţile lor erau deja evidente. William arăta destul de scorţos stând în picioare, Edward îngenunchease, jucându-se cu Buck, câinele lui favorit, iar Geoffrey stătea într-un fotoliu, privindu-şi cei doi fraţi cu o expresie pe care acum ar fi descris-o drept amuzată. Multă vreme, Geoffrey simţise prea multă durere privind acest tablou. Astăzi însă, descoperise că amintirile pe care i le evoca îl înveseleau.

— Cât de bine arătaţi, domnule.

Geoffrey se întoarse şi văzu că doamna Claridge stătea în uşă.

— Chiar aşa?

— Cred că aţi avut o dimineaţă frumoasă cu doamna Somerville, încuviinţă menajera.

Spre surprinderea lui, Geoffrey descoperi că nu era prea deranjat să audă pe cineva numind-o pe Ria astfel.

— Da, spuse el. Cred că a fost o dimineaţă frumoasă.

Încă era surprins de cât de multă plăcere îi făcuse compania Riei.

— Inima dumneavoastră pare să fie mai uşoară acum… dacă-mi permiteţi, adăugă ea pe un ton deferent.

Încă o dată, spiritul ei de observaţie îl surprinse.

— Ţi se pare straniu că inima mea e mai uşoară, după cum ai spus, acum că ştiu mai multe despre ce s-a întâmplat?

— Chiar deloc, răspunse ea. Dintotdeauna am spus că e mai bine să cunoşti ce e mai rău decât să te temi de asta.

— Într-un fel, nici n-a fost ce era mai rău. Doamna Somerville mi-a spus nişte lucruri fascinante despre Edward, lucruri pe care nu le-aş fi aflat niciodată altfel. Mi-a arătat câteva dintre cele mai mari calităţi ale lui.

„Şi câteva dintr-ale ei”, adăugă în sinea sa. În ciuda greşelilor pe care le făcea din când în când, Geoffrey o preţuia din ce în ce mai mult.

— Poate de-asta e bine pentru dumneavoastră că s-a întors, observă doamna Claridge.

Oare Ria chiar îi făcuse bine? Poate.

— O voi invita în vizită în curând. Aş vrea să o întâlneşti.

Doamna Claridge zâmbi larg.

— Cât de frumos din partea dumneavoastră, domnule. Simt sigură că mi-ar plăcea foarte mult.

— Îţi va povesti câteva dintre lucrurile pe care mi le-a spus şi mie despre Edward. Geoffrey privi din nou portretul. El a realizat în Australia multe lucruri care ne-ar fi uimit pe toţi.

— Nu şi pe mine, răspunse doamna Claridge. Dintotdeauna am ştiut că domnul Edward era un tânăr inteligent şi plin de resurse.

— Chiar aşa? întrebă surprins Geoffrey. Cumva, noi ceilalţi n-am observat niciodată asta.

— Uneori e greu să-ţi dai seama de aceste lucruri

când e vorba de membrii propriei familii.

Geoffrey rămase pe gânduri. Cu siguranţă era o urmă de adevăr în spusele ei.

— Edward a fost un conducător înnăscut – acum ştiu asta. S-ar fi achitat de îndatoririle sale în mod ireproşabil dacă ar fi ajuns baron. Poate chiar mai bine decât William. Geoffrey oftă. Poate chiar mai bine decât aş fi eu în stare.

— Toţi trei aţi fost şi *sunteţi* conducători, domnule, declară doamna Claridge. Doar că fiecare în felul lui. Nu mă îndoiesc că veţi face cinste numelui de Somerville, la fel ca şi ceilalţi… de fapt, chiar mai bine.

Geoffrey îi zâmbi recunoscător menajerei.

— Dintotdeauna ai fost cea mai înfocată susţinătoare a mea, spuse el, apoi se întoarse spre oglinda de deasupra căminului. Doamnă Claridge, crezi că haina asta pare prea serioasă?

— Serioasă? repetă ea, surprinsă. Cum adică?

— Ei bine, nu ştiu neapărat, spuse el sincer. Domnul Simpson mi-a spus asta odată.

— Domnul Simpson, chicoti ea. E un cuceritor.

Hainele de seară ale lui Geoffrey erau la fel de „serioase” şi, în secret, se întreba dacă nu cumva era mai bine să facă rost de ceva mai la modă pentru balul familiei Beauchamp. Nu-i stătea în fire să-şi facă probleme în legătură cu astfel de lucruri, dar, amintindu-şi cât de bine se descurca Edward la petreceri, fu cuprins de imboldul naiv de a-şi dori să arate bine de data asta. Voia să-i fie pe plac Riei.

— N-aş spune că haina e problema, observă doamna Claridge. Poate că doar expresia dumneavoastră era prea serioasă. Nu e nevoie de un croitor ca să îmbunătăţiţi asta. Doar de dumneavoastră. Şi se pare că sunteţi pe drumul cel bun.

„Cât de adevărat”, se gândi Geoffrey. Poate că în sfârşit avea să aibă parte de liniştea pentru care se rugase.

*

— Doamnă Dodd, trebuie să ne asigurăm că hainele arată perfect. Vreau ca nepoata mea să fie absolut ireproşabilă.

Croitoreasa personală a lui Lady Thornborough venise la reşedinţa sa pentru a-i lua măsurile lui Lizzie pentru rochia pe care avea să o poarte la marele bal dat de Lord şi Lady Beauchamp. Lady Thornborough îşi dorea cu ardoare ca stilul şi culoarea rochiei să fie exact aşa cum se cuvenea pentru o tânără văduvă care îşi făcea din nou intrarea în înalta societate.

Doamna Dodd încuviinţă, plină de vioiciune.

— Într-adevăr, Lady Thornborough, sunt întru totul de acord. Pentru acest eveniment se cere o combinaţie perfectă între etichetă şi delicateţe.

Croitoreasa era micuţă şi slabă, îmbrăcată impecabil din cap până-n picioare. Avea încredere deplină în talentele ei de profesionistă şi era mândră să-şi poarte opera. Era uşor de intuit de ce Lady Thornborough o alesese pentru această sarcină.

— Vă promit că voi crea o rochie modernă şi potrivită ocaziei, mai adăugă ea.

Doamna Dodd şi ucenicele ei nu pierdeau din vedere niciun detaliu. Lizzie fu împinsă, împunsă şi măsurată din toate părţile. Doamnele îi puseră pe umeri tot felul de materiale ca să vadă care se potrivea mai bine cu pielea ei. Erau atâtea mostre, încât era nevoie de o armată întreagă de ucenice ca să le care. Mătăsurile scumpe erau în culori închise, de la pământiu intens la albastru precum cerul de la miezul nopţii. Chiar şi cenuşiul-închis era atrăgător. Lizzie admira felul în care materialul reflecta lumina la fiecare mişcare, ca şi când ar fi fost făcut din apă.

Cu fiecare zi în care se descurca fără probleme,

îndoielile legate de întoarcerea ei în societate începeau să dispară. Vizitele făcute împreună cu Lady Thornborough fuseseră un succes, la fel şi cina organizată de un baron. Lady Thornborough avusese grijă şi să-i „reamintească” bunele maniere. Din moment ce Ria plecase înainte să-şi facă debutul, era de la sine înţeles că trebuia să fie instruită în ceea ce privea comportamentul şi politeţurile implicate de participarea la un bal. Şi Geoffrey urma să vină la bal şi să-i ofere sfaturile lui. Lizzie aştepta cu nerăbdare următoarea întrevedere cu Geoffrey, ştiind că se putea baza pe el dacă era nevoie.

Lizzie nu-şi putea stăpâni bucuria de a lua parte la asemenea pregătiri. Dintre toate rochiile scumpe pe care avusese norocul să le poarte de când se întorsese în Londra, aceasta avea să fie cea mai specială – o rochie elegantă, care se cerea purtată doar cu ocaziile cele mai importante. De când se ştia, Lizzie fusese atrasă de hainele frumoase şi îşi petrecuse multe după-amiezi în Hyde Park, urmărind doamnele în haine scumpe care treceau pe-acolo în trăsurile lor sau se plimbau pe Serpentină.

Şi Freddie îi cumpărase haine frumoase. Acesta fusese unul dintre primele lucruri care duseseră la decăderea ei. Îi promisese mătăsuri, şi materiale scumpe, şi bijuterii. Iar la început, cel puţin, îşi respectase promisiunile. Când rămăsese fără bani însă, vânduse totul fără să-i spună un cuvânt, ca să-şi plătească drumul spre casă. Lizzie rămăsese doar cu hainele de pe ea. Şi cu inteligenţa.

— Ria, nu te mai încrunta, spuse Lady Thornborough. Ştii că o să-ţi faci riduri. S-a întâmplat ceva?

Lizzie se scutură de norul de gânduri negre şi îşi relaxă chipul într-un zâmbet. Acele zile erau în trecut, îşi aminti ea. Nu mai cârpea hainele altora ca să-şi câştige existenţa, aşa cum făcuse în Viena pentru câteva luni, până când Tom venise să o găsească. Acum, altcineva croia

haine scumpe doar pentru *ea.*

— Sunt atât de emoţionată, că nu mă pot hotărî ce material vreau, spuse ea. Toate sunt atât de drăguţe.

— De-asta am chemat-o pe doamna Dodd. A croit rochii pentru doamnele de onoare ale reginei. Ştie ce ţi se va potrivi cel mai bine.

Doamna Dodd zâmbi.

— Mă flatează încrederea dumneavoastră, doamnă.

— Ah, răspunse Lady Thornborough, zâmbind şi ea, dar întrebarea rămâne: care culoare i se potriveşte cel mai bine nepoatei mele?

— Albastrul din miez de noapte, răspunse doamna Dodd fără nicio ezitare. Va arăta uimitor.

Una dintre ucenicele doamnei Dodd luă imediat mătasea albastru-închis de pe un scaun şi o înfăşură încă o dată în jurul lui Lizzie. Ea se ridică şi se privi în oglindă, încântată de modul în care îi străluceau ochii în contrast cu materialul frumos.

Lady Thornborough se ridică şi veni până lângă ea. Rămase alături, cercetându-i imaginea din oglindă.

— Vezi cât de mult scoate în evidenţă ochii tatălui tău, spuse bătrâna, plină de admiraţie. Cât de mândru ar fi fost de tine.

— Chiar aşa?

Lizzie se bucura să o audă spunând asta. Într-adevăr *îşi arăta* adevărata sorginte, de membră a familiei Thornborough. Hainele scumpe nu mai erau o slăbiciune, aşa cum fuseseră cu Freddie, şi nici motivul pentru care se afla aici. Da, uneori Lizzie şi-ar fi dorit să lase deoparte minciunile şi să fie primită de familia ei pentru cine era de fapt. Din moment ce nu putea face asta, se consola cu gândul că îndeplinea dorinţele Riei. Lady Thornborough era bucuroasă că nepoata ei se întorsese, şi era mulţumită de ea. Asta şi-ar fi dorit şi Ria. Moartea timpurie a Riei fusese o a doua şansă pentru amândouă. Lizzie nu-şi putea permite

să regrete ceea ce făcuse pentru a ajunge aici.

Freddie o abandonase în sărăcie, dar supravieţuise. La fel ca şi Cenuşăreasa din povestea pe care mama ei i-o citea când era mică, Lizzie avea acum toate lucrurile care i se păruseră de neatins înainte. În afară de un prinţ chipeş.

Capitolul 18

Martha făcuse din nou minuni cu părul lui Lizzie. Buclele ei blonde erau împletite într-un coc complicat la spate şi câteva şuviţe moi îi încadrau faţa. Fusese obositor să suporte atâta vreme periatul, pieptănatul şi înţepăturile de la acele de păr, dar rezultatul final merita. Lizzie îşi ridică o mână ca să-şi pipăie una din bucle, iar brăţara cu diamante şi safire de la încheietura ei străluci deasupra rochiei albastru-închis pe care o purta. Lady Thornborough insistase s-o poarte în acea seară.

Mulţumită doamnei Dodd, rochia lui Lizzie era cât se poate de modernă, deşi decolteul nu era la fel de amplu ca al altor doamne. Trebuia să menţină un anumit aer sobru. Şi totuşi, decolteul în formă de V cobora suficient încât să-i scoată la iveală o porţiune îngustă din gât şi umeri.

Lizzie observă bucuroasă că pielea ei devenise mai palidă de când era în Londra. Nu mai era „bronzată ca o femeie de la ţară”, după cum o descrisese James. Îşi privi mâinile, care acum erau moi şi netede. Nu-şi mai căra lemnele de foc şi nu-şi mai spăla hainele, aşa că unghiile ei nu mai erau aspre, şi zgârieturile din palme se vindecaseră. Procesul fusese grăbit de uleiurile speciale pe care Lady Thornborough i le adusese. Cele două servitoare îi frecaseră mâinile atât de mult, că Lizzie ajunsese să se simtă ca o bijuterie preţioasă din argint care se cerea lustruită cu cea mai mare grijă.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă, apoi Lady Thornborough intră. Rochia ei de mătase închisă la culoare strălucea la lumina lumânărilor. Ochii cenuşii licăreau, subliniaţi de broşa neagră preţioasă pe care o purta.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor, spuse ea, cu chipul radiind de mândrie, mângâindu-i uşor obrazul lui Lizzie. Parcă necazurile tale din ultimii ani au dispărut cu totul. Eşti mai înţeleaptă, poate, dar eşti încă atât de frumoasă. Ce avantaj de invidiat pentru o femeie! Bătrâna o cerceta în continuare pe Lizzie. Ai talia subţire a mamei tale, deşi n-ai crescut pe cât de înaltă ne aşteptam să fii. Îi înclină blând chipul lui Lizzie într-o parte ca să-i cerceteze profilul. Nu pot spune că semeni prea mult cu ea.

Pieptul lui Lizzie se strânse. Lady Thornborough încerca să găsească o asemănare cu mama Riei, însă era degeaba. Se trase înapoi, îşi îndreptă umerii şi exclamă:

— Sunt sigură că sunt destul de înaltă! Voi fi mai înaltă decât jumătate dintre bărbaţii de la balul lui Lord Beauchamp.

Lady Thornborough chicoti.

— Mă îndoiesc, serios. Dar e limpede că ai ochii tatălui tău – şi expresia lui plină de încredere. Uneori mi se pare că îl văd oglindit în chipul tău.

Lizzie nu dorea să evite subiectul. Privise portretul lui Herbert de multe ori în ultimele săptămâni, căutând asemănări între ei doi.

— Chiar semăn atât de mult cu el?

— Fără îndoială, răspunse Lady Thornborough.

— Draga mea bunică.

Lizzie simţi cum i se taie glasul. Era atât de uşor să i se adreseze bătrânei astfel. Credea din toată inima că făcea parte din familia Thornborough – nu era persoana drept care se dădea, dar tot le era rudă.

Lizzie se întoarse să se privească în oglindă pentru ultima oară, dar Lady Thornborough o luă de braţ.

— Te-ai ocupat mult prea mult de toaleta ta, draga mea. Trăsura aşteaptă.

— Martha e de vină că am întârziat, spuse veselă Lizzie. A stat extrem de mult să-mi coafeze părul.

Zâmbind slab, Martha răspunse:

— Nu mi-ar fi luat atât de mult timp, domnişoară, dacă nu te-ai fi agitat atât.

Lizzie oftă exagerat.

— Nu-i aşa că e cea mai cruntă ironie? Cu cât îmi doresc mai mult să mă ridic din scaun, cu atât mai mult trebuie să stau pe el.

Lizzie o urmă pe Lady Thornborough afară din dormitor şi de-a lungul holului. Se opri înainte să coboare scările.

— Ce e, draga mea? întrebă Lady Thornborough.

— Mi-am uitat evantaiul. Lizzie se îndreptă înapoi spre camera ei. Mă întorc într-o clipă.

Când Lizzie intră din nou în dormitor, o descoperi pe Martha privind gânditoare o siluetă în miniatură înrămată a Riei. Când o văzu pe Lizzie, tresări, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva interzis. Lizzie se întrebă la ce se gândea.

— Am venit să-mi iau evantaiul, spuse ea, încercând să-şi ascundă neliniştea din voce.

Martha smulse evantaiul şi i-l întinse.

— Cât de neatentă am fost că nu am observat, spuse ea, fără să o privească în ochi pe Lizzie.

— Miniatura asta nu mi-a semănat niciodată, să ştii, spuse Lizzie. Artistul mi-a făcut nasul mult prea frumos. Era adevărat că, dacă Lizzie şi Ria stăteau una lângă alta, nasurile lor erau diferite. Lizzie crezuse dintotdeauna că nasul Riei era mai drăguţ; al ei era puţin mai drept şi mai lung. Artiştii obişnuiesc să te facă mai frumoasă dacă îi plăteşti mai mult.

Martha nu ştia cum să răspundă, fiindcă, dacă ar fi fost de acord cu Lizzie, ar fi însemnat să insinueze că

stăpâna ei nu era frumoasă.

— Martha, strigă Lady Thornborough din hol. Vreau să-mi aduci sărurile din salon.

— Bunica, în schimb, îmi supraestimează enorm de mult farmecele, spuse Lizzie cu un zâmbet jucăuş. Crede că toate doamnele de la bal vor leşina de invidie când mă vor vedea.

Martha zâmbi larg, arătându-şi strungăreaţa, şi chipul i se înseninã. Chiar şi aşa, Lizzie îşi făcea griji că nu reuşise să-i îndepărteze toate îndoielile. Cu colţul ochiului, o văzu pe Martha privind încă o dată pe furiş silueta, înainte să o urmeze afară din cameră.

*

— Doamnele întârzie destul de mult, observă Geoffrey, privindu-şi din nou ceasul de buzunar.

Aştepta în biblioteca familiei Thornborough împreună cu James de o eternitate, nerăbdător să o vadă pe Ria din nou. Fiecare oră pe care o petrecuse cu ea în ultimele săptămâni îl făcuse să-şi dorească şi mai mult compania ei, ca şi când i s-ar fi făcut mai foame cu fiecare înghiţitură.

— E de aşteptat să întârzie atât de mult, spuse James. Ria este o creatură foarte vanitoasă, să ştii.

James îşi verifică apoi reverul şi îşi îndepărtă un fir minuscul de praf de pe mânecă. Geoffrey se întrebă pentru o clipă care din cei doi era mai vanitos. Apoi, observă o carte subţire care ieşea de sub un teanc de ziare aflat pe măsuţa de lângă el. O scoase şi o deschise la pagina de titlu. Era un volum de poezii scris de Lord Tennyson.

— E al tău?

James clătină din cap.

— Consider poeziile extrem de plictisitoare, în afară de câteva sonete pe care le poţi citi cu voce tare ca să câştigi admiraţia doamnelor.

Geoffrey bănuia că arsenalul de poezie al lui James era limitat, dar eficient.

— Ria citeşte cartea asta, explică James.

— Chiar aşa? întrebă amuzat Geoffrey. Nu ţin minte s-o fi ştiut pasionată de poezie.

— Se pare că s-a contaminat în Australia.

— S-a contaminat? zâmbi Geoffrey. Vorbeşti de parcă poezia ar fi o boală.

— Din punctul meu de vedere, chiar asta e.

— Din întâmplare, mie îmi place poezia, spuse Geoffrey.

— Ei bine, uite încă un lucru pe care îl aveţi în comun, spuse James, aruncându-i o privire cu subînţeles lui Geoffrey. Cine ar fi ştiut că tu şi Ria veţi avea atâtea interese comune?

— Da, murmură Geoffrey. Cine ar fi ştiut?

Apoi începu să răsfoiască volumul subţirel, care se deschise la un poem intitulat *Adeline.* Începu să citească: „Misterul misterelor, / Adeline cea cu zâmbetul cel vag, / Nu-i nici om, nici înger, / Nici tristă, nici liniştită, / Dar atât de frumoasă/ Cu părul ei de aur moale; / Cu buzele roşii, cu ochi albaştri, mari…”

Geoffrey nici nu-şi dădu seama că citise cu voce tare până când James nu observă:

— Aş putea folosi poemul ăsta… dacă aş curta o blondă, bineînţeles.

„Cu părul ei de aur moale…” Autorul ar fi putut la fel de bine să-şi numească poemul *Victoria,* se gândi Geoffrey, tresărind.

— „Cu buzele roşii, cu ochii albaştri, mari… / Mi-ai răpit inima din piept.”

Ria apăru chiar atunci în uşă, superbă într-o rochie strălucitoare de mătase albastră. La gât şi la încheietură purta diamante strălucitoare.

— „Unde sunt ochii tăi contemplativi… timidă,

visătoare Adeline?”

Buclele ei blonde se mişcau puţin la fiecare cuvânt, atrăgând atenţia asupra ochilor ei violeţi-albăstrui, pe care rochia părea să-i scoată şi mai mult în evidenţă şi să-i închidă la culoare. Şi vocea ei părea mai groasă. Melancolică, poate.

Geoffrey se ridică şi închise cartea, dându-şi seama că mâinile îi tremurau. „Mi-ai răpit inima din piept.” Îşi drese glasul.

— Văd că ştii poemul.

Ria încuviinţă.

— Edward obişnuia să îl recite de multe ori, dar schimba „Adeline” cu „Ria a mea”. Obişnuia să spună că muza lui Tennyson trebuie să fi arătat exact ca… mine. Râse încet. Mereu îi făceam observaţie, dar acum aş da orice să-l aud citind poemul din nou.

În cameră se lăsă tăcerea. Geoffrey o privea fascinat. Până şi James părea surprins de cuvintele ei pătrunse de sentiment. Geoffrey şi-l putea imagina pe Edward citindu-i poemul Riei. La fel ca şi James, Edward se folosise probabil de poeziile romantice pentru a seduce cu artă doamnele. Dar Geoffrey avea sentimentul că, pentru fratele său, lucrurile ar fi stat cu totul altfel când venea vorba de Ria. Edward ar fi recitat cuvintele cu mai multă pasiune decât ar fi fost în stare însuşi poetul. S-ar fi pierdut cu drag în frumuseţea ei minunată. La fel ca şi el.

Trupul lui începu să tremure dându-şi seama de asta. Începea să ţină la Ria într-un fel periculos, interzis. „Ai grijă, omule”, îşi spuse în sinea lui. „E văduva fratelui tău.”

Ria închise cartea şi îşi şterse o lacrimă. Chiar şi atât de tristă, era mai frumoasă decât ar fi putut descrie orice poet. Geoffrey descoperea, spre deznădejdea lui profundă, că inima lui era mai greu de stăpânit decât crezuse.

— Draga mea Ria, spuse James, luându-i mâna cu blândeţe. Nu eşti singură. Ne ai pe noi.

Era un gest surprinzător de tandru din partea lui James. Ria îi zâmbi recunoscătoare.

Geoffrey era tentat să fie invidios văzând cât de mult ţineau cei doi veri unul la celălalt. Şi-ar fi dorit ca el şi Ria să împărtăşească aceeaşi afecţiune într-o zi, chiar dacă asta ar fi fost tot ce puteau avea. Ria îşi întoarse privirea ei uimitoare în direcţia lui, aşa că încercă să o liniştească, la fel cum făcuse şi James.

— Deşi Edward ar spune cu drag că sunt doar o imitaţie palidă a lui, mă ai şi pe mine, spuse el.

Ria clătină din cap.

— Eşti un bărbat în toată firea, Geoffrey. Nu e drept să spui că eşti doar o imitaţie palidă. Din punctul de vedere al lui Geoffrey, nici chiar regina Angliei nu i-ar fi putut face o onoare mai mare. Lady Thornborough intră la timp ca să audă cuvintele Riei.

— Cine este o imitaţie palidă? întrebă ea.

— Eu, desigur, spuse imediat James. Ria îl laudă pe Geoffrey şi a uitat de mine cu totul, oftă el dramatic. Oare nu mă voi bucura niciodată de respectul care mi se datorează, în calitate de cap al familiei?

— Tu? răspunse Lady Thornborough, capul familiei?

— Vezi? spuse James, indicând expresia neîncrezătoare a mătuşii sale. Exact la asta mă refeream.

Ria râse şi îl luă de braţ pe James.

— Ei bine, tu eşti ultimul bărbat care mi-a mai rămas. E ceva.

— Aşa-i, draga mea, răspunse James, bătând-o uşor pe braţ. Mereu vezi partea bună a lucrurilor.

Lady Thornborough îi privi nerăbdătoare pe James şi pe Geoffrey.

— Suntem gata să pornim, domnilor?

Când ieşiră în lumina lunii, Geoffrey se apropie mai mult de Ria, în timp ce James o ajuta pe Lady Thornborough să urce în trăsură.

— Arăţi minunat în seara asta, spuse el încet.

Ria îl răsplăti cu un zâmbet.

— Mulţumesc, spuse ea, apoi se încruntă puţin. Nu crezi că e prea devreme să ies în societate?

Geoffrey clătină din cap.

— Sunt sigur că Edward n-ar fi vrut să te izolezi de lume.

— Bunica mi-a spus şi ea asta, dar oricum, mă bucur să o aud şi de la tine.

— Deci părerea mea contează chiar atât de mult pentru tine?

Cât de mult se schimbaseră lucrurile de când Ria îi spusese că nu-i păsa ce credea despre ea. Oare ea se schimbase? Sau se schimbase ceva între ei? „Nu”, îşi spuse el încă o dată. „Nu pomi pe calea asta. Chiar dacă te stimează mai mult acum, te consideră doar cumnatul ei.”

— Geoffrey, spuse Ria – iar numele lui suna divin de pe „buzele ei roşii” –, dacă aş fi crezut că prezenţa mea la bal ar fi târât reputaţia familiilor noastre prin noroi, atunci n-aş fi venit.

— Crede-mă, nu faci nimic ruşinos.

Geoffrey n-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre gândurile care îi treceau lui prin minte. O ajută să urce în trăsură şi, în micul spaţiu întunecat şi înghesuit, parfumul ei de trandafir îl prinse în mreje mai tare ca niciodată. Trebuia să aibă grijă să nu-şi petreacă mai mult timp decât s-ar fi cuvenit în compania ei, mai ales în acea seară. Dar trebuia să danseze cu ea. Asta era permis, şi nici nu voia ca lumea să creadă că îşi respingea cumnata. Pentru prima oară de când se ştia, ceea ce se cuvenea să facă era, de asemenea, şi lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult.

Capitolul 19

— Onorabilul reverend Lord Somerville!

Uşierul îl anunţă pe Geoffrey cu o voce răsunătoare, care se auzi uşor pe deasupra muzicii şi a conversaţiilor. Lizzie simţi un fior de nelinişte. Probabil că ţinea prea strâns braţul lui James, fiindcă acesta îi desfăcu blând degetele şi îi făcu cu ochiul.

— Liniştește-te, draga mea verişoară, îi spuse apoi la ureche. Toată lumea te va adora. Ca întotdeauna.

— Domnul James Simpson! Doamna Edward Somerville! răsună din nou vocea uşierului.

Lizzie şi James înaintară şi se reîntâlniră cu Geoffrey şi Lady Thornborough. Lizzie se simţea ca şi când ar fi ieşit pe o scenă – şi cât de opulentă era acea scenă! Stătea pe o platformă întinsă, din care cobora o scară lungă care ducea la o sală de bal imensă, plină de bărbaţi îmbrăcaţi în haine elegante, negre, sau uniforme militare vişinii, şi de femei îmbrăcate în rochii în toate culorile curcubeului. Toată lumea se oprise din ce făcea ca să se uite la ea. Tocmai îşi făcuse o intrare măreaţă. Simţea că nu putea să respire, era îngrozită şi încântată în acelaşi timp.

Candelabrele strălucitoare de cristal luminau vesel scena din faţa ei, de la scaunele tapiţate cu catifea aşezate de-a lungul pereţilor, la uşile care se deschideau spre mai multe camere care, din câte vedea Lizzie, erau pline cu mese încărcate de mâncare. Nici chiar în timpul acelor luni dezastruoase petrecute cu Freddie nu mai fusese la vreun eveniment atât de magnific. Niciodată nu avusese o mulţime întreagă de doamne şi gentlemeni care să se uite la ea – la ea! — cu atâta admiraţie.

— Ce aglomeraţie! murmură Lady Thornborough.

James privea mulţimea cu aerul unui rege.

— Vrei să le faci cu mâna supuşilor tăi? spuse Lizzie pe un ton glumeţ.

James rânji.

— Poate mai târziu. Dacă merită.

Începură să coboare scările în pas regal, cu Geoffrey şi Lady Thornborough în faţă. La capătul scărilor, uşor într-o parte, Lizzie văzu o jumătate de duzină de domnişoare pe care le mai întâlnise în timpul vizitelor făcute împreună cu Lady Thornborough. Îşi şopteau unele altora şi zâmbeau spre Geoffrey, lucru care nu era de mirare. Era limpede că făceau tot posibilul să-i atragă atenţia celui mai râvnit burlac. Dându-şi seama că toate erau destul de atrăgătoare, Lizzie simţi un fior nesăbuit de invidie. În afară de domnişoara Lucinda Cardington, poate, care era puţin prea roşie la faţă şi tot flutura evantaiul, arătând extrem de neliniştită.

Domnişoara Emily Cardington era singura care nu-l privea pe Geoffrey. Îl studia timidă pe James din spatele evantaiului, cu ochii strălucindu-i. Spre deznădejdea lui Lizzie, James părea să-i întoarcă interesul fetei, plin de fascinaţie, deşi deocamdată nu putea decât să-i zâmbească şi să-i facă un semn din cap. Emily era prea inocentă pentru el, se gândi Lizzie. Poate că era cazul să-i dea nişte sfaturi înţelepte lui Emily. Nu avu timp să se gândească la asta, însă, fiindcă gazdele îi întâmpinară la capătul scărilor.

— Lord şi Lady Beauchamp, sunt extrem de bucuroasă să v-o prezint pe nepoata mea, spuse Lady Thornborough, cu vocea plină de mândrie.

Lizzie îşi reaminti imediat motivul pentru care venise aici. Era timpul să se străduiască din răsputeri să arate, să se comporte şi *să fie* ca Ria.

Lady Beauchamp, o doamnă înaltă şi slabă, o luă de mână pe Lizzie şi spuse plină de căldură:

— Cât mă bucur să te văd din nou!

Din nou? Când o întâlnise Ria? În ce circumstanţe? Lady Thornborough nu lăsase deloc să se înţeleagă că se cunoşteau dinainte. Lizzie îşi dădu seama că se crease o pauză stânjenitoare cât timp se gândise cum să răspundă.

— Poate că nu mă mai ţii minte, spuse Lady Beauchamp, simţindu-i stânjeneala lui Lizzie. Erai doar o fetiţă când ne-am cunoscut. Tatăl tău te-a adus la proprietatea noastră din Lincolnshire, unde plănuiam să ieşim la o plimbare călare.

Lizzie se simţise uşurată pentru o clipă, căci Lady Beauchamp o salvase, dar senzaţia fu înlocuită imediat de surprindere. Ria ura caii. Nu călărea niciodată şi nu se simţea în largul ei nici măcar în preajma lor. Edward se arătase de multe ori dezamăgit când Ria refuzase să-l lase să o înveţe să călărească.

— A fost o zi urâtă, spuse Lady Beauchamp. Poate că nu mai vrei să-ţi aminteşti. Te-am pus pe Luna Albastră, cea mai blândă iapă pe care o aveam, dar din cine ştie ce motiv era să te arunce din şa. Plângeai şi intraseşi în panică şi te ţineai de şa cu toate puterile. Tatăl tău a reuşit să te dea jos, dar din câte ţin minte ai plâns o oră până să te liniştim.

Ria nu-i povestise asta lui Lizzie, deşi se potrivea cu ceva ce-i spusese cu multă vreme în urmă. „Sunt nişte bestii oribile. Dacă se uită la mine, ştiu că mă pot nenoroci. Ne ţinem departe unii de ceilalţi, şi e bine aşa.”

Pentru prima oară însă, Lizzie se hotărî să nu repete cuvintele Riei. Deşi se asemănau atât de mult, un singur lucru era diferit: Lizzie fusese născută ca să urce în şa. Australia îi provocase mult prea multă durere, cu siguranţă, dar tot acolo călărise pentru prima oară. Se obişnuise cu asta imediat. Se simţea incredibil atunci când călărea în viteză peste câmpiile vaste, bucurându-se de libertatea infinită care i se deschidea în faţă. Nu, nu putea renunţa la asta. Indiferent din ce motiv.

— E adevărat că nu-mi plăceau absolut deloc caii atunci, dar…

— Nu-ţi plăceau! pufni James. Le declaraseşi război!

— Să spunem doar că, în Australia, am reuşit să

semnăm un armistiţiu. Am şi călărit puţin acolo, de fapt.

Lizzie ştia că îşi asumase un risc enorm să facă ceva atât de nepotrivit cu personalitatea Riei. Lady Thornborough îi aruncă o privire neîncrezătoare. Dar cum ar fi putut renunţa la călărit? Trebuia să-i convingă că, măcar în această privinţă, Ria se schimbase.

James o privi curios.

— Draga mea verişoară, spuse el zâmbind, voi crede asta când o voi vedea.

Geoffrey nu arăta la fel de sceptic precum ceilalţi. Mai degrabă părea impresionat.

— Am un grajd plin de cai pursânge şi sunt destule poteci drăguţe pe proprietatea mea. Poate vom călări împreună într-o bună zi.

Acum, Lizzie îşi dădu seama că făcuse alegerea potrivită. Cât de frumos avea să fie să se plimbe călare alături de Geoffrey pe un drum de ţară sau peste o pajişte înverzită.

— Ar fi minunat! exclamă ea. Când putem merge?

Cuvintele ei erau atât de sincere, că Lady Thornborough zâmbi.

— Draga mea Ria, spuse ea. Imprevizibilă ca întotdeauna.

Îmbărbătată de victorie, Lizzie presupuse că se putea descurca în orice situaţie în acea seară.

Lord şi Lady Beauchamp trecură mai departe să-şi salute ceilalţi oaspeţi. Şi Geoffrey se văzu obligat să îi părăsească o vreme, explicându-le că majoritatea nobililor avuţi din Londra se strânseseră într-un loc şi intenţiona să vadă dacă nu cumva le putea stârni interesul pentru proiectele lui caritabile.

Aşa că Lizzie îi urmă pe James şi pe Lady Thornborough în valul de oameni ca o crenguţă prinsă într-un râu, îndurând fericită nenumăratele prezentări şi devenind din ce în ce mai încrezătoare odată cu trecerea

timpului.

— Te simţi bine? o întrebă Lady Thornborough mai târziu, când prinseră un moment de linişte ca să stea jos şi să privească dansatorii. Te bucuri că ai ieşit în seara asta?

— Ah, da, spuse Lizzie fără nicio ezitare. Toată lumea a fost atât de bună cu mine.

În ciuda previziunilor sumbre ale lui James, că urma să fie cercetată îndeaproape, ca un animal în cuşcă, majoritatea oaspeţilor fuseseră politicoşi şi plini de respect, îi oferiseră condoleanţele lor pentru pierderea lui Edward şi o întrebaseră doar vag despre Australia.

James dansa cu o debutantă drăguţă. Când se termină melodia, îşi conduse partenera până la cele două doamne ca să le facă cunoştinţă.

— O mai ţii minte pe domnişoara Fitzroy, micuţa teroare care mereu se ascundea în spatele canapelei când tu şi cealaltă domnişoară Fitzroy vă împărtăşeaţi secrete?

Prezentarea lui bizară o făcu pe domnişoara Fitzroy să izbucnească în râs.

— Bineînţeles că mi-o mai amintesc, spuse Lizzie. Şi să-ţi fie ruşine, James, că ai prezentat-o atât de grosolan.

De fapt, Lizzie era recunoscătoare că James îi oferea fără să-şi dea seama informaţiile de care avea nevoie pentru a recunoaşte persoanele de care îi vorbise Ria.

— Şi ce mai face sora ta? E aici?

Lizzie ştia că trebuia să vorbească şi cu Ellen Fitzroy dacă se afla acolo, fiindcă Ria şi Ellen fuseseră prietene.

— E căsătorită acum. A rămas acasă, e însărcinată cu cel de-al patrulea copil.

— Cel de-al patrulea! exclamă Lizzie. Cât de minunat pentru ei.

Spre uşurarea ei, nu trebuia să se întâlnească şi cu această „cunoştinţă” în seara asta. De fapt, toate lucrurile fuseseră până atunci surprinzător de uşoare. Orchestra începu un vals.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse domnişoara Fitzroy, dar trebuie să plec. I-am promis acest dans domnului Carstone.

— Te conduc eu la el, se oferi James. Fără îndoială că îl vom găsi la masa cu punci.

— Trebuie să-ţi găsim şi ţie un partener de dans, Ria, interveni Lady Thornborough.

— Cred că mi-ar plăcea asta, răspunse Lizzie.

Se simţea foarte bine în acea seară. Era o senzaţie ameţitoare, cum nu mai avusese de multă vreme. Apoi auzi vocea lui Geoffrey în spatele ei:

— Eu aş fi bun pentru asta?

Lizzie se întoarse. Oare cum rezistase aproape o oră întreagă fără să se gândească deloc la acest bărbat? Acum, stând acolo, arătând alarmant de chipeş, îi monopoliza gândurile cu totul. Haina lui neagră şi cămaşa albă îi scoteau în evidenţă ochii negri şi chipul fin sculptat într-un fel care îi tăia respiraţia. Geoffrey zâmbi, lucru rar, şi îi întinse mâna.

Inima lui Lizzie bătu mai repede simţindu-i atingerea caldă prin mănuşile subţiri. O senzaţie plină de bucurie o îmbăta – una pe care nu o mai simţise de mulţi ani. Da, voia să danseze. Oare cum de-i trecuse prin minte să nu vină la bal? Cum de nu-şi dăduse seama că ar fi renunţat la o ocazie de a se lăsa îmbrăţişată de el – chiar dacă doar pentru un dans?

Geoffrey o conduse prin mulţime. Lizzie era conştientă de privirile curioase şi pline de admiraţie ale celorlalţi oaspeţi pe lângă care treceau. Când ajunseră în mijlocul ringului de dans, Geoffrey se întoarse spre ea şi îşi aşeză cu încredere o mână pe spatele ei, făcându-i sângele să fiarbă de nerăbdare. Îşi ridică mâna şi o aşeză pe umărul lui, minunându-se din nou de cât de lat era, apoi îl privi în ochi. Şi începură să danseze.

Era extrem de uşor să se lase condusă de Geoffrey.

Paşii ei se armonizau cu ai lui, unindu-se în ritmul muzicii. Nu după mult timp, alunecau plini de măiestrie prin sală, de parcă ar fi exersat împreună ani întregi. Mişcându-se fără niciun efort, cu o graţie infinită, Geoffrey îi privea chipul neîntrerupt. Poate că Lizzie băuse prea mult punci, fiindcă începuse să chicotească şi să se simtă ameţită în timp ce se învârteau în ritmul muzicii. Geoffrey era un dansator desăvârşit. Încă o neconcordanţă la acest preot care devenise aristocrat. Câte alte surprize mai ascundea acest bărbat? Lizzie spera din toată inima că va avea ocazia să le descopere, îşi simţea inima deschizându-se tot mai mult spre el, odată cu fiecare întâlnire.

Treptat, Lizzie îşi dădu seama că ea şi Geoffrey începuseră să fie priviţi de tot mai multă lume.

— Cred, murmură ea, că toată lumea se holbează la noi.

Fusese nevoită să se aplece spre el când spusese asta, iar acum îi simţea căldura obrajilor, atât de apropiaţi de ai ei.

— Te deranjează? Vrei să ne oprim?

— Nu, răsuflă ea. Nu vreau să ne oprim niciodată.

Geoffrey râse şi o învârti din nou, iar Lizzie se lăsă în voia plăcerii şi a muzicii care îi răpise sufletul, în braţele lui Geoffrey. Râsul lui o umplea de plăcere, toţi şi toate se contopeau într-o paletă minunată de culori, iar inima ei bătea în ritm de vals.

Era seara perfectă. Nu mai era nimeni în sală în afară de ea şi Geoffrey. Toţi ceilalţi nu mai contau, se pierduseră în peisaj… *Până îl văzu pe Freddie.*

Lizzie se clătină, împiedicându-se de piciorul lui Geoffrey. Făcuse un pas greşit.

Era imposibil. Freddie Hightower murise – Tom îl omorâse. Lizzie încercă cu disperare să respire, dar simţea că nu mai avea aer. Nu mai vedea nicio culoare – doar pete albe în faţa ochilor.

— Ria, ce s-a întâmplat? întrebă neliniştit Geoffrey.

Nu putea fi aievea. Se mişcaseră atât de repede, că nu văzuse bine. Îşi închipuise doar că îl vedea pe Freddie. Lizzie îşi spuse să rămână calmă şi deschise ochii.

Geoffrey o ţinea în braţe, sprijinind-o şi încercând s-o liniştească, iar Lizzie încercă să-şi revină. Riscă o privire peste umărul lui Geoffrey. Era cu faţa spre mica orchestră. Îşi închipuise că-l văzuse pe Freddie sprijinit de uşa care dădea spre unul dintre saloane. Trebuia să se mişte, să se forţeze să se întoarcă în acea direcţie, să-şi demonstreze că greşise. Îşi întoarse privirea înapoi spre Geoffrey.

— Mă simt puţin ameţită, spuse ea. Poate ar trebui să stau jos.

— Desigur.

Lizzie îşi ţinu privirea aţintită în faţă în timp ce se strecurară printre dansatori până la un şir de scaune. După ce se aşezară, Lizzie îşi deschise evantaiul şi începu să-şi facă vânt.

— Am nevoie doar de o clipă, spuse ea pe un ton de scuză.

Geoffrey încuviinţă, aşteptând răbdător. Lizzie îşi făcu în sfârşit destul curaj cât să privească pe deasupra evantaiului spre cealaltă parte a sălii. Era acolo, privind-o atât de intens, că simţea cum ia foc. Freddie Hightower era în viaţă.

Capitolul 20

Lizzie simţi gheara îngheţată a groazei. Îl privea pe Freddie Hightower – cum era posibil? El stătea nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra ei şi o expresie răutăcioasă pe care o văzuse de nenumărate ori. Era imposibil de uitat.

— Vrei să-ţi caut un pahar cu punci? întrebă Geoffrey.

— Nu! ţipă Lizzie.

Văzând expresia alarmată a lui Geoffrey şi felul în care trupul lui se încordase, se forţă să respire adânc. Vorbi calm:

— Nu pleca, te rog. Nu încă.

Geoffrey o bătu uşor pe braţ.

— Cum doreşti.

Freddie venea spre ei. Era greu să-şi croiască drum prin sala aglomerată, dar privirea lui era fixată asupra lor. Îi urmărea ca pe o pradă. Mintea lui Lizzie era peste măsură de tulburată. Cum de era Freddie aici? Era limpede că o recunoscuse şi el, la fel de uşor cum îl recunoscuse şi ea. Oare îl putea convinge că era de fapt o altă persoană? Toate lucrurile pe care Ria i le povestise despre viaţa ei ameninţau să se dizolve sub privirea fierbinte a lui Freddie. El o putea da de gol. Şi ar fi făcut-o într-o clipită.

Lizzie respiră adânc încă o dată, se îndreptă în scaun şi se forţă să arate pe cât de calmă era în stare.

— Geoffrey, cred că mi-ar prinde bine un pahar de punci, totuşi.

El încuviinţă şi se ridică.

— Mă voi întoarce imediat.

Geoffrey dispăru în mulţime. Lizzie era singură acum, periculos de vulnerabilă, o corabie micuţă într-o furtună groaznică. Iar Freddie se apropia tot mai mult.

Un grup de doamne din apropiere se despărţi, dând-o la iveală pe Lady Thornborough, care se apropie şi ea. Bătrâna se aşeză în scaunul din care se ridicase Geoffrey, cu chipul ridat de griji.

— Ria, draga mea, ţi-e rău? Am văzut că te-ai împiedicat şi v-aţi oprit din dans. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Chiar aşa. Lizzie îşi făcu vânt cu evantaiul şi se forţă să zâmbească.

— M-am forţat prea mult, atâta tot.

Nu se uita spre Freddie, dar pielea i se făcu de găină simţindu-i apropierea.

Încă o clipă şi Freddie ajunse lângă ele.

— Îmi cer scuze de deranj, Lady Thornborough, spuse el cu o voce educată, plină de încredere, pe care Lizzie şi-o amintea mult prea bine. Ne-am întâlnit la serata organizată de familia Harrison primăvara trecută.

Lady Thornborough îl privi de parcă avea nevoie de o clipă ca să-şi amintească numele lui. După un moment, spuse:

— Domnul Hightower, nu-i aşa?

Vocea ei era rece şi ostilă, un lucru neobişnuit chiar şi pentru ea. Freddie zâmbi de parcă ar fi primit cel mai cald salut din lume şi se înclină puţin.

— În slujba dumneavoastră, doamnă.

Lizzie nu-şi putea permite să-şi dea pe faţă slăbiciunea. Făcând un efort suprem, îşi păstră expresia neutră şi se prefăcu că priveşte dansatorii. Simţea însă privirea lui arzătoare.

După formalităţile care se impuneau, Freddie spuse:

— Sper că-mi veţi ierta îndrăzneala, Lady Thornborough, dacă vă rog să mi-o prezentaţi pe frumoasa dumneavoastră însoţitoare.

Lady Thornborough se întoarse spre Lizzie.

— Voi doi nu v-aţi cunoscut?

Lizzie îşi forţă privirea să o întâlnească pe a lui Freddie, luptându-se cu dezgustul pe care prezenţa lui i-l provoca. Oare o recunoscuse? *Cu siguranţă.* Faptul că ceruse să-i fie prezentată făcea doar parte din jocul lui. Se strădui să-şi păstreze calmul, cel puţin la suprafaţă.

— Nu cred că am avut plăcerea, spuse ea.

— Ei bine, atunci presupun că e cazul să vă prezint unul altuia, spuse Lady Thornborough. Domnule Hightower, ea este nepoata mea, doamna Edward Somerville.

Freddie ridică din sprâncene auzindu-i cuvintele.

Lizzie simţi o plăcere trecătoare văzându-l descumpănit pentru o clipă. Dar îşi reveni repede şi se înclină.

— Îmi pare bine, doamnă Somerville, spuse el, rostind apăsat numele.

Lizzie întinse mâna. Spre bucuria ei, nu tremura decât puţin. Poate nici nu se observa. Freddie o prinse şi se aplecă deasupra ei, continuând:

— Îmi face mare plăcere.

Îi ţinu mâna o fracţiune de secundă mai mult decât se cuvenea, de parcă ar fi inspectat-o prin mănuşa de mătase care o acoperea.

Lizzie avu nevoie de ultima fărâmă de voinţă ca să nu-şi smulgă mâna din strânsoarea lui, ci să aştepte până îi dădea drumul.

Freddie se îndreptă de spate.

— Auzisem că nepoata lui Lady Thornborough s-a întors în Londra. Din Australia, nu-i aşa?

— Da, este adevărat.

— Cât timp aţi stat în Australia?

Ochii lui negri o sfredeleau, aşa cum o făcea şi atunci când îi cerea din priviri să-i ghicească cărţile la whist şi să meargă pe mâna lui.

— Eu şi soţul meu, spuse ea, accentuând intenţionat cuvântul „soţ”, am plecat în Australia acum zece ani.

Lady Thornborough încuviinţă în semn de confirmare şi, spre bucuria lui Lizzie, Freddie îi aruncă o privire consternată. Ria stătuse în Australia zece ani, dar aventura nefericită a lui Lizzie cu Freddie se sfârşise cu doar cinci ani în urmă. Diferenţa îl uimea, era limpede.

— Nepoata mea este văduvă acum, spuse Lady Thornborough. Din nefericire, domnul Somerville a murit acum doi ani.

Lady Thornborough accentua probabil faptul că trecuseră doi ani fiindcă, astfel, ieşirea lui Lizzie în societate nu mai era ceva scandalos. Dar, fără să ştie, ajuta de

asemenea şi la minciunea ei. Freddie nu mai putea nega acum aceste detalii. Privirea lui căpătă o notă de compasiune, deşi Lizzie ştia că era o expresie calculată.

— Condoleanţele mele, doamnă Somerville, spuse el. Sper ca întoarcerea dumneavoastră în Londra să fie începutul unei vieţi mai fericite.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, răspunse Lizzie, încercând să nu se înece.

Brusc, faţa şi braţele o dureau, de parcă aveau puterea de a-şi aminti vânătăile din trecut. Vânătăile făcute de Freddie.

— Vă mulţumim, domnule Hightower, spuse Lady Thornborough, pentru că v-aţi făcut timp să staţi de vorbă cu noi.

Cuvintele ei erau politicoase, dar tonul ei insinua sfârşitul conversaţiei, şi că se aştepta ca Freddie să plece. Dar el nu făcu asta. Rămase locului, privind-o pe Lizzie din cap până-n picioare, de parcă ar fi încercat să-i memoreze fiecare trăsătură. Chipul lui Lizzie începu să se înroşească încet sub privirea lui. Îşi întoarse intenţionat capul, de parcă insistenţele lui ar fi ofensat-o.

Freddie îi înţelese gestul.

— Doamnă Somerville, vă rog să mă iertaţi pentru felul în care mă holbez. Singura mea scuză este că m-aţi cucerit cu totul. Semănaţi foarte mult cu o altă… — zâmbi slab -… doamnă pe care o ştiu.

Lizzie simţi cum teama începe să i se preschimbe în furie. Freddie avea de gând să vorbească despre asta – şi chiar în faţa lui Lady Thornborough. Trebuia să-l oprească. Râse subţire, asemenea Riei, nu răguşit şi seducător, aşa cum obişnuia ea. Freddie făcu o grimasă, pe care Lizzie o observă mulţumită.

— Ah, domnule Hightower, cât de provocator eşti. Te aştepţi oare să-mi câştigi admiraţia spunându-mi că semăn cu altcineva? Lizzie ridică dintr-o sprânceană. Cine era acea

persoană?

Freddie dădea semne aproape imperceptibile de furie. Spuse însă pe un ton ironic:

— Nimeni important.

Lizzie îşi stăpâni cu greu o reacţie fizică auzindu-i remarca sfidătoare. Se întoarse spre Lady Thornborough şi spuse, prefăcându-se dispreţuitoare:

— Bunico, nu-mi place deloc acest gentleman. Îmi spune că arăt ca o femeie care nu e nici măcar importantă!

Lady Thornborough nu părea deloc amuzată. Privi încruntată spre Freddie, care înţelese şi îi aruncă o privire contrariată lui Lizzie:

— Îmi cer umil scuze. Privindu-vă de aproape, îmi dau seama cât de mult m-am înşelat. Nu există nimeni pe lume care să se poată compara cu dumneavoastră.

Lizzie chicoti din nou ascuţit.

— Ei bine, domnule Hightower, în seara asta mă simt foarte generoasă. Având în vedere că abia ne-am cunoscut, te voi ierta.

Lui Lizzie nu-i venea să creadă că era în stare să se comporte atât de frivol, deşi se simţea ca şi când ar fi stat pe marginea unei prăpăstii.

— Acum că v-am intrat în graţii, spuse el, îmi faceţi onoarea unui dans?

Lizzie ştia că trebuia să evite asta cu orice preţ. Chiar şi câteva minute în braţele lui ar fi dat-o de gol imediat.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră să mă invitaţi, domnule Hightower, dar…

Lizzie încerca să găsească o cale de a refuza invitaţia fără să-i provoace bănuielile, dar Lady Thornborough răspunse pentru ea:

— Nepoata mea nu se simte bine acum. În seara asta nu va mai dansa deloc.

Galanteria prefăcută a lui Freddie se transformă într-o aşa-zisă îngrijorare.

— Poate că v-aţi simţi mai bine dacă v-aţi răcori puţin? Daţi-mi voie să vă aduc un pahar.

— Nu e nevoie, interveni Lady Thornborough. Lord Somerville se întoarce acum cu unul.

Într-adevăr, Geoffrey se strecura prin mulţime cu un pahar de punci în mână. Văzându-l pe Freddie, se încruntă şi grăbi pasul. Era clar că Freddie nu intenţiona să-i aştepte sosirea.

— Mi-a făcut plăcere, spuse el, făcând încă o plecăciune în faţa doamnelor şi întorcându-se apoi spre Lizzie. Aştept cu drag să dansăm altă dată, când... vă mai veniţi în fire.

Când plecă, Freddie alese intenţionat o altă direcţie decât cea din care venea Geoffrey. Acesta îi înmână paharul lui Lizzie, urmărindu-l pe Freddie cum se îndepărta cu o privire plină de dispreţ.

— Văd că l-ai cunoscut pe domnul Hightower, spuse el.

— Da, dar nu l-am încurajat să rămână, spuse Lady Thornborough cu un dezgust abia ascuns.

— Mă bucur să aud asta, spuse Geoffrey.

Lizzie încercă să-şi dea seama ce-ar fi putut face Freddie pentru a le provoca o asemenea reacţie. Deşi... era Freddie. Care se pricepea să-şi facă duşmani la fel de bine cum ştia să-şi facă prieteni. Sorbi recunoscătoare din punci. Alcoolul îi linişti nervii, care fuseseră puşi la grea încercare, şi îi udă gâtul uscat.

— E vreun motiv pentru care n-aţi vrea să-l cunosc pe domnul Hightower? întrebă ea.

Freddie ajunsese acum la un grup restrâns de domni şi doamne care vorbeau în cealaltă parte a camerei. O domnişoară, mai ales, nu-şi putea lua ochii de la el. Îşi scăpă mănuşa, iar Freddie se aplecă să o ridice şi o sărută teatral înainte să i-o înapoieze. Fata se înroşi atât de tare, că Lizzie îi văzu obrajii aprinşi chiar şi de la asemenea

distanţă. Şi Geoffrey urmărea scena.

— Vezi cât de graţios se comportă în societate, spuse el, dar are şi o latură ascunsă, periculoasă, care nu i se potriveşte deloc unui gentleman. Expresia lui devenise serioasă. Mai ales când vine vorba de domnişoare tinere şi naive.

— Foarte adevărat, fu de acord Lady Thornborough. N-are pic de decenţă. Îşi coborî vocea. Acum câţiva ani a fugit cu o fată de rând – fiica unui vânzător – în Europa.

— Chiar… chiar aşa? se bâlbâi Lizzie.

Lady Thornborough încuviinţă.

— A trăit cu ea aproape un an. Adică, a trăit cu ea public. A scos-o chiar şi în societate. Deşi nimănui nu îi păsa. Aparent, europenii nu au absolut deloc bun-simţ, spre deosebire de noi, englezii.

— Poate… spuse răguşit Lizzie, apoi luă o înghiţitură mare de punci. Poate că ea credea că o va lua de soţie.

— Atunci era o proastă, declară Lady Thornborough. Ar fi trebuit să-şi dea seama că un asemenea mariaj e imposibil.

„Ar fi trebuit să-şi dea seama.” Cuvintele ei o împunseră pe Lizzie direct în inimă, mai ales după ce Lady Thornborough o primise în casa ei şi fusese atât de bună cu ea. Bineînţeles, făcuse asta doar fiindcă o crezuse pe Lizzie nepoata ei cea privilegiată. Asemenea celorlalţi aristocraţi, Lady Thornborough credea în statutul social al fiecăruia, statut care nu se putea schimba niciodată. „Săracii şi bogaţii se întâlnesc, poate”, se gândi Lizzie cu amărăciune, „dar nu se căsătoresc niciodată”. Era tentată să răspundă cu furie, dar ştia că nu-şi putea permite ca Lady Thornborough să vadă cât de mult o tulburaseră cuvintele ei. Şi, oricum, chiar *fusese o* proastă. O proastă lacomă.

— Bineînţeles, la un moment dat a scăpat de ea, spuse Lady Thornborough. A fost obligat. Mama lui începuse procedurile legale să-l dezmoştenească, ştiind că

avea să-şi vină în simţiri dacă averea lui depindea de asta. Freddie s-a întors în Anglia şi, în trei luni, s-a căsătorit – cu Helena Graham, fiica unui industriaş bogat.

Era aproape prea mult pentru Lizzie.

— S-a căsătorit? Atât de repede?

Nimic din purtarea lui din acea seară nu sugera că ar fi fost un bărbat căsătorit.

— Părinţii lui îşi făcuseră iluzii că asta avea să-l schimbe, spuse Geoffrey, aruncându-i o privire dispreţuitoare lui Freddie. Însă e limpede că nu.

— Aproape că mi-aş fi dorit ca părinţii lui să nu se fi amestecat, spuse Lady Thornborough. Îmi era mai bine să-l ştiu în Europa, asociindu-se cu genul de persoane pe care nu le deranjează purtarea lui. Bărbatul ăsta nu face decât să işte scandal.

Lady Thornborough observă că doamna Paddington îi făcea semn din cealaltă parte a sălii.

— Ria, te simţi îndeajuns de bine să te las singură pentru câteva minute?

— Voi fi bine, răspunse Lizzie, uşurată să scape de ea.

— Rămân eu cu ea, se oferi Geoffrey.

— Mulţumesc, Lord Somerville. Nu voi lipsi mult.

Lady Thornborough o strânse de mână pe Lizzie. Voise să o liniştească, dar degeaba. Lizzie o urmări îndepărtându-se, încercând încă să se obişnuiască cu veştile pe care le aflase în acea seară. Se întâlnise cu bărbatul care aproape că o distrusese la un moment dat. Ştia acum că Lady Thornborough o dispreţuia pe femeia care fugise cu el. O duruse atât de mult să o audă vorbind despre fiica cea neînsemnată unui „vânzător” cu atâta dispreţ.

Cu acea ocazie însă, Lizzie îşi amintise că nu trebuia să uite niciodată, absolut niciodată, care era adevărul. Dacă şarada ei ar fi fost descoperită, ar fi provocat un scandal monstruos. Ar fi avut de suferit consecinţe mult mai grave

decât data trecută, când nu făcuse decât să se întoarcă acasă din Viena. Lizzie sorbi ultima înghiţitură de punci din pahar.

Capitolul 21

— Vrei să-ţi mai aduc nişte punci? întrebă Geoffrey.

— Nu, mulţumesc.

Lizzie ştia că zâmbetul ei era tremurat, dar cuvintele ei părură să-l mulţumească oricum. Geoffrey îi luă paharul gol şi îl aşeză pe tava unui valet care trecea pe lângă ei.

Seara începuse atât de minunat, se gândi Lizzie cu amărăciune, îşi făcuse o intrare grandioasă, trecuse cu bine peste toate prezentările şi câştigase admiraţia tuturor. Ar fi trebuit să fie un triumf măreţ. Cum să-şi fi închipuit că avea să întâlnească singurul bărbat care putea distruge totul?

Îşi ridică privirea spre cel de lângă ea – gentlemanul a cărui companie îi făcuse seara şi mai minunată. Îşi dorea cu disperare să se fi putut întoarce la acel moment de pe ringul de dans de dinainte de a-l vedea pe Freddie. Fuseseră atât de minunaţi împreună, încât Lizzie îşi uitase grijile cu totul. Freddie schimbase într-o clipă totul. Noua viaţă pe care şi-o construise cu atâta grijă ameninţa să se prăbuşească la fel de repede ca un castel de nisip.

— Geoffrey, pot să-ţi pun o întrebare?

Geoffrey se aşeză lângă ea.

— Desigur.

— Ce îmi poţi spune despre doamna Hightower?

— Doamna Hightower? repetă surprins Geoffrey. De ce întrebi?

— Curiozitate, atâta tot. Zâmbind ironic, Lizzie adăugă: Este un cusur de-al meu, să ştii.

— Nu-ţi pot spune prea multe, continuă el. A crescut

în Manchester şi a locuit acolo până să se căsătorească. Chipul lui se întunecă. Din câte am înţeles, îl iubea la început, Dumnezeu să o ierte. Dar n-a avut nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama că se căsătorise cu ea doar pentru avere.

Lizzie simţea o compasiune imensă pentru această femeie care fusese victima tragică a ticăloşiei lui Freddie.

— Deşi am deplâns-o când a murit, cel puţin nu mai suferă din cauza lui acum.

— A murit…? gemu Lizzie. Doamna Hightower a murit?

Geoffrey încuviinţă, încruntându-se.

— Doamna Hightower a murit în circumstanţe pe care, ei bine, unii le consideră suspecte.

— Ce i s-a întâmplat?

— Era însărcinată, aproape de naştere, când a fost găsită căzută pe scări. S-a spus că a fost un accident, dar s-au iscat multe întrebări fără răspuns.

Cineva care l-ar fi văzut pentru prima oară pe Freddie nu l-ar fi crezut în stare de a-şi ucide soţia, dar Lizzie îl cunoştea de multă vreme. Ştia ce se ascundea sub faţada lui.

— Crezi că domnul Hightower a fost răspunzător cumva de moartea ei?

— Nu ştiu. Dar îi plăcea să se uite după alte femei, chiar şi după căsătorie. Uneori lipsea de acasă săptămâni întregi. Se ştia printre prietenii lor apropiaţi că doamna Hightower era foarte nefericită, începuse să ameţească şi să aibă crize de isterie. Se zvoneşte că s-ar fi sinucis. Criminal sau nu, Freddie Hightower n-a făcut decât rău femeilor de care s-a apropiat.

— Şi ce s-a întâmplat cu cea cu care fugise în Europa? se simţi ispitită să întrebe Lizzie.

Geoffrey clătină din cap.

— Nimeni nu ştie. Unii cred că a rămas acolo. Alţii

spun că s-ar fi întors în Londra şi ar fi sfârşit într-un bordel.

— Într-un bordel!

Cât de aproape fusese de dezastru! Ar fi preferat să moară decât să suporte aşa ceva.

— Se întâmplă de multe ori în asemenea circumstanţe.

Geoffrey vorbea cu atâta siguranţă, încât Lizzie crezu la început că şi el o dispreţuia pe biata „fată a vânzătorului”, la fel ca şi Lady Thornborough. Pe neaşteptate însă, Geoffrey oftă uşor şi adăugă:

— Biata fată.

— Soarta ei chiar te întristează? întrebă Lizzie.

Îşi dorea cu disperare să-l creadă pe Geoffrey în stare de sentimente mai omeneşti, să ştie că *ar fi* trist pentru soarta bietei femei, deşi nu o cunoştea, că ar fi dispus să o deplângă, deşi făcuse un lucru atât de grav, în opinia lui. Iar Geoffrey nu o dezamăgi.

— Bineînţeles că da, răspunse el fără să ezite. Acum că Hightower a folosit-o şi a aruncat-o deoparte, cine ştie în ce iad trăieşte? Nu se mai poate întoarce vreodată la viaţa dinainte.

Geoffrey privi în jur. Lizzie îi urmă exemplul, cercetându-i pe domnii eleganţi şi doamnele care dansau pe muzica rafinată. Bijuteriile lor străluceau în lumina candelabrelor, iar mesele erau încărcate de mâncăruri fine.

— Şi, chiar dacă ar putea, spuse el, crezi că s-ar mulţumi cu ce avusese înainte după ce a aflat ce înseamnă bogăţia?

— Cred că, dacă aş fi într-o asemenea poziţie, riscă Lizzie, presupunând că l-aş fi iubit sincer, aş fi fost distrusă să ştiu că n-a făcut decât să se joace cu mine – că nu sunt iubirea vieţii lui, aşa cum îmi spusese.

Era o mărturisire periculoasă. Lizzie nu intenţiona să se apropie de adevăr mai mult de-atât.

— Tu ai gândi aşa, spuse Geoffrey, iar expresia lui se

înăspri. Pentru tine, iubirea contează mereu, nu-i aşa?

Cuvintele lui sunaseră ca o acuzaţie.

— Geoffrey, te rog, nu, spuse Lizzie.

Oare aveau să se întoarcă la prima lor ceartă, când Geoffrey criticase acţiunile Riei, iar Lizzie îl acuzase în schimb că nu ştie nimic despre iubire? După ce începuseră să se deschidă unul în faţa celuilalt, o asemenea regresie ar fi fost prea mult. În schimb însă, Geoffrey o surprinse încă o dată.

— Nu m-ai înţeles. Nu intenţionam să… Se întrerupse, clătină din cap şi începu din nou. Am greşit când am vorbit atât de urât despre tine şi Edward. Aţi fost binecuvântaţi că aţi avut parte de o asemenea iubire. Geoffrey îi luă una din mâini într-a lui. Mă întreb cum a fost…

Nu era o întrebare, ci un oftat plin de dor. Lizzie îşi dorea să-i fi putut spune că, de multe ori, se întrebase şi ea acelaşi lucru. Iubirea pe care o văzuse între Ria şi Edward era profundă, eternă, imposibil de înţeles pentru ea. Lizzie însăşi avusese o întâlnire dezastruoasă cu iubirea şi avea inima plină de cicatrici, aşa că nu-şi putea găsi cuvintele în care să o descrie. Nu făcu decât să-l privească în ochii lui căprui pe Geoffrey şi să încerce să-şi stăpânească lacrimile, lăsându-l să-i interpreteze tăcerea aşa cum dorea.

— Poate că vei găsi o nouă iubire într-o zi, spuse el.

În sală se lăsă tăcerea, un moment de linişte între două dansuri. Foşnetul rochiilor şi vocile şoptite păreau să vină de undeva de departe. Era ca şi când Geoffrey şi Lizzie ar fi fost singuri într-o oază de tăcere, legaţi de urzeala subţire şi delicată a nevoii lor în liniştea profundă.

Apoi însă orchestra începu să cânte din nou, iar sala se umplu de forfotă, amintindu-le că nu erau singuri. Amândoi înţeleseră în aceeaşi clipă cât de adânc se pierduseră în propriile gânduri. Geoffrey îşi luă uşor mâna dintr-a ei şi îşi atinse obrazul, trăgând scurt aer în piept, de parcă ar fi încercat să se liniştească.

Lizzie clipi, uscându-şi lacrimile. Îşi permisese să dea pe faţă prea multe gânduri în acea seară. Venise timpul să-şi reamintească cine era acum: Ria Somerville.

— Mă tem că vremea mea a trecut, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton nepăsător. Aud însă că dumneata eşti pe cale să te căsătoreşti.

Geoffrey clătină din cap.

— Să nu crezi bârfele de salon.

— Deci nu eşti pe cale să-i ceri mâna domnişoarei... vreunei domnişoare norocoase?

— Nu, spuse el. Nu înainte să mă îndrăgostesc.

Oare spunea adevărul, sau doar se prefăcea? Expresia lui era imposibil de desluşit. Lizzie se simţea straniu de uşurată că nu era logodit încă, deşi răspunsul lui o neliniştea.

Neştiind cum să răspundă, Lizzie se întoarse şi se concentră asupra dansatorilor. O duzină de cupluri stăteau în două şiruri, faţă în faţă, mişcându-se cu paşi precişi. Imediat, privirea ei îl găsi pe Freddie, care ţinea uşor pasul cu melodia ritmată, deşi trunchiul lui se mişca prea puţin, iar braţul lui stâng stătea puţin prea crispat. Lizzie nu observase asta înainte.

— Domnul Hightower a păţit ceva la braţ?

— A fost rănit acum cinci ani, cu puţin timp înainte să se căsătorească. Unii spun că rana nu i s-a vindecat niciodată.

— Cum a fost rănit? întrebă Lizzie, deşi putea ghici cu uşurinţă răspunsul.

Geoffrey ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie sigur. Unii spun că a fost împuşcat într-un accident la vânătoare, deşi Hightower era în oraş la acea vreme, se ştie asta. Alţii spun că s-a duelat, lucru care e uşor de crezut, avându-i în vedere caracterul. Probabil că un soţ furios sau tatăl unei domnişoare pe care a compromis-o l-a provocat la duel.

James conduse o domnişoară drăguţă pe lângă Freddie şi partenera lui. Cele două cupluri se angajară într-o piruetă. James îi strigă ceva lui Freddie, care izbucni în râs.

— James ştie mai multe, poate, spuse Geoffrey. Am auzit că a fost de faţă când s-a întâmplat. Dar nimeni n-a reuşit să scoată vreun detaliu de la el.

Brusc, Lizzie îşi aminti ceva ce Tom îi spusese odată. „Secundul lui era tot un tânăr. Arăta ca un crai. Nu era bun pentru o treabă atât de bărbătească."

James era în elementul lui acum, printre bogătaşi şi opulenţă. Oare fusese de faţă la acel duel? Dacă da, atunci ce văzuse în acea dimineaţă rece? „Când l-a văzut pe Hightower sângerând pe jos," îi povestise Tom, „a început să urle isteric, să intre în panică. M-am gândit că o să-i crape inima în el".

Lizzie avea senzaţia stranie că podeaua începea să fugă din nou cu ea. Geoffrey îi luă uşor braţul ca să o sprijine.

— Încerc doar să mi-l închipui pe James ţinând un secret, spuse ea, forţând un zâmbet amar. E un şoc enorm.

Ochii lui Geoffrey se încreţiră la colţuri. Era amuzat. Lizzie simţi fluturi în stomac. Nu era prima oară în acea seară când îşi dorea să i se fi putut confesa.

— Ria, dă-mi voie să te duc acasă. Sau te-ai hotărât să rămâi până la sfârşit?

Pe ringul de dans, Freddie îşi conduse partenera într-o piruetă şi ajunse din nou faţă în faţă cu Lizzie, făcând-o să tresară când privirile li se întâlniră. Lizzie îşi reproşă în tăcere că fusese surprinsă privindu-l. Îşi forţă privirea să se desprindă de a lui şi să cerceteze restul sălii, de parcă n-ar fi căutat nimic în mod deosebit, apoi se întoarse înapoi spre Geoffrey.

— Mulţumesc. Cu mare plăcere.

Geoffrey se ridică şi îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice.

— Vrei să vii cu mine acum, sau aştepţi aici până chem trăsura?

— Ne vedem la uşă. Trebuie să-i spun bunicii că plec.

Lizzie o găsi pe Lady Thornborough discutând aprins cu doamna Paddington. Ambele doamne o priviră îngrijorate pe Lizzie.

— Cum te simţi, draga mea? întrebă Lady Thornborough. Arăţi destul de obosită.

— Mă simt ameţită din nou. Dacă-mi dai voie, aş vrea să merg acasă chiar acum.

— Dar nu poţi pleca! strigă doamna Paddington. Seara abia a început.

— Nu te voi obliga să rămâi dacă nu te simţi bine, spuse Lady Thornborough. Voi chema o trăsură ca să ne ducă acasă.

— Nu e nevoie să pleci şi dumneata, bunico, n-aş vrea să-ţi fac probleme. Geoffrey s-a oferit să mă ducă acasă.

Doamna Paddington se oferi să o ducă pe Lady Thornborough acasă în trăsura ei mai târziu, aşa că totul era aranjat.

În timp ce se îndepărta, Lizzie o auzi pe doamna Paddington spunând:

— Dacă s-ar fi măritat cu fiul cel mare, ar fi fost o văduvă bogată acum, nu una săracă.

Lizzie se prefăcu că se opreşte să-şi aranjeze mănuşile, curioasă cum va răspunde Lady Thornborough la o remarcă atât de obraznică.

— Ria mea nu va ajunge niciodată pe străzi, spuse Lady Thornborough. Voi avea grijă de asta.

— E tânără. Crezi că se va mărita a doua oară? întrebă doamna Paddington.

— Nu trebuie să ne grăbim. Încă mai ţine doliu după soţul ei.

Lizzie se bucura că Lady Thornborough nu intenţiona să o oblige să se mărite, dar doamna Paddington nu

terminase.

— N-am putut să nu observ cât de bine a dansat cu Lord Somerville în seara asta. Ce păcat că nu se poate mărita cu el.

Lizzie găsi un alt nasture la mănuşi cu care să se ocupe, aşteptând să audă răspunsul lui Lady Thornborough. Cu câteva zile mai devreme, James spusese acelaşi lucru în glumă. Dar doamna Paddington era sinceră.

— E regretabil, fu de acord Lady Thornborough. Bătrâna fusese şocată când James vorbise despre asta, dar acum tonul ei lăsa să se înţeleagă că nu i se părea ceva atât de îngrozitor. Lord Somerville este un bărbat demn de toată admiraţia. Cred că, dintre toţi fraţii, el a meritat cel mai mult să moştenească averea şi titlul. Se va descurca mai bine decât ar fi făcut-o ceilalţi doi fraţi, odihnească-se în pace.

Lizzie credea acelaşi lucru despre Geoffrey şi, după ce se întâmplase în acea seară, nu putea nega că ideea îi făcea plăcere. Geoffrey o surprinsese de multe ori. De fapt, întreaga seară fusese un lanţ de surprize şi revelaţii.

Freddie trăia, şi calea lui Lizzie, care păruse atât de dreaptă şi de uşoară la început, era acum întortocheată şi plină de obstacole. Urma să-i fie mult mai greu să se prefacă în continuare că e Ria, dar era vital să-şi continue planul. Dacă Freddie putea demonstra care era adevărata ei identitate, fără îndoială că avea să-i facă imediat public trecutul scandalos. Cum ar fi reacţionat Lady Thornborough descoperind că Lizzie era acea fiică de vânzător care fugise cu Freddie în Europa?

Gândul care o îngrozea şi mai mult era că Freddie avea să-l caute pe Tom ca să se răzbune. Lizzie şi-ar fi putut înfrunta propria dizgraţie, poate, dar n-ar fi făcut niciodată ceva care să-i pună în pericol reputaţia fratelui ei.

Era o uşurare că putea pleca acum, cu Geoffrey. Îşi reaminti însă că nu se putea baza prea mult pe el. Începea

să-şi dea seama, în sfârşit, cât de izolată era de fapt.

Cu mintea plină de toate aceste gânduri, Lizzie îşi luă şalul şi porni spre uşă.

Capitolul 22

Lizzie nu reuşi să-l găsească pe Geoffrey în mulţimea din holul de la intrare. Presupunând că era încă afară, căutându-şi trăsura, Lizzie găsi un loc liniştit lângă un palmier în ghiveci şi rămase aşteptându-l acolo.

Dinspre sala de bal se auzeau acordurile unui nou vals. Lizzie închise ochii şi ascultă, încercând să-şi liniştească sufletul zbuciumat cu acordurile blânde, măsurate. Se legănă înainte şi înapoi, mişcându-se instinctiv în ritmul valsului. Era o melodie frumoasă, veselă, amintindu-i de acea noapte din Viena când auzise pentru prima oară o orchestră. Fusese o experienţă atât de exuberantă, atât de înălţătoare.

— Doamnă Somerville, daţi-mi voie să vă spun din nou că mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc în această seară.

Vocea nedorită a lui Freddie sfâşie magia muzicii şi o readuse pe Lizzie în prezent. Deschise ochii.

— Vai, domnule Hightower, m-aţi luat prin surprindere, spuse ea, accentuându-şi cuvintele cu un chicotit slab. Gândurile mele prostuţe se pierduseră aiurea.

— Mi-ar plăcea să ştiu la ce vă gândeaţi, răspunse el. Orice gând rezonabil ar fi ruşinat să vă fugă din minte.

Complimentele lui insipide nu o încălzeau pe Lizzie cu nimic, dar fără îndoială că ar fi fermecat-o pe Ria. Chicoti din nou.

— La ce credeţi că mă gândeam, domnule Hightower?

Ochii lui scăpărară.

— Dacă ar fi să fiu egoist, aş spune că gândurile dumneavoastră rămăseseră chiar aici, în Londra… şi vă aminteaţi poate, cu drag, de *noile cunoştinţe* din seara asta. Eu, unul, sunt foarte bucuros că în sfârşit am întâlnit-o pe verişoara bunului meu prieten James Simpson.

Lizzie îşi deschise evantaiul şi începu să îl fluture delicat.

— Ah? spuse ea, cu o urmă vagă de dezinteres. Nu cred că James mi-a vorbit vreodată de dumneavoastră.

— Poate că nu, recunoscu Freddie. El mi-a spus însă multe lucruri despre *dumneavoastră.* Freddie vorbea pe un ton nepăsător, dar îi cerceta în continuare trăsăturile. Îi voi reproşa însă faptul că descrierile lui nu v-au făcut cinste absolut deloc. Poate că, din moment ce vă este ca un frate, nu-şi dă seama de anumite calităţi care vă fac cinste.

Lizzie zâmbi cochet.

— Mi s-a spus că aveţi o reputaţie de cuceritor, domnule Hightower. Veţi încerca să mă cuceriţi şi pe mine?

— Mi-aş da bucuros viaţa pentru o asemenea onoare.

Fără îndoială că Freddie era un bărbat chipeş. Zâmbetul lui ar fi dezarmat orice domnişoară, indiferent cât de precaută ar fi fost. Lizzie îşi aminti cu uşurinţă de ce îi cedase la început. Amintiri contrastante se luptau în inima ei.

— Nu se cuvine să vă fac curte însă, spuse Freddie, iar expresia lui deveni sobră. Încă mai sunteţi în doliu.

Remarca lui o nelinişti pe Lizzie, aşa cum intenţionase Freddie, fără îndoială. Oare flirtase prea evident ca să fie considerată o văduvă serioasă? Îşi reaminti brusc că Freddie era un maestru al manipulării.

— Ţin doliu, spuse ea, cu aerul cuiva care face o confesiune unui prieten apropiat. Dar au trecut doi ani de atunci, şi… Lizzie oftă din greu. M-am resemnat cu gândul. Draga mea bunică mă încurajează să privesc spre viitor.

— E foarte rezonabil din partea ei, sunt sigur, spuse

Freddie. Atunci îmi voi păstra speranţa că, la un moment dat, vom dansa împreună. Zâmbind cu subînţeles, adăugă: V-am văzut legănându-vă în ritmul muzicii mai devreme. Văd că vă place muzica *foarte* mult.

Lizzie îl înţelese din nou cu uşurinţă. O văzuse reacţionând la muzică mai devreme, aşa cum o făcuse de multe ori şi în Viena, când obişnuiau să se întoarcă în apartamentul lor după concerte, iar Lizzie era încă prinsă în mrejele muzicii, fredonând melodia şi dansând veselă. Lizzie trebuia să-şi controleze acest impuls de acum înainte şi să nu dea de înţeles cât de mult însemna muzica pentru ea.

— Melodia e destul de drăguţă, presupun, spuse ea pe un ton nonşalant, dar mi-a fost rău toată seara, şi cred că de-asta mă legănam.

— Atunci nu trebuie să mai rămâneţi aici, spuse el. Îmi permiteţi să vă aduc un scaun? Sau poate să vă duc acasă? Am o trăsură.

Lizzie ştia exact ce păţeau femeile care se suiau în trăsura lui Freddie. Din fericire, Geoffrey sosi la timp ca să o scutească de chinul de a găsi o scuză pentru a-l refuza pe Freddie.

— Nu e treaba ta, Hightower, spuse el. Eu o voi conduce pe doamna Somerville acasă. Trăsura e la scară.

— Lord Somerville, ai sosit chiar la timp, spuse Freddie, prefăcându-se uşurat. Sunt sigur că doamna Somerville îţi va fi recunoscătoare pentru ajutor.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi. Era evident că, în ciuda cuvintelor politicoase, nu se plăceau. Freddie fu primul care îşi feri privirea. Făcu o plecăciune spre Lizzie.

— Vă urez o seară frumoasă, doamnă Somerville. Sper că ne vom întâlni din nou în curând.

— Mulţumesc, domnule Hightower. Aştept cu plăcere.

Era posibil ca vorbele ei să-l fi convins pe Geoffrey, fiindcă îl văzu făcând o grimasă când o auzi. Dar nu era

sigură că îl convinsese şi pe Freddie. Cu o încuviinţare scurtă şi un zâmbet arogant, Freddie se întoarse şi se îndepărtă.

Geoffrey îi oferi braţul, iar Lizzie îl acceptă recunoscătoare. Se strecurară prin mulţimea din hol şi coborâră scările spre trăsura care îi aştepta. O briză răcoroasă îi întâmpină afară, făcând pielea de pe gâtul şi umerii ei să se înfioare simţind gustul libertăţii. Scăpase de Freddie. Deocamdată. Trebuia să se confrunte cu fiecare rundă de neplăceri pe măsură ce avea loc.

Geoffrey se aşeză de partea cealaltă a trăsurii, faţă în faţă cu ea, şi servitorul închise uşa. După ce Lizzie se aşeză, Geoffrey bătu uşor în acoperişul trăsurii cu bastonul, şi trăsura porni.

Uitându-se pe fereastră, Lizzie văzu o tânără domnişoară mergând pe stradă, strângându-şi un şal mizer în jurul umerilor. Picioarele ei încălţate cu o pereche de ghete jerpelite alunecau pe pietrele umede din pavaj. Lizzie simţi că i se frânge inima. „Şi eu am fost aşa odată”, se gândi ea. Îşi amintea cum se plimba pe stradă, privind trăsurile care treceau pe lângă ea, invidiindu-i pe cei dinăuntru. Atunci crezuse că ei nu aveau nicio grijă. Cât de tare se înşelase.

Geoffrey îi întrerupse gândurile.

— Te simţi mai bine acum, Ria?

— Pot să respir din nou, încuviinţă ea.

— Hightower a fost prea insistent cu tine? Te-a supărat?

„Da! E posibil ca Freddie să-mi distrugă viaţa chiar când credeam că am scăpat de el.”

Nu putea spune asta, bineînţeles.

— Nu-ţi face griji pentru el, spuse ea. Toată seara a fost… destul de obositoare, atâta tot.

Era o descriere foarte ştearsă, dar Lizzie nu voia să-l vadă făcându-şi griji. Geoffrey nu părea convins, însă.

— Sper că te vei ţine departe de Hightower în viitor. Să nu-i devii prietenă.

— Putem să nu vorbim despre domnul Hightower? se răsti Lizzie, fiindcă nervii ei zdruncinaţi nu mai puteau suporta asta multă vreme.

— Mă voi supune cu drag cererii dumitale, spuse Geoffrey. Dar te-ai simţit şi bine în seara asta, sunt sigur. Zâmbi stângaci. Oare felul în care am dansat te-a obosit atât?

Cuvintele lui neaşteptate îi încălziră inima lui Lizzie.

— Serios, Geoffrey. Cred că ai petrecut prea mult timp cu James.

— Presupun că James are o oarecare influenţă, răspunse el.

— De fapt, spuse Lizzie, am fost surprinsă că ştii să dansezi atât de bine. Nu mă aşteptam chiar deloc la asta.

— Cred că a fost o seară plină de surprize, spuse Geoffrey, iar vocea lui suna diferit acum, de parcă ar fi tânjit după ceva.

— Da, într-adevăr, fu de acord Lizzie, întrebându-se ce îl surprinsese pe el în acea seară.

— Presupun că Edward nu ţi-a spus niciodată că am primit cu toţii lecţii de dans şi de bune maniere. Bineînţeles, eu n-am folosit aceste talente prea mult. Cel puţin, nu până în ultima vreme.

Lizzie îl văzu încordându-se când spuse asta şi îşi dădu seama că vorbea de faptul că îşi pierduse cei doi fraţi. Inima ei se strânse dureros.

— Te descurci foarte bine, spuse ea încet.

Geoffrey îi zâmbi slab în semn de recunoştinţă.

— Ria, vreau să te întreb ceva, şi sper că nu mă vei considera prea îndrăzneţ sau impertinent. Mi-ar plăcea să… Geoffrey se întrerupse făcând o grimasă. Poţi să-mi spui dacă nu am dreptul să te întreb asta.

Schimbarea lui neaşteptată o făcu pe Lizzie să se

înfioare, dar spuse:

— Bineînţeles. Mă poţi întreba orice.

— Vreau să ştiu… adică, mă întrebam… ce te-a făcut să te îndrăgosteşti de Edward? Cum ţi-ai dat seama că el e alesul?

Întrebarea o surprinse de-a dreptul pe Lizzie. Rămase holbându-se la el, cu gura căscată.

Cu aerul că îşi cerea scuze, Geoffrey continuă:

— Sunt sigur că te-am luat prin surprindere. După ce am vorbit atât despre căsătorie în seara asta, mi-am dat seama că, ei bine, tu şi Edward aţi găsit *ceva* şi, pentru prima oară în viaţă, vreau să ştiu ce anume.

Geoffrey părea atât de vulnerabil, iar pe chipul lui se citea atâta dor, atâta nevoie de a găsi pe cineva căruia să i se confeseze, că Lizzie îşi văzu sentimentele oglindite în el. Îşi dorea să-i poată citi sufletul, să-l bucure din nou, să-l facă să zâmbească aşa cum o făcuse atunci când dansau şi să-i şteargă durerea care îl copleşea ori de câte ori vorbeau despre trecut. Mai mult decât orice, îşi dorea să-i poată răspunde. „Cum ţi-ai dat seama că el e alesul?” Nu putea decât să-i repete cuvintele pe care Ria le folosise când încercase să-i explice iubirea ei lui Lizzie.

— Ah, Geoffrey, oftă ea. A început cu William, desigur. La început credeam că îl iubesc. Vezi tu, eram foarte tânără, iar el era un lord atât de chipeş, aşa că am fost extaziată la gândul că mă voi mărita cu un aristocrat. Apoi însă, pe măsură ce am început să-l cunosc mai bine pe Edward, a început să mă întrebe dacă îl iubesc într-adevăr pe William, dacă William mă iubeşte cu adevărat. Când l-am întrebat pe William, el mi-a răspuns cu nonşalanţă că ţine foarte mult la mine şi că sunt destul de *potrivită* să-i fiu soţie. L-am întrebat imediat: „Chiar te aştepţi să-mi ofer inima şi sufletul cuiva care crede că sunt doar *potrivită?”*

Acum câteva săptămâni, se gândi Lizzie, probabil că Geoffrey i-ar fi ţinut o predică despre cât de important era

să-şi facă datoria. Dar ceva se schimbase, simţea asta. În acea seară îi atinsese o coardă sensibilă.

— Ai avut dreptate în ceea ce i-ai spus lui William, spuse el. Cu siguranţă că n-aş dori asta nimănui.

Trăsura se opri. Prin ferestre se vedeau luminile casei, oglindite pe chipul lui Geoffrey, care se aplecă spre ea şi îi luă mâinile într-ale lui. Trăsura părea mult prea mică. Lizzie nu putea vorbi, nu se mai putea gândi la nimic, doar la atingerea lui, la trupul lui puternic, atât de aproape de al ei.

— Văd că Edward ştia cel mai bine, spuse el în şoaptă, cu vocea îngroşată de emoţie.

Apoi îi apropie mâna de buzele lui şi o sărută. Sunetele şi mişcările din jur se stinseră. Când buzele lui Geoffrey îi atinseră mănuşile subţiri, Lizzie îşi aminti ce spusese doamna Paddington: „Ce păcat că nu se poate mărita cu Lord Somerville… ”

Cum ar fi fost să fie măritată cu acest bărbat? Cât de mult îşi dorea să ştie. Întinse mâna liberă şi îi mângâie uşor părul. Geoffrey se aplecă spre ea, de parcă ar fi vrut să fie mângâiat la nesfârşit.

„Ce frumos ar fi dacă am rămâne aşa pentru totdeauna”, se gândi Lizzie. „Dacă acest moment s-ar întinde peste tot ce s-a întâmplat şi tot ce va veni de-acum înainte.”

Servitorul deschise uşa. Răcoarea nopţii năvăli înăuntru. Surprinsă, Lizzie se trase înapoi. Geoffrey se îndreptă şi îi lăsă mâna să cadă. Lizzie era sigură că servitorul le văzuse apropierea şi vina din priviri, dar era prea bine educat ca să lase să se vadă asta. Bărbatul îşi întoarse privirea şi se trase înapoi, făcându-le loc să iasă.

Geoffrey coborî în stradă şi se întoarse ca să o ia de mână pe Lizzie. Deşi se comportau din nou aşa cum dictau bunele maniere, atingerea lui Geoffrey încă îi mai făcea inima lui Lizzie să se înfioare. Apoi Geoffrey o conduse pe scări, până în holul de la intrare. Mintea şi inima lui Lizzie

erau pline de lucruri nespuse. Murmură:

— Mulţumesc că m-ai adus acasă.

— A fost plăcerea mea. Cuvintele lui erau simple, dar Lizzie le înţelese sensul. Ria…

Geoffrey o privea atât de intens, cu atâta căldură, că Lizzie nu mai putea respira.

— Da?

Dar nu mai erau singuri. Cuvintele pe care şi le-ar fi spus, poate, în trăsură, când inimile lor se contopiseră, nu puteau fi rostite aici, într-un hol luminat, în faţa servitorilor. Geoffrey îi zâmbi slab.

— Noapte bună.

Văzând cum uşile se închid în urma lui, Lizzie ştiu fără nicio urmă de îndoială că se îndrăgostise de acest bărbat. Revelaţia o apăsa din greu, fiindcă deciziile cu care avea să se confrunte de-acum înainte deveniseră mult mai grele.

Urcă în camera ei, cu inima invadată de valuri după valuri de sentimente contradictorii, gândindu-se la deciziile îngrozitoare pe care trebuia să le ia în curând şi la consecinţele lor. Putea să se prefacă în continuare că este Ria, şi să spere că va rezista atacurilor bănuitoare ale lui Freddie. Dar el avea să fie o ameninţare eternă, un nor gata să dezlănţuie o furtună de agonie în viaţa ei. Dacă, printr-un miracol, îşi putea continua planul, atunci Geoffrey nu putea să afle niciodată cine era ea de fapt. Ar fi existat mereu o ultimă barieră între ei. Când alesese să devină Ria, Lizzie nu visase niciodată că inima ei urma să se deschidă din nou… datorită unui bărbat pe care nu îl putea avea.

Dacă Freddie câştiga înfruntarea, avea să îi distrugă din nou viaţa cu ura lui. Ba mai rău, Geoffrey urma să afle adevărul prin mijlocirea lui Freddie, nu de la Lizzie însăşi. Avea deci de luat încă o decizie îngrozitoare: să se dea singură în vileag, luându-i-o înainte lui Freddie. Ceea ce ar fi însemnat cu siguranţă să-l piardă pe Geoffrey, care ar fi aflat nu doar că îl minţise, ci şi că ascundea un trecut

scandalos. El o respecta acum, erau prieteni. Începuse chiar să ţină la ea. Dar toate aceste lucruri puteau să dispară în clipa în care afla adevărul. Dintre toate consecinţele groaznice care o ameninţau, aceasta era fără îndoială cea mai rea.

Astfel de gânduri îi sfredeleau mintea în timp ce Martha o ajuta să se dezbrace şi să se pregătească pentru culcare.

— Pun pariu că ai fost cea mai drăguţă domnişoară în seara asta, spuse Martha în timp ce scotea acele din părul lui Lizzie ca să-i pieptene buclele. Pun pariu că ai fost cel mai mare succes de la bal.

— Oare? Nu ştiu.

Chiar era Cenuşăreasa, se gândi Lizzie plină de amărăciune. Viaţa ei se făcea scrum.

— Haide, nu-ţi stă în fire să fii aşa modestă, spuse Martha cu un zâmbet plin de reproş.

Lizzie îi întâlni privirea în oglindă.

— Mi-e frică, Martha. Mi-e frică să nu dezamăgesc pe toată lumea.

— Vai de mine. N-am ştiut că Ria mea e în stare să se teamă de ceva.

— Niciodată?

— Uită-te la toate lucrurile pe care le-ai făcut. N-ai călătorit până în cealaltă parte a lumii? *Şi* te-ai întors de-acolo? Puţine femei au atâta curaj.

Până în cealaltă parte a lumii. Şi înapoi. La ce bun? încercase să-şi lase în urmă trecutul, dar acum se reîntâlnise cu viaţa ei de dinainte. Nu exista loc în care să poată fugi de propriile minciuni.

Lizzie îşi dădu în sfârşit seama ce trebuia să facă, şi gândul o îngrozi. Trebuia să mărturisească totul. Altfel, ar fi trăit mereu temându-se de Freddie şi simţindu-se îngrozitor din pricina a ceea ce făcuse.

Mai întâi însă, trebuia să ajungă la Rosewood şi să

găsească scrisorile care îi dovedeau identitatea. Înarmată cu ele, avea să meargă direct la Lady Thornborough, să-i spună despre planul pe care ea şi Ria şi-l făcuseră şi să se arunce la picioarele ei, implorând mila. Avea să se asigure că Lady Thornborough ştia, întâi de toate, că Lizzie era nepoata ei. Lizzie spera astfel că va avea parte de o pavăză, chiar şi după ce Lady Thornborough avea să afle că ea era fosta amantă a lui Freddie. El îi schimbase planurile, dar Lizzie avea de gând să-şi păstreze avantajul şi să-şi dezvăluie adevărata identitate într-un moment ales de ea.

Geoffrey o va urî pentru ceea ce făcuse, dar cel puţin va recunoaşte că procedase onorabil spunând adevărul. Dacă îl putea face să o respecte pentru asta câtuşi de puţin, putea înfrunta orice altceva avea să urmeze.

Capitolul 23

— Draga mea mătuşă, organizezi o serată săptămâna viitoare, nu-i aşa?

James studie sendvişurile de pe masă aşteptând răspunsul lui Lady Thornborough.

— Da. Şi nu te poţi eschiva de data asta. I-am promis lui Lady Shaw că vei fi acolo.

James îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Te rog să nu-mi spui că o să-şi aducă şi fata.

— Din cine ştie ce motiv pe care nu mi-l pot explica, domnişoara Shaw te place. Şi, lucru chiar şi mai uimitor, părinţii ei nu au nicio problemă cu asta.

James oftă teatral.

— Domnişoara Shaw este îngrozitor de plictisitoare, şi ameţită, şi…

— Şi are o moştenire substanţială, îl întrerupse Lady

Thornborough. Vine dintr-o familie bună şi are relaţii potrivite. Trebuie să începi să te gândeşti serios la căsătorie, James. Nu-ţi poţi trăi toată viaţa acasă şi la club.

James făcu tot posibilul să o privească cu o expresie servilă.

— Foarte bine, draga mea mătuşă. Voi face tot posibilul să o distrez pe domnişoara Shaw. Vreau doar să te întreb dacă binevoieşti să-l inviţi şi pe domnul Freddie Hightower la cină.

Lizzie se opri cu ceaşca de ceai în aer. Dispoziţia ei era întunecată, în ciuda luminii care intra prin ferestrele salonului. Decizia pe care o luase în noaptea trecută părea imposibilă astăzi. Asta era prima dovadă. Plănuise să-l evite pe Freddie pe cât posibil dar Freddie insista la fel de mult să se apropie de ea.

— De ce să-l invit pe domnul Hightower? întrebă Lady Thornborough.

— Pentru că vrea să o cunoască mai bine pe Ria.

Lizzie făcu tot posibilul să pară surprinsă:

— Pe mine?

— Îl interesezi foarte mult. De fapt, după ce ai plecat ieri-seară, mi-a pus atâtea întrebări despre tine, că – iartă-mă, draga mea verişoară – m-am plictisit îngrozitor de subiect.

Lady Thornborough îşi miji ochii.

— Cum adică, ţi-a pus atâtea întrebări?

James ridică din umeri.

— Voia să ştie data exactă la care Edward şi Ria au fugit, şi cât timp au lipsit. Zâmbi. M-a întrebat chiar dacă eram sigur că ai fost într-adevăr în Australia!

— Chiar aşa? Lizzie se prefăcu la fel de amuzată ca şi James. Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că ne-ai povestit că ai trăit în Australia, şi avem toate motivele să te credem. James îşi puse încă un cub de zahăr în ceai. M-am întrebat însă de ce îl

interesează atât de mult trecutul tău. Nu există decât un singur răspuns, desigur.

— Şi care ar fi acela? întrebă Lady Thornborough.

— Ei bine, plănuieşte să o curteze pe Ria, cu siguranţă.

Lizzie îşi aşează ceaşca pe masă, cu mâinile tremurând. „Să o curteze” erau cuvinte prea distinse pentru ce plănuia Freddie. Geoffrey ar fi „curtat-o”, poate, aşa cum o făcuse în acel moment memorabil când îi sărutase mâna. Ce femeie ar fi putut rezista unei asemenea combinaţii irezistibile de ardoare şi respect? Lizzie era convinsă că Freddie avea cu totul alte planuri. Freddie avea de gând să o curteze aşa cum o pisică ar fi curtat un şoarece.

Nu era nevoie să obiecteze, însă. Lady Thornborough o făcea deja.

— Domnul Hightower este un tânăr desuet, chiar dacă este văduv. De ce crezi că Ria ar fi interesată de el?

— Mi-a spus că e gata să se aşeze la casa lui, spuse James. Are nevoie de o soţie bună.

— Eu n-aş fi o soţie bună pentru el, spuse plat Lizzie.

James o privi întrebător.

— Vrei să spui că nu se potriveşte criteriilor obişnuite? Haide să vedem… James începu să numere pe degete. Vine dintr-o familie bună, are relaţii şi e bogat, zâmbi el, repetând cuvintele pe care i le spusese mătuşa lui.

Lady Thornborough era încolţită de propriile argumente, şi nu era deloc mulţumită de asta. Se ridică mândră din scaun.

— Foarte bine, îl voi invita la cină.

James se ridică şi el în grabă.

— Mulţumesc, draga mea mătuşă.

Lady Thornborough se opri la uşă.

— Dar îl voi urmări îndeaproape. Şi pe tine la fel. Ai grijă să o tratezi pe domnişoara Shaw cu atenţia pe care o

merită.

Lady Thornborough ieşi mândră din cameră, iar James zâmbi spre Lizzie şi se aşeză la loc.

— Dacă vă am pe tine şi pe Freddie să-mi ţineţi companie, cel puţin ştiu că voi supravieţui cinei, chiar dacă trebuie să mă ocup de domnişoara Shaw.

Lizzie îşi puse şi mai mult zahăr în ceai, mai ales ca să-şi facă de lucru şi să-şi ascundă agitaţia. Freddie se folosise imediat de prietenia cu James.

— Dacă eşti de părere că domnul Hightower mi se potriveşte chiar atât de bine, vreau să ştiu mai multe despre el. De cât timp vă cunoaşteţi?

James o privi surprins.

— Ne-am întâlnit la şcoală, acum mulţi ani. Îţi aminteşti că vorbeam despre el, nu-i aşa?

Lizzie şi Ria povestiseră despre Freddie, bineînţeles, dar numele nu-i spusese nimic Riei. Lizzie ridică o mână, prefăcându-se exasperată.

— Serios, James, ai atâtea cunoştinţe. Doar nu te aşteptăi să le ţin minte pe toate.

James râse amuzat.

— Nu mă poţi învinui că am prea mulţi prieteni, aşa că eu dau vina pe memoria ta cea slabă.

— Geoffrey mi-a spus că domnul Hightower a fugit în Europa înainte să se căsătorească, împreună cu o femeie.

— Ce afront, spuse James, prefăcându-se jignit. Sunt sigur că reverendul Somerville n-a fost deloc de acord cu asta.

— Nimeni n-a fost de acord, răspunse Lizzie, şi ar fi pariat orice pe asta.

Spre surprinderea ei, James încuviinţă.

— Ca să-ţi spun sincer, eu i-am şi reproşat că era o idee extrem de proastă să o ia pe acea femeie cu el în Europa. Dar nu l-am putut face să se răzgândească. Mi-a spus că era îndrăgostit.

James îşi duse o mână la inimă ca să-şi sublinieze cuvintele.

— Chiar aşa? întrebă uimită Lizzie. Crezi că era într-adevăr îndrăgostit?

— Nu mă îndoiesc că aşa credea. Şi totuşi, până la urmă s-a întors în Anglia.

„Când mama lui i-a spus că îl dezmoşteneşte dacă nu se însoară cu Helena cea bogată”, se gândi posomorâtă Lizzie.

James îi aruncă o privire întrebătoare.

— Te supără ceva? Înţeleg dacă ai reticenţe faţă de Freddie. Eu o sâcâiam pe mătuşa mai devreme pur şi simplu fiindcă mă distrează reacţiile ei.

Lizzie îşi dădu seama prea târziu că îşi lăsase furia să se întrevadă. Făcu o grimasă aşa cum o văzuse pe Ria făcând de multe ori când era tulburată. Dacă Freddie îşi închipuia că era singurul care se pricepea la minciuni, se înşela amarnic.

— Mă gândeam că domnului Hightower pare să-i placă mult prea mult să danseze. Sper că nu vom dansa la petrecerea bunicii. Mă împiedic mereu. Cum să-i fac o impresie bună aşa?

James râse.

— Nu-ţi face probleme, draga mea verişoară. Eu cred ca deja l-ai impresionat.

*

Doamna Lucinda Cardington se înroşise. Faţa ei era atât de îmbujorată, că Geoffrey începea să-şi facă griji pentru sănătatea ei.

Discutau despre Asociaţia pentru îmbunătăţirea Locuinţelor Clasei Muncitoare şi despre străduinţele lui Geoffrey, deci nimic care să-i fi putut provoca o reacţie atât de puternică. Oare era din cauză că menţionase implicarea

prinţului Albert? Unii oameni erau atât de impresionaţi de familia regală, că deveneau extaziaţi doar la gândul că s-ar putea întâlni cu prinţul. Dar Geoffrey nu credea că domnişoara Cardington s-ar fi putut comporta atât de prostesc.

Roşeaţa ei nu putea fi nici din cauza oboselii. Se plimbau prin Hyde Park atât de încet, că Lord şi Lady Cardington, care mergeau la o distanţă discretă în spatele lor, îi puteau supraveghea fără probleme. Amândoi părinţii domnişoarei erau scunzi şi grăsuţi şi nu păreau obişnuiţi cu plimbările lungi.

Din fericire, domnişoara Cardington nu semăna cu părinţii ei. Era rezonabil de înaltă şi foarte slabă. Poate chiar prea slabă. Mâna cu care îl strângea de braţ era osoasă şi ascuţită. Gândurile lui Geoffrey o comparau din instinct cu atingerea moale şi caldă a Riei din ziua în care se plimbaseră împreună pe aceeaşi alee. De asemenea, parfumul curat al domnişoarei Cardington, cu un iz vag de lavandă, nu i se părea nici pe departe la fel de atrăgător ca parfumul de trandafiri…

— Nu crezi, Lord Somerville?

Geoffrey o privi prostit. Amintirea Riei îi umpluse atât de mult mintea, încât nici nu o mai auzise pe domnişoara Cardington. Vocea ei avea tendinţa să fie prea şoptită şi nu-i reţinea atenţia. Şi totuşi, era nepoliticos din partea lui să o ignore. Zâmbi în semn de scuză şi spuse:

— Poftim?

Domnişoara Cardington arătă spre Palatul de Cristal cu mâna liberă.

— Îl priveai atât de fix. Spuneam că statutul Angliei de conducătoare a lumii libere se vede prin calitatea obiectelor expuse acolo. Nu crezi?

Faţa ei slabă era întoarsă spre el acum, iar ochii erau o combinaţie noroioasă de maro şi galben, atât de diferiţi de cei ai Riei. Nu putea uita cum ochii albaştri-violeţi ai Riei

străluceau în lumina candelabrelor, cum sclipeau când râdea, cum se întunecau când cădea pe gânduri. Îl fascina atât de mult.

Nu o mai văzuse pe Ria de la balul familiei Beauchamp. Fusese presat de îndatoririle comisiilor parlamentare din care făcea parte şi de noul proiect de locuinţe. În plus, adevărul era că ceea ce se întâmplase între ei în trăsură, în drum spre casă, îl îngrijora. Nu putea nega că se simţeau puternic atraşi unul de celălalt, dar îşi deschisese mult prea mult inima în faţa ei. Nu-şi putea permite să o mai facă şi a doua oară. Era cumnata lui. Văduva lui Edward. Geoffrey îşi spusese că era bine să se ţină departe de ea o vreme. Trebuia să-şi limpezească gândurile.

Forţându-şi atenţia să se întoarcă la domnişoara Cardington, spuse:

— Da, Anglia ar trebui să fie foarte mândră de expoziţie.

— Mi se pare extrem de interesant ce faci, remarcă ea după ce porniră din nou pe alee. Cât de minunat trebuie să fie să le poţi oferi locuinţe unor oameni cinstiţi şi muncitori. Investitorii îşi primesc banii înapoi, deci câştigă toată lumea.

Nu era prima oară când domnişoara Cardington demonstra că ştia lucruri despre activitatea societăţii. Geoffrey era recunoscător pentru asta. Cel puţin aveau despre ce vorbi.

— Văd că te interesează sincer.

— Ah, da. Cred că este foarte important ca noi, cei care am fost binecuvântaţi cu bogăţie, să avem grijă de cei mai puţin norocoşi.

— Aşa este, fu de acord Geoffrey. Dacă mai mulţi oameni ar simţi şi ar face ca dumneata, lumea ar fi mult mai bună.

— Îţi mulţumesc, Lord Somerville. Este un compliment

foarte mare.

Chipul ei se înroşi din nou, iar Geoffrey se văzu nevoit să accepte că el era motivul. Ştia de câteva săptămâni că familia Cardington intenţiona să-şi mărite fata cu el. Lady Cardington, mai ales, nu era deloc subtilă. Balul caritabil pe care îl organizase fusese o încercare evidentă să-l atragă de partea ei, dar cel puţin reuşise să strângă bani pentru o cauză bună.

În timpul petrecut cu domnişoara Cardington, Geoffrey observase cât de timidă şi de stânjenită era la evenimentele sociale. De multe ori vărsase ceva pe ea – sau pe altcineva. Din fericire, când nu erau într-un grup, comportamentul ei devenea mai relaxat. Era, de asemenea, destul de tânără. Cu voia Domnului, timiditatea ei avea să dispară, în timp.

Cel puţin ştia să susţină o conversaţie cum se cuvine. Era fascinată de ştiinţă şi de aplicaţiile ei practice şi, odată, vorbise foarte detaliat despre efectele pe care planurile edililor de a săpa o reţea de canalizare le vor avea asupra sănătăţii populaţiei londoneze. Lui Geoffrey îi făcea plăcere să discute cu o domnişoară care nu se gândea doar la bârfe şi la modă. Înţelegea chiar şi Biblia. Îi punea multe întrebări şi părea sincer interesată de răspunsuri. Geoffrey era impresionat fără să vrea de curiozitatea ei în asemenea chestiuni intelectuale.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât trebuia să recunoască faptul că domnişoara Cardington părea potrivită pentru rolul de baroană Somerville. Dar oare îi putea fi o soţie bună? O putea iubi sincer, cu pasiune? Se gândea mereu la Ria, la lucrurile pe care i le spusese în drum spre casă. Dacă se căsătorea cu domnişoara Cardington, făcea oare greşeala de a alege o soţie pe care o credea doar *potrivită?*

Geoffrey încercă să se imagineze făcând dragoste cu ea. Încercă să-şi imagineze cum şi-ar deschide inima în faţa

ei, aşa cum o făcuse şi cu Ria, să-şi amintească plăcerea imensă pe care i-o provocase apropierea ei, atunci când îi sărutase mâna, iar ea îi mângâiase părul. Dar mintea lui era goală. Nu putea să şi-o închipuie pe domnişoara Cardington decât aşa cum era acum, decentă şi sterilă, cu corsetul ei rigid şi hainele care, din cine ştie ce motiv, nu i se potriveau.

— Lord Somerville?

Domnişoara Cardington încerca din nou să-i atragă atenţia. Geoffrey zâmbi timid.

— Mă tem că trebuie să-mi cer scuze din nou.

Geoffrey descoperise că domnişoara Cardington era sensibilă la orice îi lăsa impresia că fusese jignită. Zâmbetul ei se şterse. Nu mai părea interesată de conversaţie, iar acum chipul ei nu mai era nici măcar drăguţ, ci pur şi simplu obişnuit. Forţându-se să pară vesel, Geoffrey spuse:

— Tocmai mi-am amintit de un exponat care a ajuns, cu mare întârziere, din Franţa. Ai vrea să-l vezi?

Chipul domnişoarei Cardington se lumină şi ochii ei străluciră.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Poate că Ria privea lucrurile prea simplist, se gândi Geoffrey. Problema nu era doar dacă ea era „potrivită” sau nu pentru el. Nu avea de gând să fie la fel de superficial ca William. Oare nu căutase de la început, cu mult înainte de întoarcerea Riei, o femeie care să nu fie drăguţă, manierată şi doar atât?

În timp ce treceau podul de piatră care ducea spre Palatul de Cristal, Geoffrey îşi reaminti că iubirea era ceva care creştea cu timpul. De multe ori ajungea la împlinire după căsătorie, nu înainte. Era nevoie de timp, poate, dar Geoffrey era sigur că el şi domnişoara Cardington puteau ajunge la o relaţie satisfăcătoare. Sau, cel puţin, *credea* că era sigur de asta.

Capitolul 24

Lizzie privea uimită elefantul uriaş, împăiat. Avea peste trei metri înălţime, dar părea şi mai înalt fiindcă purta pe spate un tron înalt, numit *howdah.*

Lizzie şi James veniseră la Marea Expoziţie de câteva ore, ca să se bucure de exponatele diverse strânse din toată lumea. Odată ajunşi în secţiunea dedicată Indiei, Lizzie cerceta magnificul *howdah,* care era făcut din materiale colorate şi argint lustruit.

— Cât de incredibil ar fi să călăreşti aşa ceva! remarcă James. Poate, într-o bună zi, voi merge în India ca să călăresc un elefant.

Lizzie râse.

— Mi te pot imagina acolo sus, ca un adevărat rajah.

— Mai ales dacă am şi o prinţesă indiană frumoasă lângă mine, fu de acord James. Îmbrăcată în mătăsuri transparente din cap până-n picioare, cu partea de jos a chipului acoperită de un voal diafan… îşi scoase batista ca să-şi demonstreze vorbele. Să nu-i poţi vedea decât partea de sus a feţei ei drăguţe, de culoarea migdalelor. Doar ochii ei misterioşi şi negri ademenindu-mă să-i îndeplinesc fiecare capriciu, chiar dacă asta mă va ruina…

Râsul lui Lizzie se transformă într-un chicotit neîncrezător.

— Nu mi te pot imagina ca sclavul unei femei.

James îi făcu cu ochiul.

— Asta pentru că sunt sclavul tuturor femeilor.

Trecură apoi la alte exponate. Imensitatea acelui loc îţi tăia respiraţia. Lizzie îşi făcuse griji că s-ar putea întâlni cu cineva care o cunoştea, aşa cum păţise cu bătrânul Ben Weathers la Căscioarele Prinţului, dar după ce trecuse o

dimineaţă întreagă fără niciun incident, începuse să se liniştească. Astăzi, când preţurile de intrare erau cele mai mari, oamenii de rând nu-şi puteau permite să intre.

Abia când urcară o scară largă spre galeriile de la etaj şi privi peste balustradă, Lizzie descoperi o faţă care îi părea cunoscută. O tânără domnişoară într-o rochie simplă, ştearsă, o privea şi ea. Părea să fie trecută de douăzeci de ani, şi Lizzie se gândi că semăna foarte mult cu Molly, nepoata lui Ben Weathers.

După ce tresări întâlnindu-i din greşeală privirea fetei, Lizzie îşi întoarse grăbită faţa. Nu avea cum să fie sigură, fiindcă trecuseră mulţi ani de când o văzuse ultima oară. Clătină din cap şi răsuflă adânc. Trebuia să i se fi părut. Se gândea prea mult la bătrânul Ben Weathers. Se întoarse din nou spre locul unde o văzuse pe tânără. Soarele lumina puternic prin tavanul de sticlă, scăldând sutele de exponate şi hainele colorate ale vizitatorilor într-o lumină orbitoare. Fata în rochia pământie dispăruse.

— Este magnific, nu-i aşa? spuse James, crezând că Lizzie admira privelişte a.

— Da, murmură Lizzie.

Privi din nou spre mulţimea de jos. I se păru pentru o clipă că văzuse o rochie pământie ascunsă în spatele unei statui. Cu un sentiment puternic de ironie, adăugă:

— E chiar prea mult încât să poţi cuprinde totul cu privirea.

— Interesant că spui asta, rosti James. Permite-mi să-ţi arăt locul meu favorit din întreaga expoziţie.

O conduse într-un loc care, judecând după aglomeraţie, era foarte popular. Mulţimea studia nişte imagini care păreau desene în miniatură, aşezate pe o catifea neagră. Un grup micuţ trecu mai departe când Lizzie şi James se apropiau. Lizzie îşi dădu seama că exponatele nu erau, de fapt, desene.

Se apropie pentru a le studia mai bine. Imaginile îţi

tăiau răsuflarea. Cea aflată chiar în faţa ei înfăţişa o femeie aşezată pe un scaun simplu din lemn, însă era mai fidelă realităţii decât orice desen pe care-l văzuse vreodată.

— Ce sunt? întrebă ea, minunându-se.

James zâmbi larg.

— S-au întâmplat multe lucruri cât ai fost în Australia, draga mea verişoară. Sunt fotografii. O conduse până în faţa unui obiect care semăna cu o cutie simplă de lemn. Asta capturează adevărata imagine a obiectului pe ceva care se cheamă „negativ”, şi care poate fi apoi reprodus de multe ori.

Era evident că James era sincer impresionat de ceea ce vedeau. O conduse înapoi la fotografiile expuse şi continuă:

— Acestea sunt dagherotipuri. Au negative din sticlă. Arătă spre prima fotografie pe care o priviseră. Iar acestea sunt calotipuri, care au negative de hârtie.

Lizzie încuviinţă, deşi nu înţelegea sensul cuvintelor. Privi fascinată fotografiile. Erau multe imagini cu clădiri şi copaci şi străzi din oraş, dar fotografiile cu oameni o fascinau cel mai mult.

— Arată de parcă m-aş uita la persoana respectivă, spuse impresionată Lizzie. Nu la un tablou pictat de un artist. Privi chipul femeii din fotografie. Trebuie să spun însă că fotografia nu-i face cinste femeii aşa cum ar fi putut să o facă un artist.

James râse.

— Ai atins esenţa problemei, draga mea. Aceste imagini sunt ca şi când te-ai privi în oglindă. Arată persoana exact aşa cum este ea.

— Ce idee periculoasă! se auzi o voce din spatele lor.

— Freddie! strigă încântat James.

Concentrându-se asupra fotografiilor, Lizzie uitase pe moment de orice altceva. Acum se părea însă că Freddie venise să-i strice ziua. Apoi mai era şi fata pe care o văzuse

mai devreme. Oare fusese Molly?

Privind în continuare fotografia din faţa ei, Lizzie fură câteva momente ca să-şi adune gândurile.

— Bănuiam eu că o să vă găsesc aici astăzi, îi spuse Freddie lui James. Sunt foarte bucuros să văd că ai adus-o şi pe frumoasa ta verişoară cu tine.

Lizzie ştiuse că va trebui să se confrunte din nou cu Freddie la un moment dat. Se întâmplase mai repede decât se aşteptase, dar era pregătită să-şi joace în continuare rolul. Respiră adânc, se forţă să zâmbească şi se întoarse spre el.

Freddie o privi din cap până-n picioare, cercetându-i boneta, şalul negru şi rochia vişinie, arătându-se deosebit de interesat de hainele ei. Lizzie simţi un imbold să-l plesnească. Oare cum îndrăznea să o privească aşa – după tot ce-i făcuse? Dar nu-i putea permite să-i răpească stăpânirea de sine. Înclină din cap.

— Domnule Hightower. Cât de bine îmi pare să te văd din nou.

Freddie îi strânse mâna lui James.

— Ai găsit ceva… interesant? întrebă el, în vreme ce tonul lui insinua lucruri vulgare.

— Nimic de felul ăsta deocamdată, răspunse James, dar am fost ocupat cu Ria.

— Bineînţeles. Freddie se întoarse înapoi spre Lizzie. James a întâlnit cele mai drăguţe – şi mai bogate – doamne din Anglia la Marea Expoziţie.

— La fel şi tu, răspunse James, zâmbind.

— E adevărat, fu de acord Freddie. Au venit aici chiar din toate colţurile Regatului. E şocant de uşor să intri în vorbă cu ele când se uită la exponate.

Lizzie încercă să-şi stăpânească dezgustul. Era dezamăgită şi de James. Ştia că era un cuceritor şi flirta mereu cu domnişoarele, dar nu-i plăcea gândul că ar fi putut fi genul dezgustător de bărbat asemenea lui Freddie.

Nu, nu-l credea în stare să se holbeze la o femeie, aşa cum o făcea Freddie acum. Privirea lui o studia din nou.

— Bineînţeles, din moment ce James se află în compania unei doamne atât de frumoase, înţeleg de ce n-a observat pe nimeni altcineva.

— Domnule Hightower, eşti plin de complimente. Lizzie se întoarse spre James. Vărul meu are multe de învăţat de la dumneata. Nu-mi face niciodată destule complimente.

— Nu e nevoie, răspunse James. Sunt destui voluntari ca Freddie care să o facă în locul meu.

Neobrăzatul o privea în continuare.

— Ţi-am auzit cuvintele de mai devreme, spuse el. Ce-i drept, calotipurile nu fac cinste întotdeauna persoanei. Rămân întru totul fidele realităţii. Dar gândeşte-te la asta. Se aplecă spre ea. Ce păcat că fotografia a fost inventată după ce ai părăsit Anglia. Aş fi vrut să văd o imagine de atunci cu tine.

Freddie o punea la încercare, sperând poate că se va arăta uşurată că nu existau fotografii cu Ria.

— E păcat, nu-i aşa? spuse ea. Acum zece ani eram în plină tinereţe. Acum sunt doar o biată văduvă, şi atât de bătrână.

— Nu e adevărat, spuse James. Eşti mai frumoasă ca niciodată. Nu am nevoie de o fotografie care să-mi dovedească asta.

— James, dragul de tine, spuse Lizzie, luându-l de braţ. Ce-mi spuneai de calotipuri şi dagherotipuri? Sunt atât de prostuţă. Am uitat cu totul despre ce vorbeam când şi-a făcut apariţia domnul Hightower.

Spunând asta, Lizzie îi zâmbi larg lui Freddie, care încuviinţă încet, de parcă ar fi recunoscut că pierduse prima rundă.

James nu mai avea nevoie şi de alte încurajări. Se lansă într-o dizertaţie despre avantajele calotipurilor prin

comparaţie cu dagherotipurile. Dintr-un motiv misterios, ştia multe lucruri despre subiect. În alte circumstanţe, Lizzie ar fi fost plăcut surprinsă că James, cuceritorul cel superficial, era interesat de ceva atât de tehnic. Astăzi însă, Lizzie era mult mai atentă la prezenţa lui Freddie când îşi reluară plimbarea prin expoziţie, simţindu-i privirile suspicioase, aruncate în timp ce se prefăcea că studiază fotografiile. Şi ea privea din când în când prin mulţime, căutând-o pe domnişoara care ar fi putut fi Molly. Cel puţin acum, că James le povestea atâtea lucruri despre exponatele pe care le priveau, nu mai trebuia să facă şi conversaţie.

În sfârşit, ajunseră la ultimele fotografii.

— Mergem să bem ceva? sugeră Freddie. Îmi închipui că v-aţi plimbat prin sera asta uriaşă toată dimineaţa. Poate doamna Somerville vrea să se odihnească şi să servească o băutură.

James făcu o grimasă.

— Ca să vezi. Eu vorbeam de fotografii în timp ce biata mea verişoară era gata-gata să leşine.

— Nu sunt chiar atât de slabă, spuse Lizzie, dar mi-ar plăcea să stau jos câteva minute.

Coborâră scările şi ajunseră în zona standurilor cu băuturi.

— Servesc o limonadă delicioasă aici, spuse James. Odihniţi-vă puţin, mă duc să cumpăr ceva de băut.

— Nu! strigă Lizzie.

James o privi surprins. Freddie râânji.

— O să-ţi ia prea mult timp, adăugă ea, arătând spre coada lungă care pornea de la standul cu limonadă.

— Insist, spuse James. N-o să dureze mult. Sunt prieten bun cu domnişoara care lucrează acolo.

James se îndepărtă şi înaintă pe lângă şirul de oameni care aşteptau. Freddie o conduse pe Lizzie la o masă de sub unul dintre ulmii uriaşi. Acoperişul secţiunii în care se

aflau era un dom imens, construit pe deasupra coroanelor copacilor. Lumina soarelui trecea prin panourile de sticlă de parcă ar fi fost afară.

Freddie îi trase un scaun. După ce Lizzie se aşeză, Freddie se rezemă de spătarul ei. Câteva momente interminabile, Lizzie îi simţi căldura pieptului lipită de spatele ei. Făcuse acelaşi lucru şi prima oară când o scosese la cină într-un restaurant londonez, cu atâţia ani în urmă. Aşa începuse aventura lor dezastruoasă. Atunci, apropierea dintre ei fusese minunată, o umpluse de nerăbdare. Acum era doar un semn de pericol, făcând-o să tremure. Îşi mască gestul cu un acces de tuse.

Freddie se aşeză în faţa ei.

— Sper că nu te-ai îmbolnăvit.

— Doar am gâtul uscat, spuse Lizzie. Sunt sigură că limonada o să ajute.

Din locul în care stătea, Lizzie vedea până în centrul clădirii, unde se afla o fântână de cristal înaltă de cinci metri. Se concentra asupra ei, sperând că eleganţa ei blândă îi va linişti nervii. Apa curgea paşnic din vârful deschis ca o amforă, strălucind ca o bijuterie în lumina soarelui şi curgând spre treptele de sticlă de dedesubt.

Iar acolo, lângă fântână, stătea Molly Weathers. Era ea, cu siguranţă, Lizzie nu mai avea nicio îndoială. Stătea printre ceilalţi oaspeţi care serveau masa în jurul fântânii. Molly scoase un măr din coşul pe care îl ducea, dar continuă să o privească interesată pe Lizzie în timp ce mânca. Nu putea fi o coincidenţă. Oare ea şi bunicul ei o urmăreau pe Lizzie? Aveau de gând să se apropie de ea, să o facă de râs insistând că o cunoşteau? Sau voiau să-i ceară bani şi să o şantajeze pentru tăcerea lor? Nu-i venea să creadă că ar fi fost în stare de aşa ceva, dar nici nu-şi putea îndrepta gândurile înspre altceva.

— Spune-mi, care exponate ţi-au plăcut cel mai mult? întrebă Freddie.

Lizzie se întoarse şi văzu că ochii lui întunecaţi o priveau cu interes.

— Pietrele preţioase, presupun, răspunse ea, preocupată încă de Molly şi rostind primul lucru care îi venise în minte.

— Pietrele preţioase, desigur, spuse Freddie cu un zâmbet satisfăcut, de parcă Lizzie tocmai i-ar fi acordat un premiu. Diamantul Hope este spectaculos, nu-i aşa? A fost în Franţa mulţi ani, apoi a dispărut în timpul Revoluţiei. Într-un final a reapărut în Anglia câţiva ani mai târziu. Nici nu mă mir că e preferatul dumitale, *doamnă Somerville.* Se pare că dumneata şi diamantul aveţi poveşti asemănătoare.

Freddie o studie din nou, sfredelind-o cu privirea. Fără să vrea, Lizzie îşi aminti de timpul petrecut împreună în Franţa. Stătuseră două săptămâni în Paris, apoi porniseră spre Viena. Într-un hotel elegant de lângă Opera pariziană făcuse un pas pe care nu-l mai putea lua înapoi. Era îndrăgostită de el. Dorinţa şi ignoranţa o orbiseră.

Lizzie îşi forţă respiraţia să rămână regulată, temperându-şi panica. Scoase un oftat studiat şi clătină din cap.

— Sper să văd Europa într-o bună zi. Poate voi merge cu bunica mea.

— Ţi-ar plăcea Parisul. Mie mi-a plăcut mult. (Freddie îi luă mâna într-a lui). Poate într-o bună zi îmi vei spune *adevărul* despre ce ai făcut după ce ai plecat din Londra.

Pulsul ei bătea atât de tare, că degetele lui îl simţeau.

— Adevărul?

— Micul nostru joc este… interesant. Dar amândoi ştim că ai fost în Franţa.

Lizzie îşi trase mâna dintr-a lui şi strâmbă din nas.

— Insinuezi că sunt o mincinoasă, domnule?

Privirea lui glacială scânteie amuzată.

— N-aş acuza niciodată o doamnă de aşa ceva. Să

spunem doar că femeile au tendinţa de a uita anumite aspecte ale trecutului pe care nu vor să şi le amintească. Freddie se lăsă pe spate în scaun. Haide, draga mea. Hai să vorbim sincer.

Lizzie îl privi fix.

— Sincer, îţi spun că eşti îndrăzneţ şi nepoliticos, spuse ea indignată. Din moment ce eşti prietenul lui James, nu pot să te ignor. Dar trebuie să-ţi cer să te comporţi ca un gentleman.

Freddie încuviinţă.

— Îmi cer umil scuze, milady, dacă te-am jignit. Cu siguranţă nu intenţionam asta. Sper doar să poţi uita discuţia de astăzi şi că putem fi prieteni.

Schimbarea lui bruscă de strategie o luă pe Lizzie pe nepregătite. Era un adversar sprinten, care îşi ţinea mereu rivalii în şah. Oare ce plănuia? Nu trebui să aştepte mult răspunsul. Freddie privea peste umărul ei.

— Ce surpriză plăcută, spuse el pe un ton sec. Se pare că Lord Somerville ni se va alătura în curând.

Capitolul 25

— Cred că o văd pe doamna Somerville sub ulmul de acolo, remarcă Lucinda.

Ea şi Geoffrey tocmai dăduseră ocol expoziţiei din Franţa. Părinţii ei se îndreptaseră spre altă zonă şi plănuiseră să se reîntâlnească într-o oră la fântână.

Bucuria lui Geoffrey de a o vedea pe Ria se stinse imediat când văzu cine o însoţea. Îi spusese că James plănuia să o aducă aici, dar el nu se vedea pe nicăieri. Geoffrey trebuia să aibă o discuţie serioasă cu James. Nu se cuvenea să o lase singură pe Ria cu un astfel de individ.

Dacă ar fi ştiut că Hightower avea să se strecoare în

viaţa ei atât de rapid, Geoffrey ar fi vizitat-o mai des. Hightower avea obiceiul să-şi găsească femei singure, vulnerabile. Ca văduvă cu o poziţie socială importantă, Ria era ţinta perfectă. Geoffrey crezuse că o avertizase suficient de serios să se ţină departe de el, dar acum îi vedea împreună. Oare Ria era chiar atât de iresponsabilă?

Nu, decise el. Îşi dăduse seama dintr-o privire că Ria nu se simţea bine. Părea extrem de neliniştită. Orice ar fi încercat să realizeze ticălosul, Geoffrey intenţiona să-i pună punct chiar atunci.

— Vrei să mergem să-i salutăm? întrebă Lucinda.

— Da, răspunse hotărât Geoffrey. Cu siguranţă.

În timp ce se strecurau prin mulţime, Lucinda spuse:

— Îmi va face plăcere să vorbesc din nou cu doamna Somerville. A venit în vizită pe la noi săptămâna trecută. Este o doamnă atât de drăguţă, atât de inteligentă.

Era o laudă sinceră, fiindcă Lucinda nu avea obiceiul să se împrietenească repede cu cineva. Ria făcuse cu siguranţă ceva ca să-i câştige admiraţia. Geoffrey se simţi ciudat de mândru de ea. Era bine să devină prietene, îşi spuse el. Dacă se căsătorea cu Lucinda, ea şi Ria ar fi devenit rude oricum. Gândul ar fi trebuit să-l mulţumească, dar nu făcu decât să lase în urmă o senzaţie de gol care îl neliniştea. Ria avea mereu un asemenea efect asupra lui. Pe măsură ce se apropia de ea, neliniştea îi creştea. Întotdeauna era chiar mai frumoasă decât o ţinea minte.

Ria îi salută călduros şi îi întinse o mână Lucindei.

— Domnişoară Cardington, cât de bine îmi pare să te văd din nou.

Părea mai calmă acum, iar din agitaţia pe care Geoffrey o văzuse mai devreme nu mai rămăseseră decât două pete roşii în obraji. Faptul că Ria părea să se fi calmat era singurul lucru care îl opri pe Geoffrey să nu-l ia la rost pe Hightower chiar atunci. Acesta se ridică din scaunul lui. Salută pe toată lumea cu un aer politicos, dar Geoffrey văzu

că prezenţa lor îl irita, iar asta îl bucură.

Ria îi întinse mâna lui Geoffrey, care o strânse, apropiindu-se astfel suficient de mult încât să-i simtă parfumul de trandafiri din păr. Se simţi tentat să închidă ochii şi să inspire adânc. Dându-şi seama că Freddie îl privea insistent, îi eliberă imediat mâna Riei şi afişă o expresie severă.

— Unde este James? întrebă el. Ai spus că veţi veni împreună.

— El m-a adus, răspunse Ria. A plecat să cumpere ceva de băut.

Măcar James n-o lăsase întru totul de izbelişte.

Hightower îi oferi scaunul său Lucindei. În timp ce se aşeza, fustele ei se agăţară de unul dintre picioarele scaunului. Lui Geoffrey îi păru rău să o vadă atât de stânjenită că i se văzuse glezna. Farmecul lui Hightower reuşi să o liniştească, însă. Freddie îi şopti chiar şi câteva cuvinte care o făcură să zâmbească.

— Plec să-i spun lui James să mai cumpere două limonade, spuse Hightower. Sper că le pot lăsa pe doamne în grija dumitale, Lord Somerville.

— Nu-ţi face griji, răspunse Geoffrey.

Nu se obosea să ascundă faptul că nu-l plăcea deloc pe Hightower. I-ar fi fost imposibil, oricum. Acesta îi aruncă un rânjet sardonic, apoi plecă să îl caute pe James.

În timp ce discutau despre ce văzuseră în acea dimineaţă, Ria privea mereu de la Geoffrey la Lucinda. Deci auzise bârfele. Oare şi-i imagina deja căsătoriţi? Ce părere avea despre asta? Geoffrey ar fi preferat să n-o vadă atât de deschisă ideii. Dar probabil că nu exista nicio persoană din Anglia care să nu creadă că aceasta ar fi fost o uniune excelentă.

Geoffrey observă, de asemenea, că Ria privea mereu spre fântână. Încercă să-i urmărească privirea o dată sau de două ori, dar nu văzu nimic neobişnuit. Poate că îi

plăcea pur şi simplu fântâna.

James şi Hightower se întoarseră, fiecare cu câte două pahare de limonadă.

— Am ajuns! anunţă James. Cu complimente din partea domnilor Schweppes.

James îi întinse un pahar Riei, iar Hightower îi servi pe Geoffrey şi pe Lucinda.

— Dar, domnule Hightower, obiectă Lucinda, dumneata nu mai ai nimic de băut.

— Nu-ţi face griji, domnişoară Cardington, spuse Hightower. Se pare că sunt în plus astăzi. Dar nu contează. Trebuie să plec. Am o altă întâlnire.

— Sunt sigur că poate aştepta, nu-i aşa? întrebă James.

— Mă tem că nu. Hightower o luă de mână pe Ria. Abia aştept să ne vedem la cina de săptămâna viitoare, la Lady Thornborough.

— Îmi va face mare plăcere, răspunse Ria.

Ea şi Hightower se priviră în ochi. Geoffrey avu impresia că cei doi schimbaseră un mesaj secret. Nu credea că erau atraşi unul de celălalt – atâta lucru se înţelegea imediat din expresia Riei. Oricare ar fi fost mesajul, lui Geoffrey nu-i plăcea ideea. Nu avea de gând să-i permită lui Hightower să se ataşeze de ea. Prin urmare, nu se putu abţine să nu spună:

— Se pare că ne vom întâlni *cu toţii* la cină.

Hightower se întoarse să-l privească. Spuse, cu o expresie atotcunoscătoare şi făcând semn din cap spre Lucinda:

— Presupun că dumneata o vei însoţi pe domnişoara Cardington?

Cuvintele lui o făcură pe Lucinda să se înroşească, aşa că Geoffrey răspunse:

— Întreaga familie a domnişoarei Cardington este invitată.

— Ah, da? Cât de frumos, răspunse Hightower fără pic de entuziasm.

Apoi se înclină în faţa tuturor şi plecă.

*

Lizzie îl privi uşurată pe Freddie cum se îndepărta. Sosirea neaşteptată a lui Geoffrey părea să-i fi grăbit plecarea. Deşi nu putea uita că urma să se confrunte din nou cu Freddie la cină, era recunoscătoare că astăzi scăpase de el. Încercă să se gândească la un subiect de discuţie prietenos pentru domnişoara Cardington, dar mintea ei era plină de gânduri foarte puţin amicale. Geoffrey nu făcuse niciun demers să o mai întâlnească din noaptea balului. Ştia că era un om foarte ocupat, dar tot se simţea prostesc de dezamăgită că reuşise să-şi facă timp să o însoţească pe domnişoara Cardington într-o plimbare.

De câte ori se gândise la acea noapte! Expresia lui, cuvintele lui, atingerea lui – amintirea lui îi dădea putere de fiecare dată când îşi spunea că făcea ceea ce trebuia. Ar fi vrut să petreacă împreună cu Geoffrey cât de mult timp posibil, să se bucure de fiecare moment înainte să facă dezvăluirea care avea să schimbe totul.

Oare Geoffrey se gândise vreo clipă la acea noapte? Nu-şi dădea seama. Avea o expresie extrem de controlată, ca de obicei, lucru care o înnebunea. Oare clipa în care se deschiseseră unul în faţa celuilalt fusese aievea, sau doar o părere? în mod surprinzător, Lucinda, care de regulă era atât de tăcută, vorbi prima:

— Ai văzut expoziţia de fotografii? întrebă ea.

Lizzie încuviinţă, iar Lucinda zâmbi larg.

— E una dintre cele mai frumoase secţiuni de aici, nu-i aşa? Cred că fotografia va fi următoarea mare artă.

James privise nepăsător mulţimea până acum, dar se întoarse spre Lucinda.

— O artă? întrebă el, curios. Pe mine mă captivează procesul tehnic.

— Este o îmbinare perfectă de ştiinţă şi artă, răspunse Lucinda. Metafora ideală pentru era ştiinţifică în care ne aflăm.

Lizzie observă imediat că Lucinda părea mult mai drăguţă când vorbea despre un lucru care o interesa. James trebuia să-şi fi dat şi el seama de acelaşi lucru, fiindcă o privea fascinat acum. Nu trecu mult şi cei doi vorbeau animaţi despre fotografie, iar lui

Lizzie îi era imposibil să intervină în discuţie. Şi Geoffrey părea la fel de nedumerit. Îi zâmbi uimit lui Lizzie.

— Cât de obraznic din partea lui James să o distragă pe domnişoara Cardington de la tine, îi şopti Lizzie.

Geoffrey încuviinţă.

— Se pare că am rămas amândoi pe cont propriu.

Părea însă foarte mulţumit de situaţie, iar Lizzie sorbi din limonadă ca să-şi ascundă propria satisfacţie.

— Mă bucur că vii la cină săptămâna viitoare. Mi-a fost de… (Lizzie se opri). Adică, abia aştept să ne revedem.

Geoffrey ghici ce voise să spună.

— Ţi-a fost dor de mine? îmi pare rău că n-am reuşit să vin în vizită. Am un funcţionar care mă ajută să-mi pun afacerile în ordine, dar din nefericire se pare că a supraestimat numărul de ore din zi.

Spunând asta, chipul lui Geoffrey se destinse. Expresia controlată de mai devreme dispăru cu totul, iar Lizzie profită de ocazie ca să-i savureze prezenţa, să se bucure de faptul că se aflau acolo împreună. Era un moment pe care voia să-l păstreze în amintire pentru totdeauna, fiindcă se temea de zilele amare care aveau să vină.

— Pot să trag concluzia că nu te-ai simţit jignită de întrebările pe care ţi le-am pus… despre fraţii mei?

— Nu, răspunse ea. Voiam să-ţi spun totul. Apoi însă

mi-am făcut griji că ţi-am reînviat amintiri dureroase, că poate nu te-am ajutat…

— Dimpotrivă, o întrerupse Geoffrey. M-ai ajutat foarte mult.

Conversaţia dintre ei părea una de complezenţă, cu James şi Lucinda de faţă, dar Lizzie ştia că, de fapt, îşi vorbeau cu înţelesuri mult mai profunde. Geoffrey o luă de mână.

— Cred… sper că încă mai suntem prieteni, Ria.

„Prieteni.” Având în vedere cine era în realitate şi cine se pretindea a fi, Lizzie nu se putea aştepta la mai mult.

— Eu… da, desigur că suntem prieteni. Lizzie îşi umezi buzele uscate şi încercă din nou. E o mare onoare.

Probabil că dezamăgirea i se simţise în voce, fiindcă Geoffrey o privi întrebător. Se uită rapid spre James şi Lucinda, care încă erau prinşi în discuţia lor. Deschise gura să vorbească, dar Lord şi Lady Cardington îşi făcură apariţia chiar atunci, iar cuvintele lui rămaseră nerostite.

— Aici sunteţi! spuse Lady Cardington cu o voce extrem de puternică. Vă căutăm de o jumătate de oră. Îşi făcu vânt cu evantaiul. Ce aglomeraţie! Nu credeam că există atâţia oameni în toată Londra.

James o ajută pe Lucinda să se ridice. Lucinda îi întinse mâna şi spuse cu căldură:

— M-am simţit atât de bine împreună cu voi. Poate vom discuta mai mult la cină, la Lady Thornborough?

James îi zâmbi blând, dar cu regret, ca şi când ar fi avut în faţă un copil căruia nu-i putea oferi bomboane.

— Ar fi frumos, fără îndoială. Dar este foarte posibil ca domnişoara Emily să dorească să discutăm despre altceva.

Auzindu-l pomenind de sora ei, care căuta să-l impresioneze pe James din cu totul alte motive, Lucinda se posomorî.

— Emily va fi foarte supărată să afle că nu te-a întâlnit astăzi.

James se aplecă spre ea şi spuse, ca şi când i-ar fi împărtăşit un secret:

— Poate că ar trebui să nu-i spui.

— Într-adevăr, spuse Lady Cardington. Altfel o să fie posacă zile în şir.

Geoffrey îi întinse mâna lui Lizzie.

— Pe săptămâna viitoare, atunci.

Lizzie încuviinţă, încercând să nu se lase ademenită de căldura mâinii lui sau de senzaţia stranie că îşi pierduse ancora după ce el îi dădu drumul.

Geoffrey o luă de braţ pe Lucinda, urmându-i apoi pe Lord şi Lady Cardington prin mulţime, spre ieşire. Lizzie simţi un fior de regret văzând cum Geoffrey se apleca spre Lucinda ca să audă mai bine ce-i spunea.

— Ce interludiu fermecător, remarcă James.

— Da, fu de acord Lizzie, nereuşind să-şi stăpânească un oftat. A fost.

Unul dintre puţinele de care se mai putea încă bucura. Privi spre fântână. Molly era încă acolo. Zâmbi slab spre Lizzie, dar nu încercă să se apropie de ea. Părea doar curioasă, fără să intenţioneze să-i facă rău.

Lizzie era uşurată că Molly nu venea la ea deocamdată. Dar, când îşi continuă turul împreună cu James, dădu discret din cap spre fată. Se gândi că i-ar fi putut cere ajutorul lui Ben Weathers dacă ajungea pe străzi după ce adevărul ieşea la iveală. Presupunând că nu ajungea la închisoare… sau mai rău.

Capitolul 26

— James mi-a spus că eşti o pianistă foarte bună, doamnă Somerville, spuse cu glas tare Freddie când conversaţiile de la masă lânceziră. Sper că ne vei delecta

cu o melodie după cină.

Ria păli. Nu era prima oară când Geoffrey o vedea atât de neliniştită în timpul cinei, şi era sigur că Hightower era motivul. Lady Thornborough îl aşezase la capătul opus al mesei lustruite de mahon care putea găzdui cu uşurinţă douăzeci de oaspeţi, în ciuda acestui fapt, Hightower o hărţuise pe Ria cu întrebări toată seara. Dacă aceasta era maniera în care intenţiona să o cucerească, era limpede că dăduse greş. Ria îi dădea răspunsuri politicoase, dar de multe ori încerca să schimbe subiectul şi să vorbească despre el însuşi sau cu totul altceva.

Ria sorbi o înghiţitură de vin înainte să răspundă ultimei ofensive a lui Hightower.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu pot cânta în seara asta. N-am mai exersat de mult. N-am cântat deloc în Australia. Nu mai stăpânesc subtilităţile instrumentului.

— Sunt sigur că îţi vei reaminti, o îndemnă Hightower.

Ria îşi lăsă paharul din mână şi chicoti din nou, aşa cum o făcea de fiecare dată când James sau Hightower erau prin preajmă. Se întâmpla din când în când, de parcă acum că se întorsese în Anglia, vechea Ria încerca să se impună în faţa Riei care trăise şi muncise în Australia.

— Acum că ai adus vorba de asta, va trebui să încep să exersez din nou. Dar în seara asta vreau să-i scutesc de chin pe oaspeţii bunicii.

— O decizie înţeleaptă, interveni Lady Thornborough. Nu detest nimic mai mult decât muzica prost cântată.

— Sunt dezamăgit, i se adresă Hightower Riei, dar mă voi aştepta să cânţi pentru noi în curând, aşa cum ne-ai promis.

Geoffrey se înfurie auzindu-l. De ce insista Hightower atât de mult să o audă pe Ria cântând? Politeţea îl opri pe Geoffrey în ultima clipă, înainte să-i ceară lui Hightower să nu-i mai pună atâtea întrebări. Se văzuse nevoit să se abţină deja de nenumărate ori de când începuse cina.

— Poate că Lord Somerville vrea să ne citească ceva? sugeră Lucinda Cardington, privindu-l cu admiraţie. Ai o voce superbă când citeşti.

— Mulţumesc, spuse Geoffrey, recunoscător să poată distrage atenţia oaspeţilor de la acţiunile lui Hightower. Eşti foarte amabilă.

Lady Cardington încuviinţă la sugestia fiicei sale.

— Ce idee minunată! Sunt sigură că lectura lui Lord Somerville ne va înveseli pe toţi.

— Să nu-i cereţi lui Geoffrey să ne citească vreuna dintre predicile lui, interveni James, apoi zâmbi spre Emily, sora Lucindei, care stătea în dreapta lui. Refuz să mă gândesc la chestiuni prea serioase în timpul cinei, fiindcă avem destule subiecte mai vesele de discutat.

De cealaltă parte a mesei, domnişoara Edith Shaw chicoti şi îşi întoarse ochii ei mari spre James.

— Atunci, ce ne facem? întrebă ea, de parcă doar James putea veni cu o soluţie la o problemă atât de complicată.

În ciuda faptului că fusese preocupat să-i urmărească pe Hightower şi Ria, Geoffrey nu putuse să nu observe că atât domnişoara Emily, cât şi domnişoara Shaw se străduiseră să-i atragă atenţia lui James toată seara, iar el reuşise să gestioneze situaţia cu îndemânare. Acum, rosti cu veselie:

— Propun un joc prietenesc de whist, pentru toată lumea!

— Whist? repetă Ria, care nu părea încântată de idee.

— Bineînţeles! întări James. Mai ţii minte cum jucam ore în şir? Şi felul în care tutorele nostru ne pedepsea când asta ne distrăgea de la studii.

— Stai să-mi aduc aminte… spuse gânditoare Ria.

Hightower o privea insistent, de parcă răspunsul ei ar fi avut o importanţă vitală.

— Vorbeşti de data când ne-a pus în colţuri diferite

ale camerei? spuse în sfârşit Ria. Sau de atunci când ne-a obligat să rescriem lecţia de la geografie de cinci ori?

— Ce memorie bună ai, draga mea verişoară! răspunse râzând James. Am avut o grămadă de probleme, nu-i aşa?

Ria zâmbi, iar privirea ei alunecă spre Hightower. Expresia lui devenise neîncrezătoare.

— De fapt, mă gândeam la ziua când tutorele nostru ne-a trimis jos să spălăm oalele, continuă James. Ne-a spus că, dacă nu avem de gând să ne învăţăm lecţiile, n-avem decât să ajutăm la bucătărie, fiindcă nu eram mai breji decât femeia care spăla vasele.

Gluma pe seama servitorilor provocă chicoteli în jurul mesei. Geoffrey nu li se alătură, şi observă cu o satisfacţie stranie că nici Ria nu râdea. De fapt, se încruntase.

— Ce idee superbă de a vă învăţa o lecţie, opină Lord Cardington, a cărui burtă uriaşă tremura de la atâta râs. Cine era acest tutore? Ar fi trebuit să-l angajez pentru Emily a mea.

— Ştii că n-aş învăţa nimic de la un asemenea tiran, tată, răspunse supărată domnişoara Emily. Am nevoie de cineva blând şi înţelegător care să mă educe.

Spunând asta, îi aruncă lui James o privire care ar fi topit un aisberg, iar James răspunse făcându-i cu ochiul. Domnişoara Shaw nu prinse gestul, ceea ce era probabil un lucru bun. Spuse:

— Ah, sunt de acord cu dumneata, domnişoară Emily. Dar studiile mi se par oricum foarte plictisitoare, indiferent cine este tutorele.

Geoffrey se gândi la zecile de băieţi din mica lui parohie care ar fi vrut să înveţe sub „tirania” oricărui tutore.

— Nu cred că e ruşine să speli oalele, spuse încet Lucinda.

Ria încuviinţă.

— Mi-a prins bine să ştiu cum se spală oalele când eram în Australia, cu siguranţă.

— Toate astea nu contează, spuse James. Cred că discutam despre whist. Deci, draga mea verişoară, sper că n-ai uitat cum se joacă.

— Ah, nu, răspunse Ria. În Australia n-am găsit niciun pian, dar toată lumea ştia să joace cărţi.

Ria rosti cuvintele pe un ton nepăsător şi toată lumea râse din nou, dar pe chipul ei expresiv se citea o urmă de îngrijorare, iar Geoffrey avu impresia că nu voia, de fapt, să joace.

— Nu am de gând să vă las să jucaţi pe bani, spuse Lady Thornborough. Nu în casa mea.

— Atunci vom juca pe puncte, spuse James. Ca să ne distrăm.

Lady Thornborough se ridică din scaunul ei.

— Ei bine, domnilor, noi ne vom retrage ca să discutăm în linişte în timp ce voi veţi decide perechile pentru jocuri.

Domnii se ridicară cu zgomot pentru a le oferi ajutorul doamnelor. James îi trase scaunul domnişoarei Emily, care îi aruncă o privire plină de adoraţie.

Ria o luă de braţ pe Lady Thornborough, răspunzând unei întrebări puse de bătrână. Părul ei blond-argintiu, contrastând puternic cu rochia neagră a bunicii, fu ultimul lucru pe care Geoffrey îl văzu înainte ca doamnele să părăsească salonul. Hightower îi urmări privirea.

— Este o fiinţă încântătoare, nu-i aşa? spuse el, pe un ton în care se citea aprecierea şi altceva, un lucru pe care Geoffrey nu-l putea defini. Cred că eşti foarte bucuros că ţi s-a întors cumnata, chiar dacă ţi-a adus veşti proaste.

— Mă bucur că s-a întors, spuse Geoffrey. Trecutul nu mai contează. Sper ca de-acum înainte să aibă o viaţă frumoasă.

Valetul veni să le ofere coniac, iar Geoffrey acceptă

bucuros. Hightower scoase un trabuc, frecându-l între degete şi savurându-i mirosul. Îl aprinse cu gesturi teatrale.

— E adevărat că n-ai întâlnit-o niciodată pe Ria înainte să fugă cu Edward, nu-i aşa?

— Da.

— Pare nerăbdătoare să te cunoască. E clar că este interesată de tine.

Geoffrey îi aruncă o privire de gheaţă.

— Eu sunt ultima ei legătură cu Edward. L-a iubit foarte mult.

James interveni zâmbind:

— Freddie, eşti gelos fiindcă Ria nu ţi-a căzut imediat în braţe, aşa cum fac toate celelalte femei.

Hightower trase un fum lung din trabuc, înainte să răspundă:

— Poate că deja a făcut-o.

— Ce vrei să insinuezi cu asta? întrebă iute Geoffrey.

Freddie îl privi prin fumul ce se ridica din ţigara de foi.

— Ar fi logic, nu-i aşa? Până una-alta, ea e o tânără văduvă, iar eu sunt un tânăr văduv. Suntem suflete pereche. Doi oameni care au iubit şi şi-au pierdut partenerii.

În singura ocazie când Geoffrey îl văzuse împreună cu soţia lui, Freddie se purtase ca un mojic cu ea. Şi acesta era motivul pentru care era sigur că nu-l afectase cu nimic moartea bietei femei.

— Dacă tu şi doamna Hightower vă iubeaţi, atunci aţi ascuns-o foarte bine, spuse el.

Privirea dispreţuitoare a lui Freddie era îndreptată spre Geoffrey, deşi ar fi putut la fel de bine să se gândească la soţia lui moartă.

— Unele sentimente nu se cer manifestate în public.

James fie nu-şi dădea seama de tonul rece al conversaţiei, fie alegea să îl ignore.

— Amândoi vă înşelaţi. E clar că Ria e îndrăgostită de

mine, spuse el pe un ton nonşalant.

— În cazul ăsta va trebui s-o avertizez să aibă grijă, spuse Hightower. Dumnezeu ştie ce vor face domnişoara Shaw sau domnişoara Emily dacă află. Nimic nu se compară cu furia unei femei părăsite.

Geoffrey aruncă o privire îngrijorată spre taţii celor două domnişoare, dar, din fericire, niciunul nu-i auzise cuvintele. Discutau aprins politică, la celălalt capăt al mesei.

— Sunt foarte ocupat cu domnişoarele, spuse James, fără să-şi ascundă mândria. E atât de obositor uneori. Sorbi puţin coniac. Ar fi minunat să mă pot căsători cu Ria, desigur. Dar finanţele sunt în grea suferinţă, deci trebuie să-mi găsesc o soţie bogată. Cineva care va fi încântat de familia mea şi îmi va aduce în schimb o moştenire grasă.

— Mă bucur să văd că ţi-ai pus priorităţile în ordine, îl apostrofă Geoffrey.

James răspunse reproşului cu un zâmbet nonşalant.

— Dar dumneata, Lord Somerville? întrebă rânjind Hightower. Se pare că eşti, de asemenea, pe cale să-ţi pui ştreangul de mătase. Domnişoara Cardington cea mare pare să-şi închipuie că te vei căsători cu ea. Se potriveşte criteriilor dumitale?

Conversaţia îl irita deja, dar Geoffrey îşi păstră calmul. Nu avea de gând să se coboare la nivelul lor şi să vorbească despre femei ca despre nişte jetoane pe care le putea culege sau arunca după cum dorea.

— Vom vedea, spuse el.

*

Geoffrey şi Lucinda jucau împotriva lui James şi a domnişoarei Shaw. Hightower insistase ca Ria să stea cu el la cealaltă masă. Geoffrey nu putuse obiecta prea mult, de teamă să n-o jignească pe Lucinda. Totuşi, urmărea

îndeaproape ce se petrecea între ei.

Hightower o privea insistent pe Ria de fiecare dată când juca o carte. Ria nu părea să fie o jucătoare prea bună. Chiar dacă jucase mult cu James pe vremuri, părea să fi uitat între timp regulile, îl privea şi ea pe Hightower, apoi se uita la cărţile ei cu o expresie pierdută.

— Vai de mine, spuse ea la un moment dat. Care era cartea care câştigă runda?

Pierdeau aproape de fiecare dată, în ciuda faptului că adversarii lor nu erau prea străluciţi. Domnul Shaw juca mereu cărţile nepotrivite, iar domnişoara Emily se uita mereu spre James cu coada ochiului, de parcă ar fi încercat să studieze atent concurenţa.

Ria puse jos o carte care era probabil o alegere proastă. Furios, Hightower îşi aruncă toate cărţile din mână pe masă.

— N-am spus niciodată că sunt o jucătoare bună, spuse Ria cu un hohot de râs care lui Geoffrey i se păru forţat.

— Nici eu, i se alătură domnişoara Emily, care părea chiar mai uşurată decât Ria că jocul se terminase. Apoi se ridică şi privi spre James. Lucinda cântă foarte frumos la pian. Poate ar fi mai bine să dansăm?

*

Lizzie crezuse că se descurcă foarte bine, ignorând intenţionat semnalele pe care ea şi Freddie le foloseau când jucau whist împreună în Europa, dar nu se aşteptase să fie nevoită să danseze în schimb. Ar fi fost mai bine să câştige la cărţi decât să rişte să danseze cu el. Freddie rânjea de parcă Emily Cardington i-ar fi intuit perfect planul.

— Nu dansează nimeni, spuse Lady Thornborough, spre uşurarea lui Lizzie. Nu avem loc. Dar mi-ar face

plăcere să o ascultăm pe domnişoara Cardington cântând.

Cu o privire stânjenită, Lucinda spuse:

— Sora mea îmi supraestimează talentul.

— Prostii, declară imediat mama ei. Cânţi splendid.

Cuvintele ei o făcură pe Lucinda să se îmbujoreze şi mai mult.

— Dar n-am pregătit nimic.

— Avem destule partituri, spuse Lady Thornborough. Ria te poate ajuta, adăugă ea, arătând spre Lizzie.

— Bineînţeles.

Lizzie ştia exact unde erau partiturile. Le găsise într-o zi, în timp ce cotrobăise prin casă, încercând să descopere locul în care Martha ascunsese odată brăţara lui Lady Thornborough. O conduse pe Lucinda la dulăpiorul cu partituri.

În timp ce alegeau piese, Lucinda spuse:

— Mă ajuţi să dau paginile?

Lizzie ezită. Nu-i putea spune că nu ştia să citească notele muzicale. Îşi întoarse privirea, dar îl descoperi pe Freddie, care le urmărea şi asculta la fel de atent ca întotdeauna. Toate întrebările pe care i le pusese în acea seară, la fel ca şi jocul de cărţi, nu fuseseră decât tot atâtea încercări. Freddie căuta o sincopă în rolul ei, pentru a demonstra că nu era Ria. Seara fusese deja groaznic de lungă, şi încă nu se terminase.

Lizzie îşi luă privirea de la Freddie şi întâlni chipul prietenos al lui Geoffrey. Şi el o urmărise toată seara, dar, spre deosebire de încercările lui Freddie de a o prinde în capcană, atenţiile lui erau bine-venite. Lizzie se simţea atrasă iar şi iar de puterea calmă pe care Geoffrey o emana fără să-şi dea seama. Deşi ea îşi tot reamintea că nu trebuia să conteze pe el prea mult, spre uşurarea ei, Geoffrey spuse:

— Pot să o ajut eu pe domnişoara Cardington cu partitura.

Toată lumea primi sugestia lui cu murmure aprobatoare. Lady Cardington aruncă o privire cu subînţeles spre soţul ei, de parcă vorbele lui Geoffrey erau încă o dovadă a intenţiilor sale faţă de Lucinda. Şi probabil chiar aşa era, se gândi Lizzie, simţind o împunsătură de gelozie.

Lucinda îi mulţumi timidă, abia privindu-l în ochi, apoi se aşeză la pian. Lizzie văzu că mâinile îi tremurau în timp ce îşi aranja partiturile. Profitând de faptul că o parte dintre bărbaţi rearanjau scaunele, Freddie veni din nou lângă Lizzie.

— Mă îndoiesc că biata fată va reuşi să cânte cât de cât bine, spuse el. Pare să se teamă şi de propria umbră.

— Nu tuturor le place să se afle în centrul atenţiei, spuse Lizzie, fiindcă şi ea primise mult prea multe atenţii în acea seară.

Geoffrey se afla lângă Lucinda acum, pregătit să dea paginile. Deşi stăteau la distanţă unul de celălalt, era uşor pentru Lizzie să şi-i imagineze împreună, iar gândul o durea. În plus, Lucinda se îmbujorase iarăşi. Lizzie îi permise lui Freddie să o conducă la un scaun.

— Poate că domnişoara Cardington tremură fiindcă e atât de aproape de Lord Somerville, spuse Freddie pe un ton insinuant. E sigur îndrăgostită. Vor fi un cuplu atât de frumos.

Invidia lui Lizzie era amestecată cu regretul că nu va putea fi niciodată împreună cu acel bărbat. Era nevoită să îndure avansurile unui individ ca Freddie şi să-l vadă pe Geoffrey iubind o altă femeie. Era cea mai crudă pedeapsă dintre toate. Dar în curând avea să scape măcar de Freddie.

— Nu trebuie să ne grăbim, spuse ea. Încă nu au anunţat nimic oficial.

— Sunt sigur că e doar o chestiune de timp, spuse provocator Freddie, apoi se aplecă să-i şoptească la ureche. Nu mă pot abţine să nu remarc însă că dumneata eşti o

alegere mai bună. Ce păcat că legea nu-i permite să te ia de soţie.

Respiraţia lui mirosea a coniac şi a cafea. Era dezgustătoare.

— Pe mine? Dumnezeule, nu, spuse ea pe un ton nonşalant, mirată că devenise o actriţă atât de bună. Legea nu contează în cazul de faţă. Cumnatul meu nu e interesat de mine, şi nici eu de el.

Lizzie încercă să-şi stăpânească dorinţa iraţională de a fi ea femeia aşezată în faţa pianului, cântând în timp ce Geoffrey îi întorcea paginile. Se imagina simţindu-i căldura pe spate, cuprinsă de senzaţia minunată că el aproape o ţinea în braţe. Îşi făcu vânt cu evantaiul.

— Domnişoara Cardington e clar mai bună decât mine. Eu nu cânt nici pe jumătate la fel de frumos.

— Din contră, răspunse sardonic Freddie. Aş spune că şi dumneata te descurci destul de bine.

Freddie se lăsă pe spate în scaun şi nu mai adăugă nimic, iar Lizzie se prefăcu absorbită de muzică. Se descurcase bine, într-adevăr, se gândi ea. Intenţiona să-i respingă în continuare avansurile lui Freddie şi să-i evite săgeţile otrăvite până venea timpul să facă următoarea mutare. Şi, lucrul cel mai important, nu voia să-i dea lui Freddie satisfacţia de a vedea cât de mult îl iubea pe Geoffrey. Acesta era un adevăr pe care urma să-l poarte în inimă, ascuns, pentru totdeauna.

Capitolul 27

Era târziu în noapte, iar Geoffrey mergea pe jos, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase mai devreme. Pe străzi era linişte, iar el spera că aerul răcoros îi va linişti gândurile, ajutându-l să înţeleagă lucrurile mai bine.

Cunoştea reputaţia Riei din urmă cu zece ani, de domnişoară naivă din înalta societate. Chipul ei frumos şi silueta ei de zână le captivase atenţia domnilor din jur, dar nu avusese niciun fel de preocupări intelectuale. Ria pe care o cunoştea acum părea mai matură şi raţională. Era adevărat că, uneori, de obicei când era în compania altor persoane, Ria dădea dovadă de o oarecare superficialitate. Dar undeva, în adâncul ei, se ascundea o personalitate profundă, mai liniştită, pe care – din cine ştie ce motiv – Ria părea hotărâtă să o ascundă.

Oare Ria avea să redevină acea domnişoară superficială acum că se întorsese în Londra? Prefera oare să-şi petreacă timpul cu bărbaţi ca James? Geoffrey credea că James era un om bun în adâncul inimii, dar nu putea fi de acord cu stilul lui de viaţă leneş şi iresponsabil. Oare asta voia şi Ria? După ce trecuse prin atâtea încercări de-a lungul anilor, îşi dorea oare să se întoarcă la o viaţă de huzur?

Acel moment din trăsură – acel moment care însemnase atât de mult pentru Geoffrey – oare Ria îl uitase deja? Geoffrey era surprins şi deznădăjduit că Ria abia dacă vorbise cu el mai devreme. Îşi petrecuse majoritatea timpului cu acel abominabil domn Hightower şi, lucru şi mai oribil, din când în când o surprinsese flirtând deschis cu el. Geoffrey o văzuse pe Ria râzând la fiecare greşeală pe care o făcuse la masa de joc, şi îi zărise şoptindu-şi ceva în timp ce Lucinda cânta la pian. Dar de ce avea totuşi impresia că Ria nu se simţea în largul ei cu Hightower? Era sigur că o văzuse foarte neliniştită de câteva ori. Nu era obligată să-şi petreacă timpul cu el. Oare ce motiv avea?

Geoffrey se gândea şi la faptul că se oferise să-i întoarcă paginile Lucindei. Ştia că gestul va alimenta şi mai mult bârfele, deşi nu asta intenţionase. Se oferise instinctiv, văzând expresia de pe chipul Riei. Oare greşise când crezuse că avea nevoie de ajutor? Sau problema era că nu

voise să se despartă de Hightower?

„La naiba”, se gândi el posomorât. Se întorsese la întrebarea iniţială. Hightower pusese monopol pe timpul ei toată seara, iar Ria îi permisese s-o facă. De ce?

Având în vedere că nu ştia prea multe despre femei, Geoffrey era tentat să pună ceea ce se întâmplase în acea seară pe seama lipsei lui de experienţă în jocurilor bizare din înalta societate. Dar ceva din adâncul lui insista să insinueze că era mai mult de-atât la mijloc.

Poate că *el însuşi* era problema. Îşi petrecuse mult prea mult timp gândindu-se la Ria. Îl înfuria, îl îngrijora, îl uimea, iar acum era la un pas să-i răpească şi ultima fărâmă de putere. Cum era posibil aşa ceva? Nu se lăsase niciodată dominat de sentimente. De ce se schimbaseră lucrurile acum? Ar fi trebuit să o iubească pe Ria ca pe o soră. Dar sentimentele lui nu aveau nimic fratern în ele. Era dezamăgit de sine însuşi. Trebuia să-şi recapete cumva echilibrul şi să facă ceea ce se cuvenea.

Se îndrepta încet spre casa lui acum. Pesemne că doamna Claridge îl aşteptase să se întoarcă, fiindcă ea deschise uşa de la intrare pentru el.

— Vai de mine, domnule, nu vă stă în fire să staţi în oraş până atât de târziu. O să vă îmbolnăviţi. Nu ştiţi că aerul nopţii nu vă face bine?

Geoffrey mai inspiră o dată aerul răcoros înainte ca doamna Claridge să închidă uşa.

— Cu ce e diferit aerul nopţii de aerul zilei, doamnă Claridge? Ce fel de lucruri periculoase conţine?

Doamna Claridge îi aruncă o privire exasperată.

— Puneţi cele mai ciudate întrebări, domnule.

— Chiar aşa? spuse gânditor Geoffrey. Te asigur că am întrebări şi mai ciudate. Se frecă la ochi, încercând să-şi limpezească gândurile. Întrebări care par să nu aibă răspuns.

Doamna Claridge îşi împreună mâinile peste poalele

rochiei şi îl privi.

— Atunci e bine că îl cunoaşteţi pe Cel care are toate răspunsurile, nu-i aşa? spuse ea cu blândeţe. Dacă aveţi probleme, puteţi să-l cereţi Lui ajutorul.

Era un sfat simplu. Cel mai bun sfat.

— Ai dreptate, doamnă Claridge. Ca întotdeauna.

— În niciun caz nu pretind aşa ceva, răspunse ea. Dar vă pot sugera să mergeţi la culcare, domnule? O persoană care este trează toată noaptea, în puterea umbrelor, e mohorâtă în dimineaţa următoare. De multe ori, lucrurile arată mai bine la lumina zilei.

— Mulţumesc, doamnă Claridge. Mă voi retrage în curând.

Şi totuşi, Geoffrey ştia că nu putea să adoarmă. Urcă în bibliotecă, gândindu-se în continuare la Ria. Era o adevărată enigmă. Cum putea fi atât de diferită în public, faţă de cum i se dezvăluia atunci când erau singuri? De ce personalitatea ei părea să aibă două feţe? Geoffrey oftă, îşi aminti reproşul doamnei Claridge şi începu să se roage.

*

Ceremonia de inaugurare atrăsese destul de multă lume. Lizzie se înghesuia alături de ceilalţi invitaţi lângă o mică scenă care fusese ridicată în faţa noii clădiri. În spatele lor, curioşii se aliniaseră pe marginea străzii, luptându-se pentru un loc din care să vadă cât mai bine. Lady Thornborough fusese prea obosită după serată ca să mai poată ieşi în oraş acum, dar, călcându-şi pe inimă, îi permisese lui Lizzie să vină, insistând să îi ia cu ea pe Martha şi încă un servitor, de dragul decenţei.

Primul ei gând fusese să-l găsească pe Geoffrey şi să-i vorbească. Îl zărise lângă scenă înainte să înceapă ceremonia, dar nu reuşise să ajungă la el din cauza aglomeraţiei. Era înconjurat de sponsorii principali ai

proiectului, inclusiv Lord şi Lady Cardington, iar Lizzie simţise din nou împunsătura geloziei văzând-o pe Lucinda lângă el, zâmbindu-i frumos.

Lord Ashley vorbea de ceva vreme despre cât de mult meritau familiile de muncitori să aibă case decente. În curând avea să treacă de ora prânzului, şi ziua era călduroasă. Lizzie simţea picuri de sudoare la ceafă.

— E priceput la vorbe, nu-i aşa? şopti Martha, făcând-o pe Lizzie să zâmbească.

Dar contele se apropia de sfârşitul discursului său.

— Iar acum, aş vrea să-l invit pe onorabilul reverend Lord Somerville să ne ofere binecuvântarea lui.

Lizzie simţi că i se taie răsuflarea privindu-l pe Geoffrey cum urcă pe scenă. Arăta atât de demn, atât de chipeş. El scrută mulţimea şi îi prinse aproape imediat privirea lui Lizzie. Nu putea să facă altceva decât să-i zâmbească scurt, dar Lizzie ştia că era un zâmbet sincer. Geoffrey se bucura că venise. Îi întoarse un zâmbet larg.

— În numele Domnului… începu el, cu o voce puternică şi limpede.

Cei prezenţi îşi plecară frunţile, inclusiv Lizzie, deşi nu se putu stăpâni să nu-şi ridice privirea de câteva ori doar ca să-l admire. A treia oară când făcu asta, altcineva îi atrase atenţia. Undeva în dreapta, Molly Weathers era pe jumătate ascunsă de paravanul care fusese ridicat în jurul oaspeţilor invitaţi şi o privea fix.

— Vă rog, mimă Molly cu buzele, cu o privire imploratoare.

Apoi ridică un coş cu mere, şi Lizzie înţelese. Molly voia doar să vorbească cu ea, nicidecum să o facă de râs. Îşi plecă din nou fruntea, iar Geoffrey îşi termină rugăciunea. Pentru prima oară de când se ştia, începu să se roage şi ea. „Te rog, Doamne”, se gândi ea plină de fervoare. „Ce ar trebui să fac?” Lizzie nu era sigură că ar fi recunoscut răspunsul, dar ştia că trebuia să afle ce voia

Molly.

Îşi tamponă uşor faţa cu batista, încercând să nu-şi piardă răbdarea în timp ce Lord Ashley spunea câteva cuvinte de încheiere. Apoi, în sfârşit, totul se termină. Oaspeţii aplaudară, apoi mulţimea începu să se risipească.

— Aşteaptă aici, îi spuse Lizzie Marthei. Vreau să cumpăr un măr de la fata de acolo.

— Pot să mă duc eu, domnişoară, spuse surprinsă femeia.

— Nu, vreau să merg eu. Aşteaptă aici, te rog. Nu durează mult.

— Da, domnişoară, încuviinţă Martha, deşi era clar că nu-i făcea nicio plăcere. Ai grijă la săculeţ. Am văzut destule persoane suspicioase prin mulţime.

Lizzie se strecură printre oameni, privind în jur ca să se asigure că nimeni care o cunoştea nu era prin apropiere. Nu-şi putea permite ca altcineva să tragă cu urechea la convorbirea lor.

— Cumpăraţi un măr, domnişoară? spuse respectuos Molly când o văzu apropiindu-se.

— Da, mulţumesc.

Lizzie scoase destui bani cât să cumpere o duzină de mere şi îi întinse lui Molly, care făcu ochii mari.

— Mulţumesc, domnişoară.

Apoi o scrută cu privirea câteva momente interminabile, în vreme ce Lizzie nu îndrăzni să vorbească. Ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru felul în care i se adresase bătrânului Ben Weathers. Era tentant, dar mult prea periculos. Nu putea risca să-şi dea la iveală secretul, nu încă. Spera însă că expresia chipului ei spunea tot ce nu putea rosti cu glas tare. În cele din urmă, Lizzie îşi dădu seama că trecuse prea mult timp. Se întoarse să plece.

— Vă rog, domnişoară.

— Da?

Lizzie se răsuci din nou şi îşi dădu seama că nu luase

mărul. Molly ţinea în mână şi fructul, şi o hârtie împăturită.

— Vă rog, domnişoară, spuse iarăşi Molly în şoaptă. Am o scrisoare de la Tom.

Lizzie simţi că rămâne fără aer. „O scrisoare de la Tom?” Ştia că trebuia să pretindă că nu ştia despre cine era vorba, dar nu fu în stare.

— Tom a murit, şopti ea, privind hârtia cu o speranţă mută.

— Nu! insistă Molly, cu ochii strălucind. Scrisoarea asta a venit într-un plic adresat familiei mele. Tom a supravieţuit unui naufragiu groaznic şi vă caută cu disperare. Crede că sunteţi în Londra şi ne imploră, ca vechi prieteni, să facem tot posibilul să vă găsim. Imediat ce am primit scrisoarea, bunicul şi-a dat seama că doamna pe care a văzut-o în parc eraţi totuşi dumneavoastră.

Molly îi strecură în mână mărul şi hârtia. Lizzie se simţi cuprinsă de mirare, bucurie şi groază în acelaşi timp. Oare Tom chiar trăia?

— N-o să vă mai deranjez de-acum înainte, domnişoară. Văd că aveţi o viaţă bună acum şi vă doresc toate cele bune. Dar eu şi părinţii mei… ei bine, eram siguri că veţi vrea să ştiţi asta.

— Mulţumesc, spuse Lizzie cu glas răguşit. „Mulţumesc că mi-aţi dat fratele înapoi.”

Molly zâmbi scurt, făcu o plecăciune şi se îndepărtă. Cu un efort suprem, Lizzie strecură bileţelul în săculeţ. Încet, cu trupul amorţit, se întoarse la Martha. Şi Geoffrey o aştepta acolo acum. Şi – fiindcă viaţa ei nu putea s-o lipsească de sentimentul pericolului iminent – mai erau alături şi James şi Freddie. O priveau cu toţii, fiecare în felul şi din motivele lui. Se simţea scăldată în căldura a o mie de sori. Scoase un geamăt, căci nu mai putea respira.

— Dumnezeule, e atât de cald, spuse James. N-o să-l iert niciodată pe Geoffrey că ne-a adus în Spitalfields când ar fi trebuit să ne relaxăm sub copacii din Hyde Park.

Văzând mărul din mâna lui Lizzie, adăugă: Văd că şi tu ai nevoie de o gustare.

— Sunteţi aici de multă vreme? întrebă Lizzie cu gura uscată.

Cu siguranţă o văzuseră vorbind cu Molly. Oare li se păruse ceva în neregulă?

— Tocmai am ajuns, spuse Freddie. Îmi pare rău că am ratat distracţia. James pare să fi greşit ora.

Spunând asta, Freddie aruncă o privire spre colţul străzii unde ea stătuse de vorbă cu Molly. Părea nonşalant, dar Lizzie se îngrozi. Trăia un coşmar. Un vis fantastic, imprevizibil, unde nimic nu era sigur, totul se schimba constant, toţi oamenii erau fantasme care se risipeau înainte ca ea să le atingă.

— Poate că a fost prea obositor să te chem aici după ce am stat până târziu azi-noapte, spuse Geoffrey, aruncându-i o privire prin care îşi cerea parcă scuze.

— Nu, îl asigură Lizzie cu un zâmbet tremurat. Mă bucur că am venit. „Deşi bucuria mea e amestecată cu teama."

Următoarea oră fu cea mai lungă pe care Lizzie o îndurase vreodată. După ce ajunse în cele din urmă acasă şi Martha o ajută să se schimbe într-o rochie mai simplă, de zi, Lizzie reuşi să fie în sfârşit singură. Cu mâinile tremurânde, scoase scrisoarea şi începu să citească.

Draga mea Lizzie,

Dacă scrisoarea mea ajunge la tine, îmi închipui că vei fi peste măsură de surprinsă. Da, trăiesc. Am reuşit să ajung la ţărm, pe o plajă părăsită. Un grup de aborigeni m-au găsit mai mult mort decât viu. Până să-mi revin şi să mă întorc la Bathurst, plecaseşi deja. Reverendul Greene mi-a spus că te-ai întors în Anglia, aşa că las vestea în grija lui Ben Weathers, sperând că el te poate găsi.

Ah, Lizzie, nici nu ştii cât am suferit. Nu te învinuiesc că ai vândut totul crezând că am murit. Dar de ce ai plecat? Am sentimentul că poveştile Riei te-au cucerit. Să nu te încrezi în ele.

Nu e bine să readuci trecutul la viaţă.

Imediat ce strâng destui bani ca să mă urc pe o corabie, mă voi întoarce să te caut eu însumi. Deocamdată îţi trimit această scrisoare cu cea mai rapidă corabie şi am îndrăzneala să mă rog lui Dumnezeu (în ciuda tuturor păcatelor mele) ca ea să ajungă la tine. Dacă da, scrie-mi imediat şi spune-mi unde te pot găsi. Sper că îţi dai seama că voi suferi neîntrerupt până când voi şti că eşti în siguranţă.

Te iubesc,

Tom

Lizzie rupse zăgazul lacrimilor. Plânse din toată inima şi din toate puterile, cu disperare. Plângea de bucurie că Tom trăia şi pentru că-şi pierduse speranţa să-l mai revadă vreodată.

Cum să îndrăznească să spună adevărul acum? Dacă îşi dezvăluia secretul, Freddie ar fi şantajat-o cu siguranţă ca să afle unde era Tom. Lizzie nu avea de gând să-i spună nimic concret, dar Freddie ştia că fuseseră în Australia şi avea un punct de unde să-şi înceapă căutările. Apoi avea să plece după Tom ca să se răzbune.

Era dispusă să rişte totul când venea vorba de ea însăşi, dar cum să rişte şi viaţa fratelui său, după tot ce făcuse Tom pentru ea? Trebuia să rupă toate legăturile cu fratele ei, pentru binele lui. Tom trăia, dar era ca şi cum l-ar fi pierdut pentru totdeauna. Lizzie îşi dădu seama că simţea acum ceea ce simţise şi Geoffrey în ziua în care se cunoscuseră. Asemenea lui, şi ea îşi pierduse de două ori fratele.

Capitolul 28

Domnişoara Emily Cardington o încolţi pe Lizzie la masa cu gustări. Era roşie în obraji şi ochii îi străluceau de bucurie.

— Sunt în al nouălea cer! exclamă ea.

Erau la gala caritabilă a familie Cardington – ultimul eveniment la care Lizzie şi Lady Thornborough participau înainte să părăsească Londra. Lizzie făcea tot posibilul să asculte pălăvrăgelile lui Emily, deşi număra orele până când avea să poată evada. Era pe muchie de cuţit, prinsă între bucuria că fratele ei supravieţuise în mod miraculos şi teama pentru viaţa lui. Trebuia să scape – să fugă departe de Freddie, departe de presiunile nesfârşite ale vieţii în oraş. Avea nevoie de timp ca să se gândească, să decidă ce trebuia să facă.

Mai era doar o singură seară, apoi putea să plece. Trebuia doar să treacă cu bine peste următoarele ore.

— Am dansat cu James, spuse Emily, trezind-o pe Lizzie din reverie. A fost divin. Emily o trase pe Lizzie departe de grupul de doamne de la masă şi îi spuse pe un ton confidenţial: Şi, după ce am dansat, eu şi James am ieşit pe terasă… ca să ne răcorim după atâta efort. E atât de cald aici.

Emily se îmbujoră, iar Lizzie înţelese că ea şi James nu făcuseră doar să respire aerul curat de afară. Bănuia că fata se îndrăgostise până peste cap, şi ştia prea bine unde puteau duce astfel de trăiri.

— Emily, nu cred că e înţelept să ieşi singură cu James. Cineva ar putea să spună că acţiunile tale sunt indecente.

— Chiar aşa? spuse Emily cu un zâmbet jucăuş. Atunci

stai să vezi pe cine am mai zărit afară. Privi în jur ca să se asigure că nu o aude nimeni. Lucinda şi Lord Somerville erau aşezaţi împreună pe o bancă dintr-un colţ al grădinii, unde era foarte întuneric şi nu se vedea mai nimic.

Lizzie simţi că amorţeşte cu totul auzind-o.

— Continuă, spuse ea.

— Ei bine, asta e tot, recunoscu Emily. Nu făceau decât să vorbească. Dar eu şi James ne-am dat seama că vorbeau foarte entuziasmaţi. Nu înţelegi? Probabil că i-a cerut mâna!

„Nu”, se gândi Lizzie cu disperare. „Nu în seara asta.” Inima ei deja nu mai putea suporta.

Emily scoase un chicotit ascuţit – un sunet care le făcu pe două matroane din preajmă să îi arunce priviri dezaprobatoare. Îşi făcu vânt cu evantaiul şi respiră adânc de câteva ori, apoi reuşi să spună pe un ton mai potolit:

— Poate că îşi vor anunţa logodna în seara asta.

Lizzie ştiuse că era posibil să se întâmple mai devreme sau mai târziu, desigur, dar tot simţea o strângere de inimă bizară.

— S-ar putea să nu-i fi cerut mâna, spuse ea. Doar fiindcă vorbeau împreună…

— James era convins de asta, insistă Emily. Şi părea curios de posomorât din cauza asta.

— Chiar aşa? Dar de ce s-ar împotrivi partidei?

— Exact asta mă întrebam şi eu, spuse Emily, încuviinţând, de parcă ea şi Lizzie erau amândouă foarte inteligente. Şi am ghicit răspunsul. Dacă James intenţionează să mă ceară de soţie… Emily o luă pe Lizzie de mână. Sper că aşa va face, tu nu?

Lizzie clipi. Gândurile ei erau atât de confuze, încât avu nevoie de câteva clipe înainte să-şi dea seama că Emily o întrebase ceva. Încuviinţă cu un gest vag.

— Desigur.

— Draga de tine, spuse Emily, strângând-o atât de

tare de mână, că Lizzie făcu un efort să nu verse paharul de punci pe care îl ţinea în cealaltă.

— Continuă, spuse Lizzie. Dacă James te cere de soţie…?

Emily zâmbi larg.

— Glumeşte mereu despre cât de mult îl plictiseşte Lord Somerville. Poate că nu-l vrea căsătorit cu Lucinda, fiindcă apoi, dacă James se însoară cu mine, vor fi cumnaţi!

— Serios, domnişoară Emily, spuse Lizzie încercând să-şi păstreze vocea calmă. De ce să-şi facă James griji în legătură cu asta?

Există lucruri mult mai rele decât să-l ai pe Lord Somerville drept cumnat.

— Tu ştii mai bine, încuviinţă Emily, din moment ce este cumnatul tău.

Dar Emily era deja atentă la altceva. Îşi ceru scuze şi alergă spre un grup de domnişoare – fără îndoială ca să le anunţe despre iminenta nuntă a surorii sale.

Lizzie îşi croi drum prin sala aglomerată de bal şi găsi un scaun liber în celălalt capăt, sperând că nu va atrage atenţia nimănui. Se sprijini de spătar, urmărind dansatorii fără să-i vadă de fapt.

Oare Geoffrey chiar era pe cale să se căsătorească cu Lucinda Cardington? Dăduse multe semne că o curta, bineînţeles. Lizzie n-ar fi trebuit să fie surprinsă dacă Geoffrey îşi anunţa logodna acum. În adâncul inimii ei însă, *era* surprinsă… şi peste măsură de dezamăgită. Nu se cuvenea să simtă asta, fiindcă Geoffrey n-ar fi putut fi niciodată al ei – nici acum, şi cu siguranţă nu după ce adevărul despre ea ieşea la iveală. Atunci, de ce ultima ei fărâmă de speranţă refuza cu obstinaţie să moară?

— Draga mea doamnă Somerville, de ce te ascunzi în colţul ăsta?

Lizzie se întoarse şi îl descoperi pe Freddie, bărbatul a cărui prezenţă o umplea de disperare.

— M-ai evitat toată seara. Încep să mă simt insultat, sincer. Freddie întinse mâna. Dansăm? E un vals. Ştiu că dansezi valsul foarte frumos.

— Ah? Şi de unde ştii asta?

— Te-am văzut dansând la balul lui Lord Beauchamp, desigur.

„Desigur.”

— Atunci, continuă Freddie, mi-ai promis că vei dansa cu mine.

Nu se putea eschiva acum. Trebuia să danseze cu el. Trebuia să facă tot posibilul ca să-l convingă. „Încă o seară.”

Ridicându-se, Lizzie chicoti într-o manieră lipsită de griji, aşa cum făcea Ria.

— Atunci trebuie să dansez cu dumneata, nu-i aşa? Nu se cuvine ca o doamnă să nu-şi ţină cuvântul.

Zâmbetul lui îl asemăna curios de mult cu o vulpe.

— Nimeni nu te-ar acuza vreodată că nu eşti o doamnă.

Lizzie îl luă de braţ şi simţi un fior slab atingându-l. Nu fiindcă ar fi ţinut la el, aşa cum se întâmplase cu atâţia ani în urmă. Ci pentru că se simţea de parcă ar fi stat lângă un animal de pradă periculos. Mâna lui o acoperi pe a ei şi o conduse în ringul de dans. O prinse pe după talie, aşa cum o făcuse de atâtea ori înainte, şi începură să danseze.

Lizzie dansa cu o jumătate de pas înaintea muzicii şi, de două ori, nu reuşi să urmeze, „din greşeală”, paşii lui Freddie. Prima oară îl călcă pe picior, a doua oară se ciocniră de un alt cuplu. De fiecare dată, Lizzie râse şi-şi ceru scuze, iar Freddie rosti cuvinte false de încurajare şi continuă să danseze.

Lizzie îşi făcuse griji că urma să-i fie prea greu să nu se lase condusă de el, că se putea lăsa purtată de muzică fără să vrea, aşa cum se întâmplase de multe ori când dansau. De fapt, îi era uşor să greşească. Cu fiecare pas, se

lupta pentru viaţa ei. Şi pentru a lui Tom.

Freddie se dădea în spectacol, făcând toate lucrurile pe care le-ar fi făcut dacă ar fi dansat de fapt cu Ria Thornborough. Însă Lizzie nu ştia dacă era convins sau nu. Când muzica se opri, Freddie îi dădu drumul şi se aplecă în faţa ei. Privirea lui oglindea iritarea când se îndreptă de spate.

— N-am mai avut niciodată o parteneră de dans atât de fermecătoare.

— Domnule Hightower, eşti prea blând. Se poate să mă cucereşti totuşi cu toate complimentele dumitale.

— Nu eşti chiar atât de uşor de cucerit, spuse el. Eşti o fortăreaţă. Un trofeu. Iar eu intenţionez să-ţi iau zidurile cu asalt.

Freddie îi duse mâna la buze, privind-o în ochi. Gestul o făcu să-şi amintească imediat de noaptea în care Geoffrey făcuse acelaşi lucru. De data asta nu simţea niciun pic de bucurie. Nu i se tăia respiraţia. Nu se gândea decât că jocul ei era foarte, foarte periculos. Ştia că gesturile lor întorceau capete, că oaspeţii îi urmăreau, şopteau între ei.

— Poate că îmi va face plăcere să fiu cucerită, spuse ea cu un zâmbet jucăuş.

„Lasă-i să bârfească”, se gândi ea. „Asta o să mă ajute. Cu toţii cred că sunt Ria, şi îl voi învinge pe Freddie la propriul joc.”

Cu coada ochiului, Lizzie văzu că şi Geoffrey îi urmărea. Era surprinsă şi ruşinos de bucuroasă că Lucinda nu era împreună cu el. În clipa în care Freddie îi sărută mâna, Geoffrey se îndreptă spre ei cu paşi apăsaţi.

— Pot să am onoarea următorului dans? întrebă Geoffrey.

Cuvintele lui erau politicoase, dar privirea pe care i-o aruncă lui Freddie era plină de o furie rece. Însă adversarul său nu părea dispus să se lupte de data asta. Îi eliberă mâna lui Lizzie şi spuse nonşalant:

— Până data viitoare, atunci.

Făcu un semn scurt din cap către Lord Somerville, apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

În loc să o însoţească pe Lizzie pe ringul de dans, Geoffrey o conduse prin uşile franţuzeşti care dădeau înspre o terasă pietruită. Aerul rece era surprinzător de plăcut după căldura din sala de bal şi efortul de a-şi susţine şarada.

— Nu dansăm?

Nu era greu să se prefacă supărată. Sentimentele ei erau atât de învălmăşite, că nu ştia ce să mai creadă. Mai ales că Geoffrey se afla atât de aproape de ea. Oare avea de gând să-i spună că se logodise cu Lucinda? N-ar fi putut suporta o discuţie despre planurile de nuntă ale lui Geoffrey în acel moment. Inima ei suferise prea multe în acea seară.

— Ria, ai habar ce faci? spuse Geoffrey plin de furie.

Lizzie îl privi, dându-şi seama că şocul şi înverşunarea care îi întunecau chipul nu erau doar din cauza lui Freddie. Era, de fapt, furios pe ea. Nu era suficient de rău că trebuise să flirteze cu Freddie, acum trebuia să aibă de-a face şi cu nervii lui Geoffrey. Fără îndoială că Geoffrey avea să-i spună că nu avea comportamentul potrivit unei văduve.

Sau reuşise oare să-l facă gelos? Gândul o umplu de o speranţă iraţională. Asta însemna că sentimentele lui pentru ea erau mult mai profunde decât se aşteptase. Trebuia să afle.

*

Geoffrey o privi nerăbdător pe Ria, aşteptându-i răspunsul.

— Dansam cu Freddie, spuse ea. Acum sunt afară cu dumneata. Asta îţi răspunde la întrebare?

Geoffrey încercă să-şi controleze furia. Tot ce

înţelesese după ce se rugase şi reflectase atât de mult era că Ria avea nevoie de el cumva, că avea nevoie de ajutorul lui. Era gata să-i ofere asta. Dar cum să o ajute, când ea părea hotărâtă să-şi facă rău singură? O apucă de braţe, stăpânindu-se din greu să nu o scuture bine.

— V-am văzut pe amândoi. Te-am avertizat că e periculos. Se foloseşte de femeile pe care le ştie vulnerabile. E limpede că a pus ochii pe tine.

— Ştiu foarte bine ce fel de bărbat este, spuse ea, aruncându-i o privire sfidătoare. Mulţumesc pentru îngrijorare, dar mă descurc şi singură. Poate că ar fi mai bine să te întorci la domnişoara Cardington. Şi ea a pus ochii pe dumneata, e limpede.

— Lady Cardington m-a încolţit, nu Lucinda. Ea…

Geoffrey se opri, dându-şi seama că îi spusese pe numele mic, insinuând că între el şi domnişoara Cardington exista o apropiere mai mare decât cea reală. Şi Ria observase asta.

— Lucinda? repetă ea pe un ton întrebător.

Geoffrey clătină din cap şi reîncepu:

— Domnişoara Cardington este remarcabilă, dar se lasă manipulată prea uşor de mama ei.

Ria îl privi. Ochii ei violeţi reflectau lumina lumânărilor.

— Asta vrei? Pe cineva uşor de manipulat?

— Nu! Nici măcar nu sunt sigur că este femeia potrivită pentru mine.

— Nu este, rosti Ria cu o voce îndurerată.

Cuvintele ei îl uimiră. Ria îl privi surprinsă, de parcă nici ea nu se aşteptase să zică aşa ceva.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să spun asta.

Geoffrey îşi dădu seama că încă o mai ţinea în braţe, dar Ria nu mai încerca să se împotrivească. Îşi lăsă degetele moi, însă nu reuşi să-i dea drumul.

Ria îşi plecă fruntea spre el, iar spaţiul dintre ei se

micşoră puţin. Geoffrey îşi coborî instinctiv bărbia spre părul ei, căutând parfumul dulce de trandafiri care o înconjura mereu.

În aceeaşi clipă, Ria îşi ridică şi ea privirea, iar obrazul ei îl atinse pe al lui. Apoi, ochii li se întâlniră, iar Geoffrey ştiu că nu se va putea împotrivi niciodată atracţiei dintre ei. Era un fir delicat, invizibil, dar imposibil de rupt.

Buzele ei se despărţiră, într-o rugăminte nerostită, irezistibilă. Iar Geoffrey se aplecă şi o sărută.

Momentul în care buzele lor se atinseră îi uimi pe amândoi. Geoffrey îşi dădu seama că îl aşteptase din clipa în care o văzuse pentru prima oară. Chiar şi aşa, însângerată şi plină de vânătăi, Ria îl atrăsese cu acea combinaţie stranie de putere şi vulnerabilitate pe care nu o mai văzuse la nicio femeie, niciodată.

Ria scoase un sunet slab, fie drept protest, fie în semn că se lăsase în voia lui. Geoffrey nu ştia sigur, dar nici nu se putea opri. Braţele ei îi înconjurară gâtul, iar buzele ei le căutau pe ale lui, sărutându-le, dezmierdându-i obrazul, bărbia. Era prea frumos, prea bine. „Frumos?” O săruta pe văduva fratelui său! Dar nu se putu abţine să nu o sărute din nou, ştiind că gustul ei dulce avea să-l urmărească pentru totdeauna.

În sfârşit, Geoffrey reuşi să se tragă înapoi

— Trebuie să ne oprim, spuse el, deşi nu părea deloc convins.

Ria încercă să-l tragă din nou în braţele ei.

— Te rog…

— Ria!

Fusese prea aspru. Ea se crispă. Căldura sărutărilor se topi în răcoarea nopţii. Încercând să se stăpânească pe cât posibil, Geoffrey spuse:

— Ştii de ce nu putem face asta.

Ria îşi lăsă mâinile să cadă.

— Da, ştiu de ce, recunoscu ea, încercând să râdă

tremurat. Nici nu vreau să-mi imaginez ce crezi despre mine.

Geoffrey nu voia decât să o ia în braţe, să-i sărute buzele, să o liniştească, să o facă să-l privească din nou aşa cum o făcuse cu câteva clipe mai devreme. Să stea locului, ţinându-se departe de ea era mai greu decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Ria se întoarse şi se îndreptă spre balustrada de piatră care mărginea terasa. Lumina abia dacă ajungea până acolo. Geoffrey privi grăbit spre uşile care duceau spre sala de bal, dându-şi în sfârşit seama că era posibil să fi fost văzuţi. Din fericire, păreau să fie încă singuri.

O urmă până la balustradă. Rămaseră amândoi nemişcaţi, fără să-şi vorbească, privind grădina de dedesubt. Luna plină inunda peisajul cu o lumină argintie. Efectul era dureros de frumos, lăsând impresia unei linişti care nu exista. Dinspre sala de bal se auzeau râsete şi acorduri de orchestră.

Ria tremura, dar Geoffrey nu se simţea în stare să o atingă, pentru a o linişti. Era limpede din postura ei că nu voia să fie alinată. Trebuia să se ţină cât mai departe de ea. Vina îl copleşi. Cum se întâmplase aşa ceva? Nu intenţionase decât să o avertizeze că Hightower era periculos. Cu siguranţă că Domnul *nu* intenţionase să-i transmită aşa ceva. Dar Ria era irezistibilă. „Cât de uşor ne lăsăm copleşiţi de păcat”, se gândi el.

— Ria. Numele ei părea să-i rănească buzele de fiecare dată când îl rostea. Nici nu ştiu cum să-mi cer scuze. A fost de neiertat să profit de tine astfel.

— Nu. Vocea ei abia se auzea. N-ai profitat. Se întoarse spre el. Eu am vrut să te sărut. Eu am vrut… „Te-am vrut pe tine.”

Nu trebuia să o rostească cu glas tare. Ochii ei albaştri-violeţi, expresivi, atât de nerăbdători sub sprâncenele ei delicate, erau mai elocvenţi decât orice

cuvinte.

Dându-şi seama de asta, Geoffrey se înfioră până în adâncul sufletului. Multe femei îl doreau pentru averea lui, poziţia lui, sau chiar reputaţia lui de om de onoare. Dar niciodată nu mai fusese convins că o femeie îl dorea doar pentru el.

„Eşti un netot”, îşi reproşă Geoffrey, amintindu-şi cuvintele dure pe care i le spusese Ria. „Ce ştii tu despre iubire?”

Nu prea multe, din câte se părea, dacă fusese în stare să se îndrăgostească de femeia nepotrivită într-un moment nepotrivit.

— Ria, nu putem lăsa să se mai întâmple aşa ceva.

Propriul ton dur îl surprinse, dar îşi spuse că aşa era cel mai bine. Asta îi putea trezi pe amândoi la realitate.

Ria îşi coborî privirea, ascunzându-şi dorinţa.

— Nu se va mai întâmpla, spuse ea. Mâine plec spre Rosewood şi cine ştie cât timp va trece până când ne vom revedea…

Două cupluri ieşiră pe terasă, vorbind vesele, răpindu-le orice şansă de a mai discuta în intimitate.

— Ar trebui să intrăm, spuse Geoffrey.

Ria încuviinţă şi se întoarseră în sala de bal puternic luminată. Ria nu îl privi în ochi şi nici nu-i văzu plecăciunea când îl părăsi.

Ar fi trebuit să se bucure că Ria era dispusă să facă ceea ce se cuvenea. Ar fi trebuit să fie mândru că erau în stare să treacă peste un asemenea moment. Aşa ar fi trebuit.

— Geoffrey, aici eşti.

Geoffrey se întoarse şi îl văzu pe James apropiindu-se. Freddie Hightower îl însoţea.

— Vino cu noi, spuse el pe un ton puţin prea ridicat şi cu chipul înroşit de la băutură. Tocmai ieşeam afară să fumăm.

— Se pare că Geoffrey tocmai s-a întors de acolo, comentă Hightower, rânjind.

Geoffrey era extrem de tentat să blesteme. Probabil că Hightower îi zărise pe el şi pe Ria intrând împreună. Nu putea decât să-i mulţumească Domnului că nu văzuse şi ce se întâmplase între ei afară.

— Ei bine, insistă James, neabătut, poate să mai iasă o dată!

Era clar că James resimţea din plin efectele băuturii. Îl luă pe Geoffrey pe după umeri, gata-gata să se împiedice. El îl ajută să se îndrepte şi, văzând că nu are de ales, îi însoţi pe cei doi bărbaţi afară. Hightower scoase trei trabucuri din buzunarul de la haină.

— Se pare că eu sunt cel care vă serveşte în seara asta, spuse el.

Geoffrey ar fi refuzat, dar se bucură de mica plăcere de a face un lucru la care Hightower nu se aştepta. Acceptă trabucul.

— Ce făceai cu frumoasa dumitale cumnată aici, pe terasă? întrebă Hightower.

Geoffrey părea hotărât să-şi continue ofensiva.

— Dacă vrei să ştii, am avertizat-o să fugă de tine.

— Cât de frumos din partea ta. Cred însă că e prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Domnilor, cred că e timpul să vă spun o mică poveste, anunţă Hightower, aprinzându-şi ţigara de foi şi inspirând adânc. Ria şi Edward au fugit împreună acum zece ani. De-atunci încoace, nimeni nu i-a mai văzut şi nici nu a auzit de ei.

— Ştim asta, rosti nerăbdător Geoffrey.

— Da, dar are legătură cu ce urmează să vă spun. Domnilor, adevărul adevărat. Acum şapte ani, m-am îndrăgostit de o femeie tânără şi fermecătoare. O doamnă blondă, cu o privire atât de captivantă, că era în stare să te

atragă de la cincizeci de paşi.

Insinuarea era limpede, dar cum ar fi putut fi vorba de Ria? Cu şapte ani în urmă se afla în Australia. Oare? De fiecare dată când o văzuse împreună cu Freddie fusese sigur că era ceva între ei. Ceva tainic.

— Şi unde ai cunoscut-o pe această femeie? întrebă Geoffrey.

— Am văzut-o în Hyde Park, într-o duminică, în timp ce mă plimbam. Era atât de frumoasă, că n-am putut să nu mă opresc să stau de vorbă cu ea.

— Ai intrat în vorbă cu o femeie fără să-i fii prezentat?

— Freddie, n-ai pic de ruşine, spuse James zâmbind.

— Doamna era dispusă să-mi vorbească, răspunse Freddie. Iar când o doamnă e disponibilă… Trase o gură de fum şi răsuflă cu un aer satisfăcut. Pe scurt, relaţia noastră s-a transformat în ceva foarte plăcut. Când i-am spus că plec să mă plimb prin Europa, m-a implorat să o iau cu mine.

James îi zâmbi.

— Te-a implorat, aşa a făcut?

— M-a implorat. Freddie se relaxă şi se sprijini de balustradă, privind dansatorii dinăuntru, de parcă şi-ar fi retrăit călătoria prin Europa. Ne-am simţit foarte bine, desigur.

Geoffrey strânse puternic trabucul. Gândul că Freddie era în stare să vorbească atât de nonşalant despre aventurile lui indecente îl înfuria din mai multe motive decât era în stare să recunoască.

— Ce legătură are asta cu Ria?

— Haide, omule, spuse nerăbdător Hightower, nu fi atât de obtuz. Ria a plecat acum zece ani. În timpul ăsta am petrecut aproape un an cu o femeie care arăta exact ca ea. N-am văzut-o pe acea femeie din ziua când ea şi aşa-zisul ei frate – care, apropo, nu semăna deloc cu ea – au fugit naiba ştie unde. Acum, Ria s-a întors şi susţine că a fost în

Australia în tot acest timp. Spune că Edward e mort de doi ani, dar nu pare să-l plângă prea tare. Presupun că Edward a murit acum mai multă vreme şi că draga noastră Ria a avut şi alte ocupaţii pe lângă păstoritul oilor.

Geoffrey aruncă ţigara cu un gest furios.

— Cum îndrăzneşti să o insulţi pe Ria?!

Fiecare fibră a trupului său se revolta împotriva acestui individ care nu avea pic de decenţă. Hightower îi înfruntă mânia cu o expresie plină de satisfacţie.

— Probabil ai impresia că este de datoria ta să-i aperi onoarea, nu-i aşa? Ce ai de gând să faci? Să mă provoci la duel? Hightower râse batjocoritor. Pot să-ţi spun că n-ar fi prima oară.

Geoffrey îl prinse pe Hightower de rever, trântindu-l de balustradă. Bărbatul îl privi panicat, dar vocea lui era calmă şi rece când adăugă:

— Nu-mi vine să cred că eşti în stare să recurgi la violenţă, Somerville. Ai uitat deja jurămintele tale de preot?

— Un preot, spuse răstit Geoffrey, ţinându-l şi mai strâns pe Hightower şi scuturându-l, luptă pentru ceea ce se cuvine.

— Chiar aşa? răspunse Hightower. Atunci poate ar fi mai bine să renunţi la sutană. Nu pot să nu bănuiesc că tu însuţi ai făcut lucruri care nu se cuvin.

Geoffrey era gata-gata să îl lovească pe Hightower când James se strecură între ei. Aparent, cearta lor începuse să-l trezească din beţie.

— Domnilor, calmaţi-vă, spuse el. Vreţi să vă audă toată lumea?

Geoffrey îşi lăsă mâinile să cadă şi se trase înapoi, reproşându-şi că îşi pierduse calmul şi blestemându-l în tăcere pe cel care îl provocase. Nu avea de gând să-i permită lui Hightower să-i controleze acţiunile. Acesta din urmă îşi îndreptă gulerul şi eşarfa.

— Ştiam eu că o să-ţi vii în fire, spuse el cu aceeaşi

expresie satisfăcută de mai devreme.

Geoffrey îşi stăpâni furia.

— Îmi dau seama pur şi simplu că ceea ce insinuezi e ridicol, spuse el calm. De ce să se fi întors Ria în Londra fără să spună nimănui? Trebuie să fi fost altcineva care îi semăna.

— Uite o presupunere interesantă, spuse Hightower. Dacă există vreo femeie care seamănă atât de mult cu Ria, încât să îi poată lua locul… îşi înclină bărbia spre sala de bal. Atunci cine e femeia dinăuntru? Se întoarse spre James. Eşti vărul ei. Aţi crescut împreună. Eşti singurul dintre noi care o cunoştea pe Ria atunci. Femeia dinăuntru e ea?

James părea complet descumpănit.

— Ce întrebare ridicolă! Dă-mi voie să cred că îmi cunosc propria verişoară. Vorbeşte ca Ria, îşi aminteşte jocurile naive pe care le făceam împreună. Ştie numele tuturor servitorilor pe care i-am avut de când eram copii.

— Şi arată exact ca Ria? întrebă Hightower.

— Era foarte tânără când a plecat. Acum e o femeie în toată firea.

— Deci *există* diferenţe? insistă Hightower.

— Freddie, îl avertiză James, nu-ţi voi permite să insinuezi public că verişoara mea nu este cine pretinde să fie. I-ar ruina reputaţia şi ar distruge-o pe mătuşa Thornborough.

— Nu-mi pasă absolut deloc de mătuşa ta care taie şi spânzură, rosti ironic Hightower, dar, oricum, nu intenţionez să spun nimic. Voi aştepta momentul potrivit. Dacă aflu că nu e Ria, atunci eu şi ea avem nişte treburi de rezolvat.

Vocea lui Hightower căpătase o notă sinistră. În astfel de momente, Geoffrey putea crede toate poveştile care se spuneau despre el. Gândul că el ar fi putut încerca să-i facă rău fizic Riei era mult mai grav decât flirtările dintre ei de până atunci. Îşi spuse hotărât că o va apăra pe Ria, de orice

şi de oricine.

Fără niciun cuvânt, Geoffrey se îndepărtă, lăsându-i pe ceilalţi doi pe terasă. O căută pe Ria prin sala de bal şi în camerele alăturate. Trebuia să vorbească cu ea, să o mai vadă o dată. Cuvintele lui Hightower îi sădiseră idei periculoase în minte şi trebuia să-şi revină, să se asigure că totul era bine. Dar ea plecase deja.

Capitolul 29

Trăsura încetini când intră pe aleea cea lungă ce ducea la conacul Rosewood. Lizzie nu vedea încă nimic din peisaj – încerca doar să descâlcească gândurile confuze care nu-i dădeau pace. Cu luni şi luni în urmă, când îşi imaginase acea zi, se văzuse jucând fără probleme rolul Riei şi pregătită să le dovedească tuturor că era o Thornborough. Acum se apropiase foarte mult de scopul ei, dar cum ar fi putut să se aştepte la toate lucrurile care se întâmplaseră între timp? Victoria nu o bucura nici pe departe pe cât de mult se aşteptase.

În curând trebuia să decidă ce voia să facă. Nu mai era sigură dacă era bine să-şi dezvăluie adevărata identitate, acum că Tom trăia. Nu găsea nicio cale de ieşire. Pe lângă grijile legate de fratele ei, de Freddie şi de scrisori, un lucru o neliniştea tot mai mult: ce se întâmpla între ea şi Geoffrey.

Călătoria de la Londra fusese insuportabil de lungă şi avusese timp să retrăiască tot ce se întâmplase pe terasă cu Geoffrey de o mie de ori: braţele lui în jurul ei, sărutările lui tandre, pasionale. Geoffrey era îndrăgostit de ea. Era sigură de asta.

Probabil că se simţea vinovat fiindcă era îndrăgostit de aşa-zisa lui cumnată. Îi spusese că nu vor mai face

niciodată aşa ceva, iar Lizzie fusese de acord. Nu voia ca Geoffrey să fugă de ea de teamă că ar ajunge din nou unul în braţele celuilalt. Mai mult decât orice, Lizzie voia să-l vadă din nou.

— Ria! exclamă Lady Thornborough, trezind-o la realitate. N-ai auzit niciun cuvânt din tot ce-am spus.

Oare Lady Thornborough îi vorbise? Lizzie îi aruncă o privire vinovată.

— Eşti cu capul în nori, îi reproşă bătrâna. Revino cu picioarele pe pământ. Aproape am ajuns la Rosewood.

— Îmi cer scuze, draga mea bunică, spuse Lizzie, zâmbindu-i timid.

Într-adevăr, Lady Thornborough ar fi trebuit să fie prima ei preocupare. Îi promisese Riei că va încerca din toate puterile să o facă fericită pe Lady Thornborough. Reuşise măcar asta? Nu se putu stăpâni să nu întrebe:

— Bunico, eşti mulţumită de mine?

Vocea ei era puţin tristă, iar Lady Thornborough o privi surprinsă.

— O, draga mea. De ce mă întrebi?

— Vreau să fiu o nepoată bună.

— Bineînţeles că sunt mulţumită de tine. Ce întrebare ciudată. Vocea bătrânei era răstită. Lady Thornborough nu obişnuia să-şi dea sentimentele pe faţă cu uşurinţă, după cum Lizzie începuse deja să-şi dea seama. Buzele ei subţiri se arcuiră într-un zâmbet. Recunosc că nu mai eşti la fel de dificilă cum erai pe vremuri, adăugă ea.

Lizzie o luă drăgăstoasă de braţ.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău, glumi ea.

Bătrâna oftă şi o strânse de mână.

— Nu mai eşti la fel de veselă ca înainte, dar, după tot ce s-a întâmplat, e de înţeles. Poate că, în timp…

— Poate, încuviinţă Lizzie, nevrând să-i strice plăcerea exprimând vreo îndoială.

Dar, de fapt, Lizzie nu ştia cât timp îi mai rămăsese.

Se întoarse spre fereastra trăsurii, văzând pentru prima oară stejarii maiestuoşi care flancau aleea şi conacul care se înălţa dincolo de ei. Conacul Rosewood arăta exact aşa cum îl pictase mama Riei cu atâţia ani în urmă. Clădirea imensă de piatră arăta ca o doamnă bătrână, elegantă, îmbrăcată într-o haină multicoloră de trandafiri agăţători şi iederă. Avea o frumuseţe liniştită, senină. Lizzie nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost să crească în acest loc! Nici chiar laudele entuziaste ale Riei nu-i făceau cinste. Conacul era imposibil de descris.

— Eşti mulţumită, draga mea? întrebă Lady Thornborough.

— Este atât de frumos, murmură Lizzie, iar grijile îi dispărură pentru o clipă, umbrite de frumuseţea peisajului. Atât de minunat.

— Ei bine, atunci e adevărat ce se spune despre amintirile care înfrumuseţează locurile. Când nu aveai nimic de făcut şi pe nimeni care să-ţi ţină de urât în afară de câini, te plângeai mereu de locul ăsta „urât şi sumbru”.

— Chiar aşa? Lizzie nu reuşi să-şi ascundă surprinderea din voce. Trăsura alunecă pe sub o arcadă fermecătoare, acoperită de trandafiri, dincolo de care se vedea o cărăruie. Lizzie şi-o imagină ducând spre o grădină încărcată de trandafiri de toate culorile posibile. Cât de prostuţă eram, spuse ea.

Trăsura continuă să înainteze, roţile făcând pietrişul de pe alee să scrâşnească surd. Auzindu-le apropierea, două duzini de servitori se revărsară pe uşa de la intrare şi formară două şiruri de-o parte şi de alta a treptelor, bărbaţii într-o parte, femeile în cealaltă.

— Cred că vei vedea mai multe feţe cunoscute, spuse Lady Thornborough.

O doamnă înaltă, de şaizeci de ani, inspecta şirurile de servitori, asigurându-se că toată lumea era la locul ei. Era slabă, cu o faţă ascuţită şi nasul mare. Purta o rochie

neagră, simplă, şi un mănunchi de chei. Ea trebuia să fie menajera de la Rosewood.

Lizzie respiră adânc. Era timpul să spună ceva. Dacă greşea, Lady Thornborough o putea corecta imediat, înainte să se facă de râs în faţa servitorilor. Acum era, de asemenea, momentul să se arate prostuţă, aşa cum părea să îşi dorească Lady Thornborough.

— Doamna Carter e mai bătrână decât o ţin minte, dar tot n-a reuşit să mai pună ceva carne pe oase.

Lady Thornborough râse scurt şi încuviinţă:

— Într-adevăr!

Lizzie râse şi ea, deşi jocul de a numi persoanele pe care le întâlnea nu i se mai părea nici pe departe atât de distractiv. Acum era doar o sarcină necesară, inevitabilă.

Trăsura se opri şi un servitor deschise uşa. Lady Thornborough coborî cu eleganţă, iar servitorii le aplaudară sosirea. După ce ropotele se potoliră, servitorul o ajută pe Lizzie să coboare din trăsură. Ea se opri lângă Lady Thornborough şi privi cele două şiruri de oameni de dinaintea ei. Nimeni nu vorbea.

Lizzie rămase nemişcată pe aleea de pietriş, lăsându-se studiată de aproape treizeci de perechi de ochi. Inima ei număra secundele. Tăcerea se prelungi, apoi fu spartă dintr-odată de o răsuflare colectivă, urmată de aplauze viguroase şi urale. Lizzie zâmbi, încuviinţând în chip de salut, aşa cum făcuse şi Lady Thornborough. Privirea ei se opri asupra menajerei.

— Doamnă Carter, spuse ea. Mă bucur atât de mult să te revăd.

Femeia făcu un pas înainte şi îşi înclină fruntea.

— Bine ai venit acasă, domnişoară!

Ceilalţi servitori făcură plecăciuni sau reverenţe când Lizzie şi Lady Thornborough trecură pe lângă ei. Lizzie zâmbea plăcut, încercând să-şi reamintească descrierile Riei care ar fi putut să o ajute să-i numească pe cei din jurul

ei.

Un bărbat îi atrase atenţia în mod deosebit. Era scund şi slăbuţ, purtând un costum de tweed gros şi cizme largi. În mâini ţinea o şapcă ponosită. Era aproape chel, iar cele câteva şuviţe de păr roşcovan de pe ceafa lui ridată începeau să încărunţească. Emana un damf puternic de parfum şi miros de cai.

— Bună ziua, domnule Jarvis, rosti Lizzie.

Bărbatul zâmbi larg, arătându-şi dinţii îngălbeniţi de tutun.

— Mă bucur mult să te văd din nou, domnişoară.

Deşi era presată de nelinişte şi ştia că deciziile ei puteau să-i schimbe viaţa într-o clipită, Lizzie tânjea după libertatea pe care o simţise atunci când călărea. Îşi închipui ce frumos ar fi fost să se plimbe călare pe o pajişte întinsă, să nu se mai gândească la nimic.

— Domnule Jarvis, mă bucur să-ţi spun că nu-mi mai e frică de cai şi abia aştept să învăţ să călăresc. Poate că în curând îmi poţi arăta una dintre iepele dumitale mai blânde?

Zâmbetul pătat de tutun al lui Jarvis se lărgi şi mai mult.

— N-am decât una singură, domnişoară. O iapă frumoasă, focoasă, dar uşor de călărit.

Lady Thornborough o luă de braţ pe Lizzie.

— Vino, draga mea, o îndemnă ea. Sunt epuizată şi am nevoie de o ceaşcă de ceai.

După ce intrară în hol, cele două doamne se opriră câteva clipe ca să se obişnuiască cu penumbra după ce stătuseră atât de mult în lumina soarelui. Odată ce Lizzie începu să vadă mai bine, privi nerăbdătoare în jur. Stăteau pe o podea magnifică, într-un caroiaj de piatră neagră şi albă. La dreapta, o scară grandioasă urca înspre un hol spaţios, la etaj. De fiecare parte a holului de la parter se deschideau uşi masive de stejar care dădeau spre alte

saloane. Doar holul singur era mai mare decât majoritatea caselor în care Lizzie locuise până atunci. Chiar şi casa cu cinci etaje din Londra nu se putea compara cu asta. „Ah, Ria”, se gândi Lizzie, „descrierile tale au fost prea zgârcite”.

— Bunico, vreau să revăd toată casa, chiar acum. Fiecare centimetru! exclamă Lizzie.

— Vino sus să te speli mai întâi, o îndemnă Lady Thornborough. Vei avea destul timp să te plimbi după ce luăm ceaiul.

— Trebuie să-ţi spun, bunico: dacă ai fi fost de acord să venim cu trenul, am fi ajuns aici acum câteva ore.

— Trenurile sunt periculoase şi scot mult fum, spuse Lady Thornborough, scoţând un sunet care, în cazul unei persoane mai puţin demne, ar fi fost un pufnet ironic. Unii spun că am trăit deja o viaţă lungă şi prodigioasă, dar plănuiesc să fac tot ce-mi stă în putere ca să o prelungesc pe cât se poate.

Lizzie începea să îndrăgească replicile amuzante pe care Lady Thornborough le scotea din când în când, în ciuda măştii de gheaţă pe care o purta de obicei. Cel puţin, se gândi Lizzie, iubirea ei pentru bătrâna doamnă *nu* era o prefăcătorie.

Lady Thornborough reveni la lucruri mai practice şi îşi întrebă menajera dacă bagajele lor sosiseră. Doamna Carter încuviinţă.

— Da, doamnă. Hortense se ocupă de rochiile Domniilor Voastre. Vor fi călcate şi pregătite pentru seară.

Hortense era doamna de companie a lui Lady Thornborough, care venise cu trenul împreună cu câţiva servitori, pentru a se ocupa de bagaje.

— Ceea ce-mi aminteşte, spuse Lady Thornborough, că Martha întârzie la Londra. Nu se simţea bine şi n-a putut să călătorească. Ne aşteptăm să sosească într-o săptămână, dar, între timp, vom avea nevoie de o servitoare pentru doamna Somerville.

— Desigur, răspunse doamna Carter, arătând spre o servitoare care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi stătea la intrare. Mary ştie să facă coafuri frumoase şi să ţină hainele în ordine. Când avem oaspeţi, se descurcă minunat. E potrivită?

Mary le zâmbi timid lui Lady Thornborough şi lui Lizzie.

— Sunt sigură că se va descurca acceptabil, spuse Lady Thornborough pe un ton care nu admitea împotrivire. Te rog să vii cu noi acum, Mary. Sunt sigură că doamna Somerville are nevoie de ajutorul tău.

Când ajunseră în aripa în care erau dormitoarele, Lady Thornborough îi spuse lui Lizzie:

— Tu vei sta în camerele tale, desigur.

— Camere? spuse Lizzie înainte să se poată abţine.

— Vorbesc şi despre camera ta din copilărie, desigur. Poate că o poţi folosi acum ca pe o bibliotecă sau un salon. Vom remobila totul după cum doreşti. Ştiu că ţi-a plăcut dintotdeauna vederea de acolo.

Mary se grăbi să îi deschidă uşa, iar Lizzie intră în camera în care Ria îşi petrecuse aproape toată copilăria. Camera spaţioasă avea tavanul înalt şi două ferestre mari. De-a lungul unui perete se înălţau două şifoniere masive, iar lângă una din ferestre era o măsuţă de toaletă. După cum spusese doamna Carter, una dintre rochiile ei fusese călcată şi o aştepta întinsă pe pat.

Lizzie se plimbă în jurul camerei, mângâind cu blândeţe lambriurile care decorau peretele dintre pat şi fereastra deschisă.

Nici nu era de mirare că Ria iubise peisajul care se vedea de la fereastră. Era spectaculos. Dealurile verzi se întindeau cât vedeai cu ochii, punctate de pâlcuri micuţe de copaci şi brăzdate de drumuri şi cărări. Pe o păşune din apropiere, patru cai păşteau leneş, bucurându-se de căldura soarelui. O iapă maronie ţintată îşi ridică privirea,

adulmecând o adiere. Se întoarse, şi Lizzie ar fi putut jura că o privea direct.

— Cine eşti? spuse încet, de parcă animalul ar fi putut s-o înţeleagă.

Întrebarea era şi pentru ea, şi pentru iapă.

— Poftim, domnişoară? întrebă Mary.

Lizzie se întoarse de la fereastră.

— A, nu, nimic, spuse ea.

În timp ce Mary îi aşeza pieptenii şi periile de păr pe măsuţa de toaletă, Lizzie studie restul încăperii. Deschise uşa de la celălalt capăt şi privi în camera alăturată. Odaia unde Ria stătuse în copilărie era, la fel ca şi cea dinainte, spaţioasă şi bine aerisită. Pereţii erau pictaţi în culori calde, iar podeaua era lustruită, dându-i un aer prietenos. Lângă căminul uriaş erau măsuţe şi scaune scunde. Ria se plânsese de Rosewood pe vremuri, poate, dar Lizzie îi simţea prezenţa aici chiar mai mult decât în casa din Londra. Se apropie de un raft încărcat cu cărţi pentru copii şi citi câteva titluri aurite pe copertele scumpe. Atâtea cărţi! Şi toate îi aparţinuseră unui singur copil. „Ah, Ria”, se gândi ea, „ai avut parte de atâtea bogăţii. Ce n-aş fi dat să cresc aici”.

Lizzie îşi reproşă acel gând, reamintindu-şi că fusese crescută de o familie iubitoare, ceva ce Ria susţinea că nu avusese niciodată. Îşi aminti de părinţii ei, de iubirea lor de care era atât de sigură. Probabil că Sam Poole îşi iubise soţia foarte mult, dacă o iertase pentru un păcat atât de grav.

O nouă idee îşi făcu loc în mintea lui Lizzie. Crezuse că Geoffrey n-o putea iubi dacă îi afla trecutul. Dar dacă Sam o iertase pe Emma pentru indiscreţia ei şi îi adoptase chiar şi fiica, Lizzie nu putea oare spera şi ea? Oare iubirea lui Geoffrey era îndeajuns de puternică încât să reziste unor revelaţii atât de groaznice?

Dacă Sam fusese în stare… Dar o făcuse, oare? Oare

totul se întâmplase aşa cum deduseseră ea şi Ria?

Lizzie se întoarse spre locul în care Ria îi spusese că ascunsese scrisorile. Erau în spatele unei scânduri din lambriu, care putea fi scoasă, lângă fereastră. Nerăbdătoare, cercetă peretele. Părea neted şi continuu. Nu se vedea niciun semn că ar fi existat vreun compartiment secret acolo.

— Bineînţeles că nu, şopti Lizzie. De-asta este un compartiment *secret.*

Se grăbi să-l studieze îndeaproape, dar Mary o întrerupse apărând în uşă. Ţinea în mână o perie de păr.

— Vă rog să veniţi, domnişoară. Lady Thornborough se supără dacă trebuie să-şi aştepte ceaiul prea mult.

„Sunt atât de aproape", îşi spuse Lizzie. „Atât de aproape să aflu adevărul."

Stăpânindu-şi frustrarea, o urmă pe Mary înapoi în dormitor şi închise uşa în urma ei. Trebuia să aştepte până era singură înainte să scotocească prin încăpere.

În timp ce Mary îi pieptăna părul, Lizzie se gândi iar şi iar că ar fi putut găsi o cale de a-i spune lui Geoffrey cine era cu adevărat şi că îl iubea. Inima ei prostuţă o făcea să-şi închipuie scene în care Geoffrey o ierta din toată inima şi o îmbrăţişa bucuros.

Dar Lizzie încercă să fie raţională, să înlocuiască acea imagine cu una mult mai necruţătoare. Freddie era o ameninţare constantă, iar ea trebuia să-i protejeze pe Tom şi pe Lady Thornborough, aşa că nu trebuia să renunţe la şarada ei. O viaţă alături de Geoffrey era doar un vis de care se putea bucura în intimitatea gândurilor ei, dar care nu se putea realiza niciodată.

Capitolul 30

Lizzie se trezi înainte de răsăritul soarelui. Nici măcar nu era sigură că dormise, fiindcă aşteptase clipa în care putea scotoci prin cameră la lumina zilei, dar înainte ca servitorii să-şi înceapă muncile.

În ajun, doar o însoţise pe Lady Thornborough într-un tur al casei şi îşi petrecuse seara împreună cu bătrâna. Chiar şi după o călătorie atât de lungă, doamna stătuse trează până târziu, iar Lizzie se simţise obligată să stea trează alături de ea. Astăzi însă, ştia că putea fi singură câteva momente. Dacă voia să cerceteze încăperea alăturată de una singură, acum era momentul potrivit.

Lizzie îşi găsi halatul şi papucii, apoi deschise uşa dintre camere. Se îndreptă spre prima fereastră şi privi afară. Şi de acolo se vedea aceeaşi privelişte idilică. Lumina dinaintea răsăritului scălda câmpiile acoperite de ceaţă într-un văl diafan, strălucitor.

Lizzie se lăsă în genunchi şi începu să pipăie lambriurile. Trase cu grijă de fiecare, exact aşa cum îi spusese Ria. Dar niciunul nu se mişcă.

Trecu de prima fereastră, îndreptându-se spre cea de-a doua, iar nerăbdarea ei crescu. Trebuia să afle adevărul despre naşterea ei. Dacă se întâmpla ce era mai rău, atunci cel puţin îşi putea justifica poziţia în familie. Voia, de asemenea, să ştie dacă într-adevăr mama ei avusese o aventură cu Sir Herbert, şi dacă soţul ei o iertase cu adevărat. Voia să creadă că o asemenea dragoste exista pe lume.

Se mişcă mai repede, trăgând din răsputeri, dorindu-şi din toată inima să se mişte ceva. Nicio scândură nu cedă. Din ce în ce mai frustrată, Lizzie se întrebă dacă nu cumva cineva găsise deja scândura desfăcută şi o reparase. Dacă ceea ce se ascundea în spatele ei era pierdut pentru totdeauna?

Când auzi paşi în holul de afară, Lizzie se opri. Servitoarea venise să facă focul, mai devreme decât se

aşteptase ea. Dacă n-o găsea în pat, avea să-şi facă griji. Astfel, fugi la uşă şi o deschise, dar ajunse faţă în faţă cu servitoarea care o privi surprinsă. Lizzie îşi duse un deget la buze, apoi spuse încet:

— E în regulă. N-am putut să dorm, aşa că… aşa că m-am gândit să caut printre cărţile mele din copilărie ceva de citit.

— Vreţi să fac focul acolo, domnişoară? şopti servitoarea.

— Nu e nevoie. Poţi să faci focul aici, ca de obicei. Vin imediat.

— Da, doamnă.

Servitoarea făcu o reverenţă şi îşi continuă treaba, dar nu se obosi să-şi ascundă expresia uimită.

Lizzie închise uşa şi îşi reluă căutările.

— Trebuie să fie aici, îşi spuse iar şi iar. Trebuie.

Se apropia de colţul camerei când un lambriu se mişcă în sfârşit sub degetele ei. Trase de el şi mai tare, bucurându-se ca un copil când reuşi să o scoată. În spatele scândurii era o adâncitură în perete, exact aşa cum spusese Ria. Scrisorile erau acolo. *Trebuiau* să fie acolo.

Lizzie se culcă pe podea ca să vadă mai bine prin deschizătură. Înăuntru era foarte întuneric şi nu se zărea nimic. Îşi strecură mâna înăuntru şi începu să pipăie, sperând că nu va găsi vreun gândac sau vreun şoarece ascuns acolo.

Deschizătura era lungă şi îngustă, urmând linia peretelui exterior. Lizzie se întinse şi mai mult, strecurându-şi braţul şi mai adânc. Simţi praf şi mizerie, dar nimic altceva. Luptându-se cu dezamăgirea ei, îşi chirci trupul într-o poziţie incomodă ca să ajungă până în capătul deschizăturii.

— Te rog, şopti ea. Te rog, fii acolo.

În sfârşit, degetele ei găsiră ceva. Era ceva micuţ, care se îndoia uşor ca o pânză şi era acoperit de praf. Abia

mai putând respira de nerăbdare, Lizzie prinse obiectul şi începu să îl tragă cu grijă. După câteva eforturi, reuşi să-l strecoare prin deschizătură.

Avea în mână un pacheţel pătrat, de mărimea unei cărticele, învelit într-o pânză de bumbac şi legat cu o sfoară maronie. Trebuiau să fie scrisorile! În sfârşit avea să afle răspunsurile pe care le căuta.

Se grăbi să desfacă sfoara, scuturând o cascadă micuţă de praf. Când reuşi să scape de ea în sfârşit, pânza îşi dezvălui conţinutul. Ţinea în mână acum un jurnal micuţ, învelit în piele.

„Un jurnal?” Lizzie încercă să-şi stăpânească dezamăgirea.

— Nu, gemu ea.

Riscase prea mult pentru acel moment. Era imposibil ca eforturile ei să fie răsplătite doar cu ceva atât de neînsemnat. Se culcă din nou la podea şi începu să caute, scotocind în toate colţurile, nevrând să creadă că asta era totul. Dar degetele ei nu găsiră decât praf.

Din camera cealaltă se auzea servitoarea care aţâţa focul. Câteva zgomote metalice îi dădură de înţeles că fata pusese la loc grilajul căminului. Dacă se hotăra să intre aici, până la urmă? Lizzie nu putea risca să fie găsită într-o asemenea poziţie.

Oftând frustrată, îşi trase braţul înapoi şi se ridică. Mătură praful înapoi în ascunzătoare, apoi puse scândura la loc. Mulţumită că nu lăsase nimic care să atragă atenţia, se ridică şi îşi scutură ultimele urme de praf de pe halat.

Merse la uşa care ducea spre dormitor şi privi înăuntru. Servitoarea tocmai ieşea în hol. Făcuse aşa cum i se spusese şi îşi vedea de celelalte treburi.

Lizzie se aşeză în scaunul pus lângă cămin şi îşi sprijini picioarele de grilajul din fier, recunoscătoare să-i simtă căldura după răcoarea din cealaltă cameră. Privi jurnalul pe care îl ţinea în poală. Oare ce se întâmplase cu

scrisorile? încercă disperată să se gândească la răspunsuri posibile, dar nu-i venea nimic în minte. Oare jurnalul conţinea vreun indiciu?

Lizzie deschise carneţelul şi începu să-i răsfoiască paginile. Era din perioada în care Ria îl cunoscuse pe Edward: gândurile tipice ale unei domnişoare îndrăgostite. Simţi din nou ca şi cum Ria era readusă la viaţă pentru o vreme, lucru care o bucură şi o întristă în egală măsură.

În cele din urmă, observă două plicuri ascunse spre sfârşitul jurnalului. Oare despre ele îi vorbise Ria? Îi spusese că era vorba despre un teanc întreg, nu doar două scrisori. Lizzie le scoase şi le privi. Amândouă aveau aceeaşi adresă.

Domnului B.W.
Oficiul Poştal Sennoke
De primit personal de către destinatar

Inima lui Lizzie începu să bată mai repede. Era scrisul de mână al mamei sale – era sigură. Mama ei scria „b”-urile şi „d”-urile într-un fel anume, cu codiţe înalte şi drepte, ceea ce le făcea să arate ciudat faţă de celelalte litere care erau înclinate.

Cu mâinile tremurânde, Lizzie desfăcu cu grijă hârtiile fragile şi citi prima scrisoare.

18 martie 1823
Dragul meu Bertie,

Îmi imaginez că n-ai venit fiindcă circumstanţe neprevăzute te-au împiedicat s-o faci. Mă rog să fie doar o întârziere de moment şi sper că în curând voi fi din nou în braţele tale. Este adevărat că nu m-am simţit bine în ultimele săptămâni, inclusiv în dimineaţa în care ne-am întâlnit ultima dată. Dar acum mi-am revenit.

N-ai putea să-mi dai de veste? P. mi-a spus că nu i-ai

mai dat niciun mesaj de transmis. Încearcă să te apere, dar pretextele lui sunt slabe şi nu se potrivesc caracterului tău puternic. Trebuie să te văd în curând, fiindcă am o veste foarte importantă pentru tine.

Te voi aştepta în fiecare zi, la locul ştiut şi la ora noastră obişnuită.

Până atunci, voi rămâne, ca întotdeauna,

Trandafirul tău

Ria îi spusese lui Lizzie că scrisorile erau de la Bertie pentru Trandafir. Se părea că Bertie era una dintre poreclele tatălui ei, şi că „Trandafirul" era mama lui Lizzie, deşi numele ei de botez era Emma. „Suntem familia Thornborough", sublimase Ria. „Proprietatea noastră e acoperită de trandafiri. E evident de ce i-a spus aşa."

Iar Lizzie era convinsă de adevăr, acum că văzuse scrisul de mână al mamei sale. Temându-se de ce mai putea afla, citi cea de-a doua scrisoare.

28 martie 1823
Dragul meu Bertie,

Inima mea ameninţă să mă trădeze, spunându-mi că n-ai intenţionat niciodată să faci ceea ce se cuvine. Ca să nu-mi pierd minţile, refuz să cred aşa ceva. Dar, dacă e adevărat, te implor să-mi arzi toate scrisorile, pentru ca nimeni altcineva să nu mai afle vreodată cât de îngrozitor de nesăbuită am fost.

T.

Lizzie lăsă scrisorile să-i cadă în poală. Nu avea nevoie şi de altele ca să-şi dea seama exact ce păţise bietul Trandafir.

Fără să vrea, începu să plângă. Cunoştea din proprie

experienţă suferinţele prin care trecuse mama sa. Şi ea suferise groaznic din cauza unei iubiri neîmpărtăşite, simţise amărăciunea disperată atunci când realitatea îi strivise credinţa naivă că dragostea putea cuceri totul.

— Ah, mamă, îmi pare atât de rău.

Lizzie îşi şterse lacrimile inutile şi se văzu nevoită să se confrunte cu realitatea de care fugise din ziua în care Ria îi spusese despre scrisori: la fel ca Lizzie, biata ei mamă fusese abandonată de bărbatul crud de care se îndrăgostise. Căutase cu naivitate o iubire adevărată, dar flăcările pasiunii o mistuiseră cu totul.

Cea mai mare diferenţă era însă – slavă Domnului! — că Lizzie nu ajunsese niciodată în circumstanţe atât de disperate. De când era mică, mama ei îi spusese „micul meu spin”. Dacă Lizzie era fiica nelegitimă a lui Herbert, atunci mama ei avusese motive întemeiate să-i spună aşa.

Emma murise în timpul unei epidemii îngrozitoare de holeră, pe când Lizzie avea doisprezece ani. Dacă ar fi trăit mai mult, ar fi putut s-o avertizeze oare pe Lizzie, s-o înveţe să nu facă aceeaşi greşeală ca ea?

Lizzie îşi şterse încă o dată ochii şi reciti scrisorile, făcând tot posibilul să le studieze conţinutul cu logică şi mintea limpede, în cele din urmă se văzu nevoită să accepte faptul că, deşi puneau familia Thornborough într-o lumină nefavorabilă, nu constituiau nicio dovadă a lucrului pe care Lizzie voia să-l dovedească cel mai mult. Nu putea spune cu certitudine că „Bertie” era Herbert Thornborough şi nici că „Trandafirul” era Emma Poole sau că aceasta fusese însărcinată, deşi scrisoarea făcea menţiunea despre o veste foarte importantă. Şi, mai mult decât orice, nu exista nicio legătură temeinică între Lizzie şi vreo parte din povestea cea tristă.

De ce fusese Ria atât de sigură că scrisorile erau o dovadă clară că ele două erau surori? Lizzie îşi reproşă întrebarea. Ria trăsese o concluzie pripită, ca întotdeauna,

folosindu-se de lucruri care n-ar fi putut fi niciodată dovedite. Iar Lizzie fusese destul de naivă încât să o creadă – aşa că venise până în Anglia pentru asta. Când părăsise Australia, crezuse că nu mai avea nimic care să o ţină acolo. N-avea de unde să ştie că fratele ei supravieţuise unui naufragiu îngrozitor şi nici că acţiunile ei aveau să-i pună din nou în pericol viaţa lui Tom.

Lizzie privi scrisorile şterse de vreme, scrise cu atâţia ani în urmă. Căutase o dovadă de netăgăduit, ceva pe care să se bazeze, ceva care să o apere chiar şi de furtuna care se apropia. Dar cele două scrisori constituiau o dovadă doar pentru ea. Ştia că fuseseră scrise de mama ei. Dincolo de asta însă, nu putea dovedi nimic.

Lizzie se duse la fereastră. Zorii zilei colorau peisajul într-o mie de nuanţe, de la pajiştile de un verde crud, la frunzele stejarilor pe care toamna începea să le picteze în auriu. La fel ca şi anotimpurile, planurile ei se schimbaseră încă o dată. Trebuia să rămână la Rosewood, departe de Londra, şi să-şi asume identitatea Riei cu atâta artă, încât Freddie să nu-i mai poată face nimic. Trebuia să facă tot ce se putea ca să-şi apere fratele. O va iubi şi o va respecta pe Lady Thornborough cât de mult era în stare, aşa cum îi promisese Riei de la început.

Şi va uita şi că se gândise măcar să iubească încă o dată. Nu îi va împărtăşi niciodată lui Geoffrey adevăratele ei sentimente pentru el. Viaţa ei era o minciună acum, iar Lizzie regreta asta mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată, până în adâncurile sufletului.

— Te rog iartă-mă, şopti ea.

Era o rugăciune, dar nu ştia cui i se mai putea ruga acum.

Capitolul 31

— De cât timp crezi că va avea nevoie James ca să-i facă o fotografie? întrebă Lucinda.

De sus de pe deal, Geoffrey şi Lucinda îi vedeau clar pe James şi Emily lângă râu. James o punea pe Emily să stea în feluri diferite, dar cu fiecare clipă care trecea, Emily devenea tot mai nerăbdătoare.

— Mă îndoiesc că va reuşi să o facă vreodată, spuse el. Nu cred că domnişoara Emily e în stare să stea nemişcată atâta timp.

James şi Emily nu-i auzeau, iar Geoffrey era recunoscător pentru asta. Nu pentru că îşi dorea prea tare să fie singur cu Lucinda, ci pentru că pălăvrăgelile lui James şi chicotelile lui Emily drept răspuns la orice spunea James începeau să-l irite.

— Mă bucur atât de mult că ai putut să vii, spuse Lucinda. Locul ăsta era groaznic de plictisitor înainte ca dumneata şi domnul Simpson să sosiţi.

Lucinda, căreia de regulă nu-i displăcea tăcerea, părea foarte agitată în acea zi, încercând să umple fiecare moment cu discuţii de complezenţă. Dar Geoffrey ştia că o cu totul altă discuţie se impunea acum. Venise timpul să-i spună ceva ce amânase mult prea mult timp.

— Domnişoară Cardington… începu el.

Lucinda se întoarse spre el.

— Da?

Geoffrey se pregătise pentru acel moment de câteva săptămâni – din clipa în care se hotărâse ce să facă. Dar acum că privea chipul nerăbdător al Lucindei, nu reuşea să spună nimic. Nu-i era deloc uşor.

— Da? repetă ea cu blândeţe.

Ochii ei erau strălucitori, iar chipul îi era scăldat în lumina soarelui de după-amiază.

Geoffrey şi James se aflau la Stanford Park, proprietatea de la ţară a familiei Cardington, de aproape o

săptămână. Geoffrey ştia că Lord şi Lady Cardington se aşteptau să-i ceară mâna Lucindei. Nici nu se oboseau să ascundă asta. Dar venise vremea să fie sincer. Nu se putea căsători cu Lucinda. Îi luă mâna într-a lui.

— Ne-am petrecut mult timp împreună în ultimele luni, spuse el.

Lucinda zâmbi tremurat.

— Mi-a făcut mare plăcere.

Fără îndoială că gândurile ei înaintau cu repeziciune într-o direcţie greşită. Geoffrey ştia că trebuia să se grăbească, altfel risca să fie legat de persoana nepotrivită pentru tot restul vieţii. Dar trebuia să aibă mare grijă. Nu avea habar cum ar fi reacţionat Lucinda. Părea liniştită şi sensibilă, dar dacă dezamăgirea avea să-i provoace o criză de isterie? Era un gând îngrozitor. Geoffrey îşi reaminti că făcea ceea ce se cuvenea, că Domnul plănuia fără îndoială ceva mai bun pentru amândoi. Respirând adânc, rosti în gând o ultimă rugăciune şi spuse:

— Domnişoară Cardington. Te admir foarte mult. Eşti o fiinţă bună la suflet şi ai multe calităţi. Iar tatăl dumitale a sprijinit cu foarte mare generozitate asociaţia.

Zâmbetul ei se şterse puţin auzindu-l menţionat pe tatăl ei pe neaşteptate.

— Mă bucur că ne respecţi atât de mult, spuse ea.

— Într-adevăr, afirmă Geoffrey. Vreau să ştii că te voi aprecia întotdeauna. Sper că vom rămâne mereu buni prieteni.

Zâmbetul ei dispăru.

— Prieteni, repetă ea, încruntându-se. Am făcut ceva care te-a nemulţumit?

— Chiar deloc.

— Atunci e din cauza cuiva din familia mea?

Se gândea la mama ei, fără îndoială. Dar Geoffrey nu voia să o facă să creadă că ciudăţeniile mamei ei îi influenţaseră decizia în vreun fel.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, încercă el din nou. Eşti o femeie bună la suflet, decentă…

— Deci, spuse ea confuză, bunătatea la suflet şi decenţa nu sunt lucruri pe care ţi le doreşti la o soţie?

— Ba da, bineînţeles. Dar eu…

— Dumneata vrei mai mult.

Lucinda spusese asta cu un aer atât de deznădăjduit, că Geoffrey se simţi ca ultimul netrebnic fiindcă o rănise atât de mult. Era tentat să-i ceară mâna doar ca să o înveselească. Lucinda oftă.

— Sincer, sunt uşurată. Cred că eu… Tuşi stânjenită. Cred că aş prefera să nu mă mărit.

Spunând asta, tânăra îi aruncă o privire vinovată, de parcă i-ar fi făcut o confesiune îngrozitoare. Geoffrey nu avea nicio îndoială că tocmai auzise un adevăr.

Cuvintele ei îl lăsară descumpănit. De câteva luni încoace era cel mai dorit burlac din Londra, dar nu se gândise nicio clipă că Lucinda ar putea vrea altceva. Cât de vanitos fusese. Era bine că îşi dăduse seama de asta, fiindcă altfel mândria i-ar fi putut aduce sfârşitul. Cu un zâmbet timid, spuse:

— Deci, aş fi fost o dezamăgire pentru dumneata?

Lucinda clătină din cap şi zâmbi, iar chipul îi deveni dintr-odată drăguţ.

— Îmi cunosc prea bine defectele. Nu ştiu să mă descurc în societate, să organizez petreceri pretenţioase şi să ştiu cui să trimit invitaţiile. Nu ştiu să fiu mereu în centrul atenţiei. Deşi draga mea mamă vrea să mă mărit cu un nobil, gândul mă îngrozeşte.

— Mama ta ştie că simţi asta?

— Vai de mine, nu! spuse Lucinda cu o groază prefăcută, lucru care îl făcu pe Geoffrey să se întrebe dacă nu cumva avea totuşi simţul umorului. Niciodată n-am fost în stare să-i rezist mamei mele, după cum sunt sigură că ţi-ai dat seama şi dumneata. Lucinda privi spre James şi

Emily, care încă discutau animaţi. Dacă nu mă mărit anul ăsta, sora mea va fi mai supărată decât mama, din păcate. Asta îi va întârzia ei nunta, fiindcă tata vrea ca eu să mă mărit prima.

— Are doar şaisprezece ani, nu e nici pe departe fată bătrână.

— Sper că şi ea va înţelege asta, oftă Lucinda. Toată lumea vrea ca eu să mă mărit. Ştiu că îi voi dezamăgi.

— Să nu fii atât de sigură, spuse încurajator Geoffrey. E posibil să întâlneşti pe cineva cu care să vrei să te măriţi. Şi, în orice caz, nu cred că e înţelept să ne trăim vieţile bazându-ne doar pe lucrurile pe care le aşteaptă alţii de la noi. Geoffrey era surprins de propriile cuvinte. Îşi dădu în sfârşit seama că încercase să le îndeplinească aşteptările celorlalţi mult mai asiduu decât crezuse. Sunt sigur că există o cale mai bună.

— Cred că ai nevoie de o mare tărie de caracter pentru asta, spuse gânditoare Lucinda. E atât de greu să înoţi împotriva curentului.

— Într-adevăr, dar eşti mai puternică decât crezi.

Lucinda îl privi lung.

— Bineînţeles, îmi vei spune acum că trebuie să fim foarte atenţi cu ce aşteaptă Dumnezeu de la noi.

Geoffrey se prefăcu surprins.

— Nu mă gândeam la asta.

Lucinda râse. Se priviră cu căldură în ochi. Geoffrey ţinuse la ea şi înainte, dar acum începuse să o respecte cu adevărat. În cele din urmă, îşi dădu însă seama că se făcuse prea linişte. Nu se mai auzeau nici James şi Emily. Se întoarse spre râu. Lucinda îi urmă privirea. Cei doi nu se vedeau nicăieri.

— O, Doamne, se pare că trebuie să merg să-mi salvez sora. Dumnezeu ştie în ce belele a mai intrat acum.

Se ridicară şi începură să coboare dealul. Geoffrey o prinse de braţ pentru ultima oară.

— Lucinda, sper sincer că vei fi fericită cândva, spuse el.

Lucinda îşi aşează mâna peste a lui.

— Şi eu sper că dumneata vei fi fericit, spuse ea.

Apoi coborâră dealul, braţ la braţ, ca doi prieteni.

Capitolul 32

„Nevăzute, florile din grădină se datină, / Petale fragede plutesc spre pământ, / Neiubit, fagul îşi pierde vigoarea, / Iar arţarul se mistuie ca un gând.”

Lizzie stătea sub stejarul uriaş, citind poemul lui Tennyson şi gândindu-se la Ria.

Peisajul de aici, la fel ca şi cel din poem, continuase să existe armonios, schimbându-se odată cu trecerea anotimpurilor, fără să-i pese cine venea sau pleca. „Până când, din grădina sălbăticită, / Un vânt proaspăt va începe să bată; / Şi, an după an, iarba va creşte toată, / Sub paşii copilului străin.”

Lizzie era şi ea un „copil străin”. Peisajul îi era cunoscut acum. Trecuse aproape o lună de când se aruncase în noua ei viaţă fără să privească înapoi, iar zilele începeau să curgă într-un ritm liniştitor. Ea şi Lady Thornborough serveau masa împreună şi îşi petreceau serile lângă foc. Din când în când mergeau la cină în vizită pe la vreun vecin, iar o dată fuseseră invitate la un mic bal. Lizzie se bucurase de muzică, de dansuri şi de compania aristocraţilor din vecinătate. Mulţi dintre ei o cunoscuseră pe Ria doar în treacăt, aşa că Lizzie reuşise să şi-i „reamintească” fără prea mari probleme.

Lady Thornborough chemase şi un instructor de călărie care venea să-i dea lecţii lui Lizzie de câteva ori pe săptămână. Cu toţii fuseseră uimiţi de cât de repede

învăţase să călărească. Instructorul spusese deja că Lizzie era destul de pricepută cât să iasă la călărit de una singură, atâta timp cât nu se aventura prea departe. Deşi de regulă era însoţită de un servitor sau de domnul Jarvis, ca să se asigure că nu păţea nimic, uneori putea ieşi singură dacă promitea că se întoarce repede. Nu le putea spune că, în Australia, călărise mult mai mult.

În timpul după-amiezilor, Lady Thornborough era ocupată de obicei cu problemele legate de proprietate. După-amiezile erau deci momentul preferat al zilei pentru Lizzie, când putea ieşi să călărească sau să se plimbe pe afară, singură cu gândurile ei. Privi din nou pagina ale cărei cuvinte le ştia pe de rost. „An după an, grădinarul sapă, / Altoieşte sau curăţă; / An după an, amintirile ne scapă/ Şi dealurile mai înalte se ridică.”

*

Lizzie privi peisajul nesfârşit, fără vârstă. Deşi Ria şi Edward erau morţi, amintirea lor era împământenită adânc aici.

Cea mai mare încercare de până atunci fusese scrisoarea pe care i-o trimisese lui Tom. Avusese nevoie de mai multe încercări şi plânsese un ocean de lacrimi până să o termine. Ştia că trebuia să-i spună că trăia în pielea Riei acum. Tom avea să fie atât de furios pe ea, dar Lizzie nu vedea nicio altă soluţie. Îi spusese că avea o nouă viaţă aici şi că era fericită. Îl implorase să rămână în Australia, fiindcă sosirea lui la Londra i-ar fi distrus pe amândoi. După ce se gândise multă vreme, se hotărâse să nu-i spună că Freddie trăia, fiindcă altfel Tom s-ar fi întors în Anglia cu siguranţă, iar un nou conflict cu Freddie i-ar fi pus în pericol libertatea şi viaţa – lucruri pe care Lizzie dorea cu disperare să le protejeze.

Scrisoarea omitea încă un lucru important. Lizzie

presupunea că, dacă ar fi încercat, ar fi găsit o cale de a pleca din Anglia – de a se furişa departe şi a se întoarce la fratele ei, în Australia. Ştia că Tom ar fi vrut să facă asta. Motivul pentru care rămăsese în Anglia nu era noua viaţă pe care şi-o construise, deşi îi scrisese asta lui Tom. Nu era nici măcar afecţiunea ei tot mai puternică pentru Lady Thornborough. Motivul era Geoffrey.

În timpul zilei se gândea la el, iar noaptea îl visa. Tom îi fusese un frate loial şi iubitor, iar ceilalţi oameni pe care îi întâlniseră în Australia îi trataseră cu o bunătate simplă. Dar nimeni nu-i mai umpluse acel gol din inimă care o făcuse să sufere atât. Doar Geoffrey. Deşi Lizzie ştia că Geoffrey nu o va vedea niciodată ca pe altceva decât cumnata lui, în mod straniu, nici nu se putea gândi să-l lase în urmă pentru totdeauna.

Iapa lui Lizzie, care era legată câţiva paşi mai încolo, îşi ridică privirea şi nechează. Văzuse ceva pe deal.

— Ce e, Bella?

Lizzie se întoarse să vadă încotro se uita iapa. În aceeaşi clipă avu presentimentul care o făcu să se înfioare că un bărbat se îndrepta spre ea. Ştia exact cine era. În vârful dealului, de parcă gândurile ei îl invocaseră, stătea Geoffrey.

*

Din clipa în care o văzu, Geoffrey îşi dădu seama că făcuse un lucru prostesc venind aici. Ria era atât de minunată aşa cum stătea sub un copac de la poalele dealului, citind concentrată o carte. Lumina soarelui se strecura printre frunzele rare, făcând ca umbrele să se joace pe chipul ei şi prin părul ei auriu. O amintire irezistibilă îşi croi drum în mintea lui: Ria în braţele sale, dansând împreună, sărutându-l.

Îşi petrecuse mult prea multe ore gândindu-se la acea

seară. Îşi spunea mereu că era mai bine să uite ce se întâmplase – de dragul amândurora –, dar în adâncul inimii tânjea să ştie de ce Ria îl sărutase şi ea cu atâta ardoare. Oare se îndrăgostise de el? I se părea incredibil să se gândească la asta.

Ria se ridică şi îşi scutură grăbită iarba de pe rochie. Geoffrey se grăbi spre ea. Din depărtare i se păruse fericită, dar pe măsură ce se apropia îi vedea chipul tot mai trist. Propria ezitare îl luă pe nepregătite. Se opri la câţiva paşi şi făcu o plecăciune. Părea un gest absurd de formal într-un peisaj atât de natural.

— Geoffrey, spuse Ria, de parcă s-ar fi minunat văzându-l. Ce cauţi aici?

Încercă să-şi dea seama după expresia ei dacă se bucura să-l vadă. Aşa se părea. Ria zâmbi, ştergându-şi în acelaşi timp câteva lacrimi. Geoffrey nu-i răspunse la întrebare, ci spuse îngrijorat:

— Plângeai. Apoi îi oferi o batistă, pe care Ria o primi recunoscătoare. Te gândeai la Edward?

Durerea de pe chipul ei era atât de evidentă, că Geoffrey îşi regretă imediat întrebarea. Ria se întoarse cu spatele la el şi îşi tamponă ochii.

— Da, la el mă gândeam.

Geoffrey îşi făcu reproşuri cu furie. Cum putuse crede că Ria îl iubea? Urmau să treacă ani întregi, probabil, înainte să-şi revină după moartea lui. Sau poate nu avea să-şi revină niciodată. Căutase un bărbat puternic, pe cineva care să o aline. Atât. Sărutul din acea seară se întâmplase fiindcă Ria avea nevoie de sprijin. Geoffrey îşi reaminti cu fermitate că trebuia să nu uite asta nicio clipă.

— Ar trebui să fiu fericită aici, spuse Ria, arătând spre peisajul idilic din jurul lor. Ar trebui să mă bucur că m-am întors acasă. Rostind cuvântul „acasă”, Ria oftă atât de adânc, că vocea îi tremură. Dar aici mi-e dor de ei şi mai mult.

Cuvintele ei îl puseră în încurcătură.

— De ei?

Chipul ei se întristă iarăşi.

— Vorbesc de Edward, desigur, şi... de părinţii mei.

Geoffrey făcu un pas înapoi.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt gândurile. Poate ai prefera să fii singură.

— Nu, te rog, nu pleca. Mă bucur că-mi ţii companie. Ria arătă spre cartea ei. Poemele lui Lord Tennyson par să mă fi umplut de melancolie.

— Poetul nostru are şi o latură sumbră, încuviinţă Geoffrey.

Ria zâmbi.

— Bunica mi-a spus că te-a invitat aici. Va fi atât de bucuroasă că ai ajuns. V-aţi văzut deja?

— Da, vin de la conac. James a rămas cu ea.

— James! Chipul Riei se lumină şi, încă o dată, Geoffrey se simţi cuprins de gelozie văzându-i expresia plină de bucurie şi căldură. Cum Dumnezeu l-ai convins să vină aici ca să-şi facă datoria faţă de familie şi faţă de proprietate?

Auzind-o folosind cuvântul „datorie”, Geoffrey îşi dădu seama cât de mult se schimbase atitudinea lui faţă de propriile îndatoriri de când se cunoscuseră. Ria îl făcuse să privească multe lucruri atât de diferit.

— James a vrut să vină. Amândoi am vrut.

— Mă bucur atât de mult. Ria îşi dezlegă calul. Staţi mult?

Geoffrey încercă să-şi dea seama cât de mult o interesa răspunsul, dar întrebarea părea una de complezenţă.

— Trebuie să plec poimâine.

— Atât de repede?

Inima lui tresări fără să vrea auzindu-i cuvintele atât de sincere.

— Ai fi bucuroasă dacă aş rămâne mai mult?

— Bineînţeles, spuse ea, zâmbind larg.

Zâmbetul ei îl dezarma de fiecare dată. Oare Ria se gândea vreodată la sărutul lor? Era aproape sigur că da. Pentru o clipă, Geoffrey îşi închipui că văzuse aceeaşi privire din seara în care se sărutaseră. Dar Ria se întoarse repede şi se strecură pe sub gâtul calului de cealaltă parte, apoi porniră amândoi înainte.

— Poate ar trebui să ieşim la călărit, aşa cum ne-am înţeles, spuse ea. Bella e o iapă minunată, iar eu mă descurc mult mai bine în şa.

Dacă se gândea cumva la ce se întâmplase între ei, Ria se ţinea de cuvânt şi nu intenţiona să repete acea greşeală. Sau uitase oare cu totul de sărut?

— Sunt sigur că ar fi minunat, spuse Geoffrey.

Porniră spre conac, cu calul între ei.

— Acolo e o pajişte minunată pentru călărit, spuse Ria, arătând cu degetul. În celălalt capăt e o poiană numai bună pentru un picnic.

Era limpede că Ria făcea tot posibilul pentru a discuta doar despre lucruri neutre. Geoffrey îşi reaminti că şi el trebuia să facă acelaşi lucru. Chiar dacă Ria reuşea să treacă peste durerea de a-l fi pierdut pe Edward şi să-l iubească, niciunul dintre ei nu putea face nimic. Ria era şi rămânea pentru totdeauna cumnata lui şi atât. Totuşi, Geoffrey încă nu era pregătit să renunţe cu totul la ce aveau.

— Ria, trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat la ultima noastră întâlnire.

De cealaltă parte a calului se lăsă tăcerea, apoi Ria spuse tremurat:

— A fost vina mea. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Sunt văduva fratelui tău, şi totuşi m-am aruncat în braţele tale. Îţi promit că nu se va mai întâmpla.

Geoffrey înconjură calul, obligând-o să-l privească.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, şi îţi promit că răspunsul va rămâne între noi. Nu intenţionez să las lucrurile să meargă mai departe... adică, ezită el, ştiu ce se cuvine şi aşa voi face. Dar ai spus în acea seară că voiai să mă săruţi. De ce?

Ria încercă să se întoarcă cu spatele. Geoffrey o luă de mână.

— Te rog, spune-mi. Trebuie să ştiu.

Ria rămase nemişcată. Buzele ei tremurau şi respira rapid, sacadat. Geoffrey simţi un imbold năvalnic să o sărute, să-i strângă trupul la piept.

Calul scoase un nechezat, spărgând tăcerea. Ria se trase înapoi.

— A fost o greşeală, spuse ea încet. Şi tu ai spus-o.

— Da, încuviinţă Geoffrey, dar asta nu-mi răspunde la întrebare.

Ria îi zâmbi o clipă, apoi se întinse după frâie.

— Poate că e mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns.

*

Lizzie abia putu să gândească sau să vorbească la cină. Era atât de fericită că Geoffrey venise, încât nu se putea sătura să-l privească. Îi iubea mustăţile scurte, tunse atent, care îi conturau buza de sus. O şuviţă rebelă îi cădea pe frunte, în partea stângă. Mâinile lui se mişcau cu o graţie captivantă de fiecare dată când mânca sau când ducea paharul la buze. Mai mult decât orice, Lizzie adora momentele în care se uita în ochii lui negri şi calzi. Era straniu să nu-i mai pese de nimic altceva din jur în afară de el.

James monopoliza conversaţia, povestindu-le cu ce se ocupase de când plecase din Londra. Fusese în vizită pe la mai mulţi prieteni de familie care aveau conace la ţară şi

petrecuse inclusiv o săptămână la familia Cardington. Inspirată de exponatele din Palatul de Cristal, domnişoara Lucinda Cardington îşi cumpărase un aparat de fotografiat, apoi James şi cele două surori porniseră să exploreze împrejurimile căutând subiecte potrivite.

— Domnişoara Emily n-a fost prea încântată de fotografie la început, chicoti James, dar ne-am simţit atât de bine până la urmă, că n-a mai fost supărată că am luat-o după noi prin întregul Hampshire.

Lady Thornborough scoase un sunet dezaprobator.

— Nu-mi vine să cred că părinţii ei au permis asta.

— Lady Cardington n-a fost prea încântată, recunoscu James, dar sosirea lui Lord Somerville a schimbat lucrurile întru totul, şi doamna a fost mult mai indulgentă apoi.

Geoffrey fusese în vizită la familia Cardington? Vestea o luă pe Lizzie prin surprindere. Oare plănuia totuşi să se căsătorească cu Lucinda? Lizzie nu crezuse că aşa ceva era posibil după ce îi spusese Geoffrey la bal, dar poate se înşelase. Nu era un gând plăcut.

— Eu şi Lord Cardington construim împreună locuinţe pentru săraci, spuse simplu Geoffrey. Am avut nişte planuri financiare de discutat cu el, aşa că atunci când m-a invitat în vizită am acceptat.

— Asta e declaraţia lui oficială, şi nu pot scoate nimic altceva de la el, spuse James. Din păcate, nici Lady Cardington n-a avut mai mult succes. James imită sunetul dezaprobator al mătuşii sale de mai devreme. Întreaga societate a fost dezamăgită să afle că cel mai dorit burlac din ţară nu s-a logodit încă.

— În casa mea nu ne coborâm la nivelul bârfitorilor, îi reaminti Lady Thornborough nepotului său.

— Cum adică bârfe, draga mea mătuşă? Persoana despre care vorbim este chiar aici.

— James, eşti foarte enervant, pufni Lady Thornborough, deşi nu-şi putea ascunde propria curiozitate.

— Nu mă deranjează, interveni Geoffrey. Sezonul din Londra m-a învăţat cum să trec peste un torent nesfârşit de bârfe.

— Deci nu te vei... începu timidă Lizzie. Adică... nu ai nicio înţelegere cu domnişoara Cardington?

Geoffrey zâmbi puţin.

— E un fel interesant de a pune problema. Ne înţelegem foarte bine unul pe celălalt. Pe de altă parte însă, nu ne vom căsători.

Lizzie simţi un val imens de bucurie auzindu-l şi văzându-i privirea atunci când rostise cuvintele. Geoffrey spusese limpede că ceea ce se întâmplase între ei nu se putea repeta. Şi totuşi, nu era atras de nimeni altcineva şi îşi făcuse timp să vină în vizită la Rosewood. În plus, acţiunile lui de mai devreme o convinseseră pe Lizzie că sărutul lor îl afectase profund. Toate aceste lucruri îi alimentară din nou visele naive.

Lady Thornborough i se adresă lui Geoffrey:

— E bine că ai fost în vizită la familia Cardington. Ai reuşit să-l găseşti pe James şi să-l aduci la Rosewood. Are multe lucruri de care trebuie să se ocupe aici.

— Din câte văd, te descurcai excelent şi fără mine, declară James.

Lady Thornborough nu binevoi să-i răspundă, ci i se adresă din nou lui Geoffrey:

— Ce păcat că trebuie să pleci în două zile. Speram că vei rămâne aici măcar până duminică. Domnul Hollis al nostru este un om citit, şi predicile lui sunt mereu interesante. În plus, are o voce foarte puternică, spre deosebire de fostul nostru vicar care abia se auzea din spatele bisericii. Sunt sigură că ţi-ar face plăcere să-l întâlneşti.

Lizzie îşi dădu seama că vocea puternică a lui Geoffrey era aşa datorită anilor în care predicase din amvon. I-ar fi plăcut să-l audă ţinând o slujbă. Oare despre

ce fel de lucruri predicase? Fusese oare strict, plin de reproşuri, judecând pe toată lumea? Înainte să-l întâlnească aşa ar fi presupus, fiindcă nu-l ştia decât din ceea ce îi povestise Edward. Dar acum voia sincer să creadă că Geoffrey predicase despre compasiune şi bunătate. În orice caz, fără îndoială că enoriaşii lui îl îndrăgiseră foarte mult.

— Îmi pare rău, dar va trebui să refuz, spuse Geoffrey. Poate altă dată? Nu-mi ia decât o jumătate de zi să călăresc de la proprietatea mea până aici.

— Eşti bine-venit oricând, îl asigură Lady Thornborough.

— Ce facem în seara asta? întrebă James. Ai avut timp să cânţi la pian, Ria? Poate ne încânţi cu un concert.

Lizzie încercă să-şi stăpânească o grimasă.

— Mi-e teamă că nu.

— Ce fată obraznică! râse James. Mătuşa mi-a spus că ieşi să călăreşti în fiecare zi. Mă bucur ai reuşit să scapi de teama de cai, dar n-ar trebui să exersezi şi câteva îndeletniciri mai rafinate?

— Îmi place să ies în aer liber, se apără Lizzie. Voi avea destul timp să fac altfel de lucruri după ce se răceşte afară. „Şi voi avea destul timp”, se gândi ea, „să găsesc pe cineva care să mă înveţe pe ascuns să cânt la pian”. Arcuindu-şi sprâncenele într-un gest exagerat, spuse arogant: Iar dumneata, domnule, nu se cuvine să-mi vorbeşti mie de responsabilităţi!

— Ai dreptate! râse James. Uite încă un fel în care te-ai schimbat în ultimii ani, draga mea verişoară. Te pricepi mult mai bine să câştigi o dispută.

— Mulţumesc.

Lizzie zâmbi triumfătoare şi îl privi pe Geoffrey, care părea să-şi stăpânească un zâmbet. Lady Thornborough, însă, îi privea încruntată.

— Nu ştiam că o doamnă trebuie să câştige dispute, spuse ea.

— Nu, bunico, spuse timidă Lizzie, zâmbindu-i însă lui James.

James oftă resemnat.

— Lord Somerville, vrei să ne povesteşti ce ai mai făcut în Devonshire? întrebă Lady Thornborough. Din câte am auzit, eşti apreciat fiindcă încerci să educi copiii şi să construieşti o clinică. Sunt sigură că vom fi mai câştigaţi cu toţii dacă ne vei povesti cum reuşeşti să faci atâta bine în jur.

James îşi dădu ochii peste cap.

— Da, cât de captivant. Haideţi să vorbim despre oamenii bolnavi şi săraci.

— Mi-ar plăcea să aud ce a mai făcut Geoffrey, spuse Lizzie.

— Serios? întrebă Geoffrey, care părea mulţumit.

— Ne-ai putea da idei despre cum să-i ajutăm pe oamenii săraci de pe proprietatea noastră. Poate reuşim să ajungem în câteva sate din jur cât timp eşti aici. Oricum voiam să fac cunoştinţă cu arendaşii noştri.

— De fapt, tocmai mă gândeam, spuse Geoffrey, că aş putea totuşi să rămân aici până duminică.

— Splendid! spuse mulţumită Lady Thornborough.

James nu părea la fel de entuziasmat. Spuse doar:

— Uite încă un fel în care s-a schimbat Ria noastră… acum se implică în treburi caritabile. Îşi lăsă capul pe o parte şi îşi miji ochii. S-a lăsat de pian de dragul cailor şi al faptelor caritabile. Cât de straniu.

Capitolul 33

Lizzie stătea trează în întuneric. Nu putea să doarmă. Mintea ei era plină de lucrurile care se întâmplaseră în acea zi. Sosirea lui Geoffrey îi retrezise la viaţă dorinţele pe care

credea că le înăbuşise, dar şi speranţa că, într-o zi, va găsi un mod de a-i spune adevărul lui Geoffrey şi de a-i câştiga inima pentru totdeauna.

El le povestise mai devreme despre Devonshire şi ce făcea el acolo, iar cuvintele lui o mişcaseră până în adâncul sufletului. Când vorbise despre cum îi învăţase pe copiii enoriaşilor săi să citească, pe chipul lui se citise o asemenea bucurie, că Lizzie zâmbise şi ea. Ar fi făcut şi ea acelaşi lucru, şi încă cu drag, dacă ar fi avut ocazia.

Îşi putea imagina o plimbare de dimineaţă alături de Geoffrey pe cărările abrupte din peisajele sălbatice pe care le descria. Doar ei doi, departe de cerinţele societăţii, având destul timp şi loc să-şi vorbească nestânjeniţi. Dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe, toate aceste lucruri ar fi fost posibile. „Ba nu”, se corectă Lizzie, nu s-ar fi întâlnit niciodată în alte circumstanţe. Ea fusese o vânzătoare săracă, trăind într-o cu totul altă lume faţă de a lui. Acum, lumea lor era aceeaşi, dar nu o puteau împărtăşi niciodată pe deplin.

Oare ce făcea el acum? se întrebă ea. Şi-l imagină întins în pat, cu părul ciufulit pe pernă. Era o imagine irezistibilă, care îi făcea întreg trupul să tremure.

Gândurile ei se întorceau iar şi iar la discuţia lor din acea după-amiază. Geoffrey fusese cât pe ce să o sărute din nou. Ar fi făcut-o dacă Lizzie i-ar fi permis. Dar Lizzie ştia că nu se putea ataşa de „cumnatul ei”, indiferent cât de mult îşi dorea asta. Adevărul era că trebuia să se retragă. Tentaţia era prea mare. Ştia că, dacă îl săruta din nou, pasiunea pentru acest bărbat ar fi mistuit-o.

Prinsă în mrejele gândurilor ei neliniştite, Lizzie ştia că nu va putea dormi în acea noapte. Coborî din pat şi merse la fereastră.

O deschise uşor, doar atât cât să lase aerul răcoros al nopţii să pătrundă înăuntru şi să-i răcorească trupul înfierbântat. Rămase aşa o vreme, admirând joaca razelor

lunii pe pajiştile senine de afară. Acum, în acele clipe liniştite, îşi dorea să-l fi lăsat să o sărute.

Toată seara, Lizzie fusese sigură că şi Geoffrey se gândea la ce se întâmplase între ei. Privirile lui rapide şi expresiile ce-i traversau chipul îi spuseseră tot ce trebuia să ştie, la fel de limpede ca şi când Geoffrey i-ar fi spus el însuşi ce gândea – ca şi când i-ar fi declarat că ar vrea să se întoarcă pe deal, să o ia în braţe. Doamne ajută că Lady Thornborough nu observase felul în care ea şi Geoffrey încercau să-şi ascundă sentimentele nerostite. James observase ceva, în schimb. Lizzie era sigură. Nu-i scăpa nimic – mai ales când venea vorba despre atracţia dintre bărbaţi şi femei.

Când îşi spuseseră noapte bună, Geoffrey o ţinuse de mână o clipă prea mult, o privise în ochi cu o nerăbdare întrebătoare, iar Lizzie se stăpânise din greu să nu-i spună ce gândea. Voia să-i spună cât de mult ţinea la el, cât de fericită era că venise la Rosewood şi cât de minunat se simţea în compania lui. În schimb, murmurase doar „noapte bună”, apoi se întorsese tremurând ca să nu-şi dea la iveală sentimentele.

Acum stătea singură, numărând orele până când avea să-l revadă pe Geoffrey. El spusese că se trezeşte devreme dimineaţa şi se plimbă singur. Lizzie avea de gând să se trezească şi ea în zori, pregătită să iasă la plimbare, sperând că îl va întâlni singur. Ştia că dădea târcoale pericolului, dar trebuia să fie împreună cu el.

La un moment dat, Lizzie se gândi să-şi distragă atenţia cu o lectură. Până acum nu mai simţise niciodată luxul de a avea lumânări pe care să le aprindă oricând dorea. De-a lungul vieţii ei, avusese mare grijă cu lumânările, şi nu le folosise decât atunci când era strict necesar. De regulă cumpăra lumânări ieftine, care nu ardeau prea mult şi nici nu luminau suficient de bine cât să citească la lumina lor. Lumânările de ceară, care ardeau

mult mai mult timp, erau un lux de care se bucurase de multe ori de când se întorsese în Anglia.

Lizzie se întoarse cu spatele la fereastră, aprinse o lumânare şi îşi căută cartea de poezii. Nu se vedea nicăieri. Încercă să-şi reamintească unde o lăsase şi îşi dădu seama că ultima oară o citise mai devreme, chiar înainte ca Geoffrey să o surprindă pe pajişte. Probabil că lăsase cartea lângă uşă, cu şalul şi boneta ei, când se întorseseră. Fusese atât de preocupată de Geoffrey, că nici nu se mai gândise la carte.

Îşi îmbrăcă halatul, încălţă o pereche de papuci moi, apoi merse la uşă şi răsuci uşor mânerul. Uşa se deschise fără niciun sunet. Lizzie o întredeschise suficient cât să privească afară. Nu se vedea nicio lumină pe sub vreo altă uşă. Conacul era foarte, foarte liniştit. I se părea că pendula din salon bătuse ora două. Da, era sigură. Sunetul era slab, dar limpede. Închise uşa în urma ei cu mare grijă, apoi porni înainte.

*

Geoffrey studie un şir de cărţi de pe unul dintre rafturile din bibliotecă. Era gata să scoată una ca să o răsfoiască, dar observă cartea de poezii a Riei la celălalt capăt al raftului. Cartea era citită şi ponosită, contrastând puternic cu volumele legate în piele scumpă. Tocmai o ridicase de jos când auzi uşa bibliotecii deschizându-se.

Uimit, se întoarse brusc, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru apariţia din faţa lui. Îşi ridică lumânarea ca să vadă mai bine.

— Ria? Tu eşti?

— Geoffrey, oftă Ria, rostindu-i numele cu o uşoară încântare. Mă gândeam eu că am văzut o lumină înăuntru.

Ria rămăsese la uşă, de parcă nu era sigură dacă se cuvenea să intre. Părul ei era despletit, curgându-i pe

umeri. Gulerul înalt de dantelă al cămăşii de noapte abia se vedea de sub halatul strâns pe corp. Curentul din hol îi făcea flacăra lumânării să tremure şi să-i umbrească faţa drăguţă, ceea ce îi dădea un aer misterios.

— Nu pot dormi, spuse Geoffrey, de parcă ar fi vrut să răspundă la întrebarea ei nerostită, apoi arătă spre cartea pe care o ţinea în mână. Mă gândeam să citesc ceva, poate ajută.

— Se pare că şi eu sunt în aceeaşi situaţie, spuse Ria cu un zâmbet amar.

— Şi ce te ţine trează, mă rog? întrebă Geoffrey, ştiind prea bine de ce se afla *el* aici – fiindcă nu şi-o putea scoate din minte.

— Gândurile mele erau atât de agitate după discuţia noastră din seara asta, că pur şi simplu nu am reuşit să adorm.

— Chiar aşa? spuse Geoffrey, nereuşind să-şi ascundă surpriza. Trebuie să fi fost din cauza detaliilor plictisitoare pe care vi le-am spus la cină.

— Te rog să nu-ţi ceri scuze. Mi-a făcut mare plăcere. Ria făcu un pas ezitant înainte. Vreau să ştii că sunt foarte fericită că ai venit în vizită, spuse ea cu glas tremurat.

— Mă bucur să aud asta.

— Şi nu e ciudat că ne-am întâlnit aşa, aici?

— Da.

Geoffrey îşi aşeză lumânarea şi cartea pe o măsuţă de lectură, fiindcă mâinile îi tremurau prea rău ca să le mai ţină, şi nu voia să se dea de gol. Era singur cu Ria, aici, şi nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva adormise şi avea doar un vis frumos. Respiră adânc.

— Ei bine, atunci haide să ne luăm cărţile şi să ne întoarcem în camere, spuse el.

Ria râse încet.

— Ţi-e teamă pentru reputaţia mea?

— Bineînţeles.

Geoffrey văzu cum colţurile buzelor ei se ridică într-un zâmbet.

— Poate că ar trebui să-ţi faci griji pentru propria dumitale reputaţie, mai degrabă, spuse ea pe un ton glumeţ. Nu se cuvine, domnule, să fii văzut fără haină şi eşarfă. Ce ar spune James?

Abia atunci, Geoffrey îşi dădu seama cât de neîngrijit arăta. Purta doar pantaloni şi o cămaşă largă. Nu avea nici cizme, fiindcă le lăsase în cameră ca să nu facă gălăgie când coborâse în bibliotecă. Se întinse să-şi încheie nasturii de la guler, simţindu-se stupid de stânjenit făcând asta.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru…

Cuvintele îi muriră pe buze când ochii li se întâlniră. În privirea ei se citea atâta dragoste, atâta dor, că Geoffrey ştiu fără putinţă de tăgadă că ceea ce îndrăznise să spere era adevărat.

Geoffrey făcuse mereu ceea ce se cuvenea, ceea ce era de aşteptat de la el. Mai ales când venea vorba de femei. Încercările lui de a-i face curte Lucindei demonstrau asta cu vârf şi îndesat. Dar sufletul lui tânjise dintotdeauna după o iubire profundă şi adevărată – o contopire de minţi şi inimi. Nu reuşise niciodată să dea glas speranţei sau să o numească, fiindcă nu ştiuse cum ar fi putut-o recunoaşte. Acum, privind-o pe Ria, ştia fără nicio urmă de îndoială ce era.

În doi paşi, Geoffrey traversă camera şi o luă în braţe. Ria îl privi, în ochii ei se citea şi dorinţă, dar şi teamă. Nu suporta să o vadă aşa, deci făcu singurul lucru de care se simţea în stare ca să nu o mai privească: o sărută.

Buzele ei erau la fel de moi şi de pline precum şi le amintea. Ria îl sărută şi ea cu o nerăbdare îndrăzneaţă care aproape îl făcu să se tragă înapoi. În curând însă, se lăsă în seama plăcerii şi o strânse în braţe. Degetele ei i se pierduseră prin păr. După o vreme, buzele ei le părăsiră pe ale lui şi începură să-i dezmierde obrajii, în sfârşit, fruntea

ei se lipi de umărul lui. Ria oftă adânc, fericită. Se ţinură în braţe o eternitate. *Dumnezeule, cum se putea aşa ceva?* Indiferent ce spunea legea, era atât de normal să o ţină în braţe astfel.

O idee periculoasă răsări în mintea lui Geoffrey, crescând impetuos până când nimic altceva nu mai conta.

— Ria, murmură el tandru. Draga mea Ria. Trebuie să te măriţi cu mine.

Capitolul 34

Auzind numele Riei, Lizzie îşi veni în fire şi îşi dădu într-o clipă seama unde era şi ce făcea. Se simţea groaznic de ruşinată. Nu putea rămâne aşa, pierdută în braţele lui Geoffrey, indiferent cât de mult şi-o dorea. Îşi luă mâinile de pe umerii lui, dar Geoffrey o ţinea în continuare strâns.

— Nu te mişca, iubirea mea. Aici e locul tău. Geoffrey răsuflă adânc. Pentru totdeauna.

— Geoffrey, nu putem…

Geoffrey îi întrerupse obiecţiile cu un sărut scurt şi cald.

— Putem, şi aşa vom face. Ne putem căsători în Europa. Acolo e legal.

— Dar titlul tău… responsabilităţile tale… Lizzie îşi dădu îngrozită seama încotro ducea farsa ei. Vei fi ruinat.

Geoffrey îi cuprinse chipul în palme, ochii lui negri captivându-i privirea.

— Mă iubeşti? întrebă el pe un ton înverşunat, posesiv.

Lizzie tânjea să-i confirme că îl iubea din toată inima, că se putea imagina dăruindu-i-se întru totul. Ochii o usturau, ştiind prea bine că, dintre toate minciunile pe care le ţesuse, măcar asta era adevărat. Dar cum ar fi putut să-i

spună aşa ceva?

Un gând disperat îi veni în minte: dacă se mărita cu Geoffrey şi fugeau împreună în Europa, cel puţin ar fi fost departe de Anglia şi de ameninţările lui Freddie. Era atât de tentant să se gândească la o soluţie atât de simplă. Dar nu era posibil. Nu se putea mărita cu el prefăcându-se că era Ria, şi nu doar din cauza scandalului şi a ruşinii pe care ar fi adus-o asupra lui. Şi-ar fi bătut joc de uniunea lor legală, fiindcă purta o identitate falsă. Mai rău, ar fi păcătuit întinând sfânta taină a căsătoriei, făcând jurăminte false într-o biserică… în ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le făcuse, nu voia să se facă vinovată şi de *asta.*

Dar nici nu-i putea mărturisi cine era cu adevărat. Se hotărâse că nu putea face asta. Spectrul lui Freddie şi ameninţările lui o bântuiau mereu. În ciuda atracţiei irezistibile dintre ei, Lizzie reuşi să se desprindă din braţele lui. Se trase înapoi câţiva paşi şi spuse încet:

— Iubirea nu poate fi factorul de decizie în cazul ăsta. Râse amar, sughiţând. Probabil te surprinde să mă auzi spunând asta.

— Nu vreau să discutăm din nou despre iubire şi datorie, insistă Geoffrey. Vreau să vorbim doar despre noi. Despre datoria pe care o purtăm în inimi.

Cât de trist, se gândi Lizzie, că poziţiile lor în discuţie se schimbaseră. Renunţa la toate lucrurile la care ţinuse vreodată de dragul familiei ei – pentru a-l proteja pe Tom şi pentru a apăra familia Thornborough de scandal şi ruşine.

Era prea periculos să fie aici cu el, în lumina lumânărilor, vorbind despre iubire şi despre viitorul lor împreună de parcă aşa ceva ar fi fost posibil. Dacă ar fi fost într-adevăr Ria, poate ar fi făcut-o. Ştia că legea care le interzicea cumnaţilor să se căsătorească nu era logică. Dar nu era Ria. Nu putea decât să-şi petreacă restul vieţi prefăcându-se că era Ria şi să accepte că nu îl va putea avea niciodată pe acest bărbat.

Un alt gând, şi mai îngrozitor, îşi făcu loc în mintea lui Lizzie. Era amintirea amară a ceea ce se întâmplase data trecută când un bărbat îi promisese că o va duce în Europa şi se va căsători cu ea.

— Poate că te vei răzgândi mâine-dimineaţă, spuse ea, şi vorbea serios.

Ştia că Geoffrey îi vorbise sincer acum, în lumina lunii, ţinând-o în braţe. Era mult prea uşor ca iubirea dintre ei să-i pară lucrul cel mai important din lume. Dar nu se îndoia că, în lumina rece a zilei, Geoffrey avea să vadă lucrurile întru totul altfel.

— Trebuie să plec, spuse ea. Se poate să ne găsească cineva aici. Ar fi de neiertat.

Apoi se întoarse spre uşă.

— Aşteaptă! spuse Geoffrey. Nu poţi pleca acum. Mai avem încă atâtea lucruri să ne spunem, sunt sigur. Ria?

— Am spus deja prea multe.

Spunând asta, Lizzie fugi din cameră.

*

Geoffrey se plimbă prin bibliotecă ore în şir, gândindu-se la ce se întâmplase între el şi Ria. Ştia ce trebuie să facă. Voia să o ducă în Europa şi să se căsătorească acolo. Nu putea evita un scandal în Anglia, dar persoane cu o reputaţie ireproşabilă se străduiau de ani întregi să schimbe legea care îl despărţea de Ria acum.

Geoffrey se hotărî că, odată ce el şi Ria se căsătoreau, şi el va sprijini acea iniţiativă cu toată influenţa şi toate resursele de care era în stare. Dacă nu reuşea, el şi Ria ar fi fost nevoiţi să rămână în Europa pentru totdeauna, dar cel puţin ar fi fost împreună.

Trebuia să insiste până când era şi Ria de acord. Ştia fără nicio urmă de îndoială că asta îşi dorea. Spera doar că încă mai rămăsese destul din Ria cea tânără şi impulsivă în

femeia matură care devenise, ca să facă un asemenea pas.

Şi Ria voia asta – era limpede, în ciuda obiecţiilor ei. De fiecare dată când erau împreună, ştia că şi ea simţea legătura de netăgăduit dintre ei. Şi cum ar fi putut să-l sărute aşa dacă nu-l iubea?!

Lumânarea lui se stinsese cu multă vreme în urmă, iar acum camera începea să se întunece şi mai mult. Merse la una din ferestrele mari şi trase perdeaua. Luna apusese şi întunericul nopţii se adâncise, aşa cum se întâmpla înainte de venirea zorilor. Odată cu răsăritul se trezeau şi cei de la conac. Servitorii urmau să înceapă în curând să facă focul în camere. Cu fiecare clipă care trecea, Geoffrey risca să se întâlnească pe holuri cu unul dintre ei, care s-ar fi întrebat apoi ce căuta Geoffrey treaz la o asemenea oră, plimbându-se prin casă într-o ţinută atât de sumară. Luă deci cartea şi sfeşnicul de pe masa de unde le lăsase cu multe ore în urmă şi părăsi biblioteca.

Nu se întâlni cu nimeni în hol. Oftând uşurat, urcă în camera lui şi închise uşa. Abia se întinsese pe saltea, că un servitor veni să facă focul. Imediat ce rămase din nou singur, Geoffrey coborî din pat. Ca să-şi facă de lucru până venea valetul să-l pregătească pentru micul dejun, se aşeză lângă foc şi deschise cartea pe care o adusese din bibliotecă. De ce era Ria atât de atrasă de aceste poeme?

Când începu să dea paginile, ceva căzu pe podea. Geoffrey îşi coborî privirea şi văzu o scrisoare, un pătrat alb care contrasta puternic cu covorul întunecat. Se întinse şi ridică hârtia. Deşi nu ştia prea multe despre scrisul de mână, adresa părea să fi fost notată de un bărbat. Geoffrey se zgâi la numele de pe plic, nevenindu-i să creadă. Scrisoarea îi era adresată lui Lizzie Poole.

Neliniştit, Geoffrey îşi aminti că un bătrân îi spusese Riei pe acelaşi nume în Hyde Park. Lăsă cartea deoparte şi desfăcu scrisoarea. Scrisul era lipsit de eleganţă. Cel care aşternuse cuvintele pe hârtie nu obişnuia să-şi facă prea

mult de lucru cu tocul şi călimara – scrisoarea era acoperită de pete de cerneală peste tot. Dar cuvintele i se întipăriră în minte cu o claritate sfâşietoare: „Draga mea Lizzie… nici nu ştii cât am suferit… am sentimentul că poveştile Riei te-au cucerit… mă voi întoarce… Te iubesc, Tom”.

Geoffrey strânse scrisoarea atât de tare în pumn, că o mototoli. Poate ar fi încercat să se convingă că exista un alt motiv pentru care scrisoarea îi era adresată lui Lizzie Poole, dar în cuprins apărea: „Am sentimentul că poveştile Riei te-au cucerit”.

Din câte se părea, această femeie o descususe pe Ria, aflase toate detaliile vieţii ei şi le memorase ca să se poată da drept cumnata lui. Era o poveste prea stranie ca să fie adevărată, dar cumva Lizzie Poole reuşise să facă asta. Unde era Ria? Şi ce se întâmplase cu Edward? În legătură cu ce mai minţise Lizzie Poole?

Geoffrey se stăpâni din greu să nu arunce scrisoarea în flăcări. Ce bine ar fi fost să fie atât de uşor. Dacă, odată cu scrisoarea, ar fi ars şi adevărul, Geoffrey ar fi făcut-o într-o clipă. Ar fi făcut orice pentru ea. Asta era marea lui slăbiciune. Această femeie îl prinsese în mreje ca pe un netot. Din clipa în care o văzuse, fusese captivat de ea. Il atrăsese cu frumuseţea ei, cu căldura ei, cu independenţa ei înflăcărată. În mod ironic, păruse atât de autentică faţă de alte femei pe care le cunoscuse. Şi, ori de câte ori erau aproape, ori de câte ori o ţinea în braţe…

Geoffrey se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, cu mintea asaltată de întrebări. De ce venise aici această femeie? Ce căuta? Averea era un motiv evident pentru un asemenea plan. Până una-alta, îşi asumase poziţia Riei în societate, acceptase moştenirea Riei. Ar fi putut chiar să ceară o rentă de văduvă, până la urmă. Şi totuşi, noaptea trecută îi refuzase cererea în căsătorie, care ar fi făcut-o foarte bogată. Bineînţeles, „căsătoria” lor ar fi fost o farsă, din moment ce nu ea era Ria. Cu siguranţă îşi dăduse

seama de asta.

Oare voia să ruineze familia Somerville? Dacă da, din ce motiv? Dacă ar fi fugit cu el, ar fi provocat un scandal imens pentru ambele lor familii, mai grav chiar decât acela iscat când Ria şi Edward fugiseră împreună. Şi totuşi, încă o dată, îl refuzase. Oare avea vreun motiv să rămână în Anglia?

Şi cine era acest Tom? Iubitul ei? Soţul ei? Cu câţi bărbaţi mai fusese până atunci? Cine era această femeie faţă de care îşi deschisese inima şi sufletul?

Cuvintele lui Hightower îi reveniră în minte cu o urâţenie viscerală care îi făcu sângele să îngheţe în vine. „O doamnă blondă, cu o privire atât de captivantă că era în stare să te atragă de la cincizeci de paşi… Iar când o doamnă e disponibilă…”

Geoffrey trânti scrisoarea pe masă şi făcu un pas înapoi, privind-o cu dezgust. Nu puteau exista *trei* femei pe lume care să arate exact ca Ria. Oare femeia de care se îndrăgostise fusese amanta lui Hightower? Gândul îl dezgustă atât de mult că, pentru o clipă, se temu că o să verse.

Se simţea tentat să fugă la ea, să trântească uşa de perete şi să-i ceară explicaţii, dar se stăpâni, spunându-şi că nu avea rost să provoace un scandal în casă înainte să afle adevărul de la ea. Fără îndoială că aveau să se reîntâlnească la micul dejun. Avea timp pentru o plimbare vioaie înainte, şi avea mare nevoie de asta. Trebuia să-şi limpezească gândurile şi să-şi recapete stăpânirea de sine înainte să se confrunte cu ea. Gelozia, furia şi autoreproşurile încercau să-i pună stăpânire pe minte şi pe inimă, ameninţând să-l înnebunească.

Iar în mijlocul uraganului era Ria. Nu. Nu Ria. Lizzie.

Capitolul 35

Când Lizzie coborî la micul dejun, Geoffrey o salută cu o politeţe îngheţată care o puse imediat în gardă. Oare ardoarea din noaptea trecută se stinsese atât de repede, aşa cum se temuse? Îi întoarse salutul cu la fel de puţin entuziasm, sperând că atitudinea lui distantă era determinată de prezenţa servitorilor. Lizzie era mult prea neliniştită ca să-l privească direct, temându-se că avea să vadă ceea ce simţea deja – că Geoffrey îşi regreta deja cuvintele. Cu coada ochiului îi văzu chipul înroşit deasupra mustăţilor. Era limpede că Geoffrey era agitat.

Erau singuri la masă.

— Cât de straniu că bunica nu a coborât la masă, spuse Lizzie, încercând să nu-şi dea neliniştea pe faţă.

Prezenţa lui Lady Thornborough ar fi putut diminua puţin tensiunea stranie dintre ei.

— A trimis vorbă că îşi va petrece dimineaţa în cameră.

Vocea lui Geoffrey era ciudat de potolită, la fel ca şi gesturile lui.

— O, Doamne, spuse Lizzie. Sper că nu s-a îmbolnăvit.

Nu credea că Lady Thornborough se îmbolnăvea vreodată, dar, în neliniştea ei, spuse primul lucru care îi venise în minte.

— E o răceală timpurie, presupun. James mi-a spus odată că obişnuieşte să răcească la începutul toamnei. Geoffrey îşi lăsă furculiţa deoparte şi o privi în ochi pentru prima oară de când se aşezase. Poate că îţi aminteşti şi tu asta, având în vedere memoria ta *excelentă.*

Lizzie îi întâlni, surprinsă, privirea. Se aşteptase să vadă tandreţe, regret sau vină, dar chipul lui nu oglindea

nimic din toate astea. Nu vedea decât furie. Îşi drese glasul, simţindu-şi gâtul uscat dintr-odată.

— Bineînţeles, reuşi ea să spună. Răcelile timpurii ale bunicii. Am uitat.

Geoffrey îşi miji ochii, iar Lizzie deveni şi mai confuză. Cuvintele ei aparent nevinovate păreau să-i fi aţâţat şi mai mult mânia.

Valetul aşează farfuria lui Lizzie şi îi umplu ceaşca de ceai. Ea luă o înghiţitură, dorindu-şi pentru a mia oară ca Ria să fi preferat să bea cafea dimineaţa. Avea nevoie de un plus de energie pentru a înfrunta situaţia.

Micul dejun deveni un adevărat chin, căci încerca să discute politicos în timp ce servitorii veneau şi plecau, deşi vedea cum Geoffrey fierbea de furie sub aparenţa rigidă.

Când terminară în sfârşit de mâncat, Geoffrey spuse:

— Eşti bună să facem o plimbare împreună?

— Da, spuse ea cu un entuziasm pe care nu îl simţea, mi-ar face mare plăcere.

Ştia că trebuiau să discute sincer despre ce se întâmplase între ei. Dar erau încă multe lucruri pe care *nu* i le putea spune lui Geoffrey, oricât de mult şi-ar fi dorit. Era strivită de povara minciunilor la care nu putea renunţa.

Ceaţa dimineţii era deasă. Porniră alături pe o cărare îngustă care se îndepărta de conac. Păşunile care se întindeau dincolo de gardul viu care mărginea poteca nu se vedeau, iar Lizzie avu impresia că ea şi Geoffrey erau ca într-un cocon protector.

Se îndepărtaseră suficient de mult de privirile şi urechile iscoditoare ale celorlalţi, dar Geoffrey nu vorbea încă. Mergea lângă ea cu buzele strânse ferm. Se întâmplase, deci. Acum că soarele răsărise, Geoffrey se răzgândise, exact cum se aşteptase Lizzie. Era dureros, deşi aşa era cel mai bine. Lizzie îşi dorea prosteşte ca Geoffrey să o vrea încă de soţie, chiar dacă ştia că aşa ceva era imposibil. Poate că Geoffrey nu o iubea, totuşi. Poate că

totul fusese doar un capriciu de moment. Un capriciu pe care îl renegase în sfârşit.

Continuară să înainteze în tăcere pentru o vreme. De ce nu spunea nimic? În sfârşit, Lizzie încercă să deschidă discuţia:

— Cred că trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat. Eşti furios, şi ai dreptul să fii. Probabil crezi că l-am trădat pe Edward.

Geoffrey râse, dar era un sunet răguşit, fără pic de veselie.

— Ai trădat multă lume, nu doar pe Edward.

Se întoarse spre ea şi o prinse de braţe. Chipul lui era la câţiva centimetri de al ei, aşa cum fusese şi mai devreme. Dar îmbrăţişarea lui nu era tandră, afectuoasă. În sfârşit îşi arăta pe faţă sentimentele înăbuşite pe care Lizzie i le simţise la micul dejun: furie şi dezgust.

— Ce plănuieşti?

Lizzie îl privi fără să înţeleagă.

— Ce plănuiesc? repetă ea, cu glas răguşit.

Cuvintele ei îl înfuriară şi mai mult.

— Fii sinceră, măcar de data asta. Ce vrei? Bani?

— Nu! strigă ea, fără să se prefacă nicio clipă.

De ce credea Geoffrey asta acum? La ce concluzii îngrozitoare ajunsese? Geoffrey nu-i dădu drumul.

— Atunci vrei să mă ruinezi. Să-mi târăşti familia în mocirlă.

— Nu, spuse din nou Lizzie, clătinând din cap şi străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat ieri-noapte. Este – şi va rămâne – doar între noi. Nu te învinuiesc dacă mă urăşti, dar poţi pleca acum şi nimeni nu va afla niciodată.

— Asta vrei, într-adevăr? Vrei să plec?

Strânsoarea lui se înteţi şi o trase mai aproape. Privirea lui o captivase pe a ei, întunecată şi imposibil de desluşit. Pentru o clipă, Lizzie, crezu că o va lua în braţe.

Dar Geoffrey o eliberă şi se trase înapoi. Lizzie simţi furnicături în braţe. Inima ei era dintr-odată goală. Geoffrey scoase o scrisoare împăturită din buzunarul de la haină şi i-o întinse.

— Poate vrei să-mi spui atunci pe cine să părăsesc…

Lizzie luă scrisoarea. Era de la Tom. Era limpede că Geoffrey o citise. Făcu un pas înapoi. Lumea părea să se fi răsucit dintr-odată cu susul în jos. Simţea că nu mai putea sta în picioare. Găsi un perete jos de piatră de care se sprijini recunoscătoare.

Ascunse scrisoarea în buzunarul rochiei. Nu avea rost să-l întrebe unde o găsise sau să-i reproşeze că o citise. Nimic nu mai putea schimba faptul că venise clipa să fie sinceră întru totul. Respiră lung, încet, îl privi fix şi spuse:

— Numele meu este Elizabeth Rose Poole.

De fapt, era o uşurare să rostească vorbele cu glas tare. Gustul propriului nume era o plăcere simplă, pe care nu o mai simţise de multă vreme. Geoffrey rămase nemişcat. Deşi o privea în continuare, Lizzie văzu uşurată că postura lui nu mai era la fel de agresivă ca înainte. Primi informaţia cu stoicism, asemenea cuiva care se aşteptase să audă o veste proastă, dar încă nu era pregătit pentru ea.

— Nu eşti Ria, spuse el, pe un ton care insinua că încă nu-i venea să creadă. Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să prosteşti pe toată lumea? Cum Dumnezeu credeai că o să scapi nepedepsită? Cum…?

— Îţi voi explica totul, îl întrerupse ea, dacă-mi dai voie să vorbesc.

Geoffrey închise gura, strângând buzele. Cu un efort suprem, din câte se părea, încuviinţă scurt şi spuse:

— În regulă. Ascult.

— Mama mea, Emma, a crescut la câţiva kilometri de aici, în Sennoke. Tatăl meu – adică, tatăl meu în acte – era Sam Poole. Înainte să se căsătorească, a lucrat cinci ani ca valet pentru Sir Herbert Thornborough.

Chipul lui Geoffrey se lumină pentru o clipă, ca şi când şi-ar fi dat seama de ceva. Nu dezvălui însă nimic.

— Crezi că asta îţi dă dreptul la vreo legătură cu familia Thornborough? De-asta ai crezut că e de dreptul tău să te dai drept altcineva?

Oare avea de gând să nege un lucru atât de evident, încât Lizzie era sigură că îl remarcase până şi el într-o clipă? îşi ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare.

— Da. Cred că am o legătură *directă* cu familia.

— Asta e o acuzaţie serioasă. Insinuezi că…

Lizzie râse slab.

— Sunt perfect conştientă de lucrurile pe care le insinuez.

— Ria ştie că eşti aici, dându-te drept ea? Unde e?

— Ria a murit, spuse Lizzie.

Răspunsul ei necruţător îl lăsă pe Geoffrey fără cuvinte câteva clipe, dar apoi îşi reveni şi spuse pe un ton acuzator:

— Cum a murit, mai exact?

Era prea mult. Lizzie nu avea de gând să se lase acuzată că îşi ucisese cea mai dragă prietenă… sora ei. Tremurând, se îndreptă de spate.

— Nu a murit de mâna mea, dacă asta insinuezi. Am făcut tot posibilul să-i apăr viaţa.

— Chiar aşa? întrebă el. De ce te-aş crede?

— Pentru că e adevărat!

— Deci ai terminat cu minciunile? Atunci spune-mi un lucru. Ce s-a întâmplat cu Edward? E mort sau nu?

În ciuda tonului necruţător, Lizzie văzu o scânteie de deznădejde în privirea lui Geoffrey, de parcă ar fi sperat totuşi, în ciuda tuturor dovezilor, că fratele lui mai trăia. Îşi reproşă că nu îi spusese de la început că nu era aşa.

— Tot ce ţi-am spus despre Edward e adevărat, spuse ea pe un ton calm. Îmi doresc din toată inima să nu fi fost aşa. Edward a fost un om bun.

Încercase să-l liniştească, dar cuvintele ei îi treziră din nou furia.

— Cum îndrăzneşti să judeci bunătatea altcuiva?

— Te rog, Geoffrey. Lizzie se întinse ca să îl ia de braţe. Ascultă-mă înainte să mă judeci. După ce afli totul, poţi face ceea ce crezi de cuviinţă. În ciuda aparenţelor, nu doresc decât binele pentru familiile noastre.

Braţele lui erau rigide sub atingerea ei. Ar fi putut la fel de bine să se ţină de gardul de oţel de la Palatul de Cristal.

— Familiile noastre? repetă el cu răceală.

— Uită-te la mine, Geoffrey. Uită-te la ochii mei, la faţa mea. Cum altfel aş putea semăna atât de mult cu Ria? Cum ar putea rudele ei cele mai apropiate să mă confunde cu ea? Sunt şi eu o Thornborough. Nu poţi nega asta.

Geoffrey încercă să-şi întoarcă privirea, dar Lizzie îl obligă să o privească, dorindu-şi să-l audă recunoscând asta, cel puţin, în sfârşit, Geoffrey se relaxă puţin.

— Te voi asculta, spuse el, forţându-se să-şi păstreze calmul. Dar nu-ţi promit că nu voi face nimic cu informaţiile pe care le voi afla.

Lizzie încuviinţă şi îi dădu drumul. Geoffrey se sprijini de peretele jos, privind-o cu precauţie.

— Acum şase ani, spuse ea, eu şi fratele meu Tom am plecat din Londra înspre Australia.

— Fratele tău!

Lizzie îl privi surprinsă.

— Da. Tom e fratele meu.

Geoffrey clătină din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

— Scrisoarea era de la fratele tău.

— De la cine credeai că…?

Lizzie se opri în mijlocul întrebării. Citise scrisoarea lui Tom de o mie de ori, ştia fiecare cuvânt pe de rost. Cuvintele iubitoare ale lui Tom l-ar fi putut face foarte uşor

pe Geoffrey să tragă o cu totul altă concluzie despre bărbatul care le scrisese. Se părea că Geoffrey era gata să-i atribuie rolul femeii uşuratice. Şi cine l-ar fi putut învinui?

Lizzie făcu un efort să nu se mai gândească la asta.

— Eu şi Tom l-am cunoscut pe Edward imediat după ce am debarcat în Sidney. A fost surprins de cât de mult semănăm cu Ria. Fusese trimis să angajeze muncitori pentru fermă şi ne-a oferit imediat de lucru. Din clipa în care eu şi Ria ne-am cunoscut... Lizzie se opri, gâtuită de emoţie. Făcu o pauză ca să-şi revină. Din clipa în care ne-am cunoscut, am devenit bune prietene. În timp, am început să ne dăm seama că era posibil să fim şi surori. Întâlnirea noastră părea cumva hotărâtă de soartă. Oftă. Toate celelalte lucruri pe care ţi le-am spus despre viaţa noastră acolo sunt adevărate, inclusiv...

Lizzie se opri din nou.

— Jaful şi crima, completă Geoffrey. S-au întâmplat aşa cum mi-ai povestit?

— Da.

El făcu o grimasă de durere şi îşi feri privirea.

— Şi Ria? întrebă el. Cu ea ce s-a întâmplat?

— La câteva săptămâni după moartea lui Edward, Ria a aflat că era însărcinată.

Geoffrey scoase un geamăt slab, de parcă ar fi ghicit deja încotro se îndrepta povestea lui Lizzie.

— Eram îngrijoraţi, fiindcă Ria pierduse deja două sarcini. Doctorul i-a spus să rămână în pat. Asta a supărat-o foarte mult, fiindcă de obicei era atât de vioaie. Ca să o înveselesc, am făcut-o să-mi povestească despre viaţa ei din Anglia. Povesteam ore în şir. Îi făcea plăcere să retrăiască atâtea amintiri frumoase.

— Deci aşa ai reuşit să-ţi intri atât de uşor în rol.

— Mi-a descris totul atât de bine că, într-un fel, m-am simţit într-adevăr ca şi când m-aş fi întors acasă.

Lizzie se aşteptase pe undeva ca Geoffrey să

izbucnească din nou auzind asta. El însă nu spuse nimic.

— După cum ai ghicit, fără îndoială, Riei i-a fost foarte greu să rămână la pat. Era încă şocată după moartea lui Edward şi îi era foarte dor de familia ei din Anglia. M-a făcut să promit că, dacă păţeşte ceva, mă voi întoarce şi voi încerca să repar lucrurile în locul ei. I-am promis că şi ea, şi copilul se vor întoarce acasă. Dar nu asta le era soarta. Vocea lui Lizzie începu să tremure. Copilul s-a născut mort.

Geoffrey îşi acoperi faţa cu mâna.

— Dumnezeule mare.

— Asta a fost ultima picătură pentru biata Ria. Trecuse peste toate greutăţile până atunci, dar nu a putut suporta să-şi piardă şi copilul. A început să se stingă puţin câte puţin, zi după zi, deşi am făcut tot posibilul să o fac să se simtă mai bine. Doctorul a spus că a murit din cauza complicaţiilor de la naştere, dar eu ştiu că s-a stins de inimă rea.

Timp de câteva clipe se lăsă tăcerea. Doar păsările dimineţii ciripeau în aerul rece. Lizzie era recunoscătoare pentru liniştea dintre minciunile scoase la iveală şi consecinţele care aveau să le urmeze inevitabil.

— De ce nu ne-ai spus aceste lucruri de la început? întrebă Geoffrey. Ce sperai să obţii cu şarada asta?

— Îmi ţineam cuvântul dat Riei.

— Cum? se răsti Geoffrey. Doar nu vrei să spui că Ria *voia* să faci aşa ceva.

— Ba da! se apără Lizzie, vorbind repede, înainte ca Geoffrey să o întrerupă. În acelaşi timp, Tom a suferit acel naufragiu despre care mi-a scris. Credeam că a murit. Am încercat să nu-i spun asta Riei, fiindcă situaţia ei era deja precară, dar a aflat oricum. Nu mă pricep să păstrez secrete, încheie ea, încercând degeaba să înveselească atmosfera.

Geoffrey nu-i răspunse la glumă, ci doar întrebă:

— Ce legătură are asta cu faptul că te-ai dat drept

Ria?

— Eu şi Ria rămăseserăm singure. Îi pierduserăm pe cei doi bărbaţi care însemnau totul pentru noi. Ria a insistat – m-a făcut să promit – că îmi voi asuma identitatea ei. „îţi dăruiesc familia mea”, mi-a spus ea. „Familia *noastră*

— E o nebunie! explodă Geoffrey.

Lizzie se crispă, dar nu spuse nimic. Ştia că nu rostise decât adevărul.

— Se pare că Ria a rămas la fel de nesăbuită cum o ştiam. Ba chiar mai rău. Cum de ai acceptat să faci aşa ceva?

— Dacă ai fi fost la capătul lumii, fără niciun ban, cu inima frântă, poate ai fi ştiut şi tu cum e, spuse Lizzie fără răutate. Să nu crezi că nu m-am simţit niciodată vinovată din pricina asta. Dar făcusem o promisiune. În plus, era foarte important să ajung la Rosewood.

Geoffrey o privi confuz.

— Aici? De ce?

— Ria mi-a povestit despre nişte scrisori ascunse aici care puteau dovedi că sunt fiica naturală a lui Herbert Thornborough. Am vrut să obţin o dovadă.

— Şi ai dovada acum?

— Nu. Adică am găsit două scrisori, dar nu conţin informaţii…concrete.

Geoffrey scoase un sunet slab, de parcă Lizzie tocmai îi confirmase bănuielile sceptice.

— Nu mai poţi continua şarada asta. Trebuie să îi spui lui Lady Thornborough cine eşti de fapt.

— Da, încuviinţă Lizzie, trebuie.

Ar fi fost o uşurare să-i spună totul lui Lady Thornborough. Toate eforturile ei de a „se transforma” în Ria nu făcuseră decât să-i erodeze propria personalitate şi să rănească persoanele la care ţinea cel mai mult. Era pregătită să îşi repare greşeala cât de bine putea şi să revină la viaţa ei dinainte, aşa nefericită cum era.

Singura problemă care o îngrijora în continuare era Tom. Trebuia să-l convingă să plece din Australia în America, sau oriunde altundeva era suficient de departe de Freddie. Tom era nevoit să renunţe încă o dată la viaţa lui de dragul ei. Dar urma s-o facă? Lizzie spera cu disperare că nu se va întoarce în Anglia ca să se lupte din nou cu Freddie.

Nu mai avea ce face. Trebuia să se pregătească pentru încercările care o aşteptau. Se întoarse spre potecă.

— De fapt, ar trebui să ne întoarcem acum.

Geoffrey ridică o mână.

— Înainte să mergem, vreau să te întreb încă ceva.

Lizzie se opri să-l privească.

— Da?

Geoffrey deschise gura, apoi o închise din nou. Lizzie îi văzu încă o dată roşeaţa din obraji, privirea încruntată. Trecu încă o clipă. În sfârşit, Geoffrey spuse:

— Încă nu mi-ai spus ce-ai făcut înainte ca tu şi Tom să plecaţi spre Australia.

Lizzie simţi un fior îngheţat, de parcă ceaţa dimineţii i se strecurase sub piele.

— Ceea ce am făcut înainte să plecăm din Londra nu are nicio legătură cu povestea mea, declară ea.

— Eu cred că da.

Geoffrey se încordă, încleştându-şi pumnii. Lizzie îl mai văzuse aşa şi cu altă ocazie, când încercase să-şi stăpânească emoţiile.

— Înainte să pleci în Australia, l-ai cunoscut pe Freddie Hightower?

Geoffrey accentuă cu răutate cuvântul. Lizzie îi aruncă o privire sfidătoare. Ar fi trebuit să se aştepte ca Geoffrey să afle de Freddie. Oricum, ar fi aflat de el în curând. Cu toate astea, nu reuşi să răspundă.

Dar nici nu era nevoie. Geoffrey ştia. Chipul lui oglindea groaza şi dezgustul.

— M-am oferit să mă căsătoresc cu tine, spuse el pe un ton acuzator. Eram dispus să-mi ruinez reputaţia pentru o...

— Nu folosi acel cuvânt! îl întrerupse furioasă Lizzie. Să nu te aud rostindu-l. Aminteşte-ţi că te-am refuzat. Nu am intenţionat nicio clipă să mă mărit cu tine.

— Nu ai intenţionat...? Geoffrey îi aruncă o privire plină de ură. Adică voiai doar să te joci cu mine?

— Nu eu te-am chemat la Rosewood, strigă ea. Ai venit aici de bunăvoie. Şi cu siguranţă nu am intenţionat să te găsesc în bibliotecă ieri-noapte... şi, dacă ţin bine minte, erai dispus să uiţi cu totul de onoare şi integritate atunci. Te-am respins fiindcă *te iubesc.* Poţi să mă condamni pentru multe lucruri, dar dă-mi voie să-ţi aduc aminte de ceva, domnule reverend Somerville. Cel fără de păcat se cuvine să arunce primul piatră.

Felul în care Geoffrey se trase înapoi auzind-o îi dădu putere. Acum vorbeau cu inima pe faţă. Niciunul, nici celălalt nu mai simţeau nevoia să se prefacă. Lizzie era o femeie decăzută, o mincinoasă. Geoffrey era un bărbat care se lăsase ademenit să renunţe la idealurile lui înalte.

Lizzie se pregăti pentru un nou atac, dar Geoffrey părea să nu mai aibă tăria de a se certa mai departe. Se întoarse cu spatele la ea. Soarele începea să topească ceaţa, iar Geoffrey se rezemă de peretele jos de piatră, privind pajiştile nesfârşite.

Lizzie se temuse de la început de asta. Deşi îşi făcuse atâtea vise şi speranţe, ea şi Geoffrey nu puteau avea niciodată o relaţie bazată pe iubire şi respect. Noaptea trecută, Lizzie se aruncase în braţele lui ştiind prea bine, în adâncul inimii, că era ultima oară când făcea asta. Încet, în tăcere, lacrimile începură să-i brăzdeze chipul.

*

Lizzie nu-şi dădea seama cum ajunseseră ea şi Geoffrey înapoi la conac. La un moment dat, se întorseseră de parcă s-ar fi înţeles şi începuseră să meargă, păstrând o distanţă sigură între ei, pe cărarea îngustă pe care veniseră.

Ajunseseră la aleea largă, acoperită cu pietriş, la timp să vadă trăsura lui Lady Thornborough dispărând pe drumul care ducea spre oraş. Lizzie se apropie de domnul Jarvis, care încă mai stătea lângă uşa de la intrare.

— Lady Thornborough a plecat?

— Da, doamnă.

— Ştii încotro?

— A plecat la gară, doamnă.

— La gară? Dar nu ia trenul niciodată.

— E ceva neobişnuit, încuviinţă Jarvis, dar era în mare grabă. Lizzie şi Geoffrey îl găsiră pe James coborând scara masivă din holul de la intrare.

— Salut, spuse el vesel. Aţi ieşit deja la plimbare? Păreţi foarte obosiţi.

— Ştii de ce a plecat bunica spre Londra? întrebă Lizzie. Geoffrey ridică din umeri.

— Habar n-am, spuse el, arătând spre o scrisoare de pe o măsuţă. Mătuşa ţi-a lăsat un bileţel.

Simţind un fior, Lizzie luă scrisoarea şi o deschise.

Draga mea,

Merg la Londra pentru a rezolva nişte treburi urgente. A apărut o problemă care necesită prezenţa mea. Revin în câteva zile. Nu pleca departe de casă cât lipsesc. Vorbim după ce mă întorc.

Bileţelul se încheia cu un salut vag şi nu era semnat. Lizzie se întreba dacă asta avea vreo însemnătate, când James spuse:

— Ei bine? Ce ţi-a scris?

Lizzie îşi ridică privirea.

— A plecat la Londra, spuse ea.

James bătu din palme, zâmbind.

— Ei bine, atunci o să ne distrăm pe cinste până se întoarce. Tu, Ria, vei fi gazda. Te simţi în stare, draga mea verişoară?

— Nu putem sta aici, spuse scurt Geoffrey. Nu se cuvine. Nu e nimeni care să ne supravegheze.

Geoffrey avea un bun motiv să vrea un supraveghetor, se gândi Lizzie cu amărăciune, deşi nu era nevoie. Era sigură că nu avea să se întâmple nimic ruşinos în acea seară.

— Nu avem nevoie de un supraveghetor, declară James. Suntem rude, nu-i aşa?

Geoffrey făcu o grimasă fără să vrea auzindu-l. Probabil că încă se mai îndoia că Lizzie era o Thornborough, dar ştia oricum că nu era cumnata lui. Se temu chiar că Geoffrey intenţiona să-i spună adevărul lui James, cum că nu erau de fapt „rude”. Spre marea ei uşurare însă, Geoffrey alese să nu facă asta.

— Ca veri, răspunse Geoffrey, vă puteţi căsători.

James pufni.

— Prostii. Ria îmi e ca o soră. Iar tu eşti cumnatul ei, aşa că nu e nevoie să…

James se opri în mijlocul propoziţiei. Privi de la unul la celălalt cu o expresie stranie. „Probabil că suntem o pereche stranie”, se gândi Lizzie. Faţa ei era umflată de lacrimi, iar Geoffrey avea o expresie sobră, solemnă. James ar fi putut deduce orice din felul jalnic în care arătau. Începu să se îmbujoreze, aşteptându-se la una dintre remarcile cu totul necuviincioase ale lui James. Acesta însă spuse pur şi simplu:

— Văd că te-ai hotărât deja, Geoffrey. Dar, din moment ce asta este casa mea, pe mine nu mă deranjează

să rămân. Martha a plecat în oraş cu Lady Thornborough, dar Ria va fi însoţită de o doamnă de companie zi şi noapte dacă de asta e nevoie ca să prevenim bârfele răutăcioase.

Din câte se părea, Geoffrey nu intenţiona să protesteze.

— Poţi face cum doreşti, desigur, spuse el sec.

— Nu-l poţi convinge să stea, Ria? întrebă James.

Lizzie nu se simţea în stare să vorbească. Se întoarse ca să-şi ascundă lacrimile din ochi şi să evite curiozitatea lui James.

— James, spuse Geoffrey, trimite-mi, te rog, valetul sus, ca să-mi facă bagajele.

— Cum doreşti, oftă resemnat James, apoi chemă un servitor şi îi dădu ordinele necesare pentru a pregăti plecarea lui Geoffrey.

În timp ce el era ocupat cu asta, Geoffrey îi spuse încet lui Lizzie:

— Sper că vei vorbi cu Lady Thornborough imediat ce se întoarce şi mă vei informa şi pe mine, da?

— Bineînţeles, încuviinţă Lizzie.

— Nu e nevoie, sper, să-ţi reamintesc că ori spui tu adevărul, şi asta imediat, ori îl voi dezvălui eu… şi mă voi asigura că şi autorităţile sunt implicate.

Cât de mult se îndepărtaseră faţă de noaptea din urmă, se gândi Lizzie. Cât de trist era că Geoffrey reacţionase exact aşa cum se temuse când îi spusese în sfârşit adevărul. Dar nu avea de gând să se lase intimidată nici de ameninţări, nici de reproşuri.

— Nu-ţi face griji, domnule, spuse ea. Intenţionez să-mi respect întru totul cuvântul dat.

Ştia că Geoffrey îi simţise ostilitatea din voce. Părea chiar gata să-i răspundă cu aceeaşi monedă, dar se stăpâni şi se întoarse spre scări.

— O clipă, te rog, strigă Lizzie după el.

Geoffrey se opri. Lizzie îşi scoase încet inelul – inelul

lui Edward – pe care îl purta pe deget. Se apropie de el şi i-l întinse.

— Cred că îţi aparţine de drept.

Geoffrey luă inelul cu o expresie imposibil de desluşit. Se întoarse din nou şi începu să urce scările cu paşi mari.

O oră mai târziu, Lizzie privea de la fereastra de la etaj cum James şi Geoffrey ieşeau pe uşa din faţă. Doi servitori tocmai terminaseră de încărcat cuferele lui Geoffrey deasupra trăsurii. James şi Geoffrey îşi spuseră câteva cuvinte şi dădură mâna.

Chiar şi după toate lucrurile care se întâmplaseră, Lizzie ar fi dat orice să-l vadă pe Geoffrey ridicându-şi privirea, dând un semn cât de mic că încă o mai iubea undeva, în adâncul sufletului. Oare iubirea lui dispăruse într-adevăr atât de repede, atât de irevocabil? Deşi se pregătea de luni întregi pentru asta, Lizzie încă nu putea accepta ce se întâmplase.

— Te rog, uită-te al mine, şopti ea. Te rog.

Dar Geoffrey nu îşi ridică privirea. Fără să se uite înapoi nicio clipă, urcă în trăsură şi Lizzie nu îl mai văzu.

Capitolul 36

Lizzie stătea la pian, mângâind în tăcere clapele de fildeş. Gestul o liniştea, de parcă, stând aici, se apropia mai mult de amintirea Riei.

Încercă să citească partitura deschisă în faţa ei. Colajul de linii şi semne stranii era ca un limbaj bizar, ezoteric. Probabil că aşa se simţeau analfabeţii când vedeau paginile unei cărţi, se gândi ea. Probabil că se minunau de misterele cunoscute celorlalţi, dar nu şi lor înşişi. Paginile erau la fel de greu de înţeles pentru Lizzie ca şi propria viaţă. Nu putea înţelege cum de ajunsese să fie

prinsă într-o capcană construită de ea însăşi şi nici nu-şi putea explica ce se întâmplase. Era pe cale să facă singurul lucru pe care şi-l dorise: să-şi dezvăluie adevărata identitate în faţa lui Lady Thornborough, să fie întru totul sinceră, să nu mai mintă. Dar se temea de asta, ştiind ce încercări o aşteptau.

Lizzie fusese tentată să fugă imediat, pentru a nu o mai întâlni pe Lady Thornborough. Ar fi putut să se piardă în Londra şi să ajungă cumva înapoi la Tom. Dar ar fi fost un gest plin de laşitate. Dincolo de orice, îşi dăduse cuvântul în faţa lui Geoffrey şi, deşi nu putea spera să-i recapete iubirea, putea în schimb să-şi trăiască restul vieţii în lumina adevărului. Poate că, dacă făcea asta, Domnul avea s-o ajute să treacă cu bine peste încercările groaznice care o aşteptau cu siguranţă. Era pe cale să afle dacă, la fel ca Sfântul Pavel, îşi putea lăsa trecutul în urmă.

— Nu pari să exersezi, draga mea verişoară.

Cuvintele lui James o treziră din reverie. Lizzie se întoarse şi îl văzu sprijinindu-se nonşalant de tocul uşii şi privind-o fix.

Lizzie îşi îndreptă umerii şi clipi, stăpânindu-şi lacrimile.

— M-ai luat prin surprindere. Credeam că ai plecat în sat în după-amiaza asta.

— Am fost, spuse James, intrând în cameră. După-amiaza s-a terminat de mult.

— Chiar aşa?

Lizzie privi spre ceasul cu pendulă. Spre surprinderea ei, era aproape ora cinci.

— De cât timp stai aici, uitându-te la partitură fără să faci nimic? îi reproşă James pe un ton jucăuş.

— De prea mult timp, se pare, oftă Lizzie.

— Sper să te bucure că am primit de veste de la mătuşa. Se va întoarce poimâine cu trenul de la ora trei, dacă, citez, „trenul nu explodează sau nu deraiază din

pricina vreunei vite rătăcite”.

James zâmbi, iar Lizzie îi imită vag expresia.

— Cred că ştiu de unde ai moştenit simţul umorului, James.

— Mă bucur să te văd zâmbind, spuse calm James. Ai fost mult prea melancolică în ultima vreme şi nu-mi dau seama de ce. Nu-mi vine să cred că suferi atât din cauza lui Geoffrey… nu merită.

Auzind numele lui Geoffrey rostit atât de nonşalant, Lizzie cedă. Inima ei suferea deja de prea mult timp. Izbucni într-un suspin, ştiind că părea prostuţă, dar nu-şi mai putu stăpâni lacrimile care îi scăldau obrajii. Nu mai putea nega faptul că era cu nervii la pământ. James se aşeză lângă ea pe bancheta pianului şi îi înconjură umerii cu braţul.

— E în regulă, murmură el liniştitor, oferindu-i o batistă. Este în regulă.

O lăsă pe Lizzie să plângă până când nu mai avu lacrimi, apoi rosti, de îndată ce suspinele ei scăzură în intensitate:

— Tu şi Geoffrey v-aţi certat, nu-i aşa? Orice s-a întâmplat între voi, sunt sigur că vă puteţi împăca. Îl chemăm înapoi şi…

— Nu! îl întrerupse Lizzie. Geoffrey nu se va mai întoarce niciodată.

— Nu-mi vine să cred. Oricine ar putea să vadă cât de mult ţineţi unul la altul, până şi eu îmi dau seama de asta. Cum ar putea să se ţină deoparte?

Lizzie începu să plângă din nou, încercând în zadar să-şi şteargă lacrimile cu batista.

— Îmi pare rău, James, dar nu-ţi pot explica totul acum. Trebuie să vorbesc întâi cu…

„Lady Thornborough? Bunica?” Lizzie nu mai ştia cum să-i spună. James o îmbrăţişă prieteneşte.

— Eu o să aştept. Între timp, ce zici, cântăm un duet?

Lizzie privi încruntată clapele care i se păruseră atât

de liniştitoare mai devreme.

— Să nu te prind că mă baţi iarăşi la cap cu pianul ăsta blestemat.

— Doar unul, o îndemnă James. Unul din micile duete pe care le cântam ca să ne înveselim când eram trişti.

— Duete?

Lizzie nu avea habar despre ce vorbea James. Ria nu-i povestise niciodată că ar fi cântat împreună cu James. Îşi trase nasul şi îşi şterse ochii încă o dată, încercând să se gândească, deşi se simţea copleşită de durere.

— Preferatul nostru era unul de Brahms, mai ţii minte?

James părea atât de sincer, aproape jignit că Lizzie uitase de asta.

— Bineînţeles, murmură slab Lizzie, dar acum nu vreau să cânt.

În ciuda faptului că îl refuzase, răspunsul ei păru să-l satisfacă enorm de mult pe James.

— E în regulă, draga mea, spuse el zâmbind. O să cântăm împreună altă dată.

*

Geoffrey dădu frâu liber iepei pe ultimul kilometru până acasă. Animalul se întinse sub el, bucuros să fie lăsat în voie, ştiind că grajdul şi fânul dinăuntru erau aproape.

Geoffrey se concentra cu obstinaţie asupra bătăilor ritmice din copite în timp ce peisajul trecea ameţitor pe lângă el. Cel puţin se putea bucura de avantajele noii lui poziţii în societate: avea un grajd plin de cai pursânge, care erau una dintre puţinele diversiuni de care se mai putea bucura.

Avea nevoie de asta ca să o poată uita pe Lizzie. Până acum îi fusese imposibil să nu se gândească la ea. Era cu el zi şi noapte, ca o durere surdă în piept care nu putea fi

alinată. Şi ce era mai rău, probabil că Lizzie nu avea să dispară cu totul din viaţa lui.

Lady Thornborough prinsese drag de ea când se dăduse drept Ria. Dacă bătrâna putea fi convinsă că Lizzie era într-adevăr o Thornborough, atunci era posibil să o primească în familie. Odată ce Lizzie îi povestea ce se întâmplase cu Ria, Lady Thornborough şi-ar fi putut dori să-şi ţină ultima descendentă aproape, în ciuda faptului că tânăra o înşelase.

Dacă se întâmpla asta, atunci urmau să se întâlnească sigur din când în când, mai ales în timpul sezonului. Geoffrey ştia deja că, de fiecare dată când o va vedea, îşi va aminti iar şi iar cât de mult o iubise. Avusese încredere în ea, iar ea îl răsplătise cu minciuni. De ce nu îi spusese adevărul?

Indiferent dacă o întâlnea din nou sau nu, un lucru era sigur: Lizzie îi rămăsese în inimă. Nu putea decât să spere că timpul îi va alina durerea, la fel cum o rană se închide, vindecându-se.

Se ruga lui Dumnezeu să-l ierte, atât pentru ce făcuse, cât şi pentru ce fusese gata-gata să facă. Ştia zeci de versete din Biblie despre iubirea, mila şi bunătatea lui Dumnezeu, dar acum îi era greu să le creadă. Iar cât despre iertarea aproapelui, spre groaza lui, era mult mai greu să facă asta decât să o predice.

Plecase de la Rosewood cu trei zile în urmă, dar nu primise nicio veste de-atunci. Presupunea deci că Lady Thornborough era încă în Londra, iar Lizzie nu putuse vorbi cu ea. Fără îndoială că, odată ce bătrâna primea veştile, scandalul avea să zguduie întreg Regatul.

Iapa lui încetini la trap când se apropiară de intrarea în conacul său. Un grăjdar aştepta să ia frâiele când Geoffrey opri calul. Coborî şi i le întinse.

— Vă aşteaptă un oaspete, domnule, îi transmise grăjdarul.

— Un oaspete?

Geoffrey simţi un val de groază amestecat cu o speranţă care refuza să moară. Dacă Lizzie venise aici… O privire rapidă în jur îi confirmă însă că nu se vedea nicio trăsură străină. Oaspetele venise pe cal, deci trebuia să fie un bărbat.

— Cine este acest oaspete?

— Domnul James Simpson, domnule.

Geoffrey înjură încet. Văzu sprâncenele grăjdarului ridicându-se puţin, dar nu-i păsa. În afară de Elizabeth Rose Poole, James era categoric ultima persoană pe care Geoffrey voia să o întâlnească acum. Nu, nu era adevărat. Voia să o vadă pe Lizzie la fel de mult pe cât o dispreţuia – încă o dovadă că era un idiot, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi înaintă spre uşa de la intrare.

James se aşezase comod în bibliotecă. Geoffrey îl găsi ocupând unul dintre scaunele cele mai confortabile, cu cizmele prăfuite rezemate neglijent de un scăunel tapiţat cu catifea. James se servise, de asemenea, cu coniac. Când Geoffrey intră, el ridică paharul.

— Ai ajuns. Te aştept de o sută de ani.

Geoffrey îşi aruncă haina de călărie pe un scaun şi îşi turnă un pahar de apă dintr-una din carafele de pe măsuţa de lemn. Încuviinţând spre paharul din mâna lui James, spuse:

— Sper că a meritat aşteptarea, dacă tot mi-ai băut coniacul.

James sorbi ultimele picături din lichidul de culoarea chihlimbarului şi aşeză paharul pe măsuţă cu un aer satisfăcut.

— Ei bine, cel puţin nu m-am plictisit prea tare.

— Ce cauţi aici, James?

Geoffrey se lăsă să cadă obosit într-un alt scaun, alături de cel pe care stătea James. Oaspetele îl privi amuzat.

— Văd că n-ai chef de politeţuri.

Geoffrey îşi lăsă capul pe spate şi se frecă la ochi. Era deja obosit – nu dormise, iar plimbarea călare îl adusese la un pas de epuizare. Nu avea chef să se certe.

— Dintotdeauna ai spus că nu-ţi plac formalităţile.

— Da. Eu şi formalităţile nu ne-am înţeles niciodată.

Geoffrey îşi întoarse capul suficient cât să-i arunce o privire iritată. James îşi ridică mâinile în semn că se preda.

— Bine, trec la subiect. Am venit să vorbim despre Ria.

Auzind numele Riei rostit cu glas tare – o femeie a cărei viaţă sfârşise atât de tragic, şi a cărei memorie fusese întinată de înşelăciunea lui Lizzie –, Geoffrey se înfurie din nou.

— Ria e moartă, spuse el pe un ton categoric.

James părea trist, dar nu şi surprins.

— Mă temeam de asta.

— De ce? întrebă Geoffrey, ridicându-se. Ce ştii despre asta?

— Nu ştiu nimic, răspunse James. Nu am decât bănuieli. Poate că tu ar trebui să-mi spui întâi ce ştii.

Geoffrey era gata să protesteze, dar când văzu că James era serios se stăpâni şi el. Expresia lui era gravă. Geoffrey nu-l mai văzuse niciodată aşa.

— Hai să începem cu ce ai spus mai devreme. Ria e moartă, repetă James. Speram să aud un alt răspuns. Presupun că femeia căreia i-am spus Ria în ultimele luni e, de fapt, altcineva.

— Nu presupui nimic, ştii deja! Geoffrey se ridică în picioare, privindu-l ameninţător. Nu nega. De cât timp ştiai? Din seara în care ticălosul de Hightower a făcut acele insinuări vulgare?

James îşi ridică mâinile ca şi când ar fi vrut să se apere.

— Hai să fim raţionali. Nu ajută cu nimic să ţipi.

Geoffrey respiră adânc de câteva ori şi îşi stăpâni imboldul de a-l strânge de gât.

— Foarte bine, spuse el.

James se lăsă pe spate în scaun.

— Adevărul e că aveam bănuielile mele încă dinainte de discuţia cu Freddie. Am crescut împreună cu Ria şi am fost la fel de apropiaţi ca fraţii. Femeia care sosise din Australia ştia multe lucruri pe care doar Ria putea să le ştie, dar era ceva diferit la ea. Nu putea fi Ria.

— De ce n-ai întrebat-o? Geoffrey încerca în zadar să-şi stăpânească frustrarea. De ce i-ai permis să-şi continue uneltirile?

— Nu aveam nicio dovadă adevărată, spuse James cumpătat. Nu aveam de gând să-mi supăr mătuşa până nu găseam ceva concret – mai ales că nu ştiam nici unde era Ria cea adevărată. Eram, de fapt, gata-gata să o întreb direct pe această femeie cine este – în particular, desigur. A fost unul dintre motivele pentru care am venit la Rosewood. Dar se pare că ai aflat deja pe cont propriu. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Explicaţia lui îl linişti puţin pe Geoffrey. Vedea logica lui. Se aşeză la loc, dar nu vorbi imediat, ci stătu câteva clipe să se gândească la ce urma să spună.

— În ultima noapte în care am stat la Rosewood, am… am împrumutat o carte de-a ei.

Nimic nu l-ar fi putut convinge să-i povestească felul în care „împrumutase” acea carte. Fără îndoială că James îşi formase oricum propriile concluzii legate de asta. Îşi dori ca James să fi acţionat mai devreme, înainte ca el însuşi să se facă de râs în asemenea măsură cu Lizzie.

— Continuă, îl îndemnă James.

Geoffrey îi povesti lui James cum descoperise scrisoarea de la Tom şi ce vorbise cu Lizzie în ziua următoare. Îi povesti şi explicaţia ei, cine susţinea că e şi de ce îi înşelase pe cei din jur.

— E scandalos, bineînţeles, încheie el.

— De ce spui asta?

— E evident! strigă Geoffrey. Dincolo de orice, susţine că există scrisori care dovedesc că e fiica ilegitimă a lui Sir Herbert. Dar – ce să vezi – nu le are! Susţine că le-a găsit, dar că nu demonstrează nimic.

— Atunci, ce-ai făcut? întrebă James.

— Am insistat să-i spună lui Lady Thornborough cine e de fapt. I-am spus clar că, dacă nu o face, o voi da de gol şi voi implica şi autorităţile în povestea asta.

— Iar ea a fost de acord?

— Nu are de ales!

— Nu cred, protestă James. Seamănă foarte mult cu Ria, deci îi cred povestea. E posibil să fim rude. Suntem o familie mândră şi destul de iute la mânie, aşa că m-aş fi aşteptat să nu renunţe atât de repede. Să protesteze, cel puţin.

— Ah, dar n-a renunţat imediat, spuse exasperat Geoffrey, amintindu-şi cuvintele ei vehemente. Ba chiar…

Clătină din cap. Nici acum nu-i venea să creadă.

— Chiar ce? îl iscodi James.

Bineînţeles că insista, se gândi iritat Geoffrey.

— Mi-a citat din Biblie.

Spunând asta, Geoffrey îi aruncă lui James o privire care îl avertiza să nu glumească.

— Calmează-te, prietene. Ştiu că eşti supărat, admise James, frecându-şi gânditor bărbia. Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ceva cu aruncatul pietrelor.

Geoffrey îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cum naiba ai ghicit asta?

— Dragul meu Geoffrey, e unul dintre versetele mele favorite.

Văzând că interlocutorul său era pe cale să-şi piardă controlul,

James merse grăbit să toarne două pahare de coniac,

câte unul pentru fiecare. Îi întinse unul lui Geoffrey.

— Amândoi am pierdut pe cineva drag, prietene, spuse el pe un ton serios. A început să-mi fie dragă această Lizzie Poole, dar sufăr după draga mea Ria. Mătuşa mea va suferi foarte mult şi ea. Iar tu… ei bine, tu te simţi trădat de cineva la care începuseşi să ţii foarte mult.

Geoffrey era pe cale să nege vehement, dar James ridică o mână să-l oprească.

— Geoffrey, spuse el cu o expresie caldă, plină de compasiune, cred că trebuie să discutăm imediat despre ce avem de făcut.

Capitolul 37

Limbile ceasului refuzau cu obstinaţie să se mişte mai repede, indiferent de câte ori le privea Lizzie. Mai era oricum încă o zi până la întoarcerea lui Lady Thornborough. Aşteptarea fusese interminabilă până acum, iar Lizzie era tot mai neliniştită la gândul că adevărul era pe cale să iasă la iveală. Se simţea ca un prizonier condamnat la moarte care ar fi preferat să-şi înfrunte călăul decât să sufere în continuare.

Nici măcar James nu era de faţă ca să-i distragă atenţia. Plecase de acasă neobişnuit de devreme, lăsându-i un mesaj că trebuia să se ocupe de câteva chestiuni administrative şi intenţiona să se întoarcă la timp pentru ceai.

Lizzie era atât de pierdută în gândurile ei, că nu auzi un cal apropiindu-se pe aleea din faţă. Spre surprinderea ei, o servitoare intră şi o anunţă că sosise un oaspete care o aştepta jos.

— Cine este? întrebă ea.

Slujitoarea întinse o tavă de argint. Lizzie citi cartea

de vizită de pe ea. Domnul Frederick Hightower. Lizzie tresări şi sări din scaun, panicată. Nu îl putea înfrunta de una singură. Ştia de ce era în stare. Trebuia să-l evite cu orice preţ.

— Nu-l pot primi fără James sau Lady Thornborough, spuse ea. Nu s-ar cuveni. Te rog să-i spui acestui domn că nu este nimeni acasă.

— E prea târziu pentru asta, rosti Freddie din uşă. Am îndrăznit să urc singur. Freddie se înclină scurt, într-o atitudine demnă. Lizzie ştia că se dădea în spectacol doar în faţa servitoarei. Doamnă Somerville, sper că-mi vei ierta obrăznicia, dar este absolut necesar să vorbesc cu dumneata chiar acum.

Din clipa în care se apropiase de ea pentru prima oară la balul lui Lord Beauchamp, Freddie îi pronunţase de fiecare dată numele cu o inflexiune stranie. La fel şi astăzi. Şi, la fel ca întotdeauna, asta nu făcu decât să o irite şi mai mult pe Lizzie.

— Nu-mi pot imagina ce urgenţă am putea avea de discutat.

Aruncându-i o privire plină de subînţeles slujitoarei, care era încă surprinsă de o asemenea încălcare a bunelor maniere, Freddie spuse:

— Este o chestiune foarte delicată.

— Foarte bine, spuse Lizzie.

Juca rolul Riei de câteva luni deja. Putea continua pentru încă o oră, indiferent ce ar fi încercat Freddie. Trebuia să se asigure însă că nu va rămâne singură cu el. Îi spuse servitoarei:

— Jane, aduci nişte ceai?

— Imediat, doamnă.

Jane făcu o mică reverenţă spre Lizzie şi porni spre uşă. Freddie îi înmână bastonul şi pălăria când trecu pe lângă el. Servitoarea le primi cu o altă reverenţă şi părăsi camera.

Freddie înaintă câţiva paşi, dar Lizzie ştia că nu-şi putea permite să-l lase să se apropie prea mult. Se aşeză grăbită pe scaunul ei de lângă şemineu şi arătă spre un alt scaun, care era la cel puţin cinci paşi distanţă.

— Te rog să te aşezi, domnule Hightower, spuse ea, apoi îşi scoase batista şi îşi şterse ostentativ nasul. Nu mă simt bine, motiv pentru care am rugat-o pe Jane să spună că nu sunt acasă. Nu plănuiam să primesc vizite astăzi.

Freddie se aşeză pe marginea scaunului care i se indicase, dar privirea lui glacială o cerceta intens.

— Nu e nevoie să-ţi dai atâtea aere politicoase. Ştiu că ai prefera să zic ce-am de zis şi să mă duc dracului.

— Domnule Hightower! Lizzie făcu tot posibilul să pară şocată şi ofensată. Ce limbaj!

Freddie îi ignoră protestele.

— Lizzie, cred că a venit timpul să vorbim în sfârşit pe şleau.

Lizzie îşi duse batista la nas încă o dată ca să câştige câteva clipe. Nu putea să-i permită lui Freddie niciun avantaj, oricât de mic.

— Nu ştiu de ce insişti să-mi spui pe numele altei femei, spuse ea cu răceală.

— Nu? răspunse el pe un ton batjocoritor. Dă-mi voie să mă explic. După cum ştii, din prima seară în care te-am văzut la balul lui Lord Beauchamp am fost surprins de cât de mult semeni cu o femeie pe care am cunoscut-o. Freddie zâmbi uşor. Pe care am cunoscut-o intim.

Lizzie oftă dramatic.

— Am mai vorbit despre asta şi înainte şi am ajuns la capătul răbdării. Ai şi cuvântul meu, şi cuvântul rudelor mele. De ce nu poţi să-l accepţi pur şi simplu?

Freddie se lăsă înapoi pe scaun, de parcă s-ar fi relaxat pentru o vizită lungă.

— Pur şi simplu n-am reuşit să scap de îndoieli. Trebuia să mă asigur, fiindcă această femeie şi aşa-zisul ei

frate – deşi nu ştiu nici acum ce relaţie era, de fapt, între ei – aproape au reuşit să mă ucidă. Bineînţeles că nu pot uita asta chiar atât de uşor.

Lizzie îl privi cu o expresie dispreţuitoare.

— Încerci să mă implici în lucruri care s-au întâmplat când nici măcar nu eram în ţară.

Freddie râse ascuţit.

— Poate James şi Lady Thornborough sunt dispuşi să-ţi accepte povestea fără s-o pună la îndoială. Chiar şi idiotul de Somerville. Presupun că o fac ca să-şi apere reputaţiile preţioase. E mult mai uşor decât să trimită pe cineva să verifice că lucrurile s-au întâmplat într-adevăr aşa cum susţii. Dar n-am văzut niciun motiv pentru care eu să nu fac asta.

Freddie scoase o bucată de hârtie din buzunar, o despături şi o citi ostentativ. Lizzie făcu ochii mari, încercând să-şi dea seama dacă Freddie blufa ca să o ademenească să spună adevărul. Asta trebuia să fie. Freddie ţinea o bucată de ziar, nu o scrisoare.

— Ţi-ai pierdut şi timpul, şi banii, spuse ea. Şi, în orice caz, nu se poate să fi primit deja răspuns. E nevoie de trei-patru luni doar ca să ajungi acolo.

— Ai dreptate, încuviinţă Freddie. Eram gata să aştept. Ce noroc însă că, între timp, am găsit nişte informaţii remarcabile.

Freddie făcu o pauză de efect. Dintotdeauna îi plăcuseră momentele dramatice, se gândi Lizzie. Trebuia să găsească o modalitate de a detensiona situaţia. Jane urma să se întoarcă în curând cu ceaiul, ceea ce avea să întrerupă discuţia, oferindu-i lui Lizzie cele câteva momente de respiro de care avea mare nevoie. Ciuli urechile, sperând să audă paşii servitoarei pe scări. Dar ea şi Freddie erau încă singuri. Bărbatul flutură hârtia.

— Săptămâna trecută am citit un articol scurt, dar fascinant în *Times* despre un naufragiu care a avut loc nu

demult pe coasta australiană.

Lizzie rămăsese fără cuvinte. Nici măcar nu putea deschide gura. Freddie continuă, vorbind despre articolul din ziar:

— Este o poveste uimitoare, serios. N-au scăpat decât un bărbat şi un cal de curse. Amândoi au ajuns pe o plajă părăsită şi au fost prizonierii aborigenilor săptămâni întregi înainte să reuşească să se întoarcă în Melbourne. În perioada respectivă a fost şi un incendiu uriaş care a devastat împrejurimile, deci au avut de suferit şi mai mult. La un moment dat s-au refugiat în mijlocul unui râu ca să scape de flăcări.

Lizzie auzise de incendiul îngrozitor care distrusese o zonă vastă din jurul oraşului Melbourne. Se întâmplase cu o săptămână sau două înainte să plece. Fratele ei trecuse prin toate astea! Dar nu-şi putea arăta sentimentele. Făcând un efort suprem, spuse pe un ton dezinteresat:

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu mine.

— Asta pentru că n-am ajuns încă la partea cea mai bună, spuse Freddie. Uite propoziţia care mi-a atras atenţia: „Bărbatul se numeşte Tom Poole, din Bathurst”. Freddie zâmbi satisfăcut. Se pare că va trebui să plec în curând spre Australia.

„Nu!” vru să strige Lizzie. În schimb, îşi acoperi faţa şi tuşi în batistă. Nu putea să-l lase pe Freddie să-i vadă teama.

— Poţi să faci ce vrei, domnule Hightower, spuse ea pe un ton acru. De fapt, mă voi bucura să te văd plecat spre Australia cât mai curând posibil.

Freddie râse şi îşi flutură mâna, de parcă ar fi încercat să-i alunge insulta aşa cum ar fi alungat o insectă.

— Ştiai că *Times* primeşte copiile *tuturor* ziarelor australiene? Din când în când publică şi informaţii de acolo, cum s-a întâmplat şi cu articolul ăsta. Celelalte sunt arhivate. Nu ştiam asta până când n-am cunoscut pe cineva

care lucrează acolo. Mi-a fost foarte uşor să-i dau nişte bani ca să am acces la vechile lor ziare. Şi n-a trebuit să caut prea mult înainte să aflu că Ria – adevărata Ria – e moartă.

Lizzie se ridică.

— Prostii!

Vorbise mai tare decât intenţionase, încercând în zadar să-şi facă vocea să sune puternică, încrezătoare.

— Chiar aşa? răspunse Freddie. Nu şi dacă citim acest articol din *Foaia liberă din Bathurst.* L-am copiat cu grijă, cuvânt cu cuvânt: „A murit. La Bathurst, în data de 14, la 27 de ani, Victoria, soţia răposatului Edward Smythe, care a fost ucis de bandiţi vara trecută. Familia o deplânge...” Freddie aruncă hârtia şi se ridică. Ştii restul, presupun.

Lizzie se strecură în spatele scaunului şi se agăţă de spătar de parcă asta ar fi putut să-i ofere protecţie. Freddie îl înconjură cu uşurinţă, apropiindu-se ameninţător de mult.

— M-am înşelat în privinţa unui singur lucru. Credeam că draga de Victoria Thornborough fusese curtezană în Europa câţiva ani înainte să fugă în Australia. În schimb, am descoperit că e moartă deja, iar tu nu eşti decât o simplă târfă.

— Ajunge! strigă Lizzie. Cum îndrăzneşti să mă insulţi în propria mea casă.

Lizzie încercă să înconjoare scaunul şi să fugă spre uşă, dar Freddie o prinse de braţe.

— Casa ta! N-ai dreptul să fii aici nici cât un câine vagabond.

Lizzie încercă să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

Freddie o ţinea strâns ca într-o menghină.

— Nu mişca! îi porunci el, apropiindu-şi faţa de a ei.

Lizzie îi simţi mirosul de alcool din respiraţie. Îl înconjura în mai multe straturi, o combinaţie dezgustătoare de duhori recente şi învechite. Era incredibil că îl iubise vreodată. Cum de se lăsase păcălită?

Freddie îşi apropie buzele de pielea de sub urechea ei dreaptă. Lizzie crezu la început că încearcă să o sărute pe gât şi se trase înapoi, aşteptându-se la un sărut, dar nu-i simţi decât respiraţia caldă.

— Dintotdeauna te-ai dat cu apă de trandafiri, Lizzie. Mai ales în păr, spuse Freddie, cu vocea surprinzător de tandră. Te-aş recunoaşte oriunde. Chiar şi legat la ochi.

Lizzie nu putea să se mişte. Se simţea prinsă în capcană, ca o pradă.

— Haide, fato, şopti răguşit Freddie. Hai şi fă-mi lucrul ăla pe care îl ştii aşa de bine.

Buzele lui le capturară pe ale ei într-un sărut dur, insistent. Lizzie se zbătu, încercând să-l împingă. Freddie râse şi o strânse şi mai tare.

— Aşa, spuse el, satisfăcut. Dintotdeauna mi-a plăcut energia ta.

Reuşi să o sărute din nou, deşi Lizzie i se împotrivea din toate puterile. Gustul lui de tutun învechit şi de alcool o dezgusta. Fără niciun avertisment, Freddie o împinse cu violenţă. Lizzie se împiedică, surprinsă, şi căzu la podea. Şocul impactului îi tăie respiraţia.

Freddie o privea de sus.

— Ai reuşit să prosteşti pe toată lumea, dar pe mine nu m-ai putut păcăli niciodată.

Se întinse după ea, de parcă ar fi vrut să o ajute, dar Lizzie se trase grăbită înapoi, blestemându-şi poalele grele. Prinzându-se de braţul unui scaun, reuşi să se ridice în picioare. Îşi scutură poalele rochiei.

— Nu eşti un gentleman, domnule, spuse ea.

Freddie râse scurt.

— Dacă ai fi o doamnă cuviincioasă, aş fi de acord cu tine, poate.

Lizzie îl privi temătoare, aşteptându-se la un nou atac. Freddie o privea pur şi simplu cu zâmbetul lui insolent.

— Nu te teme, milady. Poţi să-ţi continui mica şaradă

cât doreşti. Nu voi spune nimănui.

În ciuda tonului nonşalant, era clar că Freddie se pregătea pentru o nouă ofensivă. Lizzie văzu îngrijorată că stătea între ea şi uşă.

— De ce să nu spui nimic, dacă… dacă eşti de părere că nu sunt Ria?

— Deci încă nu eşti gata să dai cărţile pe faţă, nu-i aşa? Freddie zâmbi sardonic. Nu contează, spuse el, aranjându-şi haina şi gulerul. Dacă mă gândesc mai bine, nu faci rău nimănui. James tot va moşteni Rosewood. Dacă „Ria" trăieşte, James nu pierde nimic în afară de câţiva bani pe care oricum i-ar fi pierdut la cărţi. Iar bătrâna poate să moară fericită că are o nepoată.

— Atunci ce cauţi aici?

Freddie râse.

— Ca de obicei, treci direct la subiect. O privi din cap până-n picioare cu ochii sticlind într-un fel ciudat. Mi-a fost dor de tine, Lizzie. Mi-au lipsit farmecele tale feminine. Ştiam că îmi vei fi recunoscătoare că nu te-am dat de gol.

Era clar ce încerca să insinueze Freddie. Lizzie îngheţă. Ar fi putut jura că temperatura din cameră scăzuse brusc.

— Te aştepţi să mărturisesc şi să mă las în voia ta? Îmi pare rău, dar va trebui să te dezamăgesc.

— Ţi-e teamă pentru reputaţia ta? spuse batjocoritor Freddie. Nu-ţi face griji, şi pentru asta am o soluţie. Va trebui să te măriţi cu mine.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse plină de ură Lizzie.

Freddie făcu un pas ameninţător spre ea.

— Vei nega deci categoric că eşti Lizzie Poole? În ciuda dovezilor clare pe care le am împotriva ta? Preferi, aşadar, să mergi la închisoare? Sau poate te-ar trimite direct la Bedlam, pentru că este limpede că eşti nebună. Sau poate te vor trimite în Australia ca să te închidă alături

de fratele tău, încheie el cu un zâmbet lipsit de amuzament.

Lizzie se ridică în picioare, cât era de înaltă. Trebuia să scape din încurcătură, cu orice preţ. Porni spre uşă cu paşi mari.

— Dă-mi drumul, Freddie, spuse ea printre dinţi, sau o să ţip cât pot de tare şi o să-ţi dau în vileag ticăloşia.

Freddie se întinse spre ea când trecu pe lângă el, dar Lizzie îl împinse cu o forţă care o surprinse, lovindu-l de tocul uşii. Până când Freddie reuşi să-şi recapete echilibrul, ea ajunsese în capul scărilor. Pentru o clipă, crezu că bravada ei dăduse rezultate, dar Freddie o ajunse din urmă şi o prinse de la spate, strângându-i talia cu o lăcomie pe care Lizzie o cunoştea prea bine.

— Dacă nu te întorci imediat în camera din care am plecat, îi şopti el, eu o să te dau în vileag pe tine.

Lizzie nu se mişcă şi rămaseră locului, sfidându-se cu furie unul pe celălalt.

— Dă-i drumul, Hightower! se auzi o voce rece, autoritară, din holul de la intrare.

Era cel mai frumos sunet pe care Lizzie îl auzise vreodată. Dar Freddie o strângea în continuare.

— Nu e treaba ta, Somerville.

— Nu sunt de acord.

Lizzie o văzu pe Jane aşteptând la capătul scărilor, privind înmărmurită scena. Încă mai ţinea pălăria şi mănuşile lui Geoffrey. Probabil că tocmai îl primea când Lizzie şi Freddie ieşiseră în fugă din camera de lucru.

Geoffrey începu să urce scările.

— Dă-i drumul, am spus.

— Ah, da, milord, răspunse Freddie cu o deferenţă batjocoritoare.

Freddie se prefăcu că se trage înapoi, dar când Geoffrey ajunse sus o împinse pe Lizzie la perete, se răsuci şi îl lovi cu pumnul în faţă pe Geoffrey. Forţa loviturii

neaşteptate îl proiectă în spate. Geoffrey îşi pierdu echilibrul şi alunecă în jos pe scări înainte să-şi recapete echilibrul. Se prinse de balustradă, inspiră adânc, apoi urcă în fugă scările cu o viteză care îl luă pe Freddie pe nepregătite. Într-o clipă, cei doi bărbaţi începură lupta.

Lizzie era prinsă cu spatele la perete. Freddie şi Geoffrey se luptau în faţa ei, lovindu-se cu sete, apropiindu-se periculos de mult de scări.

— Jane! strigă Lizzie. Cheamă ajutoare!

Dar servitoarea se zgâia mută la bărbaţii care se luptau, fără să înţeleagă cuvintele lui Lizzie sau să se mişte.

— Cheamă ajutoare! repetă Lizzie. Cheamă servitorii!

Jane îi înţelese în sfârşit cuvintele. Aruncă mănuşile şi pălăria lui Geoffrey pe o masă, apoi ieşi în fugă.

Freddie avea avantajul acum. Reuşi să-şi lovească adversarul cu pumnul în stomac, apoi începu să-l lovească în chipul însângerat. Lizzie se aruncă asupra lui Freddie, strângându-i braţul drept şi încercând să-l oprească. Freddie îşi pierduse întru totul controlul. Era ca un animal. Se opri doar cât să o prindă pe Lizzie de rochie şi să o arunce deoparte de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Lizzie se lovi de o oglindă mare, elegant decorată, care se sparse cu un zgomot îngrozitor. Se prăbuşi apoi într-o cascadă de sticlă spartă, lovindu-se cu capul de podeaua de lemn. Rămase acolo, nemişcată, incapabilă să se mişte, de parcă o forţă nevăzută o ţinea lipită de podea. Însă încă mai auzea multitudinea de sunete din jurul ei: cei doi bărbaţi care se luptau, blesteme, gemete când loviturile îşi atingeau ţinta. În curând, vocile lui James şi ale altor bărbaţi pe care nu îi recunoştea se auziră de jos, făcând situaţia şi mai confuză. După o clipă, se făcu linişte. Lizzie se temu că îşi pierduse şi auzul.

Apoi se sperie de sunetul înfiorător al unui trup care se izbise de podea undeva dedesubt.

Capitolul 38

Pentru a doua oară, Lizzie se gândi cât de straniu era să se trezească într-o cameră pe care nu o recunoştea, cu trupul plin de vânătăi şi fără să-şi amintească cum ajunsese acolo. Deschise ochii pe jumătate şi văzu că lumina soarelui se strecura printre perdelele grele într-un fel care îi reamintea de ziua în care se trezise în camera Riei din Londra.

Treptat, îşi dădu seama că împrejurimile nu erau chiar nefamiliare. Era camera în care dormea de când venise la Rosewood. Salteaua umplută cu pene o îmbrăţişa blând, ca un vechi prieten. Rămase nemişcată. Nu voia să se ridice încă, iar trupul ei lovit era recunoscător pentru patul moale. Apoi însă, o amintire vie îi străpunse creierul: lupta dintre Geoffrey şi Freddie. Se zbătu să se ridice, ţipând fără să vrea când simţi o durere ascuţită în tâmple. O văzu pe Martha în cealaltă parte a camerei.

— Unde e? exclamă ea, cu gâtul uscat de panică. Unde este Geoffrey?

Martha alergă la ea.

— Nu-ţi face griji, domnişoară. Lord Somerville nu e aici, dar e teafăr. El şi Lady Thornborough au plecat la Londra.

Deci Geoffrey era bine. Lizzie se simţi cuprinsă de o bucurie greu de descris în cuvinte. Ştia însă că auzise ceva – sau pe cineva – căzând peste balustradă. Ezitând, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu domnul Hightower?

Expresia solemnă a Marthei o făcu să deducă vestea chiar înainte să o audă.

— Domnul Hightower e mort, domnişoară.

Sufletul lui Lizzie fu inundat de o combinaţie stranie

de uşurare şi tristeţe. Scăpase de Freddie. Atât ea, cât şi Tom erau în siguranţă acum. Dar cu ce preţ? Un gând groaznic i se strecură în minte: dacă Geoffrey era acuzat de moartea lui Freddie? Dacă se afla în Londra fiindcă fusese arestat pentru crimă?

— A fost un accident, Martha! strigă Lizzie, de parcă Martha ar fi fost şi judecător, şi procuror. Lord Somerville n-a intenţionat nicio clipă… n-ar fi…

Martha o mângâie pe mână.

— Linişteşte-te, domnişoară Lizzie, nu-ţi face griji. Nimeni nu l-a acuzat pe Lord Somerville de ceva. Era clar că nu încerca decât să te apere.

„Domnişoară Lizzie.” Martha îi folosise numele real. Spuse timid:

— Lord Somerville ţi-a spus cine sunt?

— Da, domnişoară. Deşi nu era nevoie.

Lizzie rămase cu gura căscată.

— Ştiai?

— Ei bine, nu ştiam cine eşti, dar eram gata să pariez că nu eşti domnişoara Ria. Martha o privi. Când ai venit în Londra şi aveai febră, eu te-am schimbat din rochia aia murdară şi te-am spălat. Mai ţii minte?

Lizzie încuviinţă, amintindu-şi cum se trezise într-o cămaşă de noapte curată şi îşi făcuse imediat griji că brăţara se pierduse.

— Când mă ocupam de tine, continuă Martha, am observat ceva ciudat. Cicatricea pe care domnişoara Ria o avea pe genunchiul drept, de când căzuse dintr-un copac în copilărie, dispăruse cu totul.

Lizzie ştia acea cicatrice. O văzuse când o ajutase pe Ria să nască.

— Ai o memorie uimitoare, Martha.

Femeia zâmbi.

— Mi-am spus: „Ce loc minunat trebuie să fie Australia dacă poate să vindece o asemenea cicatrice”.

— Dar nu credeai asta într-adevăr, nu-i aşa?

— Nu, dar asta m-a pus pe gânduri.

Lizzie îşi aminti cum Martha o avertizase la început să nu o răneascâ pe Lady Thornborough.

— Mă întrebam dacă bănuiai ceva, Martha.

— Te urmăream cu atenţie, recunoscu Martha, dar nu se cuvenea ca eu să fiu cea care spune ceva. Apoi, cu fiecare zi, am văzut că Lady Thornborough era atât de fericită că te-ai întors. M-am bucurat că n-am spus nimic. Se întâmplă lucruri şi mai stranii pe lume, mi-am spus. Era posibil ca acea cicatrice să fi dispărut într-adevăr.

Lizzie zâmbi recunoscătoare şi privirea i se împăienjeni de lacrimi.

— Ria a spus dintotdeauna că eşti cea mai minunată femeie din lume.

Martha zâmbi larg, arătându-şi strungăreaţă.

— E bine că Lady Thornborough nu e aici. N-aş fi vrut să te audă spunând asta.

Auzind numele bătrânei, Lizzie deveni imediat serioasă.

— Ştii de ce s-a dus la Londra?

— Mi-a spus că trebuie să se ocupe de câteva detalii legate de moartea domnului Hightower şi de alte chestiuni legale.

„Alte chestiuni legale.” Asta suna de rău augur.

— Probabil e furioasă pentru tot ce s-a întâmplat. Oare plănuieşte să cheme autorităţile?

Lizzie se aştepta ca Martha să o încurajeze din nou, dar chipul servitoarei deveni brusc impasiv.

— Nu ştiu ce are de gând să facă. Bineînţeles că nu-mi vorbeşte mie despre astfel de lucruri.

— A lăsat vreun mesaj pentru mine? întrebă Lizzie, plină de speranţă. Un bileţel, poate?

Martha clătină din cap.

— Dar… Lord Somerville?

Trebuia să întrebe, deşi putea ghici răspunsul. Martha îi zâmbi cald.

— Au fost nevoiţi să plece foarte repede şi n-au avut timp de scris scrisori. Sunt sigură că vor trimite veste cât de curând.

Dar Martha se înşelase, fiindcă nu sosi nicio scrisoare. Cu fiecare zi care trecea, Lizzie devenea din ce în ce mai îngrijorată. Îşi amintea iar şi iar că Geoffrey venise la Rosewood, poate ca să o întâlnească, şi că se luptase cu Freddie de dragul ei. Dar speranţa pe care i-o dădeau aceste lucruri era prea puţin în comparaţie cu liniştea de gheaţă care se lăsase între ei.

Lipsa de veşti din partea lui Lady Thornborough o îngrijora la fel de mult. Poate că nu plănuia doar să o dea afară pe Lizzie. Poate că pregătea o ofensivă legală împotriva ei. Cu fiecare oră care trecea, Lizzie se apropia tot mai mult de ziua judecăţii.

Încerca să se concentreze pe însănătoşire şi numai pe asta, fiindcă, indiferent ce se întâmpla, avea nevoie de un trup sănătos. Mintea ei însă revenea iar şi iar la toate greşelile pe care le făcuse, la toate persoanele pe care le rănise. „Vai, Ria”, se trezea murmurând de multe ori, „de ce am fost de acord cu planul tău?” Până la urmă, doar ea era de vină. Ştiuse că planul era nebunesc, dar niciodată nu o recunoscuse deschis faţă de ea însăşi.

După o săptămână de gânduri negre, Lizzie îşi aminti în sfârşit de jurământul că, de-acum înainte, va duce o viaţă virtuoasă şi onestă. Îşi aminti ce spusese reverendul Greene cu atâţia ani în urmă – că Dumnezeu îi va ierta pe păcătoşii care îl caută. Oare nu putea face acelaşi lucru şi pentru ea? Chiar dacă, după cum remarcase cu amărăciune căpitanul, oamenii nu iertau niciodată. „Doamne, Tu vezi în inimi, Tu ne alini durerea. Mă voi încrede în Tine.” Rugându-se, inima îi deveni mai uşoară.

Abia ajunsese la „Amin”, când auzi o trăsură oprind

afară. Alergă în grabă la fereastră, nerăbdătoare să-şi repare greşeala, să spună întreg adevărul.

Deschise fereastra la timp ca să-l vadă pe James ajutând-o pe Lady Thornborough să coboare din trăsură. James îşi ridică privirea şi, văzând-o la fereastră, îi făcu semn să rămână unde era. Lizzie îşi ţinu respiraţia, aşteptând să-l vadă pe Geoffrey coborând din trăsură, tânjind să-l vadă din nou. Dar servitorul închise uşa, iar trăsura se îndepărtă. Nu mai era niciun alt pasager. Inima ei, care abia începuse să-şi revină cu câteva clipe înainte, se chirci iarăşi, cuprinsă de dezamăgire.

Când James apăru în sfârşit la uşa salonului, Lizzie se ridică şi alergă spre el, muncită de o mie de întrebări.

— James, ce se întâmplă? Lady Thornborough nu vrea să-mi vorbească?

— Linişteşte-te, draga mea, spuse vesel James. Mătuşa trebuie să se odihnească puţin, atâta tot. Mersul cu trenul i-a zdruncinat nervii şi o dor toate încheieturile.

— Unde e Geoffrey? E bine? E…?

— Bine că mă întrebi despre alte persoane, o întrerupse James, prefăcându-se jignit. Nu te bucuri să mă vezi?

Lizzie respiră adânc, sincer stânjenită.

— Ai dreptate, James. Trebuie să-mi cer scuze şi faţă de tine. Am făcut un lucru groaznic. Am profitat de bunăvoinţa ta.

— Cred că eu ar trebui să-mi cer scuze faţă de tine, spuse James. Dacă am fi vorbit mai devreme – dacă am fi vorbit cu adevărat – poate că n-ar fi fost nevoie să suporţi o asemenea izbucnire din partea lui Freddie.

Trecu o clipă înainte ca Lizzie să-i înţeleagă cuvintele. Apoi făcu ochii mari.

— Ştiai că nu sunt Ria? De cât timp?

— Hai să stăm jos, sugeră James, conducând-o la un scaun. Eşti foarte palidă. Înţeleg că aşa e la modă pentru

domnişoare, dar trebuie să-ţi spun că nu te prinde nuanţa.

Lizzie se lăsă să cadă pe scaun, iar James se aşeză lângă ea.

— Acum haide să vorbim pe şleau, spuse el. Nu eşti singura care se pricepe la înşelătorii, domnişoară Lizzie Poole. Când ţi-am spus că plec să mă ocup de nişte chestiuni administrative, am călărit de fapt cât de repede am putut până la proprietatea lui Geoffrey. Ajunsesem deja la concluzia că nu eşti Ria.

Oare cum ghicise? Ce îi confirmase bănuielile? Lizzie îşi aminti de discuţia lor de dinainte ca James să plece.

— Duetul, spuse ea.

— Exact, zâmbi James. Am inventat povestea ca să văd dacă te pot prinde în mica mea capcană. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Nu pot să cânt nici măcar o gamă, darămite un duet.

Lizzie clătină din cap, neîncrezătoare.

— Dar nu mi-ai spus nimic.

— M-am gândit că cel mai important lucru era să îl chem pe Geoffrey înapoi la Rosewood ca să putem discuta cu toţii. Nu ştiam că şi Freddie plănuia să aveţi o discuţie între patru ochi.

— Plănuia?

— Da, spuse James cu o expresie sobră. Credea că sunt încă în Hampshire, cu familia Cardington. A aranjat o întrevedere cu mătuşa Thornborough în Londra ca să o atragă departe de Rosewood, dar bineînţeles că nu s-a prezentat la întâlnire.

— Nu-mi vine să cred că Lady Thornborough a fost de acord să-l întâlnească, se minună Lizzie. Cum a convins-o?

James ridică din umeri.

— O să o las pe mătuşa Thornborough să-ţi dezvăluie restul detaliilor.

— Vrei să spui că… vrea să vorbească cu mine?

— Bineînţeles! spuse James, privind-o cu capul înclinat

într-o parte. Îţi spun sincer... a fost foarte tristă când Geoffrey i-a spus cine eşti de fapt şi când a aflat despre adevărata soartă a Riei.

— Am vrut să-i spun eu însămi, rosti Lizzie cu tristeţe. Sincer. Am vrut să explic totul.

— Te cred. Vei avea ocazia să o faci, nu-ţi face griji. Mătuşa nu vrea să te arunce deocamdată în închisoare.

Vorbele lui o liniştiră puţin pe Lizzie, după cum fuseseră menite. Temerile lui Lizzie se întoarseră din nou la Geoffrey.

— Deci Geoffrey nu are probleme din cauza morţii lui Freddie? Am auzit că a fost cerută o autopsie, ba chiar şi o anchetă.

— S-a făcut o autopsie, confirmă James, dar lucrurile s-au terminat aici.

— Cum e posibil? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă.

— Autopsia a scos la iveală anumite informaţii care aproape sigur au contribuit la moartea lui. Freddie era bolnav. Nu era atât de puternic pe cât ai fi crezut privindu-l. Căderea doar i-a grăbit sfârşitul. Medicul a spus că Freddie ar fi murit oricum, în şase luni, din pricina unei boli fatale a ficatului.

— O boală a ficatului?

Lizzie îşi aminti mirosul pe care îl simţise când Freddie o atacase. Era semn că obişnuia să bea mult şi des. Când fuseseră împreună în Europa, el exagerase, de asemenea, de câteva ori cu băutura. Probabil că excesele se înmulţiseră în ultima vreme. Lizzie îşi aminti de discuţiile cu el din Londra. Niciodată nu-i păruse sobru pe de-a-ntregul. Ba mai rău, băutura îl făcea mereu violent, iar Lizzie simţise asta pe pielea ei.

— Nu pot spune că mă surprinde asta, deşi mi se pare crud să vorbesc de rău un om mort.

— Ăsta e adevărul, încuviinţă James. Trebuie să-ţi

mărturisesc că am învăţat şi eu o lecţie importantă de viaţă. Eu şi Freddie eram prieteni de mulţi ani, dar am refuzat să recunosc cât de mult se schimbase. Nu a fost dintotdeauna atât de cinic şi de răutăcios.

— Da, ştiu, murmură Lizzie.

James ridică dintr-o sprânceană.

— Deci îl cunoşteai dinainte? Tu eşti femeia pe care a dus-o în Europa?

— Da, spuse Lizzie, care nu intenţiona să mai ascundă nimic. Iar acum ştii întreg adevărul despre mine, aşa ruşinos cum este. Am fost doar amanta unui om bogat. La fel ca şi mama mea.

Cuvintele ei erau pline de amărăciune, dar James nici nu o contrazise, nici nu-şi arătă mila. Se gândi câteva clipe, apoi spuse pur şi simplu:

— Ştii, cred că Freddie s-a schimbat în rău când a fost obligat să se întoarcă acasă din Europa şi să se căsătorească cu o femeie pe care nu o iubea. Atunci a înţeles în sfârşit că averea venea odată cu o grămadă de îndatoriri dure.

Cuvintele lui o făcură pe Lizzie să se întrebe dacă nu cumva Freddie o iubise totuşi la un moment dat. Dacă, după cum sugerase discret James, Freddie nu renunţase de bunăvoie la relaţia dintre ei, ci o făcuse ca să nu rişte să fie dezmoştenit? Lizzie putea înţelege cum o asemenea decizie îi provocase resentimente care îl mistuiseră până la urmă, asemenea unui cancer.

— Banii au întâietate în faţa dragostei adevărate, nu-i aşa? remarcă el cu ironie.

— În cazul ăsta, aşa s-a întâmplat.

Văzând expresia pierdută a lui Lizzie, James se întinse şi îi ridică blând bărbia.

— Nu te gândi la asta, domnişoară, spuse el. Cred că viaţa îţi pregăteşte lucruri mult mai bune.

— Întotdeauna vezi partea plină a paharului, nu-i aşa,

James?

— Ah, da. Restul este o risipă groaznică de energie.

Lizzie zâmbi şi îşi făcu destul curaj cât să pună o întrebare care o muncea de multă vreme.

— James, erai cu Freddie când s-a duelat?

— Deci chiar s-a duelat, spuse James. Dintotdeauna am bănuit asta. Ce chestie demodată.

— Dar n-ai fost de faţă?

— Eu? Nu. Sezonul se terminase deja şi draga mea mătuşă mă sechestrase la Rosewood ca să mă ocup de reparaţii. Cred că Freddie era cu Carstone, dar toată povestea a fost înăbuşită atât de repede, că nu sunt sigur nici măcar de asta.

— Mă bucur atât de mult că n-ai fost tu.

— Şi eu, draga mea, şi eu. Cât de extraordinar e că tu eşti femeia cu care a fugit Freddie, spuse gânditor James. Dacă te-aş fi cunoscut atunci, dacă aş fi văzut cât de mult semănai cu Ria, poate că totul ar fi fost diferit.

— Mulţumesc, James. Pentru că mi-ai redat măcar o fărâmă de respect de sine. Indiferent ce se va întâmpla, îţi voi fi recunoscătoare pe viaţă.

— O să ţin minte asta, zâmbi larg James.

Capitolul 39

James o însoţi pe Lizzie până în salonul de jos. Lady Thornborough stătea încordată, într-o postură regală, în fotoliul ei cu spătar înalt, semănând cu regina însăşi. O privi sever pe Lizzie, după care spuse fără nicio introducere:

— M-ai minţit, Lizzie Poole.

Tânăra îşi plecă fruntea.

— Da. Îmi cer umil iertare. Nu am nicio scuză pentru ce am făcut, dar…

— Crezi că poţi să-mi ceri pur şi simplu iertare, şi gata?

Lizzie privi pe furiş spre bătrână. Chipul ei era sever, necruţător.

— Nu am niciun drept să-mi cer iertare, spuse Lizzie. Dar tot ce am făcut, am făcut de dragul Riei. Ea m-a rugat să vin aici, adăugă ea grăbită văzând durerea întipărită pe chipul bătrânei. Eram hotărâtă să fiu o bună nepoată. Mi-am spus că totul pornea de la un motiv nobil, dar acum îmi dau seama că m-am înşelat.

— Chiar îţi pare rău, întrebă Lady Thornborough, sau regreţi doar că ai fost prinsă?

Lizzie îşi ridică privirea. Era o acuză căreia îi putea răspunde cu toată sinceritatea:

— Nu regret că s-a aflat adevărul. Mă bucur. Singurul meu regret este că v-am rănit. Am ajuns să ţin la Domnia Voastră.

Lizzie spuse asta din toată inima.

— Lord Somerville mi-a spus că eşti absolut convinsă că faci parte din familia noastră.

— Da, încă mai sunt. Dar nu am nicio pretenţie. Nu merit nimic după felul în care v-am trădat încrederea.

După ce Lizzie spuse aceste cuvinte, se lăsă o tăcere îndelungată. Într-un final, Lady Thornborough zise:

— Nu ai de gând să încerci să-ţi justifici acţiunile?

— E clar că m-am îndepărtat mult de calea cea bună şi de cele mai bune intenţii ale mele, dar sunt hotărâtă să duc o viaţă cinstită de-acum înainte. Asta înseamnă că sunt gata să răspund pentru faptele mele. Nu cer milă, fiindcă ştiu că nu o merit.

— E adevărat că nu meriţi pic de milă, încuviinţă Lady Thornborough pe acelaşi ton sever.

Lizzie se pregăti pentru ce avea să urmeze. Era posibil să fie întemniţată chiar atunci, dar ar fi fost mulţumită că putuse măcar să-şi ceară iertare, chiar dacă scuzele ei nu

fuseseră acceptate.

— Dar ai putea să o câştigi, totuşi, adăugă bătrâna, iar vocea ei se mai domoli puţin.

Lizzie nu se aşteptase la asta nicio clipă. Oare chiar i se oferea o şansă să-şi răscumpere greşeala? În inima ei se întrezări o licărire de speranţă.

— Spuneţi-mi, vă rog. Orice. Sunt gata să fac orice.

Lady Thornborough zâmbi puţin.

— Îţi spun ce va trebui să faci. Vreau să vii aici şi să-ţi îmbrăţişezi bunica.

Lizzie simţi un amalgam de şoc şi confuzie. Picioarele ei ameninţau să cedeze. Prinse şi mai strâns braţul lui James.

— Ai auzit ce-a spus, o îndemnă el. Nu e o idee bună să o faci pe draga mea mătuşă să te aştepte.

Lizzie îi dădu drumul şi alergă la Lady Thornborough, fiind cât pe ce să răstoarne scaunul când o îmbrăţişă.

— Ce Dumnezeu?! gemu bătrâna.

— Îmi pare atât de rău pentru tot ce am făcut, strigă Lizzie, sărutând-o pe obraji iar şi iar. Vă iubesc. Am iubit-o şi pe Ria. Am iubit-o mai mult decât pe o soră. Fac orice, orice ca să răscumpăr…

— Poate, gâfâi Lady Thornborough, vrei să începi prin a înceta să mă sufoci.

Lizzie îşi dădu seama cât de tare o strânsese pe bătrână. Se trase uşor înapoi.

— Aşa e mai bine, zise Lady Thornborough, aranjându-şi şalul şi arătând spre scaunul de lângă ea. Stai jos, draga mea. Avem multe de discutat.

Încă uimită, Lizzie se supuse. Lady Thornborough luă o bucată de hârtie de pe măsuţa de lângă ea. Îşi potrivi ochelarii de citit cu mare grijă şi o citi atentă. Apoi o privi pe Lizzie cu ochii ei de culoarea oţelului.

— Elizabeth, am o scrisoare de la tatăl tău.

— De la tatăl… meu?

— Da. Tatăl tău. Herbert Thornborough. Lady Thornborough ridică o mână în semn că nu terminase încă. Credeai că scrisorile dintre Herbert şi mama ta care îţi dovedeau originile s-au pierdut. Te-ai înşelat. Sunt aici.

„Nu se poate aşa ceva”, se gândi Lizzie. De cât timp ştia Lady Thornborough adevărul despre ea? Oare toată lumea îşi dăduse seama de înşelătoria ei, dar îi permiseseră cu toţii să-şi joace rolul oricum?

— Scrisorile au fost păstrate la biroul avocatului meu, în siguranţă, continuă Lady Thornborough.

— Nu înţeleg, spuse Lizzie. Ria mi-a spus că erau aici. Le văzuse ea însăşi.

— Le-am găsit după ce Ria a fugit cu Edward, explică James. Căutam indicii despre locul spre care se îndreptau. Zâmbi jucăuş. Ştiam unde îşi ţinea Ria jurnalul, aşa că acolo am căutat prima oară.

Lizzie clătină din cap, resemnată.

— Chiar nu avea niciun secret faţă de tine, nu-i aşa, James?

— Niciunul, răspunse el, mulţumit de sine.

— Dar nu se poate să fi găsit şi jurnalul. L-am descoperit chiar eu, ascuns în colţul cel mai îndepărtat.

— Aşa este, dar am găsit mai multe scrisori. Şi după ce le-am citit, le-am dat mătuşii.

— Ai fost neobişnuit de înţelept, i se adresă Lady Thornborough, apoi bătrâna se întoarse spre Lizzie. I-am spus lui James atunci că nu vom mai vorbi despre asta, din moment ce nu avea nicio legătură cu fuga Riei. Era un aspect nefericit din istoria familiei noastre de care era cel mai bine să uităm cu toţii.

— Ştiaţi? În ciuda sentimentelor calde de mai devreme, Lizzie începea să se înfurie. Ştiaţi că exist, dar aţi preferat să uitaţi de mine?

— Asta i-am spus lui James, răspunse răstit Lady Thornborough. Scrisorile erau doar dovada unei legături

dintre Herbert şi mama ta. Nu spuneau nimic de vreun copil. Nu am vrut să-i dezvălui nimic lui James, fiindcă nu aveam încredere că-şi va ţine gura închisă.

— Mi-ar plăcea să neg asta, oftă dramatic James, dar mă tem că e adevărat.

Lizzie o privi pe Lady Thornborough.

— Dar ştiaţi de mine? insistă ea.

Lady Thornborough arătă spre hârtia pe care o ţinea în mână.

— Acest document a fost lăsat de tatăl tău avocaţilor înainte să moară. În cuprins sunt detaliate circumstanţele aventurii dintre el şi Emma Poole, situaţia ei şi cum şi-a lăsat valetul să sufere consecinţele în locul său. Herbert explică, de asemenea, că i-a oferit valetului o anumită sumă de bani ca să se stabilească la Londra şi că s-a interesat mereu de tine, deşi doar de departe.

„De departe.”

— În acest document, continuă Lady Thornborough, scrie că, la moartea lui Sam Poole, trebuia să fii anunţată de o sumă de bani pe care Herbert ţi-a lăsat-o moştenire. Problema este că, atunci când Sam Poole a murit, tu nu mai erai în Anglia.

„E adevărat”, se gândi Lizzie. Tatăl ei murise pe când ea se afla în Australia – un alt lucru pe care îl regreta din toată inima.

— Banii au rămas acolo unde erau, fiindcă am sperat că te vom regăsi într-o zi.

— Tata mi-a lăsat bani? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă.

— Da. Deşi poate nu pare aşa, ţinea foarte mult la tine.

O mică parte din inima lui Lizzie se destinse. Tatăl ei ţinuse la ea, până la urmă. Poate că încruntarea de pe chipul lui din acea zi când o repezise pe Ria nu fusese un semn de dezgust, aşa cum se prefăcuse el. Poate că era

doar trist că nu-şi putea recunoaşte oficial fiica. Trist că un alt bărbat o creştea ca pe copilul lui.

Lady Thornborough o privi fix.

— Presupun că vei primi aceşti bani.

Lizzie nu reuşi să formuleze un răspuns. În tot acest timp se prefăcuse că era o altă moştenitoare, fără să ştie că avea dreptul la propria moştenire. Era tentant, desigur, dar ceva tot o supăra.

— Cum pot primi asta acum, după tot ce am făcut? Ar trebui să-mi recunosc minciuna în faţa înaltei societăţi din Londra.

— Te temi de consecinţe, desigur.

— Nu. Voi suporta bucuroasă ruşinea pe care o merit, dacă pot face asta fără să provoc un scandal în care să vă implic şi pe voi. Dar scandalul vă va afecta oricum, iar asta e principala mea preocupare acum.

Lady Thornborough zâmbi.

— Se pare că vom profita cu toţii de pe urma recentei tale răniri, draga mea. Doctorul Layton consideră ferm că lovitura la cap din Londra ţi-a făcut mai mult rău decât am crezut la început. Ţi-a dat o amnezie temporară. Ai venit aici ca să aduci brăţara Riei, dar apoi lovitura te-a dezorientat şi ai început să te crezi Ria – mai ales că şi noi am crezut asta şi ne-am purtat în consecinţă cu tine. Dar ultima căzătură ţi-a readus amintirile adevărate.

— Dumnezeule! spuse James, lovindu-se cu palma peste genunchi. E genial, draga mea mătuşă!

Lizzie o privi pe Lady Thornborough plină de îndoială.

— Cine ar crede asta?

Bătrâna zâmbi încrezătoare.

— Sunt o femeie de şaptezeci de ani demnă de toată onoarea, în plus, avem şi diagnosticul oficial al doctorului Layton. Nimeni nu va îndrăzni să-l contrazică.

James plesni din degete. Era limpede că, în mintea lui, cu toţii jucau un joc de strategie.

— Trebuie să spunem, de asemenea, că, după ce ne-am descoperit greşeala, am hotărât să ne prefacem în continuare până când sănătatea ta ţi-ar fi permis să afli adevărul, altfel ne temeam că îţi vom face şi mai mult rău.

— Într-adevăr.

Până şi Lady Thornborough părea amuzată de idee.

— Dar asta va păta reputaţia familiei Thornborough, insistă Lizzie. Va trebui să recunoaşteţi public că Sir Herbert – fiul dumneavoastră…

— E clar că Herbert însuşi voia asta, spuse Lady Thornborough, oftând. Nu pot spune că mă bucur să fiu ţinta bârfelor care vor urma fără îndoială, dar, din păcate, familia noastră e obişnuită cu scandalul. Şi, mai important, toate persoanele pe care le-ar fi putut răni dezvăluirea sunt moarte. Bătrâna îşi întinse mâinile spre Lizzie. În afară de noi două, bineînţeles.

Lizzie îngenunche în faţa ei şi îi apucă strâns mâinile. Lady Thornborough îi zâmbi.

— Din punctul meu de vedere, nu putem face decât un singur lucru: eu te voi recunoaşte în mod oficial ca nepoată, iar tu îţi vei primi moştenirea. Privi spre James. Proprietatea de la Rosewood îi aparţine încă fiului moştenitor. Asta nu pot schimba.

— Mă voi strădui să am mare grijă de ea, draga mea mătuşă, promise James. Ştiu că nu mă crezi în stare de asta, dar în acest moment simt o dorinţă năvalnică să-mi schimb felul de a fi.

Lady Thornborough îl privi fix.

— Să sperăm că bunele tale intenţii vor rezista în timp. Ai multe lucruri de învăţat, şi trebuie să o faci repede, fiindcă eu nu voi mai fi aici prea multă vreme ca să port responsabilitatea în locul tău.

— Vă rog să nu spuneţi asta, exclamă Lizzie. Avem încă mulţi ani împreună, sunt sigură.

Lady Thornborough îi mângâie blând mâna lui Lizzie.

— După cum spuneam, Rosewood şi profitul de aici îi aparţin lui James, dar averea mea personală îmi aparţine şi pot să fac ce doresc cu ea. Am de gând să ţi-o las ţie pe toată.

Era prea mult. Lizzie îşi îmbrăţişă strâns bunica şi niciuna din ele nu reuşi să vorbească pentru multă vreme.

— De ce oare, spuse în sfârşit James, femeile plâng mereu când sunt fericite?

Lizzie se îndreptă şi începu să-şi şteargă lacrimile. Acum că primul val de bucurie trecuse, simţea cum grijile o încolţeau din nou. Se gândi iarăşi la Geoffrey, ca întotdeauna.

— E o fericire dulce-amară, spuse ea. Sunt recunoscătoare că vreţi să faceţi asta pentru mine, dar sunt sigură că Lord Somerville nu va fi niciodată de acord cu un astfel de plan.

— Poate ar fi mai bine să-l întrebi, înainte să tragi concluzii, o sfătui Lady Thornborough.

Lizzie râse neîncrezătoare.

— Cum aş putea să fac asta?

Geoffrey nu dăduse niciun semn că voia să o mai vadă vreodată. Lady Thornborough zâmbi larg, lucru care nu-i stătea în fire. Semăna foarte mult cu nepotul ei acum.

— E simplu, de fapt. Te aşteaptă sub bătrânul stejar.

*

Cerul de toamnă era senin şi strălucitor. Lizzie alerga pe potecă, respirând adânc parfumul copacilor care plutea în aerul răcoros, mişcându-se pe cât de repede îi permiteau rochia şi pantofii de casă. Se opri în vârful dealului, respiră adânc şi privi în vale.

Geoffrey se sprijinea de gard şi privea spre ea, aşteptând-o. Zâmbi şi îşi întinse braţele. Lizzie alergă spre el şi nu mai ştiu nimic până când braţele lui calde n-o

cuprinseră.

Geoffrey o ţinea strâns, imposibil de fericit că ea se afla din nou în braţele lui. De data asta nu mai exista nicio minciună, nicio barieră între ei. Fusese atât de aproape să o piardă, că nu voia să mai treacă vreodată prin acea spaimă.

— Lizzie, murmură el. Draga mea Lizzie.

Lizzie oftă şi îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Mă bucur să te aud spunându-mi pe numele adevărat. Am fost Ria prea multă vreme. Credeam că adevărata mea identitate se pierduse pentru totdeauna.

— Lizzie.

Geoffrey îi sărută părul, bucurându-se pentru a mia oară de parfumul ei seducător de trandafiri. Râse încet.

— Numele meu te amuză atât de mult? întrebă ea.

— Chiar deloc, draga mea. Mă gândeam doar că un trandafir are acelaşi parfum, oricum i-ai spune.

— Ştii că îmi plac poeţii, râse Lizzie.

— În plus, continuă Geoffrey, e un motiv foarte important pentru care îmi place să-ţi spun Lizzie Poole. Înseamnă că te pot cere în căsătorie.

Lizzie se încordă şi încercă să se tragă înapoi, clătinând din cap. Nu-i venea să creadă. Dar Geoffrey o ţinu aproape cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâie chipul, repetând cuvintele care îl urmăriseră din ziua în care ea le spusese în salonul lui Lady Thornborough.

— „Câte femei pot spune că sunt măritate cu bărbatul pe care îl iubesc din toată inima, şi că soţul lor le venerează?” Geoffrey îi şterse blând o lacrimă de pe obraz. Chiar mă iubeşti din toată inima, nu-i aşa?

Era absurd, dar Lizzie nu reuşi să spună decât:

— Tu… mă venerezi?

Geoffrey zâmbi.

— Nu ca pe Dumnezeu, desigur, spuse el, prefăcându-se jignit, dar cred că El nu mă va învinui pentru că am repetat cuvintele iubitei mele.

— Sunt iubita ta, gemu ea, de parcă nici nu îndrăznea să creadă asta.

— Draga mea, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dar... după tot ce am făcut...

Geoffrey scoase o batistă şi începu să-i şteargă lacrimile.

— Amândoi am făcut lucruri de care ne putem ruşina. Presupun că asta e doar dovada că suntem oameni.

— Dar... trecutul meu. Minciunile. Părinţii mei...

Lizzie îl privi îndurerată. Văzând-o aşa, Geoffrey simţi un pumnal străpungându-i inima. Ştia că durerea ei era cauzată de spusele lui.

— Lizzie, am avut destul timp să mă gândesc la cuvintele groaznice pe care ţi le-am aruncat.

— Le-am meritat, spuse Lizzie, clătinând din cap.

— Nu. Geoffrey îi duse un deget la buze. Ascultă-mă. În timp, am acceptat adevărul brutal că doar un singur lucru stătea între mine şi femeia pe care o iubesc mai mult decât orice altceva pe lume.

Lizzie îi aruncă o privire întrebătoare.

— Eu însumi, o lămuri Geoffrey. Mă uram fiindcă mă îndepărtasem atât de tare de idealurile pe care credeam cu atâta mândrie că le voi respecta mereu. Asta m-a orbit cu totul.

— Eşti cel mai onorabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, protestă ea.

Geoffrey clătină din cap.

— Aveam la fel de multă nevoie să fiu iertat şi să iert. Mila creştină iartă multe lucruri... iar acesta e unul dintre ele.

— Dar mulţi oameni nu sunt miloşi, spuse Lizzie, şi nu vor ierta adevărul.

— Hightower e mort, spuse vehement Geoffrey. Nimeni în afară de familiile noastre nu îţi mai ştie trecutul. Ai dus o viaţă cinstită în Australia, cu fratele tău, înainte să

vii în Anglia. Asta e tot ce trebuie să ştie restul lumii. Geoffrey îi şterse o lacrimă din ochi cu degetul mare. Cât despre părinţii tăi, eşti nepoata lui Lady Thornborough. Asta ar trebui să fie destul pentru toată lumea. Se opri pentru o clipă. Iar dacă nu, trebuie doar să fii de acord să-mi devii soţie şi vei deveni şi baroană. Iar asta va închide cu siguranţă gura lumii.

Lizzie îşi trase nasul, iar privirea i se lumină. Geoffrey îşi simţi inima tresărind când îi văzu speranţa din privire.

— Lizzie, ai fost foarte curajoasă să vii aşa în Londra.

Lizzie clătină din cap.

— Curajoasă? Sau naivă?

— Nu e uşor să traversezi oceanul, aşa cum ai făcut-o, şi n-aveai de unde să ştii ce te aştepta aici. Ai riscat foarte mult. Mi-ai adus, de asemenea, veşti despre Edward. Mi-ai răspuns la întrebările care mă bântuiau de ani întregi şi, într-un fel, mi-ai dat fratele înapoi. Eşti o femeie puternică, Lizzie Poole. Eşti încăpăţânată, dar asta ţi-a prins bine.

Lizzie reuşi să chicotească şi îşi atinse uşor tâmpla.

— Da, se pare că sunt tare de cap, şi asta m-a salvat de multe ori.

Geoffrey îi luă mâna şi şi-o duse la inimă.

— Dar sufletul tău este bun, virtuos şi blând.

— Virtuos, repetă Lizzie, nevenindu-i să creadă. Nu mi s-a mai spus aşa de multă vreme.

— Ei bine, iubirea mea, înţeleg că îţi vine greu să accepţi asta, dar trebuie neapărat. Şi eu am învăţat o lecţie dură după tot ce s-a întâmplat. Am fost mult prea grăbit să te judec, dar s-a sfârşit cu asta. Îţi voi apăra onoarea şi virtutea împotriva oricui.

Lizzie îi duse mâinile la buze.

— Ai făcut-o deja.

Geoffrey inspiră uşor, simţindu-i atingerea delicată a buzelor. O trase la piept, aproape de inimă, şi o sărută.

Sfârşit